„Lupte pe viață și pe moarte, dușmani care se îndrăgostesc, prietenii puse la încercare și un sfârșit plin de răsturnări de situație – acest roman va fi cântecul tău de sirenă."

A.G. Howard,
autoarea seriei SPLINTERED

„O poveste magică despre compasiune, iertare și acceptarea de sine."

Jodi Meadows,
coautoarea romanului
My Plain Jane

„O lume plină de culoare, ritualuri magice înspăimântătoare și o poveste de dragoste periculoasă – e musai s-o citiți!"

Mary E. Pearson,
autoarea seriei
CRONICILE CELOR RĂMAȘI

„O atmosferă fermecătoare – cititorii vor fi vrăjiți de această poveste despre magia oaselor, sacrificiu și iubire!"

Sara B. Larson,
autoarea romanului
Dark Breaks the Dawn

Ilustrația copertei
© 2020 Charlie Bowater
Designul copertei: Joel Tippie

KATHRYN PURDIE

VRAJA OASELOR SUB CLAR DE LUNĂ

CORINTEENS

KATHRYN PURDIE

VRAJA OASELOR SUB CLAR DE LUNĂ

Traducere din limba engleză de
ADINA RAȚIU

CORINTEENS
—2020—

Redactare: Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu

KATHRYN PURDIE
BONE CRIER'S MOON
Copyright © 2020 Kathryn Purdie
Map illustration: Jared Blando

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin
EDITURII CORINT BOOKS.
CORINTEENS este marcă înregistrată.

ISBN: 978–606–95080–1–5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Purdie, Kathryn
Vraja oaselor sub clar de luna / Kathryn Purdie; trad. din lb. engleză de Adina Raţiu. — Bucureşti: Corinteens, 2020
ISBN 978–606–95080–1–5
I. Raţiu, Adina (trad.)
821. III

Dedicată lui Sylvie, Karine şi Agnès
pentru cele patru veri care mi-au schimbat viaţa

ȚINUTUL
GALLIEI
DE SUD
Nordic
Teritoriul
Le Cœur
Percé
Chapelle
de Pauvre
Douvré
Mirvois
Râul
Cupola
dărâmată
La Chaste
Dame
Château
Creux
Pajiștea
Camera
secretă
Castlepont
Beau
Palais
Rapa
Vizuina
Podul
terestru
hinterlandul
Șantierul
naval regal
de Sud
Laguna
N
V
E
S
MAREA
NIVOUS

Cu opt ani în urmă

Degete de pâclă se încolăceau în jurul tatălui lui Bastien în timp ce acesta se îndepărta de unicul său copil. Băiatul se ridică în genunchi în căruţa oprită.

— Papa, unde mergi?

Papa nu îi răspunse. Lumina lunii pline scânteia în părul castaniu al lui Lucien şi, în scurt timp, îl înghiţi ceaţa.

Rămas singur, Bastien se lăsă înapoi în fund, străduindu-se să nu scoată niciun sunet. Mintea copilului de zece ani era împânzită cu poveşti despre tâlharii nemiloşi care pândeau pe potecile din pădure. *Nu te teme!* se îmbărbătă el. *Papa m-ar fi avertizat dacă era vreo primejdie.* Dar tatăl lui plecase, iar Bastien începea să aibă îndoieli.

În afara zidurilor oraşului, căruţa oprită nu-i oferea niciun adăpost. Bastien se înfioră la auzul şoaptelor fantomatice. I se tăie răsuflarea în clipa în care ramurile copacilor se transformară în gheare.

Ar trebui să mă duc după Papa, îşi zise, dar frigul nopţii parcă îi turnase plumb în oase. Dârdâia, ghemuit între sculpturile de calcar din căruţă. Tyrus, zeul Infernului, cu un zâmbet răutăcios pe buzele cioplite, îl fixa cu privirea. Tatăl lui Bastien sculptase statueta cu câteva luni înainte, dar nu se ivise niciun doritor să o cumpere. Oamenii preferau zeul soarelui sau zeiţa pământului, să venereze viaţa, nu să se gândească la moarte.

Auzind un cântec fără versuri, Bastien întoarse capul. Era ritmat. Vechi. Trist. Precum scâncetul unui prunc, trilul tânguitor al unei păsări ori balada melancolică a unei iubiri pierdute. Cântecul reverbera

în el, sfâşietor de frumos. Aproape la fel de frumos ca femeia care stătea pe pod, astfel că, în scurt timp, Bastien, ca şi tatăl lui, porni într-acolo.

Perdeaua groasă de pâclă se întindea dinspre Marea Nivous. Briza se juca cu vârfurile părului chihlimbariu-închis al femeii. Rochia albă îi flutura, dezvelindu-i gleznele subţiri şi picioarele goale. Nu cânta din voce. Melodia se revărsa din fluierul alb ca osul de la gura ei. Bastien ar fi trebuit să-şi dea seama pe loc cine e.

În momentul în care Lucien se apropie de ea la mijlocul podului, femeia aşează fluierul pe parapet. Razele înceţoşate ale lunii îi îmbrăcau într-o lumină nepământeană.

Cuprins de îndoieli, Bastien nu mai putea face niciun pas. Dacă visa? Poate că adormise în căruţa tatălui său.

Exact atunci, femeia şi tatăl lui începură să danseze.

Mişcările ei erau lente, hipnotizante, pline de graţie. Plutea prin ceaţă precum o lebădă pe apă. Lucien nu-şi putea dezlipi privirea din ochii ei negri ca noaptea.

Şi Bastien era la fel de vrăjit, dar, odată ce muzica se sfârşi, clipi de două ori. Dacă totuşi *nu* visa?

Fluierul alb ca osul îi atrase din nou atenţia. De spaimă, simţi cum i se strânge stomacul ghem. Să fi fost, într-adevăr, făcut din os?

Îi reveniră deodată în minte toate legendele despre Descântătoarele de Oase. Umbla vorba că femeile în alb cutreierau prin aceste regiuni ale Galliei. Tatăl lui Bastien nu era superstiţios din fire – nu se ferea să meargă pe poduri în nopţile cu lună plină –, dar bine ar fi făcut să fie mai precaut, căci n-ar mai fi ajuns vrăjit,

asemenea tuturor bărbaţilor sortiţi pieirii din poveşti. Toate legendele semănau între ele. Toate pomeneau de un pod, de oameni care dansau şi... de ce se întâmpla după aceea. Acesta era momentul în care...

Bastien o luă la fugă.

— Papa! Papa!

Tatăl lui, care îl adora, care-l purta pe umeri şi-i cânta cântece de leagăn, nici măcar nu întoarse capul spre fiul său.

Descântătoarea de Oase scoase un cuţit de os. Făcu un salt prin aer – mai înalt decât al unei căprioare sau al unui cerb – şi, din coborâre, îi implântă cu putere cuţitul în inimă.

Din gâtul lui Bastien se ridică un ţipăt la fel de gros ca al unui bărbat matur. Îi sfâşie pieptul cu o durere pe care avea s-o resimtă mulţi ani de-atunci încolo.

Urcă fuga pe pod, se prăbuşi lângă tatăl lui şi se uită la femeia în ochii căreia se citea un regret prefăcut. Aceasta se întoarse spre altă femeie din capătul podului, care o chemă la ea cu un gest grăbit.

Prima femeie ridică pumnalul deasupra palmei, ca şi când intenţiona să se taie pentru a încheia ritul. Dar se mai uită o dată la Bastien, apoi aruncă pumnalul în pădure şi fugi, lăsându-l pe băiat singur cu tatăl lui mort şi o lecţie întipărită pe vecie în memoria lui:

Trebuie să crezi orice poveste auzi.

1

Sabine

E o zi numai bună de vânat rechini. Cel puţin asta-mi spune întruna Ailesse. Gâfâi şi urc după ea, privind-o cum ţopăie de pe un afloriment pe altul. Părul ei

arămiu străluceşte roşu ca macul în lumina soarelui de dimineaţă. Şuviţele îi flutură sălbatic în briza mării în timp ce se caţără cu uşurinţă pe stâncă.

— Ştii ce-ar face o prietenă adevărată? spun şi mă agăţ cu o mână de piatra calcaroasă, ca să-mi trag sufletul.

Ailesse se răsuceşte şi se uită la mine. Nu o sperie marginea şubredă pe care stă.

— O prietenă adevărată mi-ar pasa medalionul semilună, zic şi arăt din cap spre osul de har care-i atârnă la gât, printre multe alte mărgele şi scoici.

Osul e de la o capră sălbatică pe care am vânat-o anul trecut, în nord. A fost primul animal ucis de Ailesse, dar eu am modelat bucata de stern în podoaba pe care o poartă acum la gât. Dintre noi două, eu mă pricep mai bine la cioplit oase, talent cu care Ailesse mă îndeamnă să mă laud. Ar trebui să-i ascult sfatul, fiindcă e *singurul* lucru la care mă pricep mai bine.

Pufneşte în râs, sunetul care-mi place mai mult ca orice. E gutural, dezlănţuit şi niciodată arogant. Mă face şi pe mine să râd, chiar dacă al meu e umil.

— Of, Sabine! spune şi coboară până la mine. Ar trebui să te uiţi cum arăţi! Eşti varză!

O plesnesc peste braţ, dar ştiu că are dreptate. Îmi arde faţa şi curge sudoarea de pe mine.

— Nu-i frumos din partea ta să te cocoţi ca o capră şi să mă faci pe mine să mă simt prost.

Ailesse îşi umflă buza de jos, într-o îmbufnare comică.

— Scuze!

Îmi pune o mână de sprijin pe spate şi îmi mai relaxez muşchii. Distanţa de nouă metri care mă desparte de sol nu-mi mai pare la fel de uriaşă.

— Singurul lucru la care mă pot gândi e cum o să

fie să am al şaselea simţ de rechin, zice Ailesse. Cu amuleta din osul lui o să pot…

— … simţi când e cineva în preajmă şi vei deveni cea mai bună Călăuză de suflete din câte-au avut Fermecătoarele[1] în ultimul veac, murmur eu.

Toată dimineaţa numai despre asta a vorbit. Râde şi i se zguduie umerii de veselie.

— Hai, că te ajut eu. Nu mai avem mult.

Nu-mi dă medalionul cu semilună. Nu mi-ar fi de niciun folos. Norocul îi aparţine doar celei care a ucis animalul şi a impregnat talismanul cu puterea acestuia. Altminteri, Ailesse mi-ar fi dat toate oasele ei. Ştie că detest să ucid.

Urcuşul e mai uşor cu ea alături de mine. Îmi îndrumă paşii şi mă prinde de mână când am nevoie de ajutor. Îmi povesteşte tot ce ştie despre rechini: mirosul lor foarte dezvoltat, văzul superior pe lumină difuză, scheletul cartilaginos şi flexibil – Ailesse vrea să-şi facă talisman dintr-un colţ, fiindcă acesta nu se va deteriora mult timp de acum încolo. Mineralul esenţial din oase se găseşte din abundenţă şi în dinţi, aşa că puterile rechinului îl vor impregna în acelaşi fel.

Într-un final, ajungem în vârf şi simt cum îmi tremură picioarele în timp ce mi se destind muşchii. Ailesse n-are timp de odihnă. Se duce fuga în capătul celălalt, se opreşte pe marginea pantei care coboară la mare şi chiuie de bucurie. Vântul îi adie peste rochia scurtă şi strâmtă. Are o singură bretea, care se potriveşte de minune cu colierul ale cărui şiraguri îi cad de la gât până sub braţul drept. Rochia are lungimea ideală pentru înot. Azi-dimineaţă, înainte să plecăm, Ailesse i-a desfăcut fusta albă, mai lungă, pe care o

1 *Leurress* (în original) (n. red.).

poartă în general pe deasupra.

Întinde braţele şi degetele.

— Ce ţi-am spus eu? îmi strigă. E o zi perfectă! Nici urmă de valuri!

Mă duc lângă ea, dar nu chiar aşa aproape de margine, şi privesc în jos. Laguna aflată la vreo treisprezece metri sub picioarele noastre este înconjurată de stânci calcaroase ca aceasta pe care ne aflăm. Vântul mângâie uşor suprafaţa apei.

— Şi rechinul?

— Ai puţină răbdare. Am mai văzut specii care trăiesc în reciful de aici.

Ochii ei ciocolatii se aţintesc spre ceva ce eu nu văd, în adâncurile apei. Al doilea talisman al ei, cioplit din osul unui şoim călător, îi dă o vedere ageră.

Stropii săraţi îmi gâdilă nasul în momentul în care mă aplec precaută peste margine. O boare ameţitoare îmi tulbură echilibrul şi mă trag înapoi. Ailesse rămâne pe loc, neclintită ca o stană de piatră. Îi cunosc bine figura de prădător care stă răbdător la pândă. E în stare să-şi aştepte prada astfel, uneori cu orele. E o vânătoriţă înnăscută. Mama ei, Odiva, *la matrone de notre famille,* matriarha familiei noastre, e cea mai pricepută vânătoriţă. Poate că şi tatăl lui Ailesse a fost un soldat ori un căpitan destoinic. Al meu presupun că a fost grădinar sau spiţer, o persoană care vindeca sau ajuta lucrurile să crească. Talente inutile pentru o *Leurress.*

N-ar trebui să mă gândesc la taţii noştri. N-o să-i cunoaştem niciodată. Odiva nu ne permite să vorbim despre *les amourés morts* – iubiţii morţi –, bărbaţi speciali care se armonizează perfect cu sufletele noastre. Va veni o zi în care şi noi, novicele, va trebui să ne aducem ofrandele, şi e mai uşor dacă nu ne

ataşăm de cei sortiţi să moară.

— Uite acolo! exclamă Ailesse şi arată spre un punct întunecat de sub apă, aproape de peretele stâncii pe care stăm.

Nu văd nimic.

— Eşti sigură?

Încuviinţează din cap şi îşi întinde braţele, cuprinsă de nerăbdare.

— Un rechin-tigru – un prădător redutabil! Ce noroc pe capul nostru! Mi-era teamă că o să trebuiască să te scufunzi şi tu cu mine, ca să-i goneşti pe ceilalţi rechini atraşi de mirosul de sânge.

Mi s-a pus un nod în gât. Mă şi imaginam pe post de momeală. Din fericire, nicio vietate nu s-ar apropia de un rechin-tigru. În afară de Ailesse, care scoate un oftat admirativ.

— Uite-o cât e de frumoasă, Sabine! Şi mare – chiar mai înaltă decât un bărbat.

— E femelă? întreb.

O avea Ailesse ochi ageri, dar chiar până în măruntaiele rechinului nu are cum să vadă.

— Doar o femelă poate fi atât de splendidă.

Pufnesc ironic.

— Vorbeşte aia care nu şi-a întâlnit încă *l'amouré.*

Râmjeşte, amuzată de cinismul meu.

— Dacă fac rost şi de osul ăsta, o să am trei şi-o să-l cunosc la următoarea lună plină.

Îmi piere zâmbetul de pe buze. Ca să devină Călăuză de suflete, fiecare *Leurress* trebuie să adune trei oase de har. Dar asta nu-i singura condiţie. Gândul la ultima faptă pe care trebuie să o săvârşeşti mă lasă fără grai. Ailesse vorbeşte cu multă nonşalanţă despre ritul ei de trecere şi despre persoana pe care va trebui s-o ucidă – o fiinţă umană, nu o vietate care nu poate

urla în momentul în care i se sfârşeşte viaţa. Dar indiferenţa ei e firească; eu sunt cea anormală. Trebuie să accept, cum acceptă fără să clipească şi alte Fermecătoare, că ceea ce facem e necesar, preţul cerut de zei în schimbul ocrotirii acestei lumi.

Ailesse îşi freacă palmele pe rochie.

— Trebuie să mă grăbesc. Rechinul pleacă spre gura lagunei. Nu-l mai prind dacă trebuie să înot împotriva curentului, zice şi arată spre o mică plajă în dreapta noastră. Ne vedem acolo jos, da? Îl trag la ţărm după ce termin.

— Stai o clipă! spun şi o apuc de braţ. Dacă dai greş?

Zici că sunt maică-sa, dar nu pot să tac. E viaţa prietenei mele în joc. Se expune unui pericol mult mai mare decât cele de până acum. Poate că nu merită să-şi rişte viaţa pentru un os de har de la un rechin. Sunt atâtea animale din care să aleagă.

Se întunecă la faţă. De obicei, o susţin în tot ce îşi propune să facă.

— Pot să omor un rechin. Majoritatea nu sunt agresivi decât dacă se simt ameninţaţi.

— Şi un atac fulgerător nu se numeşte ameninţare?

— Mai bine aşa, decât să pornesc înot de la mal. N-am cum să mă măsor cu viteza lui.

— Nu asta era ideea.

Ailesse îşi pune mâinile-n sân.

— Vânătoarea *trebuie* să implice şi pericole. Tocmai asta-i ideea. Animalele cu cele mai bune haruri *trebuie* să fie şi cel mai greu de ucis. Altminteri am purta toate oase de veveriţă la gât.

Vorbele ei mă rănesc profund. Strâng în palmă craniul micuţ de la gât. Atârnă de un şnur cerat, unicul

meu os de har.

Ailesse face ochii mari.

— E foarte bun şi osul tău, bâiguie ea, conştientă de gafa comisă. N-am vrut să-l bagatelizez. Salamandra de uscat nu se compară cu un rozător.

Las capul în pământ.

— Salamandra e chiar mai mică decât un rozător. Toată lumea ştie că am omorât-o fără niciun efort.

Ailesse îmi ia mâna şi mi-o strânge îndelung, chiar dacă rechinul ei se îndepărtează în larg.

— Pentru tine n-a fost uşor.

Aproape că ni se ating degetele de la picioare, pielea ei albă ca laptele de pielea mea măslinie.

— În afară de asta, salamandra de uscat are abilitatea de a se vindeca rapid. Nici o altă Fermecătoare nu s-a gândit să facă rost de un astfel de har.

Cine o ascultă ar crede că sunt foarte deşteaptă. Adevărul este că Odiva mă presa să omor prima mea pradă şi, în disperare de cauză, am ales una după care să nu plâng. Am ales prost. Am avut ochii roşii zile în şir şi nu mă înduram să pun mâna pe animalul mort. Ailesse l-a fiert, ca să-i poată curăţa oasele mai uşor, şi mi-a făcut colierul. Mi-a sugerat să folosesc o vertebră, dar, spre surprinderea ei, am ales craniul. Îmi amintea cel mai mult de viaţa şi personalitatea salamandrei. Era cel mai frumos omagiu pe care i-l puteam aduce. Nu m-a lăsat sufletul să-i sculptez cine ştie ce desene frumoase pe craniu, iar Ailesse nu m-a întrebat niciodată de ce. Nu-mi cere niciodată să vorbesc despre ceea ce nu vreau.

Mă şterg cu mâna la nas.

— Du-te şi prinde rechinul!

Dacă e cineva în stare să-l prindă, aceea e Ailesse.

N-o să-mi mai fac griji pentru viaţa ei.

Îmi răspunde cu zâmbetul acela care îmi place atât de mult, care îi dezveleşte dinţii şi îmi dă sentimentul că viaţa e o lungă aventură, suficient de mare cât să satisfacă până şi pretenţiile lui Ailesse.

Îşi desface suliţa de la spate. Am meşterit-o amândouă dintr-un copăcel şi cuţitul ei din os. Ca orice armă ritualică, e făurită din oase de cerb, ca să simbolizeze viaţa eternă. Ailesse face câţiva paşi înapoi şi îşi încleştează degetele pe coada suliţei. Îşi ia avânt şi sare de pe stâncă.

E o săritură uluitoare. Osul din aripa şoimului nu-i dă puterea să zboare, dar îi conferă saltului o amploare impresionantă.

Ailesse chiuie de entuziasm şi îşi împreunează mâinile, pregătindu-se să intre în apă. Corpul i se întăreşte, tălpile picioarelor se întind şi plonjează cu capul înainte.

Aproape că nu împroaşcă apă în jur. Mă apropii de marginea stâncii şi mijesc ochii, regretând că nu am vederea pătrunzătoare a lui Ailesse. Nu scoate odată capul la suprafaţă ca să respire? Poate vrea să atace rechinul mai întâi. Ar fi soluţia cea mai bună să-l ia pe nepregătite.

Aştept să scoată capul şi inima îmi tremură din ce în ce mai tare. Număr fiecare bătaie. *Opt, nouă… treisprezece, paisprezece… douăzeci şi una, douăzeci şi două… patruzeci şi şapte…*

Ailesse are două oase de har, al caprei sălbatice şi al şoimului. Niciunul n-o ajută să respire sub apă prea mult.

Şaizeci şi trei.

Mă las pe vine şi mă aplec în gol.

— Ailesse? strig.

Apa freamătă. Nu iese nimic la suprafaţă.

Şaptezeci şi cinci.

Probabil am pierdut şirul bătăilor inimii. N-are cum să stea sub apă atât de mult timp. În realitate, or fi trecut doar treizeci de secunde. Hai, fie, patruzeci.

Optzeci şi şase.

— Ailesse!

Nouăzeci şi două.

Privesc apa albastră şi aştept să devină sângerie. Dar al cui va fi sângele?

O sută.

Înjur de toţi zeii şi mă arunc de pe stâncă.

Din cauza panicii, sar cu picioarele înainte. Mă îndrept rapid şi-mi lipesc braţele moi de corp… aproximativ. Tot mă plesnesc de apă. Gem de durere şi împroşc un jet de bule pe gură – aerul de care am nevoie. Duc mâna la gură şi mă uit în jur. Apa e limpede, dar mă ustură ochii din cauza sării; salamandra mea era animal de apă dulce. Mă răsucesc şi îmi caut prietena. Aud nişte icnete înfundate.

La câţiva metri sub mine, între Ailesse şi rechin se dă o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Suliţa ei este în gura animalului, care nu pare rănit şi muşcă băţul din mâna lui Ailesse. Îmi zburătăceşte prietena ca pe un fir de trestie, dar aceasta nu dă drumul suliţei.

O strig şi rămân fără aer. Sunt nevoită să înot până la suprafaţă şi să iau o gură de aer.

Apoi mă năpustesc spre ei, fără niciun plan în minte, doar cu o răutate cruntă în vene şi spaimă în inimă. *Ailesse nu trebuie să moară. Prietena mea cea mai bună nu trebuie să moară.*

Fata rechinului-tigru e feroce. Dinţi zimţaţi. Ochi fără pleoape. Un bot uriaş care îl face să pară şi mai

înfometat. Cum şi-a imaginat Ailesse că-l poate învinge? De ce-am lăsat-o să sară?

Suliţa i se rupe în două între fălcile rechinului. Cuţitul de os se duce la fund. Ailesse rămâne cu un băţ de nici măcar un metru lungime. Împunge rechinul în mandibulă şi se fereşte în ultimul moment de muşcătura lui.

Rechinul nu mă observă. Duc mâna la pumnal, dar e prins în teaca plină cu apă. În lipsa unei arme, îmi adun toate forţele şi lovesc rechinul în coaste. Plesneşte din coadă, dar nimic altceva. Încerc să-l apuc de branhii şi să i le sfâşii. Nu reuşesc. Dar cel puţin l-am speriat. Dă să mă muşte – colţii îi trec razant de braţul meu – şi dispare în spatele unui recif de corali.

Ailesse pluteşte în apropiere, sleită de energie. Suliţa ruptă îi alunecă dintre degete. *Du-te! o* îndemn pe muteşte, arătând spre suprafaţa apei. Are nevoie de aer.

Se chinuieşte să dea din picioare. O prind de braţ şi înot şi pentru ea. Închide ochii chiar înainte să ieşim la suprafaţă. Tuşeşte şi o bat pe spate ca să scuipe apa pe care a înghiţit-o.

— Sabine... gâfâie, iar stropii de apă sărată îi picură de pe gene. Era cât pe ce s-o înving. Dar e mai puternică decât m-aş fi aşteptat.

Ailesse se uită în adâncuri. Nu-mi trebuie vederea ei ageră ca să ştiu ce se întâmplă – rechinul ne dă târcoale. Se distrează pe seama noastră. Ştie că ne poate ucide oricând doreşte.

Înot disperată spre ţărm.

— Hai, Ailesse! Trebuie să plecăm, îi zic şi o trag după mine. Găsim altădată o pradă mai bună.

Ailesse tuşeşte din nou.

— Ce-i mai bun decât un rechin?

— Un urs. Mergem în nord, ca anul trecut.

Bat câmpii, doar-doar o conving să înoate. Îmi atârnă inertă în braţe, iar rechinul se apropie cu repeziciune de noi.

— Mama a omorât un urs, spune ea, ca şi când ar fi cel mai banal animal din Gallia, chiar dacă cel ucis de Odiva era un specimen rarisim de urs albinos.

— Găsim altceva, atunci. Dar acum am nevoie de ajutorul tău, spun, abia mai răsuflând. Nu pot să înot cât doi toată ziua.

O simt cum îşi încordează muşchii. Începe să dea din braţe, dar mijeşte brusc ochii şi strânge din buze. Se răsuceşte. *Nu, nu face asta!*

— Mi-am adus aminte unde a căzut vârful suliţei, murmură ea.

— Stai o clipă!

Intră din nou sub apă.

Mă cuprinde spaima. Mă duc după ea.

Uneori, îmi urăsc prietena.

Mă ustură ochii din cauza sării şi durează până să mi se limpezească vederea. Ailesse se scufundă ca o săgeată. Rechinul se opreşte şi se pune în calea ei. Îmi imaginez că Ailesse zâmbeşte, dar n-are cum să recupereze suliţa la timp. Rechinii-tigru sunt nişte brute. Asta o să atace primul. Trebuie să creez o diversiune.

Înot mai repede decât mi-aş fi închipuit vreodată că pot. Osul meu de har se dovedeşte util; salamandrele se deplasează prin apă cu mai mare agilitate decât şoimii, caprele sălbatice şi chiar oamenii. Ăsta e singurul meu avantaj.

Trec pe lângă Ailesse şi îi arunc o privire fugitivă. Mă rog ca prietenia care ne leagă de şaisprezece ani să o ajute să-mi ghicească intenţia.

Încuviinţează din cap. Ne despărţim. Eu mă duc spre reciful de corali, ea, spre suliţă.

Rechinul o urmăreşte pe ea, nu pe mine. Ailesse e cea care l-a întărâtat.

Ajung la coral şi îmi hârşâi palmele de el, apoi, preventiv, ambele braţe. Mă arde pielea de parcă ar fi luat foc. Sângele se prelinge ca o spirală de fum. Mă chinuiesc să-mi descâlcesc pumnalul, dar lama rămâne prinsă în teacă. Observ o piatră mare în coral. E ascuţită şi zimţată, ruptă de curând din stâncă. O desprind.

La un metru în faţa lui Ailesse, rechinul se răsuceşte şi mă fixează cu ochii lui morţi prin apa străbătută de vinişoare de sânge. Preţ de o clipă, nu mă gândesc decât la bestia fioroasă şi la cei şase metri care ne despart. Cu coada ochiului, o zăresc pe Ailesse, care înoată spre fundul apei.

Rechinul se repede spre mine. Ţâşneşte prin apă cu viteza fulgerului.

Mă pregătesc de impact. Sunt neclintită. Puternică. Neînfricată.

O secundă mai târziu, mă trezesc nas în nas cu faţa hidoasă a rechinului. Arunc o piatră în botul lui, cu un scâncet mut. Nu mă compar cu Ailesse.

Piatra ricoşează, dar lasă o tăietură urâtă pe faţa rechinului. De data asta însă nu mai fuge. Îmi dă târcoale de două ori. Atât de aproape, încât îmi atinge umărul cu aripioara. Atât de rapid, încât nu-i disting capul de coadă. Încearcă să mă muşte. Mă las la fund cu viteza salamandrei şi bâjbâi după piatră. E prea departe şi nu ajung la ea.

Ridic privirea şi mă cutremur. Chiar deasupra mea se cască gura rechinului, plină de dinţi tăioşi. Îi trag un pumn în nasul turtit. Nu se retrage. Nu se teme de

mine.

Închide gura. Nu reuşesc să mă îndepărtez suficient de repede. Îşi înfige colţii în rochia mea. Morfoleşte materialul şi mă trage mai aproape de el. Mă sucesc şi mă zvârcolesc în momentul în care deschide iar gura. Îi văd străfundurile întunecoase ale stomacului. Nu mai am aer, nici soluţii. Trag deznădăjduită de mânerul pumnalului. În sfârşit, reuşesc să desprind lama.

Ridic braţul şi înfig lama în botul rechinului, apoi într-un ochi. Animalul se zbate nebuneşte, pe jumătate orb. Mi se rupe mâneca şi, odată cu ea, unul dintre dinţii lui zimţaţi. Mă rog la zei să fie osul de care are nevoie Ailesse, dar animalul trebuie să moară pentru a-şi transmite harurile.

Profit de zbuciumul rechinului şi ies la suprafaţă să iau aer. Trag trei guri şi mă scufund iarăşi.

Salveaz-o pe Ailesse, salveaz-o pe Ailesse, salveaz-o…

Un nor roşu se înalţă sub mine şi mă opresc din a da din picioare. Mi se pune un nod în gât. Tocmai când să-mi pierd orice speranţă, o văd pe Ailesse înotând prin sânge, cu băţul suliţei între dinţi. Ies repede la suprafaţă în urma ei.

Îmi dau cârlionţii negri şi uzi de pe faţă şi mă uit la prietena mea.

— Ai omorât femela?

Dă drumul băţului din gură. Îi sângerează mâna. S-a rănit în timpul luptei.

— N-am reuşit s-o înjunghii în cap, aşa că i-am tăiat aripioara dorsală.

Mi se face rău. Pata roşie devine tot mai întinsă. Rechinul e încă acolo jos, grav rănit, dar viu. Ne poate ucide în orice clipă.

— Gata, Ailesse! Ajunge! Dă-mi suliţa!

Şovăie şi se uită cu jind spre străfundurile apei. Aştept să ia obişnuita ei figură încăpăţânată. Dar nu se întâmplă.

— N-ai decât s-o omori tu, dacă vrei, spune ea în cele din urmă.

Tresar.

— Nu asta intenţionam.

— I-am făcut o rană mortală, Sabine. E slăbită şi pe jumătate oarbă. Omoar-o!

Văzând că nu spun nimic şi doar mă uit la ea, Ailesse înoată spre mine.

— Ţi-o dăruiesc ţie… să mai aduni un os de har. Nu cred că ţi se rupe sufletul dacă omori un asemenea monstru.

Îmi reamintesc faţa grotescă a animalului. Îl văd cum încearcă să-i curme viaţa lui Ailesse. Nu are nici măreţia caprei sălbatice, nici frumuseţea şoimului. Nu e nici măcar fermecător, ca salamandra de uscat. N-o să-i jelesc moartea.

Dar oare asta înseamnă că merită să moară?

— Nu… nu pot.

Îngheţ în apă, dar obrajii îmi ard de ruşine.

— Scuză-mă!

Ailesse mă măsoară îndelung cu privirea. Mă detest că am refuzat cel mai generos dar pe care mi l-a făcut vreodată.

— N-ai de ce să-mi ceri scuze, îmi spune, chinuindu-se să zâmbească printre dinţii care îi clănţănesc. Îţi găsim noi alt os de har, când o să te simţi pregătită.

Încleştează degetele pe mânerul cuţitului şi se scufundă.

2

Ailesse

Răcoarea din Château Creux îmi înfioară pielea în timp ce Sabine şi cu mine coborâm treptele măcinate de piatră şi ieşim pe uşa bătrânului castel în ruină. Odinioară, primul rege al Galliei de Sud a construit această fortăreaţă, iar urmaşii lui au domnit aici până când ultimul din neamul său, regele Godart, a murit din cauze suspecte. Localnicii cred că spiritul lui încă bântuie prin aceste locuri. Eu şi Sabine îi auzim vorbind despre vremurile de demult în timp ce călătoresc pe drumurile desfundate din afara zidurilor oraşului. Nu ne observă cocoţate în copaci sau pitite în iarba înaltă. Dar, în apropiere de Château Creux, nu e nevoie să ne ascundem. Localnicii nu se aventurează niciodată aici. Cred că locul e blestemat. Primul rege se închina vechilor zei – zeilor noştri –, iar oamenii se prefac că Tyrus şi Elara n-au existat niciodată.

Mâna bandajată mă arde şi zvâcneşte. M-am crestat din greşeală în palmă cu cuţitul ritualic în momentul în care i-am tăiat aripioara rechinului. Încă sunt supărată pe mine că i-am prelungit agonia înainte de a-l ucide. M-am temut că zeii îmi vor considera fapta lipsită de onoare, dar n-a fost aşa; am primit harurile rechinului când am ales osul şi l-am strâns în sângele din palma mea rănită.

Lângă mine, Sabine ridică pe umăr un sac plin cu carnea rechinului. Apucă de funie cu uşurinţă. Rănile pe care le-a suferit la reciful de corali aproape i s-au vindecat. Chiar dacă îi e ruşine cu osul ei de har de la salamandră, se dovedeşte că a fost o alegere inspirată.

În realitate, regretă că a ucis vietatea. Dar, într-o bună zi, va înţelege că e menită pentru viaţa asta. O cunosc pe Sabine chiar mai bine decât ea.

Ne strecurăm pe sub grinzile căzute şi arcadele prăbuşite. Fermecătoarele ar putea consolida castelul, dacă le-ar porunci mama, dar ea preferă să-l lase părăginit şi înfricoşător. Dacă locuinţa noastră ar fi frumoasă, ar atrage oamenii. Iar o *Leurress* nu trebuie să atragă decât o persoană o dată în viaţă.

Îmi aranjez colierul de umăr şi mângâi colţul de rechin, ultimul meu os de har. Ceilalţi dinţi sunt strict decorativi, dar o să-mi dea un aspect de temut în momentul în care voi călăuzi morţii. După ritul de trecere, mă voi alătura, în sfârşit, Călăuzelor în munca lor primejdioasă.

— Ai emoţii? mă întreabă Sabine.

— De ce să am? spun, cu zâmbetul pe buze, dar inima îmi tremură în piept.

Mama o să-mi accepte prada. Sunt la fel de isteaţă ca Sabine.

Îmi simt prietena în spate şi mă trec fiori. Trei metri. Doi metri. Un metru. Pe măsură ce vibraţiile devin tot mai intense, al şaselea simţ pe care mi l-am dorit cu atâta ardoare începe să mă enerveze. Iuţesc pasul, ca să-mi ascund frustrarea de Sabine. Dacă i se pare că am emoţii, o să aibă şi ea.

Coborâm la un nivel inferior al castelului şi de acolo mai jos. Coridoarele de piatră săpate de mâna omului şi sculptate cu blazonul regelui Godart, alcătuit dintr-un corb şi un trandafir, se termină şi încep tunelurile săpate de maree. Nu mai există apă aici, dar pretutindeni lucesc cochilii perlate, înfipte în pereţi, asemenea unor stafii ce refuză să se descătuşeze de trecut.

În scurt timp, tunelul dă într-o peşteră imensă. Clipesc, orbită de razele soarelui care se răsfrâng din podeaua calcaroasă. Cândva, deasupra acestui loc, se înălţa un turn falnic, dar n-a rezistat în faţa vijeliilor marine. După moartea lui Godart, turnul s-a prăbuşit şi, odată cu el, s-a surpat tavanul peşterii. Din acest motiv, l*es Leurress* au ales ca acest castel să ne servească drept casă. Trebuie să vedem bine bolta cerească. Jumătate din puterile noastre se trag din oaselor morţilor, dar cealaltă jumătate vine de la Cerul Nocturn al Elarei. Forţele noastre slăbesc dacă petrecem prea mult timp departe de luna şi stelele zeiţei.

Vreo douăzeci de femei şi fete forfotesc prin peşteră, spaţiul întins pe care-l numim curtea noastră. Vivienne duce o piele de căprioară proaspăt tăbăcită. Élodie aşază lumânările de seu pe un rastel, ca să se întărească. Isla ţese pânza albă, ceremonială, la războiul ei de ţesut. Micuţele Felise şi Lisette duc coşurile cu rufe care urmează să fie spălate. Două dintre vârstnice, Roxane şi Pernelle, se antrenează cu bastoanele într-un colţ. Celelalte *Leurress* sunt, probabil, plecate la vânătoare, la cules de mure sau ierburi, sau trebăluiesc prin castel.

Isla se ridică de la războiul de ţesut şi mi se pune în cale. Îşi încruntă sprâncenele roşcovane şi se uită atent la colierul meu. Strâng din buze, ca să nu zâmbesc. Nu reuşeşte să-şi dea seama după dinţi care e monstrul pe care l-am ucis.

— Vânătoarea a fost încununată de succes, din câte observ, spune ea. Dar a durat ceva timp. Sunteţi plecate de aproape două săptămâni, fetelor.

Ne numeşte „fete” cu un aer superior. E cu doar trei ani mai mare decât mine şi cu patru mai mare

decât Sabine. Isla şi-a încheiat ritul de trecere la vârsta de optsprezece ani, dar eu o să-l închei la şaptesprezece – şi cu haruri mai bune decât ale ei.

Iau o poziţie ţanţoşă. Până acum, nicio *Leurress* nu a mai ucis vreodată un rechin. Probabil pentru că niciuna nu a avut o prietenă ca Sabine, care s-o ajute.

— A fost fantastic, răspund. Tocmai pentru că nu ne-am grăbit.

Sabine îmi aruncă o privire nedumerită. De fapt, a durat mult pentru că nu reuşeam să mă hotărăsc. Îmi trebuia un os senzaţional ca să-mi desăvârşesc colecţia de trei şi să rivalizez cu mama, care are cinci – ceea ce doar unei *matrone* îi este permis.

Isla strâmbă din nas când vede sacul lui Sabine, plin de carne crudă. Emană o duhoare insuportabilă. După ce o salut pe mama, o să-i spăl rochia lui Sabine, ca să scot mirosul din ea. Măcar aşa să mă revanşez faţă de ea. A insistat să care ea carnea din cauza rănii pe care am suferit-o la mână, dar nu se va înfrupta din ea alături de noi.

— Încă o drumeţie cu Ailesse din care te-ai întors fără niciun os de har? comentează Isla, uitându-se la craniul de salamandră de la gâtul lui Sabine.

Scrâşnesc din dinţi.

— Îţi pare rău că n-ai mers tu în locul ei, Isla? zic şi mă întorc spre Sabine. Povesteşte-i ce bine ne-am distrat luptându-ne cu *rechinul-tigru.*

Glasul meu ridicat se propagă prin curte şi întoarce capete.

Sabine ridică fruntea.

— Cea mai grozavă bălăceală în mare de când mă ştiu.

Îmi stăpânesc un pufnet ironic şi o iau de braţ. Islei îi piere graiul, dar celelalte femei din *notre famille* ne

asaltează cu urale, felicitări şi îmbrăţişări.

Hyacinthe, cea mai vârstnică dintre Fermecătoare, îmi strânge mâna în degetele ei bătrâne. Ochii albicioşi îi sticlesc.

— Ai moştenit neînfricarea mamei tale.

— Asta o să decid eu.

Vocea melodioasă a Odivei inspiră autoritate. Mă abţin să zâmbesc prea larg. Femeile se retrag din calea matriarhei, dar, în momentul în care Sabine dă să le urmeze exemplul, o prind de braţ şi o ţin lângă mine. Ştiu că sunt mai puternică alături de ea.

— Bună, mamă! rostesc şi plec capul.

Odiva înaintează cu paşi imperceptibili pe podeaua de piatră. Firicele de praf strălucesc ca stelele pe cer în jurul rochiei sale de culoarea safirului. Dar nimic nu te uluieşte mai mult decât oasele ei de har. Medalionul din osul unui urs albinos, sculptat în formă de gheară, atârnă printre ghearele adevărate ale ursului pe colierul ei cu trei şiraguri, alături de dinţii unei pisici-de-mare. Ghearele şi penele unei buhe îi decorează umerii precum epoleţii. Una dintre gheare este cioplită din os, asemenea ghearei de urs. La acestea se adaugă coroana mamei, făurită din vertebrele unei vipere şi craniul unui liliac uriaş. Oasele sunt eclipsate de părul ei negru ca pana corbului şi pielea albă ca laptele.

Mă ţin dreaptă în timp ce ochii ei negri îmi studiază colierul. Vâră un deget sub cel mai mare dintre dinţi.

— Ce haruri ai primit de la un rechin-tigru încât să merite să-ţi pun viaţa în asemenea primejdie?

Îmi vorbeşte pe un ton degajat, dar strânge din buzele roşii, vizibil nemulţumită. Familia ei – singura din această regiunea a Galliei – a descrescut în decursul anilor, ajungând la doar patruzeci şi şapte de

femei şi fete. Căutarea celor mai bune haruri nu trebuie să ne pericliteze existenţa.

Am avut suficiente membre până acum cincisprezece ani, când s-a abătut marea ciumă pe aceste meleaguri. Efortul de a călăuzi nenumăratele victime ale acesteia a ucis jumătate dintre noi; celelalte au fost răpuse de molimă. De atunci, ne tot chinuim să ţinem sub control populaţia Galliei de Sud. Dar, în ciuda numărului nostru redus, suntem familia întemeietoare, alesele zeilor. Celelalte Fermecătoare din lume nu-şi pot călăuzi morţii fără noi. Puterile noastre sunt interconectate.

— Miros mai ascuţit, vedere mai bună în întuneric şi capacitatea de a simţi prezenţa cuiva în apropiere, chiar fără să mă uit, recit eu răspunsul pe care l-am pregătit dinainte.

Dau să adaug *abilitatea de a înota şi vâna, şi o mai mare ferocitate,* dar mama mi-o ia înainte:

— Asta am şi eu de la pisica-de-mare.

— Mai puţin vederea în întuneric, spun, neputându-mă abţine s-o corectez.

— Inutilă. Ai osul din aripa şoimului călător. Nu-ţi trebuie vedere mai bună de-atât.

O parte dintre Fermecătoare şuşotesc aprobator. Toate Călăuzele poartă osul unui animal – în general, păsări – care le dă capacitatea de a distinge o culoare în plus. Culoarea morţilor.

Pun mâinile-n sân, apoi le desfac, abţinându-mă cu greu să ripostez.

— Era un rechin puternic, mamă. N-ai idee cât era de puternic! A reuşit să ne ia chiar şi pe noi prin surprindere.

Odiva nu poate nega că trebuia să adaug mai multă forţă harurilor mele. Acum o am – plus ferocitate

şi încredere de sine. Dar ea rămâne fixată pe un singur cuvânt.

— *Noi?*

Las ochii în pământ preţ de o clipă.

— Sabine… m-a ajutat.

Îmi simt prietena cum se crispează lângă mine. Sabine nu suportă să fie în centrul atenţiei, iar acum Fermecătoarele o ţintuiesc cu privirea, a mamei apăsând cel mai greu dintre toate.

În momentul în care Odiva se reîntoarce spre mine, are pe chip o expresie calmă ca apele unei lagune. Dar sub masca aceasta se ascunde ceva mult mai fioros decât rechinul. Pe mine e supărată, nu pe Sabine. Nu se supără niciodată pe ea.

Fermecătoarele amuţesc. Vuietul îndepărtat al mării se revarsă în peşteră, ca şi când am fi prinse într-o scoică uriaşă. Inima îmi bate în ritmul valurilor dezlănţuite. Nu e strict interzis să primeşti ajutor de la altă *Leurress* la o vânătoare ritualică, dar nici nu e privit cu ochi buni. Acum o secundă, nimănui nu-i păsa, dar tăcerea mamei le pune pe toate pe gânduri. Am o strângere de inimă. Ce-ar trebui să fac ca s-o impresionez?

— Ailesse nu mi-a cerut ajutorul, intervine Sabine, cu glas firav, dar ferm.

Pune jos sacul cu carne şi îşi împreunează mâinile.

— Mi-era frică să nu rămână fără aer. De teamă pentru viaţa ei am sărit în apă.

Odiva lasă capul într-o parte.

— Şi ai descoperit că viaţa fiicei mele era cu adevărat în pericol?

Sabine îşi alege cuvintele cu grijă.

— Nu mai mult decât a ta, *Matrone,* când ai înfruntat ursul doar cu un cuţit şi un har.

Nu transpare niciun pic de cinism din tonul ei, doar adevărul blajin, dar puternic. Odiva era de-o seamă cu mine când a vânat ursul, fără îndoială ca să-şi demonstreze curajul în faţa mamei sale, bunica pe care aproape că nu mi-o aduc aminte.

Mama ridică din sprâncene şi îşi stăpâneşte zâmbetul.

— Bine grăit! Ai putea învăţa câte ceva de la Sabine, Ailesse, rosteşte ea şi îşi îndreaptă privirea spre mine. Dacă ţi-ai măsura cuvintele cu mai mare atenţie, poate nu m-ai mânia la fel de des.

Strâng din dinţi, ca să-mi ascund amărăciunea. Sabine îmi aruncă o privire vinovată, dar nu pe ea sunt supărată. Ea a încercat doar să mă apere.

— Ai dreptate, mamă!

Oricât m-aş strădui să-i dovedesc mamei că sunt demnă de poziţia de viitoare *matrone de notre famille,* îmi lipsesc calităţile simple pe care prietena mea le arată cu atâta naturaleţe. Un lucru asupra căruia mama îmi atrage atenţia cu orice prilej.

— Lăsaţi-ne singure! le porunceşte mama celorlalte Fermecătoare.

După nenumărate plecăciuni, femeile se întorc la treburile lor. Când Sabine dă să le urmeze exemplul, mama îi face semn să rămână. Nu ştiu de ce, pentru că vorbele ei mi se adresează mie.

— E lună plină peste nouă zile.

Simt cum mi se eliberează plămânii din strânsoarea coastelor şi trag aer în piept. Se referă la ritul meu de trecere. Ceea ce înseamnă că mi-a acceptat oasele de har – pe toate trei.

— Sunt pregătită.

— Hyacinthe o să te înveţe cântecul sirenei. Să exersezi doar la un fluier din lemn.

Dau din cap cu înflăcărare. Ştiu toate astea. Ba chiar am învăţat cântecul sirenei pe de rost. Hyacinthe îl cântă noaptea. Uneori, o aud plângând la finalul lui, iar suspinele ei înăbuşite se întrepătrund cu vuietul valurilor mării. Atât e de frumos cântecul sirenei.

— Când primesc fluierul de os?

Mă trec fiori de plăcere la gândul de a-l atinge. Încă puţin şi o să-mi îndeplinesc visul din copilărie. În curând, mă voi alătura surorilor mele Fermecătoare care îşi folosesc harurile pentru a călăuzi sufletele morţilor pe Porţile Vieţii de Apoi, pe tărâmurile lui Tyrus şi ale Elarei.

— E musai să aştept până când e lună plină?

— Nu ne jucăm aici, Ailesse! mă mustră mama. Fluierul de os nu e doar un instrument care îţi cheamă *l'amouré.*

Cobor de pe vârfuri pe călcâie.

— Da, ştiu.

Muzica fluierului de os deschide, de asemenea, şi Porţile în noaptea de trecere, care la rândul ei deschide toate Porţile de pe faţa pământului. Oriunde trăiesc oameni, exista moarte şi suflete care trebuie călăuzite. Iar, fără fluierul de os, niciunul dintre morţi, oricât de aproape sau de departe s-ar afla, nu poate trece în viaţa de apoi.

Odiva clatină uşor din cap, de parcă aş fi încă fetiţa neascultătoare de altădată, care alerga prin Château Creux şi le ruga pe Călăuze s-o lase să încerce oasele lor de har. Asta se întâmpla cu mulţi ani în urmă. Acum sunt mare, sunt capabilă şi am trei oase de har. Sunt gata să iau şi ultima viaţă.

Mama se apropie de mine şi cel de-al şaselea simţ începe să-mi vibreze.

— Te-ai hotărât dacă încerci să rămâi gravidă sau

nu?

Îmi ard urechile. Arunc o privire spre Sabine şi văd că e la fel de roşie ca mine. Conversaţia a luat o turnură mai mult decât jenantă. Mama nu discută niciodată chestiuni intime cu mine. Tot ce ştiu am aflat de la Giselle, care a trăit un an pasional cu iubitul ei înainte de a-l omorî. Din păcate, anul acela nu a îmbogăţit rândurile Fermecătoarelor cu încă o fiică – sau măcar cu un fiu, deşi nimeni n-a auzit să se fi născut vreodată un băiat. *Les Leurress* o privesc cu alţi ochi pe Giselle acum, de parcă ar fi o mare dezamăgire sau o fiinţă demnă de milă. Nu pare deloc afectată, dar nu o invidiez.

— Normal că o să încerc. Sunt moştenitoarea ta şi ştiu ce îndatoriri am.

Sabine se foieşte lângă mine. Ei i-am spus adevărul. Nu am nici cea mai mică intenţie de a aduce pe lume o succesoare sânge din sângele nostru. Mama va fi nevoită să-mi accepte decizia după ce-mi voi ucide *l'amouré* pe pod. Iar când va veni ziua să devin *matrone,* voi alege o moştenitoare din rândurile familiei noastre. Voi fi prima care va pune capăt dinastiei ei, dar Fermecătoarele vor merge mai departe. N-au de ales, fiindcă ideea de a cunoaşte un bărbat tânăr – sunt convinsă că Tyrus şi Elara nu mi-ar aduce unul bătrân – şi, eventual, de a mă îndrăgosti de el, pentru ca apoi să-l omor, mi se pare o cruzime de neconceput. O să fac ce e necesar. O să-mi sacrific iubitul sortit, dar nimic altceva. Asemenea tuturor Călăuzelor dinaintea mea, ritul meu de trecere va fi jurământul făcut zeilor, promisiunea de a rupe orice legătură de credinţă cu lumea asta şi de a mă devota îndrumării sufletelor spre viaţa de apoi. Dacă-i pot rezista iubitului meu, voi avea forţa de a mă împotrivi

cântecului suprem al sirenei – chemarea Vieţii de Apoi.

Mama îşi împreunează mâinile.

— Atunci, ascultă-mi sfatul, Ailesse. Zămisleşte un copil fără să te legi sufleteşte de iubitul tău, oricât de chipeş, de isteţ sau de plăcut se va dovedi.

Priveşte prin mine, cu ochii pierduţi într-un loc necunoscut.

— Clipele de pasiune te vor costa scump.

S-o fi gândind la tata? Nu-i pomeneşte niciodată numele. Iar în rarele momente când vorbeşte despre el, o face evaziv, ca acum.

— N-o să mă înfrângă, declar pe un ton ferm.

Într-o zi, voi conduce *cette famille* cu devotamentul şi neînfricarea Odivei, dar îi voi arată fiecărei Fermecătoare o afecţiune profundă şi necondiţionată. Poate că şi mama ar fi vrut să procedeze la fel cândva, dar uciderea tatei i-a ridicat un zid împrejurul inimii. Nu e singura *Leurress* care deplânge moartea iubitului său. Poate acesta e motivul real pentru care plânge Hyacinthe noaptea. După ce cântă la fluierul de lemn, şopteşte numele bărbatului iubit.

Odiva şovăie, apoi îmi pune mâna pe umăr. Mă cutremur la acea atingere. Căldura ei îmi încleştează gâtul, cu o emoţie neaşteptat de copleşitoare.

— Fără Fermecătoare, spune ea, morţii ar rătăci pe tărâmul celor vii. Sufletele lor pribege ar distruge muritorii pe care am jurat să-i ocrotim. Datoria noastră este să păstrăm echilibrul între cele două lumi, cea naturală şi cea supranaturală, şi, prin urmare, este un privilegiu să ne naştem *Leurress* şi o imensă onoare să devenim Călăuze. Iar tu, Ailesse, vei fi o Călăuză nemaipomenită.

Chipul senin al mamei pluteşte în faţa ochilor mei împăienjeniţi de lacrimi.

— Mulţumesc! îngaim, cu vocea înăbuşită.

E tot ce pot să spun. Nu vreau decât să mă strângă în braţe. Nu-mi amintesc să mă fi îmbrăţişat vreodată.

Dau să mă apropii mai mult, dar ea se trage brusc înapoi. Clipesc, mă şterg repede la nas şi îmi vin în fire. Mama se întoarce spre Sabine, care stă un pic mai în spate, asistând stânjenită la discuţia noastră.

— Tu o să fii martora lui Ailesse la ritul de trecere.

Sabine scoate un geamăt scurt.

— Poftim? fac eu, deopotrivă de surprinsă.

Martorele sunt întotdeauna alese dintre Fermecătoarele mai în vârstă.

Odiva îi ridică bărbia lui Sabine şi zâmbeşte.

— Ai dovedit că-i eşti pe deplin loială fiicei mele, chiar şi în faţa morţii. Ţi-ai câştigat acest drept.

— Dar nu sunt pregătită, spune Sabine şi face un pas înapoi. Am doar un har.

— Nu contează, intervin eu, fremătând de emoţie. Trebuie doar să mă urmăreşti. Martorele nu au voie să intervină.

Trebuie să-mi dovedesc singură forţele.

— Ailesse e moştenitoarea mea, adaugă Odiva. Zeii o vor ocroti.

Simt cum mă cuprinde căldura în tot corpul, chiar dacă mama nu se uită la mine.

— Rolul tău este să stai mărturie acestui eveniment sacru, Sabine. Şi, poate, ritul te va încuraja să-ţi câştigi şi celelalte oase de har.

Judecând după figura chinuită a prietenei mele, e clar că nu e foarte convinsă. Odiva oftează uşor.

— Am fost extrem de răbdătoare cu tine, dar a venit timpul să accepţi cine eşti – *Leurress* şi, în curând, Călăuză.

Cu degete tremurânde, Sabine îşi dă o şuviţă de

păr după ureche.

— O să mă străduiesc, murmură ea.

În mod normal, ar trebui să fie alegerea noastră dacă vrem să adunăm haruri, să trecem prin rit şi să devenim Călăuze, dar adevărul e că nu prea avem încotro. Nimeni din *notre famille* nu a îndrăznit vreodată să renunţe la viaţa asta. Decât dacă moare alături de iubitul ei, cum s-a întâmplat cu Ashena şi Liliane.

Odiva se îndreaptă de umeri şi se uită la noi.

— Vreau să vă pregătiţi cu cea mai mare seriozitate pentru următoarea lună plină.

— Da, *Matrone!* spunem într-un glas.

— Bun. Acum duceţi carnea de rechin la bucătărie şi spuneţi-i Maïei s-o gătească la cină.

— Da, *Matrone!*

Odiva ridică neîncrezătoare din sprâncene şi pleacă. Cu buzele strânse, aştept s-o văd adâncită în discuţia cu Isla, în capătul celălalt al curţii. Apoi mă întorc spre Sabine şi scot un chiot de bucurie.

— Eşti martora mea! exclam şi o scutur de braţe. O să fii de faţă! Nici că mi-aş fi putut dori pe altcineva!

Se strâmbă în timp ce o zgâlţâi.

— N-aş vrea să privez pe cineva de plăcerea de a te privi cum îl omori pe bărbatul visurilor tale.

Chicotesc.

— Stai liniştită, o să fie rapid şi curat. Abia dacă o să apuci să vezi ceva.

Îmi alung din minte imaginea rechinului-tigru cu aripioara tăiată.

— Dacă iubitul tău se dovedeşte mai fermecător decât te aşteptai? rosteşte Sabine, foindu-se stânjenită. Nu sunt sigură că eşti în stare să-i rezişti. Pe tine te încântă chiar şi cei mai urâţi băieţi care trec pe

drum.

— Nu-i adevărat! protestez şi îi trag un pumn în braţ.

Până la urmă, râde şi ea.

— Iubitul tău o să fie, probabil, cu un cap mai scund decât tine şi-o să miroasă a pucioasă şi a rahat de liliac.

— Tot e mai bine decât să pută ca tine.

Rămâne cu gura căscată, după care îmi aruncă un zâmbet răutăcios.

— Josnică lovitură din partea ta, Ailesse. Tu ai venit cu ideea să tranşăm rechinul.

Rânjesc şi ridic sacul de o toartă, făcând abstracţie de durerea care îmi înjunghie mâna.

— Da, ştiu. Hai să mergem!

Mă urmează fără chef pe tunelul estic, care duce la bucătărie.

— Sper ca funia să te taie şi mai tare, zice, arătând spre gura sacului, apoi mă înghionteşte cu umărul.

Chicotim amândouă.

După ce mai înaintăm prin tunel, departe de urechile celorlalte Fermecătoare, Sabine începe ştea.

— Eşti sigură că nu vrei să naşti o fiică? Dacă o să regreţi când mai îmbătrâneşti?

Încerc să-mi imaginez cum ar fi să am o relaţie intimă cu un bărbat. Cât de mult m-ar putea ajuta harurile? Iar, mai târziu, să simt cum îi creşte progenitura în mine până când ajunge atât de mare, încât trebuie să iasă din mine.

— Nu pot… spun. N-am instincte materne.

— Nu-i adevărat. Am văzut cum te porţi cu Felise şi Lisette. Fetele alea te iubesc la nebunie.

Mă gândesc la cele mai mici membre ale familiei noastre şi zâmbesc. Se ceartă care să stea în braţele

mele când jumulim prepeliţe. Când înfloreşte trifoiul, le împletesc florile în codiţe.

— Aş fi mai bună pe post de mătuşă. Suntem practic surori, n-am dreptate? Nu mai bine faci tu o fetiţă şi eu o răsfăţ?

— Nu ştiu ce să spun, zice Sabine şi îşi pune o mână pe pântece. Ritul de trecere ar trebui să aibă loc când avem… treizeci şi şapte de ani.

Spune o vârstă la nimereală, cât mai îndepărtată de cei şaisprezece ani ai ei.

— Deocamdată, mi-e greu să-mi imaginez aşa ceva.

Cuvintele „aşa ceva” sunt extrem de grăitoare şi plutesc grele în aer. „Aşa ceva” e calea cea mai grea pe care o poate alege o *Leurress.* Dacă decide să trăiască împreună cu *l’amouré,* are la dispoziţie nici mai mult, nici mai puţin decât un an de la ritul de trecere. Indiferent ce se întâmplă după aceea, soarta bărbatului e pecetluită. Dacă nu-l omoară ea până la finalul acelui an, sunt amândoi blestemaţi. Magia ritului nefinalizat va scurta atât viaţa lui, cât şi pe a ei. Aşa a murit Ashena. La fel a murit şi Liliane, cu cinci ani înaintea ei. Nu există dezonoare mai mare.

Îmi îndrept umerii.

— Dacă va fi să mor, prefer s-o fac călăuzind suflete.

— Ca mama *mea?*

Ochii căprui ai lui Sabine lucesc în întuneric.

Mă opresc şi îi strâng mâna.

— Mama ta a murit ca o eroină.

— Nu văd nimic eroic în moarte, spune, cu o figură sumbră.

Tristeţea lui Sabine mă taie ca un cuţit tocit. Vreau neapărat s-o înveselesc. Mama ei a murit acum doi ani,

dar durerea e încă vie şi o săgetează în cele mai neaşteptate momente. Sufletul mort al unui om rău – un suflet Înlănţuit – a ucis-o pe mama lui Sabine pe podul terestru care duce la Porţi. Din cauza apropierii de Viaţa de Apoi, spiritul lui a devenit tangibil – o formă pe care toate sufletele o păstrează pe vecie, în care se reunesc cu trupurile lor şi de care se pot folosi pentru a se împotrivi Călăuzelor. Doar cei Înlănţuiţi fac asta, refuzând să accepte pedepsele care îi aşteaptă în străfundurile Infernului lui Tyrus, spre deosebire de cei Slobozi, care vor trăi în Paradisul Elarei.

— În acest caz, facem pact să nu murim niciodată, spun veselă. Sabine pufneşte şi mijeşte un zâmbet.

— De acord.

Umăr la umăr, înaintăm prin beznă.

— Să sperăm că Tyrus şi Elara o să-mi trimită un bărbat respingător, spun. Aşa, nici măcar *tu* n-o să-i poţi plânge de milă.

Râsul înfundat al lui Sabine mă zguduie.

— Perfect!

3

Bastien

Nouă zile până când o voi ucide.

Mă caţăr pe căpriorii din fierărie, cel mai bun loc de antrenament când Gaspar pierde noaptea la cârciumă. Ameţit de bere, bătrânul o să mai doarmă cel puţin o oră.

Nouă zile.

Îmi ţin echilibrul pe bârna solidă din centru şi-mi trag gluga pelerinei pe ochi. Când o să mă întâlnesc cu ea, va fi lună plină, dar e posibil să fie o noapte

ploioasă sau înnorată. Vremea e schimbătoare în Dovré şi regiunile învecinate ale Galliei de Sud.

Scot două cuţite de la centură. Pe primul l-am furat chiar de sub nasul lui Gaspar, când l-a lăsat să se răcească. Al doilea nu are nimic special. E ieftin. Mânerul şi lama nu sunt bine echilibrate. Dar a fost al tatei şi îl port de dragul lui. Voi ucide cu el, ca să-l răzbun.

Mă reped în faţă, pe jumătate orb. Praful îmi gâdilă nările în momentul în care lovesc bârna cu picioarele. Atac şi parez, despicând aerul cu cuţitele. Am făcut exerciţiile astea de o mie de ori şi o să le mai fac de o mie. Trebuie să fiu cât mai bine pregătit. Nu pot lăsa nimic la voia întâmplării. Descântătoarele de Oase sunt imprevizibile. Până când n-o înfrunt, n-am de unde să ştiu magia cărui animal a furat-o. Şi nici atunci nu va fi o certitudine. Poate că e de două ori mai puternică decât mine, poate şi mai mult. Poate că o să sară peste mine şi-o să mă înjunghie în spate.

Mă răsucesc pe grindă şi strâng cuţitele între degete. Le arunc unul după altul şi aud un satisfăcător *poc, poc.* Mă duc în fugă la ţintă – o traversă – şi apuc mânerele. Nu le smulg încă; le folosesc drept suport şi urc pe o grindă mai sus.

Îmi imaginez un pod şi fata pe care o voi ucide acolo. N-am preferinţe, mă mulţumesc cu orice Descântătoare. Toate sunt nişte ucigaşe. O să le răpesc ce mi-au răpit ele mie, viaţa tatălui meu în schimbul uneia de-ale lor.

Încă nouă zile, Bastien. Atunci tata îşi va găsi liniştea. Eu îmi voi găsi liniştea. Nici nu-mi pot închipui acest sentiment.

Mă reazem pe mâini şi mă agăţ bine cu picioarele de grindă. Mă las cu capul în jos şi fac o voltă. Gluga

îmi cade pe spate şi aterizez pe grinda de dedesubt.

Şi eu pot să iau prin surprindere o Descântătoare de Oase.

Cineva bate din palme şi mă face să-mi pierd concentrarea. *Gaspar s-a trezit mai devreme decât mă aşteptam*. Încordez muşchii, dar aud un glas gutural de femeie.

— Bravo!

Jules. Stă sprijinită de forja neaprinsă. Părul ei bălai străluceşte în raza prăfoasă de soare care pătrunde prin fereastra deschisă. Învârte un bănuţ pe degetul mare.

— E de aur? întreb şi-mi şterg fruntea asudată cu mâneca.

— Coboară şi vezi cu ochii tăi.

— Urcă *tu* aici, zic, după care mă duc la cuţitele înfipte în traversă. Sau ţi-e frică de înălţime?

Le smulg din lemn şi le vâr în teci.

Jules scoate un pufnet ironic.

— Ai uitat că săptămâna trecută am sărit de pe acoperişul măcelăriei ca să fur o gâscă?

— Vorbeşti de gâsca moartă care guiţa?

Jules face ochii mici, dar îşi împinge obrazul cu limba, ca să nu rânjească.

— Bine, Bastien. Urc eu, dacă ai chef să te joci cu mine.

Nu asta intenţionam.

Se duce repede la unul dintre stâlpii de susţinere, se agaţă de cârligele în care-şi ţine Gaspar uneltele şi urcă. Pantalonii strâmţi îi scot în evidenţă muşchii zvelţi. Întorc privirea şi înghit în sec.

Nerodule! mă mustru singur. Dacă în prezenţa lui Jules îmi pierd minţile, cum o să-i fac faţă unei Descântătoare de Oase? Sunt neasemuit de frumoase

şi irezistibile. Sau, cel puţin, aşa spun legendele. Singura mea întâlnire cu o femeie în alb stă mărturie acestui fapt. Deşi m-a speriat de moarte – deşi am ajuns s-o urăsc –, nu-i pot uita frumuseţea tulburătoare.

Mă aşez pe grindă, cu un picior ridicat la piept şi celălalt atârnat în gol. În capătul opus, Jules se ridică în picioare. Respiră greu şi i se ridică pieptul din corset. De două luni încoace, de când n-o mai sărut, a început să şi-l strângă din ce în ce mai tare.

— Şi acum? zice şi pune o mână în şold, deşi îi tremură picioarele. Mă pun să vin până la tine?

Văzând că nu-i răspund, începe să negocieze.

— Nu vrei să ne întâlnim la mijloc?

— Hm, fac şi mă scarpin în bărbie. Nu.

Pufneşte şi îmi arată moneda.

— Aveam de gând s-o împart cu tine, dar cred că o s-o păstrez pentru mine. Poate-mi cumpăr o rochie de mătase.

— Într-adevăr, un lucru foarte util unei hoaţe.

Nu mi-o pot imagina pe Jules gătită cu rochie. E singura fată din Dovré care se îmbracă aşa, iar dacă vreun băiat o necăjeşte din cauza asta, îi învineţeşte ochii. Iar dacă acesta întinde şi mai mult coarda şi o strigă „Julienne”, pleacă încovoiat, cu mâinile între picioare.

— Vino încoace, o îndemn şi îi fac leneş cu mâna. Nu-s nici cinci metri până la pământ. Şi dacă o fi să cazi, ce poţi să păţeşti? Îţi spargi capul? Îţi rupi gâtul? Merită să rişti, ţinând seama de ce flăcău nemaipomenit te aşteaptă aici. N-am dreptate?

— Te urăsc!

Rânjesc şi mă sprijin de stâlp.

— Nu-i adevărat.

Lucrurile par să se fi îndreptat între noi. O împung, o tachinez, exact ca pe vremuri... înainte să fi făcut greşeala de a o săruta. Jules şi fratele ei, Marcel, sunt ca o famille pentru mine. Nu trebuia să primejduiesc relaţia noastră.

Se uită la pământ şi coada împletită îi cade pe umăr.

— Aşadar, mă provoci?

— Da.

— Şi eu ce câştig dacă traversez grinda?

— Dacă „scapi cu viaţă”, vrei să spui. Poţi să păstrezi moneda.

— Oricum e a mea.

— Dovedeşte-o!

Se mai uită o dată la podea şi strânge din buzele tremurânde. Într-o luptă cu cuţitele, Jules m-ar învinge cu uşurinţă. Dar toţi avem şi un punct slab. Trage aer în piept şi îşi scutură braţele. În ochii ei căprui apare licărul acelei Jules pe care o cunosc atât de bine. Acea Jules care m-ar urma oriunde. Ea şi Marcel îmi vor fi alături peste nouă zile. Împreună, ne vom răzbuna. Şi prietenii mei şi-au pierdut tatăl.

N-am apucat să-l cunosc pe Théo Garnier. Aveam doisprezece ani şi mă pregăteam să buzunăresc un spiţer când i-am auzit pentru prima oară numele şi am aflat ce a păţit. Am tras cu urechea la spiţerul care povestea despre o boală stranie pe care nu reuşise s-o vindece cu trei ani înainte. Nu mai pomenise ceva atât de bizar precum o misterioasă boală de oase. A fost ultima tragedie pe care soarta i-a rezervat-o lui Théo, după ce l-a părăsit soţia şi, mai apoi, iubita.

Bănuind că e posibil să-şi fi vârât coada o Descântătoare de Oase, m-am chinuit o lună întreagă să descopăr ce s-a întâmplat cu copiii lui Théo. Potrivit

spiţerului, n-au avut rude care să-i ia în grijă. În cele din urmă, i-am găsit pe Jules şi Marcel într-un alt cartier din Dovré, pungăşind lumea de pe stradă, la fel ca mine, ca să supravieţuiască. Am dezlegat enigma morţii taţilor noştri şi am înţeles că avem un duşman comun. Împreună, am jurat să le arătăm Descântătoarelor de Oase că vor plăti scump pentru ce ne-au răpit.

Jules pune moneda între dinţi şi întinde braţele. Face primul pas.

Îmi piere zâmbetul de pe faţă când văd ce metodă adoptă.

— Priveşte înainte, nu te uita în jos! Concentrează-te pe distanţa din faţa ta! Fixează-ţi o ţintă şi nu-ţi lua ochii de la ea!

Expiră şi îmi urmează sfatul.

— Foarte bine! Acum înaintează cu paşi egali.

Nu am provocat-o pe Jules doar de dragul de a mă distra. Am făcut-o ca s-o ajut. Dacă reuşeşte să-şi depăşească teama de înălţime, nimic n-o mai poate opri. O să se caţăre pe acoperişurile din Dovré. O să sară de pe unul pe altul cu agilitatea unei pisici. Va fi hoţul perfect.

Ajunge la jumătatea bârnei, cu obrajii îmbujoraţi de mândrie. În clipa aceea i se încreţeşte fruntea şi îşi pierdea încrederea. E *abia* la jumătatea bârnei.

— Uşurel, Jules! Nu te mai gândi la asta. Linişteşte-te!

Îşi ţine respiraţia. Văd cum i se umflă venele de la tâmple. Lasă ochii în jos.

Merde.[2]

Se clatină dintr-o parte în alta. Mă reped spre ea,

2 „Rahat!” (în lb. franceză) (n. red.).

dar cade prea repede.

Mă întind să o prind de brat şi mă izbesc cu pieptul de grindă. Mâinile noastre încearcă să se agate una de alta. Mă zgâlţâie cu greutatea corpului ei, dar reuşesc să mă ancorez bine de bârnă. Se zbate şi scoate un ţipăt înăbuşit.

— Te ţin eu, Jules.

Mă apucă de încheietură cu cealaltă mână. Printr-o minune, nu scapă moneda din gură.

— Eşti chiar deasupra nicovalei, o avertizez. Te trag sus, bine?

Încuviinţează din cap cu un scâncet.

Strâng bârna între coapse şi o ridic încetul cu încetul. În cele din urmă, ajunge sus şi ne aşezăm faţă în faţa pe grindă, gâfâind amândoi de oboseală. Mă cuprinde de gât. Tremură ca o frunză. O strâng la piept şi mă blestem că am provocat-o să facă aşa ceva. *Dacă mai pierd pe cineva*... Închid ochii.

— Bravo! exclam, abia răsuflând. Te-ai descurcat de minune!

Jules izbucneşte într-un râset isteric.

— Dacă-i sufli vreo vorbă lui Marcel, te omor! mormăie cu moneda între dinţi.

— De acord.

Se trage înapoi, ca să mă vadă mai bine. Aproape că ni se ating nasurile. Ridică puţin bărbia. Mă invită să-i iau moneda. Îmi retrag o mână de pe talia ei şi i-o smulg dintre dinţi.

Se linge pe buze.

— Ce părere ai?

O încerc cu dinţii.

— E veritabilă, spun, cu un rânjet nătâng.

Jules strânge uşor din pleoape. Pare gata să mă omoare.

Dar mă sărută.

Gestul ei mă ia pe nepregătite şi-mi pierd echilibrul. De data asta, mă ţine ea pe mine. Nu-şi dezlipeşte gura de buzele mele.

Nu pot decât să cedez. E mult prea pricepută. O strâng cu putere de mijloc. Gâfâie şi-mi învăluie faţa în răsuflarea ei caldă. Încep s-o sărut mai adânc, dar simt deodată un nod în stomac. Sunt dispus să fur şi să înşel pe oricine din Dovré, dar nu pe cele două persoane la care ţin ca la ochii din cap. Şi exact asta simt acum – că fur şi înşel. În cele şase săptămâni cât am fost împreună cu Jules, n-a trecut zi în care să nu mă gândesc care este motivul. Şi, într-un final, l-am aflat: dăruiesc ceea ce nu vreau să dăruiesc.

— Jules…

O împing cu blândeţe, dar nu-i chip s-o clintesc. O luptătoare până-n măduva oaselor. De-asta o iubesc… dar nu aşa cum şi-ar dori ea. Cel puţin, nu deocamdată. Poate că nu se va întâmpla niciodată.

— Nu, Jules!

Mă trag înapoi. Îi cad mâinile pe bârnă.

Îmi caută privirea. I se citeşte durerea în ochi. Nu vreau s-o iau de la capăt. Ar ajunge să mă urască. Mi-aş dori să pot râde puţin de ea şi să plec hoţeşte, cu mâinile în buzunare. Spre ghinionul meu, suntem amândoi cocoţaţi pe căpriori.

Oftez şi-mi trec degetele prin păr. Trebuie spălat şi tuns. De obicei, Jules e frizeriţa mea.

— Păstrează moneda, spun şi o aşez între noi. Cumpără-ţi rochia de mătase de care vorbeai. O porţi la târgul de primăvară.

— Nu dau banii pe o rochie, prostovanule!

Ia moneda şi o vâră în buzunar.

— Nouă ne trebuie mâncare.

— Peste nouă zile…

— Ce-o să se întâmple peste nouă zile? O să-ţi vină minţile la cap? O să-ţi găseşti un post de ucenic? O să-ţi speli brusc reputaţia?

Ridic din umeri.

— Peste nouă zile putem pleca din Dovré. Putem începe o viaţă nouă în alt oraş.

— Asta spui de câte ori e lună plină! se răsteşte Jules, apoi clatină din cap şi încearcă să-şi stăpânească nervii. De peste un an facem acelaşi lucru. Am pândit toate podurile. E vremea să ne împăcăm cu gândul că Descântătoarele de Oase probabil au murit, ori s-au mutat altundeva, cum ar trebui să facem şi *noi.*

Îmi tremură pleoapele şi mi se încleştează maxilarul.

— Nu există regiune mai bogată în poveşti despre Descântătoare decât Gallia de Sud. De aici izvorăsc cele mai vechi legende. N-au murit, Jules. Femeile de soiul ăsta nu mor cu una, cu două.

Mijeşte ochii şi mă fixează cu bine-cunoscuta ei privire furioasă.

— De ce, mă rog? Fiindcă n-ai mai avea un scop în viaţă?

Refuz să port această discuţie.

Mă ridic în picioare. Încăpăţânată, Jules nu se urneşte din loc.

— Hai, spun şi îi întind mâna, dar nu mă bagă în seamă. Treaba ta. Să te văd cum te dai jos de-aici.

Îi întorc spatele şi dau să plec.

— Stai o clipă! zice, după care oftează. Şi eu vreau să-mi răzbun tatăl. Ştii asta prea bine, dar… ce se întâmplă dacă nu facem asta? Dacă nu avem cum?

Mă săgetează un junghi în piept. Nu pot accepta un eşec. Ea cum o putea? Jules şi Marcel nu şi-au văzut

tatăl ucis pe un pod, ca mine. Théo tot a murit, dar s-a stins încet.

Mulţi ani după moartea mamei copiilor, bărbatul a adus în casă o femeie frumoasă. Aceasta le cârpea hainele, le cânta şi dormea în patul tatălui lor. Toţi o considerau un înger. Îl ajuta pe Théo la munca de scrib, îi netezea pergamentele cu piatră ponce, le linia cu rigla şi acul de trasat. Odată ce i s-a dublat venitul, au început să se răsfeţe cu delicatese dulci şi vinuri fine. Până când, într-o dimineaţă, Jules a găsit-o pe femeie aplecată peste tatăl ei cufundat în somn, cu un cuţit cioplit din os în mână. Speriată de apariţia lui Jules, femeia a fugit de acasă şi dusă a fost. La scurt timp după aceea, Théo s-a îmbolnăvit, iar oasele i-au devenit fragile ca sticla. De câte ori cădea, îşi mai rupea un os. În cele din urmă, a suferit o rană atât de gravă, încât i-a pus capăt vieţii.

Îi arunc o privire furioasă prietenei mele.

— Trebuie să mă răzbun. N-ai decât să te laşi păgubaşă, dar eu nu fac aşa ceva.

Jules îşi muşcă buza de jos. Strungăreaţa ei mică e singurul lucru care-mi aminteşte de fata pe care am cunoscut-o când aveam doisprezece ani. Avem optsprezece ani acum, suntem destul de maturi să ne gândim la ce va urma. La ce vom face după ce ne vom răzbuna părinţii. Deocamdată, nu mă pot gândi la nimic altceva.

— Cine-a zis că tu eşti ăla mai căpos? spune ea, ascunzându-şi nelinişstea sub un zâmbet ironic. Voiam doar să te testez. Să simt eu pământul sub picioare la următoarea lună plină, şi-o să vezi că nu dau bir cu fugiţii. Tu o să-l răzbuni pe taică-tu, eu şi Marcel pe-al nostru.

Le-am povestit prietenilor mei despre a doua

femeie pe care am văzut-o când a murit tata. Marcel s-a uitat prin toate cărţile pe care le-a dosit în Dovré – cele recuperate din biblioteca tatălui său – şi a descoperit că Descântătoarele umblă câte două. Ceea ce ne convine de minune, căci le putem ucide într-o singură noapte.

— Ajută-mă să cobor de aici, până nu te trântesc peste nicovală! se răsteşte Jules.

Chicotesc vesel.

— Bine, fie.

O conduc până la traversă, de unde poate coborî singură. Mai are puţin până jos, când se aude scârţâitul zăvorului. Jules trage o înjurătură şi sare pe podea. Îi urmez exemplul şi mă rostogolesc, ca să-mi amortizez căzătura. Uşa se deschide larg. Stăm chiar sub un pătrăţel de lumină.

Gaspar se uită la noi, cu o figură de om beat. Una dintre bretele i-a căzut de pe umăr, iar burta i se revarsă peste betelia pantalonilor peticiţi. Trecem în fugă pe lângă el. Urlă la noi şi pune mâna pe un vătrai. N-are cum să ne prindă. Odată ieşiţi în stradă, o iau de mână pe Jules şi paşii ni se sincronizează perfect. Mă pufneşte râsul de fuga noastră – una dintre multe altele –, iar ea îmi aruncă un zâmbet tulburător.

Îmi vine s-o sărut. Întorc capul, ca să nu cad pradă ispitei.

Nouă zile. După aceea, mă pot gândi şi la Jules.

4

Sabine

— Jur pe osemintele tatălui meu! mârâie Ailesse, împiedicându-se iar de tivul rochiei.

O prind de braţ, să nu cadă, iar ea îşi ridică fusta de pe cărarea prăfuită din pădure.

— Înadins mi-a făcut-o Isla aşa lungă. Vrea neapărat să mă chinuiască astă-seară.

Odiva a rugat-o pe Isla să coasă rochia albă, de ceremonie, a lui Ailesse. E cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată. Decolteul larg îi cade elegant pe umeri, iar mânecile strâmte se evazează la coate. Isla şi-a dat toată silinţa la corsaj, dar Ailesse are dreptate în privinţa fustei. Trena imensă şi tivul din faţă sunt periculos de lungi. Isla e o croitoreasă mult prea pricepută ca să fi greşit din neatenţie.

— Poate ţi-a făcut un serviciu. Poate că iubitul tău o să te găsească mai atrăgătoare într-o rochie incomodă, spun, după care, văzându-i privirea neîncrezătoare, adaug: Mai ţii minte pictura pe care au adus-o toamna trecută în oraş, cu căruţa? Femeia din tablou aproape că nu se vedea în rochia aia caraghioasă, dar gărzile îl păzeau de parcă era cel mai preţios lucru din toată Gallia.

— Probabil bărbaţii se simt atraşi de femei neajutorate, bombăneşte Ailesse, iar ochii îi sticlesc în lumina lunii. Iubitul meu o să aibă o surpriză pe cinste. O să fie mai norocos decât ceilalţi prostovani din Dovré.

Mai norocos. Zâmbesc, dar mi se pune un nod în stomac. Ca toate Fermecătoarele din *notre famille,* Ailesse crede că bărbatul pe care i-l aleg zeii astă-seară e norocos. Într-o zi, când Ailesse va muri, *l'amouré* o s-o întâmpine recunoscător că i-a curmat viaţa şi vor trăi împreună fericiţi în Paradisul Elarei. Aş vrea să pot fi la fel de convinsă ca ele. Aş suporta mai uşor ceea ce urmează să se întâmple în noaptea asta.

Mă trece un fior în momentul în care ceaţa se

strecoară în pădure şi tulbură aerul cald.

— Cum crezi că o să fie?

Ailesse ridică din umeri.

— Nu vreau să mă gândesc cum ar putea fi. La ce bun?

— Adică n-ai visat niciodată la iubitul tău?

— Niciodată.

Mă uit lung la ea, dar îşi păstrează figura impasibilă.

— În acest caz, ar fi bine să stai şi să visezi câteva clipe înainte să închei ritul de trecere. Poate că zeii o să te asculte şi o să-i ajuţi să ia o decizie.

Pufneşte dispreţuitor.

— Mă îndoiesc că aşa merg lucrurile.

— Fă-mi pe plac, Ailesse! Visează!

Se agită de parcă o pişcă brusc rochia.

— Ai vrea să fie chipeş? insist şi o iau de braţ. Hai să începem de la asta.

Se strâmbă.

— Poate să fie chipeş, cu condiţia să nu fie îndrăgostit de propria înfăţişare. Nu există nimic mai neatrăgător decât asta.

— De acord cu tine. Vanitatea este insuportabilă.

— Dacă tot vorbeam de înfăţişare… nu m-ar deranja să aibă gropiţe în obraji şi păr cârlionţat.

— Gropiţe şi cârlionţi. Aţi reţinut, Tyrus şi Elara?

Ailesse îmi face semn să tac.

— Fii cuviincioasă, că, altfel, cine ştie ce trol îmi trimit?

— Stai liniştită. Trolii sunt un mit. Noi suntem singurele fiinţe de temut de pe poduri.

Chicoteşte şi îşi pune capul pe umărul meu.

— De asemenea, iubitul meu trebuie să fie pasional şi puternic.

— Fireşte, altfel nu s-ar putea măsura cu tine.

— Dar şi să ştie să-şi cumpănească puterea prin tandreţe şi mărinimie.

— Altfel nu ţi-ar suporta toanele.

Râde şi mă înghionteşte cu cotul.

— Cu alte cuvinte, trebuie să fie perfect.

Îmi sprijin capul pe al ei.

— N-ar mai fi vis dacă n-ar fi aşa.

Cotim după cărare şi ne intersectăm cu un drum rar folosit, din afara zidurilor oraşului. Câţiva metri mai în faţă se află Castelpont, podul ales de Ailesse pentru ritul de trecere. Ne piere zâmbetul de pe faţă. Îmi bubuie inima în piept. Am ajuns. Conştientizez ce urmează să facă Ailesse.

Luna plină atârnă deasupra podului ca un ochi alb învăluit în ceaţă. Insectele nocturne zumzăie şi ţârâie, dar zgomotele se estompează când ieşim din pădure şi pornim pe drumul cufundat în tăcere, către coama podului.

Castelpont e vechi şi construit din piatră, pe vremea când peste acest ţinut domneau strămoşii regelui Godart. Pe atunci, râul Mirvois era folosit spre a transporta mărfuri la Château Creux, iar bolta înaltă a podului permitea vaselor să treacă pe dedesubt. Acum, albia râului a secat. La moartea lui Godart, care nu avea urmaşi, regiunea a ajuns în stăpânirea altei familii regale. Aceştia au construit altă reşedinţă, Beau Palais[3], pe cel mai înalt deal din Dovré, şi au deviat cursul râului. Castelpont şi-a câştigat numele pentru că, pe vremuri, dacă priveai spre vest, vedeai turnurile de la Château Creux. Acum, dacă priveşti spre est, vezi castelul mai nou, Beau Palais. Nici eu, nici Ailesse n-am

3 „Palatul frumos” (lb. franceză) (n. red).

intrat vreodată în castel, şi n-o vom face niciodată. Odiva le interzice Fermecătoarelor să pună piciorul în oraş. Este vital să fim cât mai discrete.

— Eşti sigură că ăsta e podul pe care-l vrei? o întreb pe Ailesse.

Ferestrele de la Beau Palais sunt ca nişte ochi care se uită fix la noi.

— Suntem foarte expuse aici.

De data asta, nu mai e ca atunci când tragem cu ochiul la călătorii de pe drum, de la adăpostul pădurii.

Se reazemă cu coatele pe parapet şi se uită atent la castelul de calcar. Părul arămiu îi flutură moale în bătaia vântului. Sub el stă ascuns cuţitul de os ritualic, vârât într-o teacă prinsă la spate.

— Nu ne vede nimeni de la distanţa asta. N-avem ce să păţim.

Nu sunt foarte convinsă. Ailesse a ales Castelpont din acelaşi motiv pentru care a ucis un rechin-tigru. Dintre toate podurile din Gallia de Sud, Castelpont e cel mai aproape de Dovré şi, prin urmare, cel mai primejdios. Un rit de trecere ţinut aici le va impresiona cu siguranţă pe Fermecătoare. Iar, după ce Odiva îşi va ierta fiica, e posibil s-o impresioneze chiar şi pe ea.

Ailesse face o piruetă şi mă prinde de mâini.

— N-ai idee cât mă bucur că eşti cu mine, Sabine!

În ciuda zâmbetului larg, degetele tremurânde îi trădează emoţia.

— Şi eu mă bucur că sunt cu tine! o mint.

Chiar dacă îmi displace profund ritul de trecere, ea n-ar renunţa niciodată la el, aşa că nu-mi rămâne decât să sper că îşi va ucide victima rapid şi fără ezitare. Dacă dă dovadă de stângăcie şi iubitul ei va avea parte de o moarte dureroasă şi lentă, Ailesse o va regreta toată viaţa.

Îşi desface colierul, îl scoate de pe umeri şi mi-l întinde.

— Trecem la treabă?

Ritul de trecere este singurul moment în care o *Leurress* îşi poate folosi puterile, fără să poarte oasele de har. Dar trebuie să rămână pe podul ritualic.

Trag aer în piept şi îi dau o casetă mică din tisă. Îi deschide capacul. Înăuntru, pe un aşternut din lână de miel, stă fluierul de os străvechi. Ailesse scoate instrumentul ceremonios şi îşi trece degetele peste găuri şi simbolurile sculptate pe el. Potrivit Fermecătoarelor, fluierul a fost făurit din osul unui şacal auriu. Animalul sacru e un mit, cel puţin din punctul meu de vedere. Nimeni din *famille* nu a văzut vreodată unul în Gallia.

Adierea vântului aduce cu ea sunetul stins al unor voci. Foşneşte ceva printre copaci şi mă face să întorc capul.

— Ailesse, spun şi o apuc de mână. Mai e cineva aici!

În momentul în care se întoarce să vadă ce este, o strigă[4] ţâşneşte dintre ramuri şi trece pe deasupra noastră. Mă pufneşte un hohot de râs neliniştit, dar Ailesse ia o figură solemnă. Bufniţele sunt considerate prevestitoare de bine sau rău. Nu ştii niciodată care îţi e norocul până când nu se întâmplă inevitabilul.

— Du-te, Sabine! mă îndeamnă Ailesse, în vreme ce bufniţa scoate un ţipăt şi dispare. N-avem timp de pierdut.

O sărut pe obraz şi plec să-mi îndeplinesc sarcina.

— Mult noroc!

Martorul nu e un simplu spectator la ritul de

4 Pasăre răpitoare de noapte, de culoare galbenă-roşcată, cu pete brun-închis, care se hrăneşte mai ales cu şoareci (n. red.).

trecere. Trebuie, de asemenea, să îngrop oasele de har ale lui Ailesse la baza podului şi să le dezgrop la final. În momentul în care va cânta cântecul sirenei pe pod, zeii îi vor alege un bărbat. Indiferent dacă *l'amouré* promis e aproape sau departe, dacă aude melodia sau o simte în sufletul său, între cei doi se creează o legătură, iar bărbatul va fi atras spre ea. *Notre famille* e renumită pentru faptul de a fi atras *amourés* din toate zonele Dovréului.

Ailesse îngenunchează pe pod, închide ochii şi ridică mâinile împreunate spre Bolta Nopţii. Închină o rugăciune miresei lui Tyrus, Elara, despărţită de el din timpuri imemoriale de lumea muritorilor care a apărut între cele două regate.

Arunc o privire la vălul alburiu de stele al Elarei şi rostesc la rândul meu o rugăciune. *Dă-mi puterea să îndur această noapte!* Apoi o iau la fugă, cu colierul lui Ailesse în mână. Cele trei oase de har sunt prinse pe el cu fire cerate. Nu le simt puterea.

Dezleg nodurile şi scot oasele în timp ce cobor panta abruptă. Pe mal, pământul e uscat şi crăpat, aşa că iau o piatră ascuţită şi sap prima groapă. Îngrop primul os, cel din aripa şoimului călător, apoi mă duc repede în cel de-al doilea colţ al fundaţiei. Mă bucur că nu e nevoie să mă ud. Dacă Ailesse alegea un pod peste un râu, ar fi trebuit să înot acum şi să agăţ oasele sub apă.

Fiecare adiere de vânt mă face să tresar şi să mă uit temătoare în jur. Dacă trece pe aici altcineva decât *l'amouré* aşteptat şi intră la bănuieli, e posibil ca Ailesse să nu se poată apăra – nu înainte ca eu să-mi termin treaba, iar ea să-şi încheie cântecul. Până atunci nu-şi poate folosi harurile.

Îngrop cel de-al doilea os şi alerg pe malul celălalt,

ca să-l îngrop pe al treilea. Fiecare groapă e mai mică decât cea dinainte, dar nu mă obosesc să sap prea adânc. Nu mă ating de cel de-al patrulea colţ, pe care-l păstrez pentru bărbatul pe care urmează să-l omoare Ailesse. Acesta îi va servi drept mormânt – ultima onoare pe care o va primi în această viaţă. Un motiv în plus de bucurie că podul nu trece peste o apă. Să arunci un cadavru într-un râu şi să ajungă pe cine ştie ce ţărm îndepărtat mi se pare o mare lipsă de respect faţă de bietul om căruia i-ai luat viaţa.

— Am terminat! strig şi mai arunc un pumn de ţărână peste osul de har. Poţi începe!

— Aştept până când vii şi tu, îmi răspunde glasul limpede şi relaxat al lui Ailesse, vizibil mai calmă după rugăciune. Altfel n-o să mă vezi.

Îmi înăbuş un geamăt şi urc panta.

— Nu e ca şi cum iubitul tău o să-şi facă brusc apariţia de la prima notă. Poate că trăieşte în capătul celălalt al Dovréului.

Ailesse scoate un oftat lung.

— La asta nu m-am gândit. Sper să nu ne lungim toată noaptea.

Oricât aş vrea să încheie odată ritul de trecere, nu pot să nu-mi doresc ca iubitul ei să nu vină. De-a lungul vieţii, zeii au o mulţime de pretenţii de la Fermecătoare. N-ar trebui să ne ceară să facem şi un asemenea sacrificiu. Se spune că Tyrus ar fi foarte exigent. Pelerina lui e făurită din fumul şi cenuşa celor care-şi încalcă jurămintele şi a laşilor, cei mai mari păcătoşi din Infern, cei prinşi în flăcările eterne ale furiei lui. Până şi criminalii au o soartă mai blândă pe Nisipurile Eterne, deşertul dogoritor al lui Tyrus, unde setea nu este niciodată potolită.

În cele din urmă, ajung gâfâind în vârf şi-mi pun

mâinile în şold.

— Am venit. Dă-i drumul!

Ailesse se îndreaptă de umeri.

— Hai să vedem dacă reuşesc să omor un om fără să-mi pătez rochia de sânge, zice şi-mi face cu ochiul. S-o învăţ minte pe Isla.

Mi se strânge stomacul. Nu pot să zâmbesc. Nu mai e cale de întoarcere. Ailesse îşi va întâlni partenerul, doar ca să-l omoare.

— Fii prudentă, îi spun, deşi *l'amouré* este cel aflat în pericol.

Cu toate acestea, am o presimţire rea de care nu pot să scap.

— Sunt mereu prudentă, răspunde, cu un rânjet sfidător care spune exact contrariul.

Îmi fac griji pentru ea. E bine să fii puţin temător.

Resemnată, mă retrag în spatele celui mai apropiat copac. Sunt parţial ascunsă, dar îmi văd bine prietena.

Ailesse îşi dă părul pe spate, dezvelindu-şi gâtul lung ca de lebădă, şi duce fluierul de os la buze.

5

Bastien

Astă-seară mă răzbun. O simt până în măduva oaselor, dincolo de energia neliniştită care mă ţine treaz de douăzeci şi patru de ore încoace. După seara asta, voi dormi liniştit.

Strâng chinga tecii de la spate. Ambele mele cuţite sunt ascunse acolo. Descântătoarea de Oase mă va invita să dansez cu ea – face parte din jocul ei sadic de-a şoarecele şi pisica –, dar nu-i voi dezvălui că *eu sunt* pisica până în ultima clipă.

— Îmi menţin părerea că e mai bine să atacăm din spatele copacilor, spune Marcel, ultimul care iese din tunelul pivniţei de la La Chaste Dame[5].

Bordelul e la o aruncătură de băţ de zidul oraşului. Puteam s-o luăm şi prin catacombe, dar tunelul acesta – pe care, în schimbul unui bănuţ, *madame* Colette mă lasă să-l folosesc – duce în afara Dovréului, aproape de podurile pe care urmează să le cercetăm astă-seară. La ultima lună plină, împreună cu Jules şi Marcel, am pornit de la vest către est. De data asta, o luăm spre sud, până la şantierul naval regal de pe coastă. Gallia de Sud e împânzită de râuri şi poduri.

— Nu, atacăm aşa cum trebuie. Faţă în faţă, fără ascunzişuri.

Sunt curat pentru prima oară după săptămâni bune. Ne-am furişat în Camera Stacojie de la La Chaste Dame, unde-i place să se desfete baronului Gerard. Jules m-a săpunit bine pe cap şi m-a bărbierit cu briciul lui. M-a stropit chiar şi cu apa de parfum a baronului. Miros a lemn-dulce, creson şi cuişoare. Strănut întruna, dar Jules jură că e un parfum foarte plăcut. Odată ce Descântătoarea va începe să cânte, eu o mă dau drept nefericitul care cade în mrejele ei. Indiferent cine ar fi acesta.

— Cum arăt? întreb pentru prima şi, sper, ultima oară în viaţa mea.

Atacă, loveşte, parează. Recapitulez mişcările în minte, în vreme ce Jules îmi aranjează pelerina pe care am „împrumutat-o” de la bordel. E prinsă pe un umăr, aşa cum poartă simandicoşii de viţă nobilă. O s-o aduc înapoi, în Camera Stacojie, după ce ne terminăm treaba. *Madame* Colette ar fi în stare să ne otrăvească

5 „Femeia neprihănită” (în lb, franceză) (n. red,).

în somn dacă află că furăm de la clienţii ei.

— Aproape perfect, îmi răspunde Jules. Singura problemă e respiraţia. Mare greşeală că ai mâncat cârnaţi.

— Tu i-ai şterpelit… şi ai mai şi mâncat unul.

— Nu eu trebuie să impresionez o semizeiţă.

Jules se întoarce cu spatele şi scotoceşte prin tufăriş.

— Descântătoarele de Oase nu sunt nemuritoare, zice Marcel şi îşi şterge mâinile pline de praf pe pantaloni. Trăiesc la fel de mult ca noi. Cântecele vechi perpetuează acest mit, dar, dacă te uiţi atent la izvorul lor, mai exact la poemul epic *Les Dames Blanches* de Arnaud Poirier, îţi dai seama de unde s-a născut această confuzie, adaugă el tărăgănat.

Nu încearcă să ne impresioneze, nici să ne schimbe părerea. Se poartă ca de obicei. Ne spune tot ce-i trece prin cap şi-i porneşte rotitele minţii.

— „Cu haruri divine, ademenesc şi ucid”, spune Poirier, dar, fireşte, se referă la faptul că Descântătoarele de Oase îşi capătă *puterea* de la zei, nu că *sunt* zeităţi. Chiar dacă ele susţin că se trag din ei.

Jules smulge un pumn de frunze.

— Izmă, mă informează şi-mi îndeasă iarba în gură.

Mă înec şi scuip o parte din frunze.

— N-am nevoie de o plantă întreagă!

— Nu fi aşa sigur, spune şi trece pe lângă mine, făcându-şi vânt cu mâna pe la nas.

Nu mi-e dor de unduirile voluptuoase ale şoldurilor ei. E îmbrăcată în negru, de la corsetul din piele până la cizme. Şi-a pus chiar şi o pelerină cu glugă, ca să-şi ascundă părul blond. Jules e întotdeauna vânătorul din umbră, iar eu sunt momeala. Chiar dacă, în momentul

de faţă, rolurile s-au cam inversat. În ceea ce-l priveşte pe Marcel, încercăm să-l ţinem ascuns vederii. E un strateg priceput, dar când vine vorba să se strecoare pe nesimţite, e teribil de împiedicat.

Merge la câţiva paşi în urma noastră, în timp ce înaintăm prin pădure. Frunzele uscate îi trosnesc sub picioare. Fetele din Dovré nu par deranjate de stângăcia lui. Le-am auzit de mai multe ori şuşotind despre „chipul gingaş” şi „ochii de chihlimbar” ai lui Marcel. Nu ştiu dacă şuşotesc şi pe seama mea. Adevărul e că, dintre noi trei, Marcel este singurul sociabil*. Împlânţi, te fereşti, te rostogoleşti.* Simt cum mi se încordează muşchii când îmi recapitulez fiecare mişcare. Descântătoarea de Oase va fi rapidă, dar sunt pregătit s-o înfrunt.

— Tot de la titlul poeziei lui Poirier a pornit şi ideea falsă că Descântătoarele ar avea pielea albă, continuă Marcel, când, de fapt, *„blanches”* se referă la culoarea rochiei lor.

— Tot mai vorbeşti? îl apostrofează Jules şi iuţeşte pasul pe cărare. Ajungem la noapte, dacă stăm după tine!

Are dreptate. Mă întorc să-l ajut pe Marcel. De mai bine de un an, pândim podurile din zonă şi ard de nerăbdare să termin odată. *Diseară, Bastien, diseară…*

— Lasă încolo bocceaua şi arcul, îl sfătuiesc, fiindcă arată ca un catâr cu toate câte cară după el. Te mişti prea încet din cauza lor.

— Mai bine încet, decât lipsit de apărare.

Privirea îi fuge la o frunză care i s-a agăţat de pelerină şi îi mângâie marginile zimţate.

— Verbină, mă informează, după care o vâră în buzunar. În afară de asta, ştii foarte bine că nu mă despart de carte nici în ruptul capului.

Ştiu. Ia cartea cu el peste tot. E principalul motiv pentru care poartă bocceaua la el. Toate învăţăturile străvechi ale Galliei se regăsesc în basmele ei. Nu-i zdruncină logica lui Marcel, dar cartea se găsea la căpătâiului tatălui său când a murit. Înţeleg de ce simte nevoia să o aibă aproape de el. Cuţitul masiv al tatei nu e la fel de voluminos, dar n-aş pleca nicăieri fără el.

Vântul îşi schimbă direcţia şi mă apucă tusea din cauza parfumului de trandafiri care-mi ajunge deodată la nas.

— Te-a prins la înghesuială vreuna dintre fetele lui *madame* Colette înainte să plecăm?

— Ce? Nu. Ce te face să…

— Parfumul, spun şi îi fac cu ochiul. Bag mâna-n foc că cineva a turnat o jumătate de sticlă pe tine.

Marcel îşi miroase gulerul şi trage o înjurătură în barbă.

— N-a fost o fată de la bordel, mormăie şi grăbeşte pasul, ca să treacă de mine.

Chicotesc şi mă ţin după el.

— Birdine, presupun?

Roşcata cârlionţată lucrează la o prăvălie din apropiere de La Chaste Dame. Vocea ei veselă şi râsetul cald îi vrăjeşte pe clienţi în vreme ce unchiul lor le vinde parfumuri ieftine la preţuri piperate.

— Nimeni altcineva nu se dă cu atâta apă de trandafiri.

Marcel scoate un geamăt.

— Să nu sufli o vorbă! Jules mă omoară dacă simte mirosul.

— Ce treabă are ea?

— Nu suportă să se uite vreo femeie la mine.

— Mai ales dacă te uiţi şi tu la ea.

Îi arunc un rânjet înţelegător, dar, spre surprinderea mea, nu râde. E prea ocupat să se frece cu ace de brad pe gât şi cămaşă, cu ochii aţintiţi la sora lui, care-şi vede de drum pe cărare. Nu l-am văzut niciodată atât de fâstâcit. De regulă, Marcel e cât se poate de calm.

— Ai gânduri serioase cu fata asta, din câte-mi dau seama, zic şi las capul într-o parte. Vrei să discut eu cu Jules? Să-i zic s-o lase mai moale.

Marcel are doar şaisprezece ani, la fel ca Birdine, dar asta nu înseamnă că nu e suficient de mare cât să se distreze puţin, fără să stea soră-sa cu ochii pe el.

Se luminează la faţă.

— Faci asta?

Jules o să mă jupoaie de viu pentru simplul motiv că am îndrăznit să deschid subiectul. E mai mult decât mamă şi tată pentru fratele ei. Nu-i uşor să se dezobişnuiască de o responsabilitate atât de mare. Înainte ca Descântătoarea de Oase să le distrugă viaţa, mama lor le-a pricinuit destule suferinţe. L-a părăsit pe Théo pentru un marinar, când copiii erau încă mici, şi au fugit amândoi în lume pe un vas.

— Bineînţeles.

Calc peste o rădăcină noduroasă şi iuţesc din nou pasul.

Te răsuceşti, ataci, tai.

— Birdie s-a săturat să mai lucreze la parfumerie. O doare capul de la mirosul de mosc.

— Zău?

Nu-mi dau seama unde bate, dar mă amuză cum o alintă.

— A găsit altă soluţie de a se întreţine?

— Vrea să lucreze cu mine.

— Să buzunărească oamenii pe stradă?

Sari, înfigi. Pun rămăşag că Descântătoarea va alege unul dintre podurile din pădurea deasă care se întinde la sud de Dovré. Unele sunt uitate de vreme şi greu de găsit. Nu şi de mine.

— Sau te refereai la treaba cu răzbunarea?

— Ca scrib, răspunde Marcel, fără să bage de seamă că râd de el. Mi-au rămas mare parte din ustensilele tatei. Trebuie pregătite pergamentele, trasate linii – sunt o mulţime de lucruri pe care le poate face Birdie. Un scrib nu doar citeşte şi copiază, adaugă, de parcă toţi copiii săraci din Dovré ar putea face acelaşi lucru.

Mă scarpin la ceafă. Chiar e atât de nerăbdător să se dedice unei meserii? Eu nu mă gândesc nici la ce-o să fie mâine.

— Ascultă ce-ţi spun. Şi eu puteam să pun mâna pe daltă şi ciocan acum ani de zile.

Dacă mai trăia tata, asta l-ar fi bucurat mult. Dar nu mai trăieşte. Iar acum nu-i pot oferi decât răzbunarea.

— Dar s-a dovedit că nu-mi trebuia decât un cuţit, adaug eu.

Marcel împinge o creangă subţire din calea noastră.

— Nu pricep ce vrei să spui, zice, cu o privire nedumerită.

— Simte-te bine cu Birdie acum, cât ai ocazia, dar nu pierde din vedere ce e mai important. Eu şi Jules avem nevoie de tine, spun şi îl bat frăţeşte pe umăr.

Fără Marcel nu am avea multe informaţii subtile despre Descântătoarele de Oase, chiar dacă sunt incomplete.

— Sunt convins că tatăl tău ar fi mândru să ştie că te-ai făcut scrib, dar, mai întâi de toate, trebuie să îi

faci dreptate. Înţelegi ce spun?

Se încovoaie de umeri, dar reuşeşte să legene din cap în semn de încuviinţare.

Jules scoate un fluierat de pasăre, atrăgându-ne atenţia să mergem după ea. Iuţim pasul, dar Marcel înaintează cu greutate. Mă cuprinde un sentiment de vinovăţie, dar îl alung repede. Jules i-ar fi spus acelaşi lucru ca mine. Trebuie să-şi păstreze mintea limpede. Eu, cel puţin, nu urlu la el. Marcel avea şapte ani când a murit Théo. Jules avea nouă. Cei doi ani în plus o ajută să conştientizeze cu atât mai bine ce au pierdut. Marcel are nevoie de răzbunare la fel de mult ca şi noi. Într-o zi ne va mulţumi că l-am forţat să meargă până la capăt.

Până s-o vedem pe Jules în faţă, mai are puţin şi ajunge la primul pod din calea noastră. Când să iasă pe drumul de la marginea pădurii, se opreşte brusc.

Mereu în deplină consonanţă cu ea, încremenesc şi ridic o mână, ca să-l opresc pe Marcel. Probabil e cineva prin apropiere. Jules o să-l aştepte să treacă. Suntem hoţi cunoscuţi. Dacă ne întâlnim cu cine nu trebuie…

Jules îşi încordează tot corpul. Umerii drepţi. Degetele depărtate. Nu-i a bună. Câţi oameni or fi? Se retrage tiptil, lăsându-se tot mai jos cu fiecare pas.

— Ce se…

Îi astup gura lui Marcel cu o mână.

Jules se loveşte de o creangă joasă. Nu-i stă în fire să fie atât de neîndemânatică.

— *Merde!* exclamă şi se lasă pe burtă.

Iarba înaltă foşneşte. Jules se târăşte prin ea. Când scoate capul la iveală din nou, face semne disperate, arătând în spatele ei.

Eu şi Marcel ne pitim la pământ. Ne adunăm toţi

trei într-un cerc de capete.

— Soldaţi? întreb.

Garda regelui nu patrulează atât de departe de zidul oraşului, dar nu-mi imaginez ce altceva ar fi putut-o speria în asemenea hal.

Clatină din cap.

— Descântătoare de Oase.

Mi se usucă gâtlejul. Mă uit la ea şi clipesc cu o figură tâmpă. Până şi Marcel a rămas fără grai.

— Aici?

Jules încuviinţează din cap.

— Pe Castelpont?

Parcă nu-mi vine să cred. Nici prin gând nu mi-a trecut vreodată că podul acesta ar putea fi ţinta, ci doar o scurtătură. E foarte vizibil de la Beau Palais.

— E o femeie în alb pe pod, iar, din partea cealaltă, vine alta. *Asta* e îmbrăcată în verde, aşa că teoria ta cum că ar purta doar alb e complet greşită, Marcel.

— Poate că albul e doar pentru ritualuri, spune Marcel, gânditor. Potrivit legendelor, momentele în care au fost văzute Descântătoarele erau când dansau pe pod. Una singură pomeneşte de o martoră, dar nu spune nimic despre culoarea rochiei ei…

Nu aud aproape nimic din ce îndrugă Marcel. Într-un final, Jules îi trage o palmă şi îl face să tacă. Se întoarce spre mine şi zâmbeşte cu gura până la urechi.

— Am reuşit, Bastien! Le-am găsit! exclamă, abia stăpânindu-şi un hohot de râs.

Nu reuşesc să zâmbesc. Nu reuşesc să gândesc, nici să respir. Simt cum îmi zvâcnesc ochii în cap. Presimţeam că o să mă răzbun astă-seară. Scena pe care mi-am întipărit-o în minte – scena pe care mi-o imaginez de atâţia ani – se desfăşoară în faţa mea.

Urc pe pod. Eu şi Descântătoarea ne privim ochi în

ochi. Mă prefac vrăjit. Dansăm. Intru în jocul ei. Apoi o anunţ cine sunt. Rostesc numele a doi bărbaţi pe care i-au ucis suratele ei. Tatăl meu. Tatăl lui Jules şi Marcel. Îi tai gâtul cu pumnalul tatei, iar Jules ucide martora. Nu le îngropăm. Le lăsăm acolo unde au murit.

— Bastien! se răsteşte Jules, zgâlţâindu-mă.

Înghit nodul din gât şi mă trezesc la realitate. Îmi frec mâinile, ca să-mi pun sângele în mişcare.

— Marcel, spun eu, tu stai cu ochi pe drum, acolo, mai departe, unde nu se vede de pe pod. Adevăratul suflet pereche al Descântătoarei va apărea la un moment dat. Dacă avem noroc, până atunci terminăm ce avem de făcut.

— Mă urc într-un copac şi-l pândesc.

Marcel ridică privirea şi părul îi cade pe jumătate de fată. Singurul ochi pe care i-l văd se uită deja absorbit la varietatea de arbori.

— Nu cumva să faci vreo tâmpenie! îl avertizează Jules, încruntată. Să nu te prind că te apuci să compari scoarţe sau răşini, sau ce te mai pasionează pe tine.

— Ştiu foarte bine ce am de făcut.

— Nu zău? comentează ea, ridicând dintr-o sprânceană. Atunci, dovedeşte-o! Nu te mişti de la locul tău până când nu te chemăm! Ne laşi pe noi să luptăm. N-am chef să-ţi adun maţele de pe jos la final.

— Lasă-l că se descurcă el, spun şi mă aplec la urechea lui Marcel. Gândeşte-te la apă de trandafiri, şoptesc şi îi trag un ghiont.

Asta e noaptea răzbunării, după care ne vom putea vedea de vieţile noastre.

Zâmbeşte firav şi leagănă discret din cap.

— Toată lumea e gata? îmi întreb prietenii. A venit clipa cea mare. Totul trebuie să meargă strună. Descântătoarea de pe pod, adaug, arătând cu degetul,

deşi nu o văd, e mai periculoasă decât ne imaginăm. Cine ştie ce puteri are?

— N-o să le folosească, zice Jules. Am eu grijă de asta. O să-i iau oasele îngropate înainte să terminaţi de dansat.

Ne uităm unul la altul cu o privire îndârjită. Am încredere deplină în Jules şi ştiu că sentimentul e reciproc.

— Nu am nicio îndoială.

Marcel duce mâna la arc.

— Dacă apare sufletul pereche, doar îl rănesc, nu?

Mă trece un fior la gândul a câte lucruri neprevăzute se pot întâmpla.

— Mai bine îl ţii de vorbă. Cel mai important e să nu-l vadă Descântătoarea. Ţine minte asta.

Marcel îmi aruncă un rânjet strâmb, parcă sperând să participe şi el la acţiune. Ar face bine să se abţină.

— Nici prin cap să nu-ţi treacă…

O tânguire răsună în aer.

Nu, nu e o tânguire.

E o melodie.

Mă trece un fior pe şira spinării şi mi se zguduie umerii. Am din nou zece ani şi sunt singur în căruţa tatălui meu. Cobor din ea şi urmez acordurile melodiei, în pantofii micuţi pe care mi i-a făcut tata. Muzica susură. Notele joace sunt atât de vechi, încât îmi trezesc amintiri pe care nu le am, ecouri nedesluşite ale unor vremuri cu mult înainte de naşterea mea, de naşterea tatei şi a tuturor oamenilor care au trăit şi murit pe aceste meleaguri.

— Bastien, mă avertizează Jules şi mă apucă de picior.

Scot un icnet. Abia atunci îmi dau seama că stau în picioare, cu faţa spre pod.

— Respectăm planul, spun şi scuip frunzele de izmă din gură.

Mă simt bine. Dacă Descântătoarea vrea un suflet pereche, îi dau eu unul. Pe mine. După care o distrug.

Jules îmi dă drumul. Pornesc prin iarba înaltă şi-mi dezmorţesc gâtul. Imediat ce pun piciorul pe drum, mi se taie răsuflarea. Rochia albă a Descântătoarei de Oase străluceşte în contrast cu piatra neagră a podului. E chiar ea, în carne şi oase. În sfârşit, a sosit momentul mult aşteptat. Încleştez pumnii. Mă apropii hoţeşte.

Stă cu spatele la mine, iar părul lung, arămiu şi lucios îi cade pe spate. Privirea îmi coboară după bucle până la linia voluptuoasă a şoldului.

Nu-mi pot dezlipi ochii de la ea. De ce-aş face-o? Calc mai apăsat, târşâindu-mi picioarele pe pavajul podului, cutezător şi necugetat. *După tine am venit. De data asta, tu o să cazi în capcană, nu eu.*

La nici cinci metri în faţa mea, Descântătoarea coboară fluierul de la buze. Inspiră adânc şi se îndreaptă de umeri. Se întoarce spre mine, ca o fiinţă din vis. Trena rochiei se împotriveşte şi se agaţă de pământ, înfăşurându-se în jurul ei. Pare sculptată din marmură, o operă realizată de tata cu nemărginită migală. Simt cum mi se încinge pielea.

Părul fetei flutură pe umerii ei delicaţi. Frumuseţea ei e înşelătoare, făcută să-i ascundă adevărata natură ucigătoare. Dar ştiam asta deja. Atunci, de ce-mi bate inima atât de tare?

Ochii ei mari lucesc roşietici în razele lunii. Genele îi sunt închise la culoare, nu de acelaşi arămiu cald al părului. Sunt destul de aproape cât să observ asta. Inconştient, am mai făcut zece paşi spre ea, atras de privirea pe care mi-o aruncă. Sălbatică, hotărâtă, uluită. Îi răspund în acelaşi fel. Amândoi ne privim

destinul în ochi. Moarte sigură. Dar nu eu voi muri.

— Cum te cheamă? mă întreabă fata, cu o voce uşor stridentă.

Observ că e foarte tânără. Aproape de-o seamă cu mine. Descântătoarea care l-a ucis pe tata o fi fost la fel de tânără, dar mi-a părut mai matură pentru că eram copil?

— Bastien, răspund pe negândite.

Planul era să-i spun un nume fals şi să i-l dezvălui pe cel real mai târziu. Trebuie să fiu mai atent.

— Bastien, repetă ea, pronunţând cuvântul cu grijă, de parcă e prima oară când îl aude.

Aproape că nu-mi mai recunosc propriul nume.

— Eu sunt Ailesse, spune, învârtind fluierul în mâini.

E semn de nelinişte. Sau un şiretlic, să-mi dea impresia că e neliniştită.

— Ai fost ales de zei, Bastien. E o mare onoare să dansezi cu o *Leurress,* o mare onoare să dansezi cu moştenitoarea familiei matriarhei Odiva.

— Mă inviţi la dans?

Înfig bine picioarele în pământ şi intru în jocul ei. Fata aceasta, Ailesse, e totuna cu o prinţesă. Victima perfectă. Suratele ei se vor gândi de două ori înainte să mai ucidă un bărbat.

Spre surprinderea mea, pufneşte în râs.

— Iartă-mă! Sunt extrem de entuziasmată.

Îşi netezeşte părul, se apropie de parapet şi aşază fluierul pe el. Se întoarce spre mine, cu privirea fixă a unui animal de pradă, a unei ucigaşe ce e.

— Dansezi cu mine, Bastien?

Îmi înfrânez impulsul de a mă uita peste umăr, Jules ar fi trebuit să ajungă sub pod între timp. Cu puţin noroc, a dezgropat deja primul os.

Fac o plecăciune, cum am văzut că fac baronii, cu un braţ îndoit în faţa mea. Chinga tecii în care am cuţitele mă strânge de piept.

— Mi-ar face nespusă plăcere să dansez cu tine, Ailesse!

6

Ailesse

Trag aer în piept, expir şi arunc o privire furişă spre Sabine. Ne urmăreşte dintre ramurile unui frasin din pădure. Ochii mei de şoim se concentrează pe buza ei superioară, prinsă în menghina dinţilor. E la fel de încordată ca mine. Poate se gândeşte că n-o să iau dansul în serios, cum făceam când exersam împreună cu ea. Giselle ne-a învăţat să dansăm împreună şi, de câte ori mişcările deveneau prea intime, îi aruncam o ocheadă lui Sabine. Până la urmă, nu s-a mai putut stăpâni şi a izbucnit în râs. Giselle a ridicat mâinile spre cer, exasperată, şi a încheiat lecţia pe ziua aceea.

Fac trei paşi spre Bastien şi mă uit în ochii lui. Aproape ne atingem. În curând, ne vom atinge de-a binelea. *La danse de l’amant* nu mi se mai pare deloc amuzant în momentul acesta.

O senzaţie de căldură îmi înfioară pielea şi îmi stăpânesc cu greu tremuratul. *E vremea să începem.*

Ceaţa se întinde pe pod şi se agaţă de tivul rochiei mele, contopindu-se cu albeaţa materialului. Din cauza asta, pare şi mai lungă. Ridic un picior şi mă răsucesc pe vârf, iar ceaţa se învârte odată cu mine.

Bastien mă priveşte cu buze lucioase şi întredeschise. După ce-mi termin pirueta, întinde braţele şi dă să mă cuprindă de mijloc. Îl ating pe

încheietura mâini şi şoptesc:

— Nu încă.

— Scuză-mă! spune, cu glas răguşit, şi se retrage.

— Deocamdată trebuie doar să priveşti. Acum dansez doar eu. Când vine rândul tău, te anunţ.

Înghite în sec şi îşi trece degetele prin păr. Îşi drege glasul.

— Am înţeles.

Figura lui gânditoare mă face să zâmbesc, dar el nu zâmbeşte. Toţi băieţii or fi la fel de serioşi? Într-o zi, o să aflu ce anume aduce zâmbetul pe chipul lui Bastien. O să mă distrez căutând metode de a-l înveseli. O să…

N-o să faci nimic, Ailesse. Nu în viaţa asta. Băiatul moare la finalul dansului.

Simt o strângere de inimă, dar îndrept umerii. Mă învârt în jurul lui Bastien. Înalţ braţele şi le unduiesc graţios, cum m-a învăţat Giselle. Descriu viaţa prin elementele sale. Adierea vântului. Curenţii mării. Energia pământului. Căldura flăcării care pâlpâie. Sufletul etern. Ochii albaştri ca marea ai lui Bastien îmi urmăresc fiecare mişcare.

„Crezi că e o cruzime să ispiteşti un bărbat, făgăduindu-i viaţa, când ştii că îl vei ucide?” m-a întrebat aseară Sabine, înnebunindu-mă cu întrebări despre *la danse de l’amant* înainte de culcare. „Te-ai juca toată ziua cu un iepure pe care urmează să-l mănânci la cină?”

„Tu oricum n-ai pune gura pe iepure”, i-am zis şi i-am tras un ghiont în burtă. „E un simplu dans, Sabine. Face parte din ritul de trecere. La sfârşit, devin Călăuză. Asta-i tot ce contează”.

Asta-i tot ce contează, îmi repet în minte, în timp ce mă învârt şi mă unduiesc şi defilez din toate

unghiurile prin faţa lui Bastien. Îmi mângâi faţa şi îmi trec dosul palmei peste gât, piept, talie şi şold. „Îţi oferi trupul”, mi-a explicat Giselle. „Silueta ta, frumuseţea chipului tău, forţa membrelor tale”.

Îmi adun părul pe umăr. Îmi trec degetele prin el, pentru ca Bastien să-i vadă lungimea, culoarea arămie, luciul şi buclele.

Respir greu la vederea focului din privirea lui.

E doar un dans, Ailesse.

Închid ochii şi îmi imaginez că sunt undeva departe. Mă văd îmbrăcată în aceeaşi rochie, dar nu mă aflu pe Castelpont, ci pe podul sufletului. Ţin un toiag în mână şi-mi iau locul alături de surorile mele Călăuze. La capătul podului, la Porţile Infernului şi ale Paradisului, mama cântă la fluier şi ademeneşte morţii. Eu conduc sufletele doritoare şi lupt cu cele nesupuse. Călăuzesc cu aceeaşi forţă şi pricepere ca Odiva, iar în momentul în care ultimul suflet traversează podul şi se închid Porţile, ea se întoarce spre mine. Îi strălucesc ochii, calzi, iubitori şi mândri. Îmi zâmbeşte şi spune…

— Ai terminat?

Deschid ochii. Mama a dispărut. Bastien se uită la mine. Se foieşte în hainele elegante, de parcă l-ar mânca.

— Ziceai că am şi eu un rol, îmi atrage atenţia şi se uită în jur.

E agitat sau nerăbdător? Vântul îi ciufuleşte părul negru şi lucios. Îmi tremură degetele, tânjind să-i atingă şuviţele rebele care-i cad peste urechi şi ceafă.

— Mă înveţi ce am de făcut? mă întreabă, pe un ton între morocănos şi tandru. Ai…

Lasă ochii în pământ şi se scarpină pe mânecă. În ciuda întunericului, ochii mei cu har îi observă obrajii îmbujoraţi. Ridică din nou privirea la mine.

— Ai răbdare cu mine?

Simt cum îmi aleargă sângele prin vene. Încep să înţeleg de ce l-au ales zeii pe Bastien. În spatele mării calme din ochii lui se ascunde furtuna, o forţă egală cu a mea.

Îmi dau părul pe spate, ca să acopăr teaca cuţitului. Îl iau pe Bastien de mâini şi i le pun pe mijlocul meu. Ridic din sprâncene în faţa strânsorii lui temătoare, iar degetele lui se aşază mai bine, se strâng şi îşi infiltrează căldura prin ţesătura rochiei mele.

Ridic palmele la faţa lui şi îi mângâi pomeţii, maxilarul, nasul. Fiecare mişcare are ritmul ei, fiecare atingere face parte din dans. I-am dat ocazia să mă studieze, acum e rândul meu să cântăresc ce-mi poate oferi.

Îmi concentrez vederea de şoim şi observ cele mai mici licăriri verzi şi aurii ale irisurilor lui albastre. Are chiar şi un pistrui minuscul pe pleoapa de jos a ochiului drept. Cobor privirea spre buze. Acesta e momentul în care ar trebui să le ating, să le observ forma şi textura, ca şi când degetele mi-ar putea spune cum ar fi să-l sărut.

La apropierea de Bastien, cel de-al şaselea simţ al rechinului-tigru îmi pulsează ca o a doua inimă. Bătăile se înteţesc când îi duc mâna la gură şi îmi trec uşor degetele peste ea. Bastien închide ochii şi scoate un geamăt, însoţit de un suflu fierbinte. Am nevoie de toată abilitatea caprei sălbatice ca să-mi păstrez echilibrul. *Vreau* să-l sărut, nu doar să-mi imaginez cum ar fi. Sărutul nu face parte din *la danse de l’amant,* dar Bastien n-are de unde să ştie asta.

Sabine însă ştie.

Ar privi-o ca pe o cruzime să încalc această limită a

intimităţii, când scopul meu este să-l ucid pe pod.

Cobor mâinile pe gâtul şi pieptul lui Bastien, care deschide ochii. Îmi tresare fiecare fibră a corpului la vederea privirii flămânde pe care mi-o aruncă. Mă trec fiori de gheaţă şi foc.

Înlăuntrul lui oare simte care va fi deznodământul?

Cuţitul meu de os. Inima lui. Ofranda mea închinată zeilor ca dovadă că sunt pregătită să devin Călăuză.

Dansează mai departe, Ailesse. Dansează mai departe.

7

Sabine

Din spatele frasinului, stau cu ochii pe Castelpont şi *la danse de l'amant.* Inima îmi bate mai tare. Prietena mea e la un pas de a ucide o fiinţă umană, iar eu am jurat să fiu martoră la moartea acesteia.

Nu te gândi prea mult la cruzimea faptei, Sabine. Gândeşte-te la binele care va rezulta din ea. Ailesse va deveni Călăuza. Va ajuta sufletele celor morţi să se stabilească în Viaţa de Apoi. Acolo îşi vor găsi liniştea – cele care vor ajunge în Paradis, cel puţin.

Ailesse întinde unul dintre braţele iubitului ei şi se învârteşte lent până la capătul acestuia, apoi revine la pieptul lui. Se opreşte când ajunge cu spatele lipit de el. Înalţă braţele ca nişte aripi şi le împreunează pe după gâtul lui. Băiatul îi urmează paşii în deplină armonie cu ea. Sunt foarte frumoşi împreună. Mi se umplu ochii de lacrimi, dar nu le las să curgă. Mi-am jurat că nu o să plâng astă-seară.

Mă uit atent la băiatul sosit la doar câteva clipe

după ce Ailesse a început să cânte. Zeii l-or fi ales de convenienţă sau chiar e partenerul ei perfect? Nu găsesc nimic necurat la el şi mă încrunt. Orice defect la prima vedere e doar o calitate ascunsă. Stângăcia lui e încântătoare când Ailesse se învârte în jurul lui. Firea gravă indică o viaţă obişnuită cu disciplina.

Vrând, nevrând, accept că zeii l-au ales bine, dar am o strângere de inimă. Dintotdeauna, Ailesse mi-a luat-o înainte, iar acum are ceva mult mai preţios decât orice os de har. Are promisiunea iubirii. Şi-a întâlnit *l'amouré.* Mă tem că nu voi avea niciodată curajul să fac ceea ce mi se cere pentru a-l întâlni pe al meu.

Cu coada ochiului, zăresc ceva negru în ceaţa din capătul opus al podului – ceva ce se furişează pe mal. Dacă e un animal de pradă, va fi atras de sânge în momentul în care Ailesse îl omoară pe băiat. Îmi muşc buzele. N-am voie să intervin astă-seară, dar regula se referă, probabil, la faptul că trebuie să stau la distanţă de *l'amouré* lui Ailesse, nu de ce-am văzut mai devreme.

Agăţ colierul prietenei mele de o creangă, trec pe sub ea şi mă duc tiptil spre mal. Iubitul lui Ailesse nu mă observă. O priveşte cum se plimbă în jurul lui şi îi mângâie bustul cu degetele. N-am timp de pierdut. Trebuie să revin la locul meu înainte să se termine dansul. Atunci, vraja fluierului de os va începe să se stingă, Ailesse îşi va scoate cuţitul de os, iar eu trebuie să fiu de faţă la încheierea ritului de trecere.

Ceaţa se îngroaşă din nou. Cobor cât pot de repede panta abruptă. Într-un final, ajung jos şi mă uit în jur. Nu văd mai mult de doi metri în faţă. În rest, totul e îmbrăcat în alb. Dacă eram la vânătoare, aveam la mine arcul sau un pumnal, dar, ca martoră la ritual, nu

am niciun mijloc de apărare. *La Leurress* care execută ritualul trebuie să dovedească că se poate descurca singură.

Înaintez cu prudenţă. Harul salamandrei mă ajută să-mi păstrez echilibrul pe pământul denivelat. Tot el îmi ascute mirosul, aptitudine pe care am dispreţuit-o mereu, dar pentru care sunt recunoscătoare acum. Las mirosul de piele, lână şi uşoară transpiraţie să mă conducă până în partea cealaltă, unde aud un icnet stins. Răsună din nou, de data asta însoţit de un vag râcâit. Prin ceaţă desluşesc o siluetă ghemuită – o fată. Întoarce capul spre mine şi îi cade gluga pe spate.

Preţ de o fracţiune de secundă, rămân încremenită, neînţelegând ce caută aici. După care îmi îngheaţă sângele în vene. Are mâinile pline de pământ. A săpat o groapă. Mă blestem. Probabil a găsit ascunzătoarea cu uşurinţă, din cauza pământului răscolit.

Fata se încordează, gata să fugă ori să atace. Inima îmi bubuie în piept. Mă chinuiesc să gândesc. Nu a găsit încă osul de har. Ailesse ar fi simţit şi m-ar fi strigat. Încă e timp s-o opresc.

Mă reped spre fată. Îmi ghiceşte intenţia şi se rostogoleşte într-o parte. Mă răsucesc, dar s-a ridicat deja de jos, cu cuţitul în mână. Tensiunea pune stăpânire pe mine, dar îmi înfrânez impulsul de a ţipa. Ailesse trebuie să se concentreze asupra băiatului.

Fata cu glugă pe cap se năpusteşte la mine, cu cuţitul întins. N-am cu ce să mă protejez, în afară de braţ. Mă săgetează o durere cumplită în momentul în care îmi taie carnea prin mânecă. Scot un geamăt şi mă trag înapoi, împleticindu-mă pe picioare.

Vino-ţi în fire, Sabine! O să te vindeci. Ăsta e marele tău talent.

Iau de jos o piatră de mărimea pumnului.

— Crezi că mă poţi opri? mârâie fata. Hai să vedem!

Arunc piatra spre capul ei. Se fereşte cu un rânjet batjocoritor. Îşi plimbă cuţitul dintr-o mână în alta.

— Ai doar un os, spune ea. Nici măcar n-o să trebuiască să depun prea mare efort ca să te omor.

Ştie despre oasele de har? Caut disperată altă piatră.

— Cine eşti?

— Fiica unui om ucis de o Descântătoare de Oase, spune, rostind cuvintele cu o ură profundă. Timp de un an, Ashena s-a prefăcut că-l iubeşte, după care l-a blestemat şi l-a lăsat să moară. Lent. În chinuri.

Ashena? Rămân cu gura căscată. Mi-a împletit părul pe vremuri. După ce-a fost ucisă mama, Ashena mi-a dăruit o scoică sidefată.

— Ashena l-a iubit pe *tatăl tău?*

Nici prin gând nu mi-a trecut vreodată că iubitul unei Descântătoare ar putea avea copii dintr-o relaţie anterioară.

— *S-a prefăcut,* repetă fata. Totul a fost o minciună.

— Sau nu. În fond, Ashena nu şi-a ucis *l'amoré* cu mâna ei.

A mărturisit asta familiei, după ce s-a întors la Château Creux. Dacă l-ar fi ucis cu cuţitul ritualic, magia legăturii sufleteşti i-ar fi salvat viaţa.

— Ashena a murit din dragoste pentru el, spun, sugrumată de emoţie.

Totul s-a petrecut într-o clipă, la un an de la ritul de trecere.

Fata cu glugă se întunecă la faţă, vizibil contrariată şi nedumerită.

— Nu mai contează. Moartea Ashenei nu repară

răul pe care i l-a făcut tatei.

— Şi ce anume l-ar putea repara? întreb.

Trag de timp ca să apuc piatra mai bine. Ştiu deja ce o să-mi răspundă.

— Moartea ta, spune, cu un zâmbet duşmănos. Şi a prietenei tale.

— N-ai cum s-o învingi pe Ailesse.

— Eu, nu, dar noi, da.

Noi?

Cu o mişcare rapidă, se întoarce la petecul de pământ răscolit. Arunc piatra şi o lovesc în umăr. Scoate un geamăt, dar durerea nu o opreşte.

Scoate mâinile din ţărână. În pumn strânge osul de şoim al lui Ailesse. Ţin minte ziua în care Ailesse a tras cu arcul şi a doborât pasărea din înaltul cerului. Mi-a dăruit cea mai lungă pană a lui.

Clocotesc de furie.

Orbită de ură, mă năpustesc asupra fetei cu glugă.

În clipa aceea, Ailesse scoate un ţipăt de spaimă.

— Sabine!

8

Ailesse

Parcă îmi toarnă cineva plumb în picioare. Cad de pe vârfuri. Îmi piere nuanţa violet a văzului şi, odată cu ea, agerimea. Reuşesc să mă smulg din braţele lui Bastien şi duc o mână la gât. Osul de şoim a dispărut. Nu de pe colier, ci…

Mă duc fuga la parapet şi mă uit peste margine. Din cauza ceţii, nu văd nimic dedesubt, dar aud zgomotele unei încăierări.

Se întâmplă ceva groaznic.

— Sabine!

Ciulesc urechile, dar nu disting decât bufnituri şi icnete. Apoi răsună strigătul prietenei mele:

— Fugi, Ailesse!

Încremenesc. Degetele mi se încleştează pe marginea parapetului. Nu pot să fug. Sabine e în primejdie. Dar nici să cobor de pe pod nu pot. Nu încă. Magia e încă vie. Trebuie să iau o decizie. În privinţa lui Bastien. Nu, n-am de ales. Trebuie să-l omor. Chiar acum.

Toţi muşchii mă îndeamnă să-i sar în ajutor lui Sabine, dar mă forţez să mă întorc spre Bastien.

— Îmi pare rău!

N-ar trebui să-i cer scuze. E o onoare pentru el să-mi fie *amouré.* E o onoare să moară. Duc mâna la cuţitul de os de la spate.

Duce şi el mâna la spate.

— Mie nu, spune.

Scot cuţitul din teacă. El scoate două. Fac ochii mari.

— Ce-i asta?

— Asta, şuieră el, iar toată tandreţea şi şovăiala de pe chipul lui se preschimbă într-o grimasă feroce, e răzbunare.

Se repede cu cuţitele la mine.

Mă trag înapoi. Nu m-am pregătit pentru o astfel de luptă. E cu totul altceva să ucid un animal cu cuţitul.

— De ce faci asta? îl întreb.

Gestul lui mă ofensează profund, cu atât mai mult după ce am dansat împreună.

— Ce rău ţi-am făcut eu ţie?

Îşi umflă nările. Furia se revarsă în valuri din el. Cel de-al şaselea simţ mă gâdilă pe şira spinării, pândindu-i fiecare mişcare.

— Neamul tău mi-a ucis tatăl, mârâie el dezgustat, de parcă Fermecătoarele ar fi mai prejos decât o fiinţă umană. Eram *copil* A murit sub ochii mei. O Descântătoare i-a tăiat gâtul şi l-a lăsat într-o baltă de sânge.

Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Nu… nu trebuia să fii acolo. Nu aveai *voie* să fii de faţă.

— Aşa-ţi ceri tu scuze? replică Bastien, strâmbând din nas, cu o figură duşmănoasă. Tatăl meu *a murit.* Un om bun, cu o inimă mare, a murit fiindcă s-a nimerit să treacă pe un pod când nu trebuia.

N-am fost eu acolo! N-am făcut eu nimic! Cuvinte neputincioase pe care refuz să le rostesc.

— N-a fost o nimereală. Zeii l-au ales.

— Zău? face Bastien şi vine spre mine. Ce zei sunt ăia care smulg un om de lângă familia sa şi permit să fie sacrificat de o femeie pe care nici măcar n-a întâlnit-o vreodată?

Replica lui îmi sfâşie inima şi loveşte în sacralitatea iubirilor. Fără oblăduirea zeilor, *les Leurress* ar fi nişte criminale. Blasfemie. Refuz să cred…

— Nu ştii nimic!

— Ştiu mai multe despre sufletul tău negru – şi al surorilor tale – decât mi-aş dori.

Bastien se aruncă spre mine atât de rapid, încât abia reuşesc să mă feresc la timp de cuţit. Mi-am pierdut viteza de reacţie când am rămas fără osul de şoim. Rânjeşte. Se citeşte în ochii lui că mă consideră o pradă uşoară. Sunt precum salamandra lui Sabine, n-am nici colţi, nici gheare. Se înşală amarnic. Strâng din buze şi ridic mâna în care ţin cuţitul. Am urcat pe munţi îngheţaţi şi am ucis o capră sălbatică. M-am scufundat în mare şi am învins un rechin-tigru. Bastien

nu reprezintă nimic în comparaţie cu aceste animale. E doar un băiat cu două cuţite. Un băiat sortit să moară oricum.

Lovesc. Îmi parează lovitura cu unul dintre cuţite. Încearcă să-mi implânte celălalt cuţit în coaste. Îl prind de încheietura mâinii – viteza rechinului-tigru mă ajută, dacă mă concentrez – şi îl izbesc cu putere în piept. Zboară trei metri înapoi şi se rostogoleşte pe jos.

Se uită la mine cu ochi mari. Răsuflu satisfăcută.

— Jules! strigă Bastien. E încă puternică!

— Ştiu!

O voce de femeie. Gâtuită. *Se luptă sub pod, cu Sabine.*

— Prietena ta mi-a furat osul din aripă? întreb şi mă apropii de el ca un animal de pradă. După ce te omor, o omor şi pe ea… şi pe celălalt, care stă ascuns în copacii de peste drum.

Odată ce m-am obişnuit cu al şaselea simț, ştiu că mai e şi o a treia persoană cu ei. Vine o vibraţie energetică dinspre coroanele din pădure, undeva la vreo opt sute de metri distanţă, şi e prea puternică pentru a fi o pasăre.

Bastien se crispează şi aruncă o privire într-acolo.

— N-o să apuci!

Întinde un braţ şi încearcă să-mi pună piedică. Fac un salt, dar nu se lasă păgubaş. E îngrijorător de rapid pentru o persoană fără haruri. *S-a antrenat special pentru asta.*

Se ridică pe vine şi continuă să mă atace la nivelul solului. Mă dau înapoi şi sar de pe un picior pe altul. Mă încurc în rochia prea lungă şi nu-mi pot folosi agilitatea de capră sălbatică. *Naiba s-o ia pe Isla!*

Mă lovesc cu spatele de parapetul podului. Bastien m-a încolţit şi o ştie prea bine. Agit cuţitul spre pieptul

lui, dar se răsuceşte şi lama îi ricoşează din umăr. Probabil poartă platoşă pe sub pelerină. Cuţitul de os alunecă până în partea întunecoasă a podului.

Dau să fug şi să-mi recuperez arma, dar Bastien îmi prinde trena sub cizmă. Cu o smucitură puternică, reuşesc să sfâşii ţesătura. Bastien porneşte din nou la atac. Fac un salt înapoi, cu agilitate de capră sălbatică, şi aterizez pe parapet. E îngust, abia dacă are treizeci de centimetri lăţime, dar îmi ţin echilibrul şi sunt stăpână pe mine. Dar sunt şi o ţintă uşoară.

Spre mirarea mea, Bastien nu aruncă cuţitele spre mine. Dar, cu o mişcare rapidă şi graţioasă, urcă pe parapet şi se opreşte la doi metri în faţa mea. Ridic dintr-o sprânceană şi îi răspund cu un zâmbet la fel de obraznic. Întârzie atacul, ca să mă ţină în suspans. Ce caraghios! De parcă m-ar putea intimida.

— Zeii te-au ales bine, recunosc eu, remarcând cu câtă îndrăzneală sfidează cei doisprezece metri care îl despart de pământul de dedesubt.

Dar nu are cum să se măsoare cu mine. Şi eu m-am antrenat – să lupt cu sufletele morţilor, unde mai pun. Pentru asta nu-mi trebuie cuţit.

— O să-mi facă plăcere să te privesc murind.

Pufneşte dispreţuitor şi dă cu piciorul în fluierul de os pe care l-am pus pe parapet. Îmi înăbuş un geamăt în momentul în care cade în ceaţa de sub pod. Dacă se sparge… Dacă îl pierd… Bastien rânjeşte răutăcios.

— Vai, ce neîndemânatic sunt!

Se năpusteşte spre mine, profitând de faptul că sunt încă tulburată. Mă retrag iute şi fac un salt pe spate. Mai fac unul, şi încă unul, rotindu-mă cu repeziciune. Bastien se ţine după mine. Simţul de rechin mă anunţă că e aproape. În momentul în care aterizez pe două picioare, un cuţit e la gâtul meu şi

celălalt la inimă. Le apuc de plăsele şi le ţin nemişcate. Venele de la tâmplele lui Bastien se umflă din cauza efortului.

— Nu m-au ales zeii, spune, gâfâind sub strânsoarea de menghină a degetelor mele. Te-am căutat până ţi-am dat de urmă.

— N-ai fi putut pune piciorul pe pod fără voia zeilor. Viaţa ta îmi aparţine.

Dintr-o răsucire bruscă, îi smulg cuţitul din mâna stângă. E cel mai tăios dintre cele două. Se retrage şi îl strânge bine pe celălalt între degete. În mod ciudat, pare mai ataşat de acesta.

— Grăbeşte-te, Jules! strigă el.

Fata nu-i răspunde. Nu răspunde nimeni.

— Sabine! strig şi eu.

Se aude doar vuietul vântului.

Ceaţa se împrăştie puţin, dezvăluind o siluetă întinsă pe jos.

Inima îmi bate nebuneşte. Mai trăieşte? Al şaselea simţ vibrează difuz, dar e posibil să fie energia celeilalte fete de sub pod.

— Dacă a murit Sabine, spun şi mă uit fix la Bastien, o să ai parte de o moarte lentă. N-o să te îngrop laolaltă cu oasele tale; o să le port ca podoabă. O să ţi le smulg unul câte unul, înainte să-ţi dai ultima suflare.

Nicio Fermecătoare nu s-a atins vreodată de oasele iubitului ei, dar nu-mi pasă. O să iniţiez eu un nou ritual.

Bastien îşi încleştează fălcile.

— Iar dacă a murit Jules, te decapitez.

— N-o să ai ocazia.

Ţin cuţitul la fel ca el, ca pe un scut, cu mânerul aproape de faţă şi în permanentă mişcare. Îi învăţ

rapid tehnicile de apărare şi atac. Mă reped la el şi începem un nou dans, de data asta mai mortal, mai pasional, mai înfocat.

Îi parez loviturile. El le parează pe ale mele şi ne ciocnim antebraţ în antebraţ. Nu întind niciodată coatele. Contraatac fulgerător. Bastien e un profesor desăvârşit. Greşeala lui. Prădătorii din mine sunt elevi vicleni.

Calcă pe parapetul îngust cu o uşurinţă surprinzătoare. Dorinţa lui arzătoare de răzbunare e un har în sine.

Odată ce-i învăţ mişcările, devin mai îndrăzneaţă. Loviturile mele au mai multă forţă. Îl silesc să se retragă în momentul în care ne lovim braţ în braţ. O fi el curajos, dar e slab. I-aş putea frânge oasele ca pe nişte rămurele. Poate că asta o să şi fac.

Fruntea îi luceşte de transpiraţie. Gâfâie la fiecare lovitură, la fiecare paradă, la fiecare ripostă. Mă bate gândul să pun mai mare presiune pe el, să văd până unde rezistă. Dar nu pot. Dacă Sabine e rănită, e încă timp s-o ajut. *Te implor, Elara, fă să fie doar rănită!*

— Mulţumesc pentru dans, *mon amouré!* spun.

— Asta numeşti tu dans?

Bastien mă atacă la faţă, apoi la picioare, trecându-şi agil cuţitul dintr-o mână în alta.

— Ah, scuză-mă! Credeai că ne luptăm? zic, ferindu-mă de ambele atacuri cu graţia caprei sălbatice. Mi-ar plăcea s-o văd şi pe asta, dar, din păcate, n-avem timp.

— Poftim? Doar n-ai obosit deja! Sau poate ţi-ai pierdut toată rezistenţa odată cu osciorul ăla de pasăre.

Îmi tremură nările. Habar n-are cu cine se pune.

— Tot îmi rămâne forţa adunată a caprei sălbatice

şi a rechinului-tigru.

— Forţă pe care ai furat-o.

— Pe care am câştigat-o cinstit.

— Nu ajunge ca să mă învingi.

Îmi clocoteşte sângele în vene de furie. *O să mori, Bastien!*

— O să vezi tu.

Cu precizia caprei sălbatice, sar trei metri în aer şi prind cuţitul cu ambele mâini. Toată ferocitatea şi puterea rechinului-tigru mi se adună în corp. Îmi concentrez atenţia asupra lui Bastien, aflat pe marginea parapetului. Pare atât de mic! Uşor de învins.

Face un pas înapoi şi ia o poziţie defensivă, cu ochii mari şi vigilenţi.

Mă arunc spre el.

Bastien ridică pumnul cu o secundă înainte să atac. Nu reuşesc să mă mişc suficient de repede. Tensiunea din mine slăbeşte. Mă izbeşte în braţ şi-mi zboară cuţitul din mână. Acesta cade prin ceaţa tot mai subţire şi se opreşte zdrăngănind pe pietrele de sub pod.

Şocată, sunt cât pe ce să cad şi eu. Muşchii mă înjunghie în semn de protest. Mi se împăienjeneşte vederea. Energia se schimbă în jurul meu. Mi-a dispărut al şaselea simţ.

Colţul de rechin. Complicea lui Bastien a pus mâna pe el.

— Sabine! ţip din nou.

Mă ard ochii. Ea e silueta neînsufleţită de jos. Altă explicaţie nu există.

Nu-mi mai stă gândul la ritul de trecere. N-o să-l ucid pe Bastien aici şi acum. O să-i dau eu de urmă altădată, chiar dacă o să dureze un an. Şi atunci îi voi vărsa sângele.

— Vin acum, Sabine!

Fii vie. Fii vie, te rog!

Dau să cobor de pe parapet, dar Bastien mă prinde de braţ. Durerea îmi smulge un geamăt. Nu pot să scap. Se vede treaba că nu e chiar atât de slab.

— Dă-mi drumul! strig.

Încă am harul caprei sălbatice, care îmi dă forţă în picioare. Îl lovesc cu putere în tibia. Se strâmbă de durere, dar nu-mi dă drumul.

— Trebuie să-mi ajut prietena. E nevinovată.

— Deci recunoşti că tu nu eşti?

În momentul în care încerc să-l mai lovesc o dată, Bastien mă trage aproape de el. Îmi pune cuţitul la gât. Înghit greu la atingerea lamei ascuţite. Mă poate ucide în orice clipă.

E anormal. Un *amouré* nu poate omorî o *Leurress.* Aşa ceva nu s-a pomenit în toată istoria noastră.

Nu-mi vine să cred că o să mi se întâmple tocmai mie.

Îi simt răsuflarea fierbinte pe faţă.

— Niciuna dintre voi nu e nevinovată.

9

Bastien

Ailesse nu închide ochii în aşteptarea morţii. Se uită fix la mine. Tremură din toate încheieturile în timp ce-i ţin cuţitul la gât, dar nu clipeşte. Se teme de clipa aceasta, dar nu şi de ce urmează după ea. Moarte. Viaţa de apoi. Lucruri pe care nu mi le pot imagina când mă gândesc la tata.

Nu şovăi, Bastien!

— Asta e pentru Lucien Colbert, spun şi încordez

antebraţele.

Simt cum îmi pulsează inima în cap. Ochii ciocolatii ai lui Ailesse lucesc.

— Opreşte-o, Bastien! strigă Jules din ceaţa tot mai subţire de sub pod. S-a terminat!

Ailesse scoate un icnet şi se clatină în braţele mele.

Ce vrea să spună Jules?

— Asta şi fac!

— Nu pe ea, pe cealaltă!

În spate, aud scrâşnetul pietrelor care se rostogolesc. Arunc o privire peste umăr. O fată brunetă, cu rochie verde – martora –, se caţără în apropiere de piciorul podului. Sângele îi şiroieşte din rana de la cap.

— Sabine! răsună glasul lui Ailesse.

Se zbate să scape din strânsoare şi aproape reuşeşte din cauza neatenţiei mele.

Sabine vede cuţitul de la gâtul lui Ailesse. Chipul i se schimonoseşte de groază.

— Dă-i drumul! îmi porunceşte şi se repede spre mine.

Îmi încordez toţi muşchii. Poate că are forţă de urs.

Aleargă, dar lasă brusc capul într-o parte. Se agaţă de un stâlp, ca să nu cadă. Din păr i se prelinge încă un firicel de sânge.

— Opreşte-te, Sabine! strigă Ailesse. Nu poţi lupta în starea asta!

— Nici tu, răspunde vocea încăpăţânată, dar tremurătoare, a lui Sabine.

— N-ai voie să intervii!

— Puţin îmi pasă.

— Pleacă, te rog!

— Nu plec fără tine!

— N-ai cum să mă salvezi. Du-te şi avertizeaz-o pe mama. Spune-i că fluierul a căzut sub pod şi…

Nu le mai ascult. Atenţia îmi e atrasă de razele lunii care se reflectă în lama cuţitului. Venele lui Ailesse pulsează sub apăsarea ei. Ce aştept – să ţipe sau să se prefacă şi mai speriată? Clipa aceasta ar trebui să fie victoria supremă. Şi va fi. Îi tai gâtul unei Descântătoare, apoi mă ocup şi de cealaltă.

Scrâşnesc hotărât din dinţi, dar am un nod în stomac.

Fă-o, Bastien!

— Vezi că fuge martora, Bastien! răsună şi mai aproape vocea lui Jules.

Urcă pe malul abrupt, în urma lui Sabine.

Mă răsucesc în direcţia martorei. E deja la capătul podului. În curând, se va intersecta cu Jules.

— Tu o prinzi înaintea mea!

— Mai repede! îşi îndeamnă Ailesse prietena.

Cu opinteli şi gâfâieli, Jules reuşeşte să ajungă în vârf. Şchiopătează.

Sabine încearcă să treacă de ea, dar Jules scoate cuţitul. Sabine scoate un ţipăt în momentul în care o taie pe o parte a taliei.

— Nu! urlă Ailesse, zbătându-se nebuneşte. Fugi, Sabine!

În ultima clipă, Sabine se fereşte de un nou atac al lui Jules. Amândouă se mişcă greoi din cauza rănilor.

Jules mai ratează o dată. Sabine profită de ocazie şi o loveşte în piciorul rănit. Jules ţipă şi se ţine cu mâinile de genunchi.

Ailesse se încordează.

— Du-te, Sabine! Ăsta-i momentul!

Sabine îi aruncă o privire îndârjită.

— Mă întorc după tine!

Se întoarce şi porneşte cât poate de repede pe drumul care duce în pădure. Cu o mână se ţine de capul sângerând. Cu cealaltă apasă pe rana din talie.

Jules se chinuieşte să se ridice iar în picioare.

— Trebuie să facem ceva, Bastien! Dacă o lăsăm să plece, se întoarce cu tot neamul ei. Mi-a zis că ne pot urmări cu ajutorul magiei.

Mă apucă brusc ameţeala.

— Marcel ne-ar fi zis dacă e posibil aşa ceva.

— Marcel nu le ştie pe toate, spune Jules şi se ia, şontâcăind, după Sabine.

Marcel. Stă ascuns în copacii de pe marginea drumului, în caz că apare adevăratul suflet pereche al lui Ailesse. Dar acum am nevoie de el aici, ca să-i dovedească lui Jules că se înşală. Îl strig, dar nu-mi răspunde.

Ailesse strâmbă din buze.

— Nici nu vă închipuiţi cât de scump vă va costa ce-aţi făcut astă-seară.

Îmi retrag puţin cuţitul de la gâtul ei, după care mă calmez. Ce informaţii are? M-am gândit la momentul răzbunării de nenumărate ori – am luat în calcul orice eventualitate. Dacă una dintre Descântătoare reuşea să scape, planul era s-o omorâm pe cealaltă şi…

— Lasă-i oasele! Oasele care sunt *ale ei!*

O zgâlţâi atât de tare pe Ailesse, încât e cât pe ce să cadă de pe parapet. Probabil Jules i-a furat şi ultimul os şi, odată cu el, echilibrul.

— Magia lor se bazează pe ele. Dacă nu sunt la noi, nu ne pot găsi.

Sabine, care e la nici trei metri de lizieră, se opreşte în loc. Întoarce privirea îndurerată spre Ailesse, Jules se uită la mine. Scutur din cap, ca să-i confirm că vorbesc serios. O s-o ucid pe Ailesse şi apoi dau şi de

urma prietenei sale. Şi, chiar dacă Sabine reuşeşte să fugă, nu avem de ce să ne facem griji.

Ailesse mă ţintuieşte cu o privire plină de ură.

— Tot o să vă găsească.

Pufnesc dispreţuitor.

— N-au nicio şansă. Trăiesc pe străzi de când eram mic. Cunosc ca-n palmă toate ascunzătorile din oraş şi catacombele.

— Nu contează. Surorile mele n-au nevoie de osul meu de har ca să vă găsească. Noi doi suntem legaţi sufleteşte. E tot ce le trebuie.

Ia o poziţie trufaşă. Sângele i se prelinge pe gât de sub lama cuţitului.

— E adevărat că magia noastră se bazează pe oase. Le-am folosit ca să te chem aici. Ai venit când ai auzit cântecul, iar zeii ţi-au permis fiindcă ei te-au ales pentru mine. Acum sufletul tău îmi aparţine atât în viaţă, cât şi în moarte.

Ceaţa se înalţă în spatele ei şi i se agaţă de rochie.

— Dacă mă ucizi, mori şi tu odată cu mine.

Îmi transpiră palmele. Strâng şi mai bine cuţitul.

— Îţi răceşti gura de pomană. Habar n-ai să minţi.

Înfig mai adânc lama cuţitului, dar Jules începe să strige:

— Nu te grăbi, Bastien! Dacă spune adevărul?

— Care adevăr? Că nu pot trăi fără ea? spun batjocoritor. Chiar crezi aşa ceva?

— Gândeşte-te puţin. Dacă tata a murit pentru că era legat sufleteşte de Ashena? Din ce mi-a spus martora, ea a murit la scurt timp după ce l-a părăsit. Poate că moartea ei a provocat-o şi pe a lui.

Respir din ce în ce mai greu şi mai rapid. Valuri de căldură şi frig mă trec prin tot corpul. O fi posibil să fiu legat sufleteşte de o Descântătoare de Oase? Dacă

Ailesse spune adevărul, n-ar fi fost atât de speriată de moarte acum câteva clipe. Pe de altă parte, oare chiar era atât de speriată? În spatele măştii ei îngrozite, am zărit un licăr de siguranţă.

Marcel nu le ştie pe toate.

Poate că eu nu am luat în calcul chiar *orice* eventualitate.

E rândul meu să tremur. *Am nevoie ca Ailesse să moară.* Cuvintele îmi ard sufletul şi mă lipesc şi mai mult de ea. Îi alunecă un picior de pe parapet. O prind înainte să cadă. Cuţitul îmi şovăie la gâtul ei.

— Opreşte-te, Bastien! strigă Jules.

— Taci!

Opt ani interminabili am plănuit acest moment. Nu pot să-i dau drumul tocmai acum.

— Aţi terminat? răsună vocea lui Marcel.

Îl zăresc vag, prin ceată, cum vine spre pod. În acelaşi timp, Sabine ajunge la liziera din spatele lui. Marcel n-o observă. A găsit singur altă cărare printre copaci.

— N-a apărut niciun suflet pereche, declară el în gura mare. Ori trăieşte pe vreo insulă, ori e mai încet decât o broască ţestoasă. Sau un melc, că e şi mai lent.

Se opreşte brusc şi se uită la toţi trei. Ailesse. Jules. Eu.

— Hm, deci n-aţi terminat.

— Martora, Marcel! strigă Jules şi face semne disperate spre Sabine.

Nu o poate ajunge din urmă, din cauza piciorului rănit.

— Du-te repede după ea, ca să nu cheme şi altele! O să-l omoare pe Bastien.

Marcel se răsuceşte şi se uită năucit la Sabine,

aflată la câţiva metri distanţă de el. Stă cocoşată din cauza ameţelii.

— Ai auzit ce-a zis prietenul tău? îmi şuieră Ailesse la ureche. N-a văzut alt suflet pereche.

Mă uit la ea, hipnotizat de negrul adânc al ochilor ei.

— Eşti *al meu,* îmi spune.

Cu o repeziciune neaşteptată, Marcel lasă jos bocceaua şi scoate o săgeată din tolbă.

Ailesse geme.

— Nu. Fugi, Sabine!

Sabine ridică capul cu greutate. Arată feroce cu dâra de sânge care i se întinde peste faţă şi un ochi. Marcel trage de coarda arcului. Se încovoaie de umeri, de parcă mai are puţin şi vomită.

— Fugi! strigă din nou Ailesse.

Marcel tresare şi dă drumul săgeţii, care trece foarte aproape de capul lui Sabine. Fata înşfăcă ceva de pe o ramură şi fuge. Dispare în pădure.

— *Merde!* exclamă Jules şi se prăbuşeşte la pământ.

Spinarea lui Ailesse se relaxează sub degetele mele. Mă fixează cu o privire triumfătoare. Strâng din dinţi. Prietena ei a scăpat, iar Ailesse e convinsă că n-o s-o omor pentru că suntem legaţi sufleteşte. Cel puţin aşa spune ea. O să mă lămuresc cât de curând. După aceea o s-o fac să sufere. O să mă implore să o omor.

— O să mori, Descântătoareo! spun, iar tonul tăios se transformă într-un mârâit funest. Pentru că *tu* eşti a mea!

10

Sabine

Intru repede în ruinele de la Château Creux şi trec pe lângă blazonul sculptat al regelui Godart. Cu fiecare bătaie a inimii, mă trec fiori calzi şi reci prin tot corpul.

Ailesse a murit. A ucis-o iubitul ei. Am ajuns prea târziu.

Îmi şterg lacrimile cu mâini tremurânde. Mă umplu de sânge pe degete. E peste tot – pe gât, în păr, pe rochie şi pe mâneci. E în locuri pe care nu le văd. Pe gâtul lui Ailesse. Pe pietrele podului. Pe cuţitul iubitului ei.

Închid ochii. *Linişte-te, Sabine! Nu ştii sigur că Ailesse a murit.*

Băiatul dădea semne de şovăială. Poate că e încă vie. Nu e prea târziu.

Alerg prin tunelurile înguste de sub castel şi intru în ultimul care duce la curte. Noaptea e pe jumătate trecută, dar Odiva aşteaptă, probabil, să ne întoarcem şi nu s-a culcat.

Cum îi explic ce s-a întâmplat? E numai vina mea.

Când să intru, mă apucă din nou ameţeala. Strâng din dinţi şi mă ţin cu mâna de zidul tunelului. Harul salamandrei m-a ajutat să mă vindec după atacul fetei cu glugă, dar am pierdut prea mult sânge. Pe drumul de întoarcere, am fost la un pas să leşin şi a trebuit să-mi sprijin capul pe genunchi. Din cauza asta, am pierdut timp preţios. Nu mai pot zăbovi.

— Ţi-am dăruit tot ce se putea în aceşti ultimi doi ani.

Vocea Odivei e ca un murmur, dar reverberează în

peştera spaţioasă.

Am o strângere de inimă. În prima clipă, am impresia că vorbeşte cu mine – mama a murit acum doi –, dar, odată ce mi se limpezeşte vederea, o văd pe *matrone* în picioare, sub razele lunii, în mijlocul curţii. Stă cu spatele la mine şi braţele întinse în faţă. Se roagă – cu fervoare –, altminteri m-ar fi observat. Simţul ei de pisică-de-mare şi auzul de liliac ar fi anunţat-o de prezenţa mea.

— Timpul e pe sfârşite, continuă ea. Dă-mi un semn, Tyrus. Spune-mi că sacrificiile mele nu au fost în zadar.

Tyrus? Mă uit atent la mâinile împreunate ale Odivei. Sunt îndreptate în jos, spre Infern, nu în sus, spre Bolta Nopţii. Mă încrunt. *Les Leurress* îl venerează pe Tyrus – îi oferim sufletele rele în noaptea de călăuzire –, dar rugile noastre sunt închinate Elarei, care ascultă rugăminţile celor neprihăniţi. Cel puţin, aşa am învăţat eu.

Mă îndepărtez de perete. Nu contează ce-am învăţat. Ailesse e în primejdie. Mă rog la orice zeu, numai s-o salveze.

— *Matrone!*

Odiva înlemneşte. Ies sub razele argintii ale Luminii Elarei, iar ea se întoarce spre mine. În acelaşi timp, ascunde în palme un obiect atârnat de colierul ei cu trei şiraguri. Îl vâră repede sub rochie, dar apuc să văd o scânteie roşie.

— Sabine.

Mijeşte ochii de abanos şi îmi studiază spintecăturile de pe braţ, cap şi talie. Vine în grabă la mine.

— Ce s-a întâmplat? întreabă şi buza de jos îi tremură uşor. Şi Ailesse e rănită?

Plec capul în pământ. Mi se usucă gâtul şi mi se împăienjenesc ochii.

— Ne-au luat pe nepregătite, bolborosesc, neştiind de unde să încep.

Odiva se apropie şi mai mult. Craniul de liliac prins în coroana din vertebre de viperă tronează ameninţător peste mine.

— Cine v-a luat pe nepregătite?

— Iubitul ei. Ne pândea… împreună cu acoliţii lui, doi la număr. Ştiau cine suntem. Şi voiau să ne omoare.

Furioasă şi nedumerită, *la matrone* îşi încreţeşte sprâncenele negre.

— Nu pricep. Ailesse e cea mai înzestrată Fermecătoare din *notre famille* din ultimul secol.

Sunt de acord cu ea, chiar dacă nu i-a făcut niciodată acest compliment prietenei mele.

— Cum e posibil ca nişte muritori de rând…

I se stinge vocea, de parcă s-ar sufoca.

— O fată a furat harurile lui Ailesse de sub pod.

Scot mâna de la spate şi îi arăt colierul golaş. Ultima mea sarcină, în calitate de martoră, ar fi fost să-i prind la loc oasele de har. Mă mistuie ruşinea şi îmi ard obrajii. Până în seara asta, am trăit cu impresia că prietena mea e invincibilă, dar trebuia să fi îngropat oasele mai adânc, să le păzesc mai bine. În felul ăsta, Ailesse s-ar fi putut apăra.

— Fata spunea că tatăl ei a fost ucis de Ashena. Bănuiesc că iubitul lui Ailesse a ajutat-o să se răzbune.

Odiva stă încremenită ca o statuie. Curentul de aer îi flutură părul ca smoala şi rochia albastră ca safirul, dar corpul e perfect neclintit. În cele din urmă, deschide gura.

— Mai trăieşte? întreabă în şoaptă. Mi-au ucis fiica?

Un suspin prelung îmi erupe din piept.

— Nu ştiu.

Odiva mă apucă de bărbie.

— Unde-i fluierul de os?

Fiori de gheaţă mă trec pe şira spinării, sub privirile ei sfredelitoare. N-am mai văzut-o niciodată pe Odiva atât de îndârjită şi disperată.

— E…

Pierdut, undeva pe sub pod.

— L-au luat ei.

Scrâşneşte din dinţi.

— Eşti sigură? mă întreabă lent, apăsat.

— Da.

Îmi freamătă stomacul. N-am minţit-o niciodată pe *matrone.* Nu-mi explic de ce fac asta acum, ştiu doar că instinctul îmi spune că nu e momentul să ajungă pe mâna Odivei. Mai ales că pare preocupată mai degrabă de fluier decât de soarta fiicei sale.

— Trebuie să pornim numaidecât în căutarea lui Ailesse. Dacă mai e în viaţă, are nevoie de ajutorul nostru.

Odiva se întoarce cu spatele la mine.

— Ai idee ce-ai făcut, Sabine?

— Eu?

Fac un pas înapoi. E prima oară când mă ceartă Odiva. De obicei, păstrează mustrările pentru Ailesse.

— Cum ai permis să se întâmple aşa ceva? Ţi-ai pierdut şi tu oasele de har?

Osul de har, nu oasele. Unul singur. Jalnic.

— Am încercat s-o ajut, dar eram rănită.

— Asta nu e o scuză. Trebuia să ai încredere în harul tău vindecător.

Mă uit la ea, cu gura moale, şi nu ştiu ce să spun. Sunt mânjită cu sânge uscat şi abia mă ţin pe picioare.

Harul salamandrei mi-a grăbit vindecarea, dar am suferit răni adânci la Castelpont.

— Îţi cer iertare!

Clatină din cap şi se plimbă agitată prin curte, iar rochia i se unduieşte pe lângă corp odată la câţiva metri, când schimbă direcţia. Aproape că n-o recunosc pe femeia din faţa mea. Nu seamănă deloc cu *la matrone* cumpătată şi imperturbabilă a familiei noastre.

— Ăsta-i semnul pe care l-am cerut?

Strigătul ei de mânie reverberează din pereţii peşterii. Tresar, deşi nu mi se adresează mie. Nu ştiu despre ce semn vorbeşte, dar ochii ei de onix se îndreaptă acuzator spre pământ.

În câteva clipe, trei dintre senioare – Dolssa, Pernelle şi Roxane – dau fuga în curte din diverse tuneluri. Sunt ciufulite şi murdare, iar pe chipul lor se citeşte îngrijorarea. Cercetează peştera, ca şi când ar căuta sursa pericolului.

— S-a întâmplat ceva, *Matrone?* întreabă Dolssa.

Odiva strânge în pumn nestemata roşie – sau ce-o fi obiectul pe care-l ascunde sub rochie.

— Da, s-a întâmplat.

Respiră greu şi îşi descleştează degetele.

Pernelle se întoarce spre mine şi îmi studiază faţa mânjită de sânge.

— Ailesse… e…

— E vie, spun, cu un nod în gât.

Ai grijă de ea, Elara!

— Dar are nevoie de noi, adaug.

Le repet pe scurt ce i-am spus şi Odivei.

Matriarha îşi frânge mâinile şi se plimbă din nou prin curte.

— Treziţi-le şi pe celelalte senioare! le porunceşte

celor trei Fermecătoare. Mergeţi şi căutaţi-mi fiica. Începeţi de la…

Se uită la mine.

— Castelpont.

Odiva închide ochii.

— Era de aşteptat. Ce altceva să aleagă Ailesse decât Castelpont?

— O vom găsi, *Matrone.*

Roxane le face semn tovarăşelor ei să se retragă. Pleacă rapid să le adune şi pe celelalte. Mă duc după ele.

— N-am încheiat discuţia cu tine, Sabine.

Înlemnesc şi mă întorc spre ea. Odiva şi-a regăsit calmul, dar paloarea ei, pielea ei aproape lipsită de sânge – cu atât mai accentuate de lumina lunii – îmi zbârlesc părul pe mine.

Vine spre mine.

— Ai învăţat care e diferenţa dintre Înlănţuiţi şi Slobozi? mă întreabă, de parcă aş fi un copil care abia acum se familiarizează cu conceptul de călăuzire a sufletelor – de parcă ăsta ar fi momentul potrivit să mă instruiască.

— Da, îi răspund precaută şi arunc o privire peste umăr.

Senioarele au părăsit deja curtea şi nu vreau să plece din castel fără mine. De ce deschide Odiva subiectul tocmai acum?

— Sufletele Slobode sunt cei care au dus o viaţă cinstită şi merită să petreacă eternitatea în Paradisul Elarei, spun. Înlănţuiţii sunt suflete negre, care au dus o viaţă de ticăloşie şi merită să sufere în Infernul lui Tyrus.

Odiva încuviinţează din cap şi vine şi mai aproape.

— Nu se poate să amânăm discuţia pentru

altădată? Ailesse…

— O caută senioarele.

— Dar…

— Ai un singur os de har, Sabine. N-ai cum s-o ajuţi în momentul acesta.

Vorbele ei mă lovesc ca un pumn în piept şi-mi amintesc de cuvintele lui Ailesse de pe Castelpont: „Nu mă poţi salva!” Am crezut-o. De-asta am fugit să cer ajutor.

— Poţi totuşi să faci ceva, continuă Odiva. Dar, mai întâi, trebuie să mă asculţi cu atenţie. Vreau să înţelegi bine.

Fac un pas înapoi, dar vine după mine. Nu suport blândeţea bruscă din tonul ei. N-am nevoie de tandreţe din partea matriarhei mele, mai ales când nu i-o dăruieşte nici măcar fiicei sale – pe care ar trebui să o căutăm în clipa de faţă.

— Când *les Leurress* sunt pregătite să devină Călăuze, le învăţ care este cel mai mare pericol pe care îl reprezintă Înlănţuiţii. Chiar ieri am învăţat-o pe Ailesse.

Mă încrunt. Ailesse nu mi-a pomenit nimic despre asta. Ceea ce înseamnă că e o informaţie sacră.

— Acum te voi învăţa şi pe tine, Sabine.

— Dar nu sunt pregătită să devin Călăuză.

Odiva strâmbă din buzele ei severe şi roşii. Mi se face pielea de găină.

— S-ar putea să te răzgândeşti cât de curând, spune ea şi ia o ţinută impunătoare. Ştii ce se întâmplă cu sufletele celor morţi de curând când aud cântecul călăuzitor?

Mă foiesc de pe un picior pe altul.

— Spiritele lor se ridică din mormânt şi capătă formă tangibilă.

— Ceea ce le face cu atât mai periculoase. Dar ai idee ce păţesc sufletele care nu pot trece de Porţile Vieţii de Apoi?

Încerc să-mi imaginez Porţile despre care am auzit atâtea, dar pe care nu le-am văzut niciodată. Poarta Elarei e aproape invizibilă, în vreme ce a lui Tyrus *e* vizibilă şi făcută din apă. Când iese din mare podul terestru, se ivesc brusc ambele Porţi la chemarea fluierului de os, la fel ca morţii care sunt atraşi de cântecul lui.

— Nu sunt pedepsite? întreb, gândindu-mă la Înlănţuiţi, deşi răspunsul e cât se poate de evident.

N-am auzit niciodată de vreun suflet care să fi reuşit să se sustragă de la trecerea în Viaţa de Apoi.

Odiva clatină din cap.

— E mult mai grav de atât. Înlănţuiţii devin şi mai răi, iar dacă *les Leurress* nu reuşesc să-i oprească, pot fugi de pe pod şi *să-şi păstreze* forma tangibilă. Îţi dai seama ce înseamnă asta?

Se aude gălăgie dinspre tuneluri. Senioarele. S-au adunat, probabil, şi sunt gata de plecare.

— Înlănţuiţii se întorc din morţi? întreb, nerăbdătoare să închei mai repede această discuţie.

— Din păcate, lucrurile nu sunt atât de simple. Sufletele nu sunt nici vii, nici moarte pe tărâmul muritorilor, unde nu mai au ce căuta. Din cauza acestei stări frustrante de incertitudine, Înlănţuiţii caută să câştige şi mai multă putere şi se hrănesc cu sufletele celor vii.

Se hrănesc? Uit de senioare şi mă concentrez doar la spusele matriarhei.

— Cum fac asta?

— Le răpesc Lumina.

Fac ochii mari. Lumina Elarei este forţa vitală care

există în toţi muritorii – în Fermecătoare mai mult ca în oricine altcineva. Fără ea, ne-ar slăbi puterile şi, în cele din urmă, am muri.

— Şi… ce se întâmplă dacă Înlănţuiţii le iau *toată* Lumina?

Odiva stă în tăcere, cu o privire absentă. Penele de la epoleţii ei din gheare de pasăre freamătă în briza uşoară, iar una se agaţă în gheara cea mai mare, medalionul sculptat din osul unei buhe.

— Sunt osândiţi la moarte veşnică. Sufletul lor nu mai există.

O spaimă adâncă şi neagră pune stăpânire pe mine, ca şi când Lumina mea începe deja să se stingă. Lucrul despre care vorbeşte este cea mai oribilă crimă – uciderea sufletului –, ceva ce nu mi-am închipuit vreodată că e posibil.

Asta e realitatea în care Odiva se chinuieşte de atâta vreme să mă facă s-o înţeleg: pentru ea, pierderea fluierului de os e mai dureroasă decât pierderea propriei fiice. Iar eu sunt răspunzătoare.

— Îmi pare rău! murmur, cu voce tremurătoare ca algele mării.

La finalul ritului de trecere era datoria mea să aşez fluierul de os la loc pe blana de miel din cufărul de cedru. Acum, nu doar viaţa lui Ailesse e în pericol din cauza mea, ci şi multe altele. Sufletele trebuie călăuzite peste cincisprezece zile, când va fi lună plină.

— Cum pot ajuta?

— Maturizându-te, răspunde Odiva cu o grimasă, ca şi când o doare sufletul că mă ceartă. Am fost prea îngăduitoare cu tine, Sabine. Nu mai eşti copil. Dacă aveai mai multe haruri, ţi-ai fi învins adversara. Ailesse ar fi avut mai mari şanse de izbândă.

Mă podidesc lacrimile, dar merit să fiu mustrată.

— Promit să adun şi altele, *Matrone.*

Trebuie să-mi înfrâng cumva aversiunea de a omorî animale.

— Dar, mai întâi, lasă-mă, te rog, să-mi ajut prietena. Dă-mi voie să merg cu senioarele.

— Doar cu harul unei salamandre? spune Odiva şi se uită la craniul micuţ de la gâtul meu. Nici nu mă gândesc!

În curte îşi fac apariţia cele şapte senioare. Cele mai impresionante oase de har ale lor strălucesc în lumina lunii. Coroniţa din coarne de cerb a lui Roxane. Colierul din coaste de şarpe al Dolssei. Cerceii de os din aripă de vultur ai lui Milicent. Medalionul dintr-o vertebră de vulpe al lui Pernelle. Pieptenele din craniu de ţipar al lui Nadine. Colanul din osul maxilarului unui porc mistreţ al lui Chantae. Brăţara cu colţ de lup a Damianei.

Îmi vine să-mi ascund jalnicul os de har când trec pe lângă mine şi o iau pe alt coridor, îndreptându-se spre ieşirea din Château Creux.

— Te rog, *Matrone!* Eu am fost lângă Ailesse astă-seară. Am văzut de ce e în stare iubitul ei. El şi acoliţii lui s-au documentat despre Fermecătoare. Ştiau foarte bine ce au de făcut. Dacă au răpit-o?

Oricât de mult mă îngrozeşte acest gând, cel puţin ar însemna că e încă în viaţă.

— Dacă senioarele nu reuşesc s-o găsească?

— Dacă nu reuşesc, nu-i un cap de ţară, spune Odiva, cu sprâncenele negre coborâte peste ochii pătrunzători. O s-o găsesc eu, Ailesse e sânge din sângele meu, os din oasele mele. Există o magie între mamă şi fiică pe care nici zeii nu şi-o pot explica.

Mi se ridică o durere în piept, o dorinţă fierbinte de a trăi senzaţia despre care vorbeşte Odiva. *Mon étoile,*

mă alinta mama. *Steaua mea.*

— Mă voi folosi de acea magie ca să-i dau de urmă. O să-mi salvez copilul, adaugă pe un ton calm şi încrezător, Ailesse e în viaţă. Simt asta.

Răsuflu uşurată, dar încerc să nu mă entuziasmez prea tare.

— Sincer?

— Sincer.

Odiva zâmbeşte, dar nu se citeşte niciun strop de veselie în ochii ei.

— Gata, du-te la culcare, Sabine! O să ţi se vindece şi restul rănilor în timpul somnului. Mâine pleci la vânătoare de haruri. Zeii s-ar putea să aibă nevoie de tine mai repede decât te-ai aştepta, spune şi duce mâna la medalionul ascuns de la colier. Vreau să fii pregătită.

Mă străduiesc să-mi păstrez calmul sub privirea ei sfredelitoare. Odiva vrea să devin Călăuză – mi-a spus-o cât se poate de răspicat –, dar nu pot scăpa de sentimentul că vrea şi altceva de la mine. Ceva ce n-o să-mi convină.

— Ailesse va scăpa cu viaţă, mă încurajează. Am puterea a cinci oase de har. Mă ocup eu de tot. Tu nu pleci în căutarea ei, îmi zice, pe un ton autoritar. Am eu grijă de fiica mea.

Odiva se întoarce cu spatele, dându-mi de înţeles că discuţia a luat sfârşit. Se întoarce în locul unde am găsit-o rugându-se şi începe să murmure o incantaţie pe care n-am mai auzit-o vreodată. Nu-i disting toate cuvintele, dar aud numele lui Ailesse în momentul în care Odiva ridică o mână la coroana din craniu de liliac. Se taie la un deget în colţii acestuia şi lasă sângele să curgă pe podeaua de calcar, acolo unde Fermecătoarele au cioplit faţa şacalului de aur al lui

Tyrus, în curbura semilunii Elarei. Mi se pune un nod în stomac. N-am mai văzut, nici auzit de un ritual ca acesta.

Ochii de smoală ai matriarhei se înalţă lent, în vreme ce sângele continuă să picure.

— Noapte bună, Sabine!

Mi se înmoaie genunchii.

— Noapte bună!

Se întoarce din nou cu spatele la mine, exact cum am găsit-o mai devreme – cu braţele întinse în rugăciune şi mâinile împreunate îndreptate în jos. Mă trece un fior pe şira spinării şi mă retrag în grabă.

Ajunsă în camera mea, îmi iau arcul şi tolba cu săgeţi cu vârf de os. N-am de gând să mă culc. Doar m-aş zvârcoli de pe o parte pe alta. În schimb, mă furişez pe un tunel lăturalnic, ca să evit curtea, şi ies din Château Creux.

Cu o mână pe rana de la mijloc, alerg cât pot de repede. După mai bine de un kilometru, mă opresc, îmi scot osul de har de la salamandră şi-l leg pe colierul lui Ailesse. Gestul de a mi-l prinde la gât îmi consfinţeşte jurământul făcut prietenei mele.

Te voi *salva, Ailesse!*

Nu mă pot bizui pe senioare sau pe Odiva, mai ales că *la matrone* pare mai degrabă preocupată de fluierul de os.

În momentul în care pornesc spre Castelpont. Lumina Elarei îmi umple sufletul de curaj. Sunt mai hotărâtă ca niciodată. O să recuperez fluierul, apoi merg la vânătoare în pădure. O să ucid ca să obţin şi ultimele două oase de har, dacă e absolut necesar pentru a-mi salva prietena. Iar de data asta nu voi mai plânge.

Voi *fi* ca Ailesse.

11

Ailesse

Blestemat fie Bastien şi toate oscioarele din corpul lui! Nu văd nimic prin legătura de la ochi. Mă împiedic de rădăcina unui copac – sau, poate, de o piatră – şi mă prăbuşesc în faţă. Mă prinde înainte să ating pământul. Mă zbat să scap din mâinile lui care-mi strâng braţul ca într-o menghină.

— Dă-mi drumul!

Nu-i chip să-l înduplec. Mă ţine strâns de când am plecat de la Castelpont – de când am ratat şansa să-l omor.

Îmi ard obrajii de ruşine. Mama n-o să mai aibă niciodată încredere în mine. Nu numai că am pierdut oasele de har, dar am pierdut şi fluierul de os. Sabine o să se întoarcă să-l caute – asta e singura mea consolare –, dar nu-mi pot alunga din minte imaginea privirii furioase a mamei în momentul în care Sabine îi va povesti ce s-a întâmplat.

Încerc să mă ţin pe picioare, în timp ce Bastien mă târăşte după el prin pădure. Prietenii lui se ţin aproape de noi, ca să mă păzească mai bine – Marcel în faţă şi Jules în spate. Le aud paşii greoi şi împiedicaţi. Marcel îşi târăşte picioarele, iar Jules şchiopătează. *Mulţumesc că ai bătut-o bine, Sabine!*

— Vă jucaţi cu focul şi-o să vă ardeţi, îi avertizez. Dacă aveţi un dram de înţelepciune, îmi daţi drumul cât nu e prea târziu. Mama o să vină după mine şi, credeţi-mă, nu vreţi s-o vedeţi furioasă.

Bastien mă strânge atât de tare, încât îmi amorţeşte braţul.

— Dacă maică-ta vrea să te salveze, va trebui să intre pe teritoriul nostru.

— Chiar aveţi impresia că mă puteţi ţine ascunsă? spun, cu un pufnet dispreţuitor. În orice vizuină m-aţi duce, mama tot o să mă găsească.

— Pe asta şi mizez.

Ne oprim brusc. Preţ de o oră şi jumătate, m-am străduit să reţin drumul, dar am schimbat direcţia de prea multe ori. Am traversat chiar şi pâraie, atât în direcţia curentului, cât şi împotriva lui. Bastien încearcă să mă dezorienteze şi, în lipsa harurilor şoimului, rechinului şi caprei sălbatice, planul lui dă roade. Poate se teme ca mama să nu vadă prin ochii mei – imposibil – şi crede că tactica asta îl va ajuta să scape de ea. *O nerozie.*

— Du-te tu prima, Jules, o îndeamnă Bastien. Pe urmă o îndrumi pe Descântătoare.

— Eu zic s-o lăsăm să se perpelească un pic.

Tresar când aud vocea lui Jules chiar în spatele meu, neobişnuit de gravă şi dogită pentru o fată. Dacă aveam dintele de rechin, aş fi simţit că e aproape de mine. Dar oasele mele de har sunt acum la ea, lucru cu care se laudă întruna, când nu se vaită că o doare piciorul. Sper să rămână fără el.

— Prioritatea e s-o ducem în subteran, spune Bastien.

În subteran? Simt o gheară în piept la gândul spaţiului îngust şi sufocant. Curtea de la Château Creux e altceva decât locul la care se referă Bastien; în ea, cel puţin, vezi Bolta Nopţii a Elarei şi pătrunde briza Mării Nivous.

— Unde mă duceţi?

Parfumul lui înţepător îmi ajunge la nas în momentul în care se apropie de mine.

— În catacombe. Te las pe tine să ghiceşti intrarea.

Inima îmi bate cu putere. Potrivit legendelor, catacombele ar avea mai multe intrări, dar unele secţiuni nu se unesc cu altele şi se înfundă.

— Nu se poate… Nu pot să…

Voi fi privată de lumina lunii şi a stelelor, ultima mea sursă de putere. Trebuie să fug. Cât mai repede cu putinţă.

Îl îmbrâncesc cu putere pe Bastien în piept. Mă scapă din strânsoare şi fug… doar un metru. Mă prinde de celălalt braţ şi mi-l răsuceşte la spate. Îmi înăbuş un geamăt.

Bastien chicoteşte.

— Ai avut dreptate, Marcel! îi strigă băiatului aflat la mică distanţă în faţa noastră.

— Am avut? răspunde Marcel. Adică, da, de obicei am, dar în legătură cu ce de data asta?

— Descântătoarele nu-şi trag magia doar din oase, spune Bastien, cu o satisfacţie nedisimulată. Sunt fiinţe nocturne.

— Da, aşa ea, mormăie nepăsător Marcel. E unul dintre motivele pentru care o venerează pe Elara.

Nu pare atât de înveninat încât să comită o crimă, ca Bastien şi Jules, nici măcar cât să-i ajute să-mi răpească toată magia. Dar, în spatele placidităţii lui, se poate ascunde o mare cruzime.

— Îşi hrănesc forţele de la luna şi stelele zeiţei.

— Iar fără ele, spune Bastien, apucându-mă în aşa fel, încât să nu-mi mai sucească braţul, prinţesa aici de faţă va fi doar momeală pentru regina ei.

— Momeală? întreabă Jules, sensibil alarmată. Ce tot spui acolo? Scrâşnesc din dinţi. Pentru mine e destul de evident.

— Ăsta e marele tău plan? comentez, întorcându-

mă cu faţa la Bastien. Să mă foloseşti drept momeală ca s-o omori pe mama? Cum ai de gând să faci asta? Ei n-o să-i poţi fura oasele de har, care sunt cele mai puternice din *ma famille.*

Îmi concentrez toată cruzimea într-un zâmbet silit.

— O să se-aleagă praful şi pulberea de voi.

— Bastien, spune Jules din spatele meu, pe un ton scăzut. Poate ar fi bine ne mai gândim.

Îl simt cum se zbârleşte lângă mine.

— M-am gândit destul. Taţii noştri meritau mai mult decât să moară de mâna unei Descântătoare oarecare. Trebuie să punem capăt acestor sacrificii odată pentru totdeauna. Cea mai bună soluţie e să lovim direct la cap – să eliminăm regina. E şansa noastră, Jules, adaugă pe un ton mai domol, aproape deznădăjduit.

— Sper doar că ştii ce faci.

— M-am înşelat vreodată?

Jules pufneşte ironic.

— Ce glumă bună!

— Hai să mergem, spune Bastien. Mai avem puţin şi ajungem.

Fata trece pe lângă mine şi mă izbeşte cu umărul. Strâng din dinţi. Lovesc cu piciorul în spate şi o nimeresc cu călcâiul în tibia. Jules mormăie o înjurătură. Probabil am lovit-o în piciorul rănit. *Aşa-i trebuie!*

Obrazul drept mă arde de o durere neaşteptată. Mă clatin buimăcită pe picioare.

— Ai grijă ce faci, Descântătoareo! mă ameninţă Jules.

Ridic bărbia, regretând că nu-mi pot scoate legătura de la ochi, ca să-i pot arunca o privire dispreţuitoare. O cunosc de puţin timp, dar o urăsc

deja. Jules a rănit-o pe Sabine. N-am uitat asta.

Se îndepărtează, şchiopătând. O aud câţiva paşi, după care nu mai aud nimic. Să fi intrat deja în catacombe?

Mă năpădeşte un nou val de panică. Îmi târăsc picioarele şi mă smucesc din strânsoarea lui Bastien. Mă trage după el.

— E rândul tău.

Nu pot să intru acolo. Refuz. Îl calc pe picior. Mă prinde de gât. Nu pot să respir. Mă zvârcolesc şi mai tare.

— Nu te mai smuci, îmi spune, iar glasul îi tremură de efort. Altminteri, te rănesc atât de rău, încât o să-ţi doreşti moartea.

Nu mă îndoiesc de asta. Sângele îmi zvâcneşte în cap, dar nu mă dau bătută. Încerc să-i desfac degetele. Îl zgârii. Îl lovesc cu picioarele. Strâng buzele, ca să nu fiu tentată să implor îndurare. N-o să mă milogesc. Nu-l las să-mi fure şi demnitatea, pe lângă haruri.

— Bastien? intervine Marcel, cu o încetineală iritantă. Cred că a înţeles mesajul.

Bastien mă strânge şi mai tare. Îmi dau lacrimile. Poate că mă omoară chiar acum. *Fă-o, dacă ai curaj,* mă gândesc, deşi sunt la un pas să-mi pierd cunoştinţa. Dacă mă omoară, moare şi el odată cu mine.

— *Merde,* spune, parcă străfulgerat de acelaşi gând.

Îmi dă drumul.

Mă prăbuşesc la pământ şi inspir cu nesaţ. Nu apuc să-mi trag sufletul, fiindcă Bastien mă ridică din nou şi mă forţează să merg mai departe. Mai facem câţiva paşi şi, deodată, pământul începe un povârniş abrupt. Înaintez prin iarba înaltă până la genunchi; asta nu-i

intrarea în catacombe. Coborâm pe coasta unei stânci sau o râpă. Înainte să se niveleze din nou terenul, mă afund cu piciorul într-o groapă.

— Bagă şi celălalt picior înăuntru! îmi spune Bastien şi mă îmbrânceşte. Asta-i intrarea. Am ajuns.

Încerc să fug, dar mă prinde şi mă imobilizează. Mă zbat.

— Bine, merg.

Îmi dă drumul încet, dar încă îi simt căldura corpului în jurul meu. Strâng din dinţi. Bastien mă crede neputincioasă în lipsa harurilor. O să-i dovedesc că se înşală şi că nu mi-a răpit curajul.

Pun ambele picioare în groapă şi mă las în genunchi, pregătită să intru cu capul înainte.

— Mai întâi picioarele, altfel rămâi înţepenită, spune Bastien şi îmi stăpânesc cu greu un mârâit.

Dacă e vreun şiretlic, o să plătească scump.

Trag încă o gură de aer curat şi sorb cât pot din lumina lunii. Sper ca energia ei răcoroasă să-mi rămână sub piele îndeajuns de mult timp cât să mă ajute să supravieţuiesc întunericului.

Mă strecor în gaură.

Spaţiul e strâmt. Sunt nevoită să mă târăsc pe spate. Capul intră ultimul şi înghit în sec. Am mai intrat în tuneluri înguste. Grotele de sub Château Creux sunt împânzite de tuneluri. Dar n-am făcut-o niciodată cu picioarele înainte şi prinsă între trei oameni care îmi doresc moartea.

— Peste zece metri o să simţi altă groapă, intrarea într-un tunel lateral, mă informează Bastien.

Vorbeşte pe un ton iritat, de parcă îl agasează să mă ajute.

Îmi dau jos legătura de la ochi, aşa că îmi atârnă la gât. E întuneric şi sufocant în jurul meu. Mă târăsc în

diagonală până când descopăr bifurcaţia. Împing picioarele înăuntru, dar tunelul o ia în sus, invers decât încerc să mă strecor. Mă năpădeşte panica. Încep să scâncesc. Eu nu scâncesc niciodată.

Hohote de râs îmi ajung la urechi, dar nu-mi dau seama din ce direcţie.

— E amuzant să aud cum te chinuieşti, spune o voce răguşită de femeie.

Jules.

— Dar m-am plictisit, aşa că o să-ţi spun care e secretul: cobori sub al doilea tunel, după care urci la loc şi intri cu capul înainte.

Închid ochii, umilită de propria prostie. Eu de ce nu m-am gândit la asta? Am fost prinsă sub apă de un rechin-tigru, am rămas înzăpezită în peşterile din nord, dar n-am intrat niciodată în panică şi nu mi-am pierdut judecata.

Trag aer în piept şi urmez instrucţiunile primite de la Jules. Acum cel puţin înaintez pe coate, nu mă mai târăsc de-a-ndoaselea. După cam cinci metri, ies din cel de-al doilea tunel, într-un spaţiu mai mare, unde pot să stau în picioare.

Spre deosebire de tunelurile de sub Château Creux, unde pătrunde briza răcoroasă a mării, aici e un aer cald. Clipesc de câteva ori, ca să mă obişnuiesc cu întunericul, căci nu mai am vedere de şoim. O parte dintre tunelurile de la Château Creux sunt întunecoase – chiar cufundate în beznă, dacă înaintezi suficient de mult. Dar în niciunul nu domneşte o beznă de nepătruns ca aici. Nu există ceva mai întunecos şi mai insondabil. Simt cum Lumina Elarei îmi părăseşte deja trupul şi, odată cu ea, şi forţa mea naturală.

O senzaţie dureroasă de singurătate îmi strânge inima, chiar dacă nu sunt singură. Mi-e dor de Sabine.

Aş îndura mult mai uşor încercarea asta, dacă aş avea-o lângă mine.

Din spate răsună un bufnet.

— De ce n-ai aprins felinarele, Jules? întreabă Bastien.

Aud foşnete şi plesnete uşoare de palme. Probabil îşi scutură pământul de pe haine.

— Voiam s-o primesc aşa cum se cuvine pe Descântătoare.

Simt dispreţul din glasul lui Jules, deşi cuvintele se sting în pereţii de calcar.

— Fă cunoştinţă cu bezna catacombelor.

— Puritatea întunericului este uluitoare, răspund, doar ca s-o enervez.

Liniştea care se lasă e semn clar că am reuşit.

Scapără un amnar şi se aprinde o scânteie micuţă. Ridic din sprâncene. Jules e la doar un metru în faţa mea, nu la câţiva metri, cum mă aşteptam. Locul ăsta are calitatea neliniştitoare de a înăbuşi sunetele. Fata suflă peste iască şi aprinde mucul unei lămpi pe gaz. Flacăra nu e puternică – luminează doar vreo doi metri în faţa lui Jules, după care se întinde bezna de nepătruns.

— Ţi-ai scos legătura de la ochi, observă Bastien.

În întuneric, ochii lui albaştri ca marea au căpătat culoarea cerului nopţii. Mă trece un fior cald. Preţ de o clipă, nu se mai citeşte ura în privirea lui, ci şovăiala, ca şi când ar căuta ceva înlăuntrul meu şi e speriat de ce-o să găsească.

— Suntem înăuntru, zic. De ce s-o mai port?

— Pentru că n-am ajuns încă la destinaţia finală.

Un bufnet puternic mă face să tresar. Din gaura tunelului cade o traistă de umăr plină doldora. După ea apare capul ciufulit al lui Marcel.

— Urăsc intrarea asta! exclamă, deşi nu pare deloc deranjat. Data viitoare, mai bine…

— Marcel! îl întrerupe Bastien, cu o privire severă.

Mă uit la ei şi înţeleg: există şi o altă intrare, mai uşoară, în această zonă a catacombelor, ceea ce înseamnă că tunelul de faţă nu se înfundă. E bine de ţinut minte pentru când voi încerca să evadez.

Jules mai ia două lămpi de pe o poliţă naturală, de unde a luat, probabil, şi iasca. În timp ce ea aprinde mucurile, Bastien mă trage lângă el şi întinde mâna spre legătura de la gâtul meu. Mă smucesc şi o dezleg singură, apoi mi-o prind peste ochi. Ţine neapărat să mai strângă nodul, deşi l-am legat foarte bine.

Pornim pe tunelul întunecos. Bastien nu mă mai ţine de braţ, cum făcea când eram la suprafaţă, ci mă împinge de la spate cu mici ghionturi. Ştiu unde se află cei trei răpitori după sunetul paşilor fiecăruia. Jules merge în faţă, şchiopătând, dar într-o cadenţă hotărâtă. Bastien merge în spatele meu, cu un amestec perfect de încredere şi vigilenţă. Marcel e în spatele lui Bastien, târşâindu-şi picioarele în ritmul său leneş şi distrat.

Întind braţele. Tunelul e micuţ, astfel că ating pereţii şi, din când în când, tavanul jos. Îi verific în permanenţă înălţimea, ca nu cumva să scadă brusc şi să mă lovesc la cap. Mă îndoiesc că Bastien m-ar avertiza.

Din faţă, răsună un pleoscăit înfundat.

— Ce-a fost asta?

— A sărit Jules în apă.

Mă opresc în loc.

— Apă?

Mama nu mi-a spus că ar exista apă aici.

— Râuri subterane, răspunde Marcel, pe un ton

scăzut.

Aplec capul spre el. Probabil e mai aproape decât pare, judecând după sunetul vocii.

— Cel puţin jumătate dintre catacombe sunt inundate.

Mă cutremur. Până acum, n-am atins niciodată oase de om, dar râul sigur e plin de rămăşiţe descompuse, aşa cum apa mării e plină de sare. Odiva ne interzice să intrăm în catacombe, deoarece, pentru noi, oasele sunt sacre. Luăm doar ce ne trebuie şi onorăm fiinţele pe care le vânăm. Dar pe oamenii ale căror oseminte umplu locul acesta nu i-a onorat nimeni. În vremurile Vechii Gallii, după un secol de războaie, gropile comune din Dovré au început să se surpe peste carierele de calcar de sub oraş. Carierele au fost consolidate, ca să nu se prăbuşească întregul Dovré, iar oasele din mormintele anonime au fost aruncate în ele. Abominabil.

— Mişcă! se răsteşte Bastien şi mă îmbrânceşte cu putere.

Mă împleticesc pe picioare.

Doi paşi, cinci paşi, nouă. *Apără-mă, Elara!* Piciorul meu ajunge la o margine unde se termină pământul alunecos. Dau din braţe, ca să-mi recapăt echilibrul; Bastien nu schiţează niciun gest în ajutorul meu. Scot un ţipăt scurt şi cad. Distanţa nu e mare – mai puţin de un metru. Mă lovesc cu burta de apă, iar genunchii mi se hârşâie de pământ. Scot capul la suprafaţă şi scuip o gură de apă călâie. Îmi scârţâie dinţii de la pulberea de calcar şi, probabil, oase umane. Mă ridic în picioare, scârbită, şi-mi scutur apa de pe braţe. Apa îmi ajunge până la pulpe.

Pleosc! Fâş! Bastien coboară uşor în apă. Ca să nu-i sting lampa din mână, a cărei flacără o desluşesc vag

prin legătura de la ochi, mă abţin să-l pocnesc şi să-l trântesc pe spate.

— Mergi! se răsteşte şi mă împunge în coloană.

— O să te omor încet, îi promit. Iar când o să implori îndurare, o să-ţi tai limba.

Apa tremură când se apropie de mine. Îi simt respiraţia fierbinte pe faţă.

— N-o să ai ocazia. După ce o omor pe maică-ta, o să găsesc o cale să-ţi înving magia şi să-ţi opresc inima. O să putrezeşti până când nu mai rămân decât oasele din tine, la fel ca bărbaţii pe care i-ai ucis fără milă.

— Eu n-am ucis niciun bărbat! îi răspund răstit. Fiecare membră din *ma famille* omoară unul singur.

Pentru cineva care îmi cunoaşte forţele şi slăbiciunile suficient de bine cât să mă răpească, Bastien ştie surprinzător de puţine lucruri despre Fermecătoare. Probabil s-a informat cum să mă ucidă, fără să se deranjeze să afle cu ce ne ocupăm – şi cât de dificilă e sarcina noastră.

Bastien pufneşte dispreţuitor.

— Ce generos din partea voastră!

Mi-aş dori să-l străpung cu privirea prin legătura de la ochi.

Apa clipoceşte în spatele nostru. Ne-a prins şi Marcel din urmă.

— E departe Jules? întreabă băiatul.

— Chiar până unde bate lumina noastră, răspunde Bastien, apoi expiră scurt şi mă înghionteşte. Hai să mergem!

Sunt atentă să nu alunec, în vreme ce mânecile largi ale rochiei mele plutesc după mine prin apă. De câte ori mi se poticneşte piciorul în ceva, tresalt de spaimă să nu fie un os de om.

Înaintăm lent. Drumul se bifurcă de cel puţin cincisprezece ori până să urce iar şi să calc pe uscat. Slavă zeilor! De aici, schimbăm direcţia de doar şase ori, după care mă prinde o mână de umăr şi mă opreşte.

— Am ajuns? întreb.

Nu vreau decât să mă întind pe jos şi să visez că mi-am încheiat ritul de trecere şi am devenit Călăuza morţilor.

Vreau să mă trezesc din coşmarul ăsta.

— Da, spune Jules, cu o voce neaşteptat de blândă. Poţi să-ţi scoţi legătura de la ochi.

Ezit. Sigur pune ea ceva la cale.

— Aşteaptă până intrăm în galerie, zice Bastien.

Scrâşnesc din dinţi. M-am săturat să-i ascult ordinele. Îmi scot legătură şi o arunc pe jos. Îmi regret imediat gestul. La nici patru metri în faţa mea, tunelul se lărgeşte şi se termină cu un zid înalt, acoperit de cranii.

Duc mâinile la gură şi mă trag înapoi. Mă năpădesc lacrimile.

— Unde... bâigui, sugrumată de groază. Unde sunt celelalte oase?

Marcel pune jos bocceaua.

— E o galerie cu femururi în catacombele de vest, răspunde şi îşi dezmorţeşte umerii. Dar majoritatea oaselor – coaste, clavicule şi altele – sunt îngrămădite în spatele monumentelor ca acesta, adăugă, ridicând indiferent din umeri. Se vede treaba că strămoşii noştri n-au avut timp să le aranjeze pe toate.

— Toate scheletele sunt dezmembrate?

— Da.

Nu-mi mai pot stăpâni lacrimile. E ruşinos, monstruos, revoltător. Fermecătoarele îngroapă

bărbaţii *întregi.* Zeii ne interzic să luăm vreun os din corpurile lor. Dacă am face asta, sufletele lor s-ar frământa veşnic în Viaţa de Apoi. Nu s-ar mai reuni cu trupurile. N-ar putea atinge şi folosi obiecte. N-ar putea să îmbrăţişeze persoanele dragi care au murit.

— De ce eşti aşa ofensată? rosteşte Bastien încruntat.

Ia o ladă de lângă perete şi i-o întinde lui Jules.

— Tu şi neamul tău purtaţi tot soiul de oase răzleţite.

— E altceva. Animalele ne sunt dăruite de zei, spun şi îmi şterg lacrimile. Sufletele lor nu se bucură de aceeaşi cinste.

— Fiinţa asta e incredibilă! exclamă Jules, cu dispreţ.

— Oamenii au fost creaţi după chipul şi asemănarea zeilor, continui, ignorând privirea dezgustată pe care mi-o aruncă în momentul în care se apleacă şi scoate câteva opaiţe din ladă. Noi ajungem într-un loc mult mai înalt pe tărâmurile veşnice.

Jules dă ochii peste cap.

— Fireşte.

De ce mă obosesc să le explic asemenea lucruri sacre unor oameni duşmănoşi? Mă uit iar la peretele acoperit de cranii şi tremur oripilată. Mă prăbuşesc în genunchi şi înalţ mâinile împreunate spre Bolta Nopţii, care străluceşte peste acest morman de pietre şi moarte.

— Ce face? întreabă Jules.

Aud sfârâitul flăcării, în momentul în care aprinde opaiţele de la lampa ei.

— Din ce-mi dau seama… se roagă, răspunde Marcel.

Odihneşte aceste suflete, Elara. Spune-le că le

jelesc.

După câteva clipe de liniște, Bastien murmură:

— Fii cu ochii pe ea, Jules. Marcel, ajută-mă să car opaițele.

Imediat ce pașii lor se îndepărtează, Jules vine în spatele meu.

— Presupun că voi, Descântătoarele de Oase, vă bucurați de cea mai înaltă cinste.

Râsul ei crud îmi zgârie urechile.

— Sufletul meu a ales această cale, la fel cum al tău a ales-o pe-a lui. Nu lua în batjocură lucrurile pe care nu le înțelegi. Fermecătoarele fac sacrificii imense.

— Da, dar nu din rândul vostru. Credeți că bărbații pe care-i ucideți sunt sacrificiile voastre – tata, tatăl lui Bastien. Dar *noi* suntem cei care suferă, nu voi.

Mă uit în ochii ei și mă cuprinde un sentiment de vinovăție.

— De-asta v-ați întovărășit? Pentru că v-ați pierdut tații?

Jules se șterge la nas cu o mișcare brutală.

— Eram copii pe vremea aia.

Remușcările mă rod tot mai tare, dar Jules nu înțelege asta. Niciunul dintre ei nu înțelege.

— Tații voștri sunt în Paradisul Elarei, unde nu există decât bucurie și frumusețe, repet ce am învățat. Sunt fericiți și împăcați cu gândul că au murit.

Jules mă scuipă în față. Mă trag înapoi, șocată.

— Știi ce mă consolează pe mine?

Se ridică în picioare și se duce la marginea cercului de lumină. Scoate ceva de sub cămașă. Mijesc ochii și deslușesc ceva lung, subțire și albicios.

— Gândul că n-o să mai puteți ademeni bărbați cu fluierul vostru.

Simt cum îmi zvâcneşte sângele în vene. E la ea. L-a găsit. L-a luat de sub pod. L-a *furat.*

— E al mamei mele!

— Serios? zice şi ridică sfidător fluierul deasupra genunchiului.

Îl rupe în două.

Mi se opreşte inima. Mă uit la bucăţile din mâinile ei.

— Ce-ai făcut?!

— Stai liniştită, prinţesă! Ciopleşte maică-ta altul.

Mi se învârte capul. *Nu, n-are cum.* Îi trebuie un os de la un şacal auriu, care nici măcar nu trăieşte în Gallia. Nicio Fermecătoare în viaţă nu ştie unde să meargă ca să vâneze acest animal atât de rar.

Jules lasă capul într-o parte.

— Asta dacă nu cumva e unic, spune, rânjind, şi mă cuprinde furia. Toate Descântătoarele folosesc acelaşi fluier?

Îmi impun să stau calmă, chiar dacă fierbe sângele în mine. Tăcerea îmi trădează răspunsul. Aruncă bucăţile de fluier într-un colţ întunecat.

— Minunat!

Nu mă mai pot stăpâni şi mă reped spre ea.

— Eşti un monstru!

Sare din calea mea şi se sprijină pe piciorul sănătos. Nu pentru mult timp.

O izbesc în genunchi cu călcâiul. Ţipă şi îmi flutură pumnul prin faţă. Mă feresc şi o lovesc cu capul în burtă. Cade pe spate. Mă arunc peste ea.

— Te omor!

Aerul dens îmi estompează strigătul. Jules mă prinde de încheietura mâinii şi mă împiedică s-o lovesc. Mă zbat să scap.

— Zeii te vor lega în lanţuri pentru fapta ta!

— Jules?

Glasul stins, dar îngrijorat al lui Bastien răsună mai tare. Vine în goană la noi.

Jules îi aruncă un rânjet îngâmfat şi lupta se înteţeşte.

— Am confirmarea că bănuielile lui Marcel sunt corecte, spune ea, gâfâind. Fluierul de os al lui Ailesse e unic. Altul nu mai există.

Bastien mă trage de pe prietena lui.

— Perfect!

— Vă urăsc pe toţi!

Mă năpustesc la Bastien şi reuşesc să-l lovesc în falcă. *Mă omoară mama când află ce s-a întâmplat cu fluierul!*

— Sunteţi jalnici! Fiinţe fără suflet care nu se pot numi oameni!

— Sentimentul e reciproc, Descântătoareo, spune Bastien.

Îmi răsuceşte braţele la spate şi mă trage după el până la zidul de cranii. Jules se ridică de jos şi vine şchiopătând după noi.

După smucituri şi opinteli, ajungem la o deschizătură pătrată care duce într-o sală. Din ea se revarsă lumina opaiţelor aprinse de Jules.

Bastien mă târăşte pe lângă un panou de cranii care stă la intrare – o uşă falsă care să ascundă camera secretă. Mă împinge înăuntru şi trebuie să aplec capul, ca să nu mă lovesc de pragul jos. Cu coada ochiului, văd spatele uşii. Nu e făcută din piatră, ci din paie şi lut. Cântăreşte, probabil, cât mine; o să mă ajute să fug mai uşor. Jur să fug cât mai curând cu putinţă.

Peste cincisprezece zile, mareea va fi în cel mai jos punct şi va dezveli podul terestru din mare. La fiecare

lună nouă. Fermecătoarele trebuie să cheme morţii din morminte şi să le călăuzească sufletele prin Porţile Vieţii de Apoi. În caz contrar, sufletele devin agitate şi îşi părăsesc singure locul de îngropăciune. *Morţii au nevoie de călăuzire,* mi-a zis mama în timp ce mă pregăteam pentru ritul de trecere, *altminteri pătrund pe tărâmul celor vii şi pustiesc totul.*

Dar Fermecătoarele n-au cum să cheme morţii fără fluierul de os şi melodia pe care trebuie s-o cânte Odiva la el. Din câte-mi dau seama, există o singură soluţie: trebuie să făuresc un fluier nou din osul unui şacal auriu. Cum, necum, trebuie să găsesc unul. Trebuie să-mi îndrept greşeala. E unicul mod în care îi pot dovedi mamei că sunt vrednică de o asemenea onoare.

Bastien şi Jules intră în sală după mine. Băiatul mă împinge în fundul acesteia şi mă trânteşte pe o lespede de calcar. Îmi leagă mâinile cu o funie din bocceaua lui Marcel, apoi toţi trei rostogolesc un bolovan peste capătul funiei cu care mi-au legat gleznele.

— Fă-te comodă, îmi zice Bastien, ştiind prea bine că e imposibil. Şi roagă-te ca maică-ta să nu întârzie prea mult.

12

Bastien

E imposibil să fiu sufletul pereche al Descântătoarei de Oase.

O broboană de sudoare îmi alunecă pe şira spinării. Mâna mi se strecoară spre teacă. Mângâi uşor mânerul cuţitului tatei.

Aş putea s-o ucid pe Ailesse chiar în clipa asta.

Stă pe o lespede, în colţul camerei noastre secrete din catacombe. Eu stau la câţiva metri de ea, rezemat de zidul de calcar. N-am reuşit să adorm, spre deosebire de Marcel, care stă lăfăit şi sforăie chiar în mijlocul sălii dreptunghiulare. Spaţiul acesta mi-a părut întotdeauna încăpător – cincisprezece paşi în lăţime şi douăzeci în lungime –, dar acum, că e şi Ailesse printre noi, mă simt înghesuit. Îşi ţine genunchii ridicaţi la piept, strânşi între mâinile legate, şi îşi sprijină obrazul pe ei. Ghemuită astfel, pare foarte mică. Foarte uşor de ucis.

Întoarce capul. Ochii ei ciocolatii se intersectează cu ai mei. În lumina caldă a opaiţelor din jur, se uită la mine cu aceeaşi ferocitate ca pe Castelpont.

Mă străbate un val de căldură prin tot corpul. Strâng din dinţi, ca să mă liniştesc. Retrag încet mâna de pe cuţit, dar parcă îi simt tăişul înfipt între coastele mele.

Dacă suntem într-adevăr suflete pereche?

Moartea ei ar însemna şi moartea mea. Tata n-ar fi răzbunat.

— Poftim, spune Jules, venind şchiopătând spre mine, şi îmi pune o cană de lemn în mână. S-a limpezit apa.

Îmi dezlipesc spinarea de perete şi beau cu poftă. Nu mă deranjează izul apei calcaroase, mai ales dacă nu e plină de nisipul pe care l-am scos din tuneluri.

— Ce-ţi mai face piciorul? întreb şi pun cana jos.

— O să se vindece, răspunde Jules, cu o voce mai răguşită decât de obicei.

Îmi ia mâna, o întoarce cu palma în sus şi-mi examinează tăieturile şi juliturile, de parcă m-ar putea durea mai rău decât rana ei. O las să zăbovească şi mă bucur de atingerea ei caldă. Trebuie să reuşim cumva

să ieşim şi din beleaua asta, cum facem mereu – împreună. Nu numai că vom scăpa cu viaţă, dar vom găsi o cale de a ne răzbuna.

— Scoate-ţi cămaşa, îmi spune în şoaptă.

Ridic privirea spre ochii ei căprui.

— Poftim?

— Trebuie să ţi-o spăl, răspunde ea şi îşi muşcă buza de jos, ca să nu rânjească.

Îmi ard urechile. Ailesse continuă să se uite la mine, cu o sprânceană ridicată. Cu o figură serioasă, îmi trag cămaşa peste cap şi i-o dau lui Jules. Ea ne clăteşte întotdeauna hainele pline de nisip, după ce se limpezeşte apa din catacombe. Nu-i nevoie să transforme totul într-un joc.

— Vino cu mine, îmi spune, uitându-se la pieptul meu dezgolit. E întuneric lângă apă. Avem mai multă intimitate.

— Încetează, Jules!

Îi zvâcnesc muşchii maxilarului, dar râde ca o cârciumăriţă, ceea ce nu-i stă deloc în fire.

— Eşti foarte încordat.

Mă împunge în abdomen şi muşchii mi se contractă involuntar.

— Nu vine astă-seară regina. Mai e puţin şi se luminează de ziuă. Chiar dacă a reuşit să găsească toate oasele fiică-sii, n-are cum să mai ajungă până aici. O să aştepte să aibă o noapte întreagă la dispoziţie, ca să fie în deplinătatea forţelor.

Jules îşi desface şireturile murdare de la gulerul bluzei şi pânza moale cade în lături.

— În afară de asta, când o să afle că suntem în catacombe, va trebui să-şi facă o nouă strategie. Aşa că poţi să te destinzi şi tu puţin, Bastien, spune şi îşi trece degetul peste cicatricea subţire de deasupra

buricului meu.

Îi dau mâna la o parte.

— Spală-le repede! Avem treabă.

Nu trebuia să mă fi sărutat în atelierul lui Gaspar. Iar eu n-ar fi trebuit să-i răspund la sărut.

— Nu vreau s-o las pe Descântătoare singură cu Marcel.

Jules pufneşte dispreţuitor şi se uită la Ailesse.

— De ce? E complet neputincioasă acum.

— Du-te odată, Jules! spun şi o împing, de data asta cu mai multă forţă.

Mă prinde de încheietura mâinii şi mă strânge cu putere. Nu ne-am mai încăierat de când eram mici, dar se vede în ochii ei că are chef de ciondăneală. Într-un final, îmi dă drumul şi se căzneşte să afişeze un zâmbet senzual.

— Treaba ta. Distracţie plăcută cu sufletul tău pereche! îmi spune cu o voce melodioasă.

În drum spre ieşire, îi aruncă lui Ailesse o privire tăioasă şi îşi trânteşte pe umăr cămaşa mea murdară. Ailesse îi răspunde cu o căutătură la fel de duşmănoasă.

Mă frec cu o mână pe faţă după ce pleacă Jules. Ideea de suflet pereche e caraghioasă. Chiar dacă eu şi Descântătoarea suntem cu adevărat legaţi printr-o vrajă, nu înseamnă că ne e hărăzit să fim împreună. Ar însemna că tata era hărăzit femeii care l-a omorât, iar eu refuz să cred că a fost hărăzit altcuiva în afară de mama. Chiar dacă nu mi-o mai aduc aminte.

— Ştiu de ce nu vrei să-i cedezi.

Aroganţa din tonul lui Ailesse mă scoate din minţi.

— Nu ştii nimic despre mine.

Lasă capul într-o parte şi mă studiază. E murdară din cauza apei calcaroase şi are o tăietură la baza

gâtului, de unde porneşte o dâră de sânge uscat. E opera cuţitului meu. Întorc privirea şi-mi masez un muşchi dureros de la braţ.

— Ştiu că ai o scânteie din Lumina Elarei, spune ea. Toată lumea are. E şoapta din capul tău, gândurile din spatele gândurilor. Te avertizează că prietena ta îţi pune inima pe jar, dar nu-ţi încălzeşte sufletul.

Pufnesc dispreţuitor.

— Zeii tăi nu sunt şi zeii mei, Descântătoareo. Nu vorbesc cu mine. Şi mai ales nu-mi spun ce să fac cu viaţa mea.

Îi freamătă nările. Sunt la câţiva metri de ea, dar se apleacă spre mine şi lasă genunchii îndoiţi într-o parte. Mişcarea îi agaţă rochia şi îi dezgoleşte un umăr. Încerc din răsputeri să nu mă uit prea insistent la pielea ei catifelată şi albă. Nu observă. E prea ocupată să mă săgeteze cu privirea.

— Nici eu nu te-aş fi ales, Bastien.

Simt un junghi în piept când îmi rosteşte numele. E prea personal, prea intim, pe buzele ei. Ailesse se crispează. Îmi dau seama că am încleştat degetele pe mânerul cuţitului. Strânge pumnii. E pregătită să riposteze, deşi e legată şi lipsită de puteri. Nu-mi pot stăpâni un sentiment de admiraţie.

Marcel scoate un sforăit puternic şi se răsuceşte pe-o parte, cu bocceaua la piept. Îşi păzeşte cartea chiar şi în somn – precum şi oasele lui Ailesse. Jules le-a vârât înăuntru după ce-am intrat în galerie şi a ameninţat că-l omoară pe Marcel – ceea ce nu înseamnă nimic, având în vedere că îi spune asta întruna – dacă nu are grijă de boccea.

Mi se risipeşte mare parte din tensiune. Iau mâna de pe cuţit şi mă apropii de Marcel. Îi şterpelesc bocceaua cu vârful cizmei. E singura modalitate de a-l

trezi. Băiatul ăsta ar fi în stare să doarmă chiar dacă i-ar lua patul foc.

Se ridică în fund şi bâjbâie după mine fără să deschidă ochii. Trag bocceaua în aşa fel încât să nu ajungă la ea.

— Trezeşte-te, Marcel! Trebuie să mă ajuţi.

— De ce? întreabă şi îşi linge buzele absent. Nu s-a făcut dimineaţă. Nu visam încă. Întotdeauna visez cu două ore înainte să se lumineze de ziuă.

Îl las pe Marcel să stabilească cât e ceasul, deşi nu vede nici luna, nici soarele.

— De acum încolo, o să dormim ziua.

Deschide ochii şi se uită la Ailesse, care îl priveşte ca un prădător.

— Ai dreptate. Am răpit o Descântătoare de Oase, zice şi clipeşte. Uf, i-am spus lui Birdie că merg cu ea la râu azi… şi mâine, şi poimâine.

Oftează prelung.

— Scoate cartea, spun şi-i arunc bocceaua înapoi.

N-o prinde şi îl loveşte în piept.

— Ţi-e dor s-o vezi pe Birdie? Pune mâna şi citeşte!

Marcel se încruntă.

— Nu văd care-i legătura.

Mă las pe vine lângă el, cu spatele la Ailesse.

— Până mâine-seară, regina o să ne dea de urmă, îi şoptesc. Nu scăpăm cu viaţă din văgăuna asta, dacă nu punem la punct un plan s-o…

Îmi trec un deget pe la baza gâtului.

— Pentru asta, trebuie să faci ce ştii tu mai bine: să descifrezi ce se ascunde în legendele Vechii Gallii.

— Am înţeles.

Se aşază cu picioarele încrucişate sub el şi aruncă o privire spre Ailesse. După care îmi face cu ochiul. De două ori.

— Vorbim mai multe după ce se culcă Descântătoarea, dar deocamdată…

Mă trag şi mai aproape de el şi cobor tonul.

— Ai idee cât de puternică e regina când coboară aici? O să poată folosi magia oaselor?

— Aşa cred, spune Marcel şi desface bocceaua. Doar că o să consume mai multă energie. Până la urmă, o s-o epuizeze pe toată, dar nu ştiu cât timp înseamnă asta.

Scoate cartea tatălui său şi o aşază în poală.

— Doar dacă nu cumva am uitat eu ceva.

Dă paginile şi cartea se deschide acolo unde s-a crăpat cotorul. Mă răsucesc ca să văd mai bine. Ailesse întinde gâtul şi încearcă să tragă cu ochiul. O fi ştiind să citească? Întotdeauna mi-am imaginat că Descântătoarele beau sânge din coarne de animale şi mănâncă carne crudă, dar niciodată că ar citi cărţi. Abia ştiu *eu* să citesc.

Înclin cartea în aşa fel încât să nu vadă nimic. Povestea la care mă uit este o legendă despre Descântătoarele de Oase, ilustrată cu imaginea unei femei cu părul despletit. Trena rochiei e atât de lungă, încât se întinde de la mijlocul podului până la piciorul acestuia, pe unde trece un bărbat modest. Îl văd pe tata. Îl văd pe tatăl lui Jules şi Marcel.

Mă văd pe mine.

Furia îmi arde stomacul. Mă ridic brusc şi mă îndepărtez de Ailesse. Nu e aproape de mine, dar tot o simt prea aproape. Mă sprijin de singurul zid de cărămidă din cameră – un loc ca multe altele din catacombe, care a fost consolidat, ca să nu se surpe tunelurile – şi mă chinuiesc să respir.

— Eşti bine? mă întreabă Marcel, cu o uşoară îngrijorare în glas.

Încuviinţez din cap şi aştept să-mi scadă pulsul.

— Mi-e foame, atâta tot. Ţie nu?

— Ba da.

Mă proptesc bine pe picioare şi mă dezlipesc de perete. Scotocesc prin cele câteva borcane şi conserve aşezate pe cărămizile ieşite în afară, pe care le folosim pe post de etajere. *Ţine-ţi firea, Bastien! Gândeşte-te la un plan!* Cum să fac rost de mâncare şi provizii, de pildă. Nu avem aproape nimic, doar puţinele lucruri care au rămas de ultima oară când a trebuit să ne ascundem aici. Dacă va fi să stăm mai mult timp, unul dintre noi va trebui să dea o fugă la Dovré.

Jules intră pe uşa micuţă şi aduce cu ea o baltă de apă. Hainele pe care le poartă sunt ude leoarcă, dar a dispărut mizeria de pe ele. S-a îmbăiat, un lucru pe care, potrivit obiceiului, îl facem cu toţii, pe rând, ca să scăpăm de mâlul nisipos care e mai rău decât râia.

Îşi stoarce părul, trage după ea o găleată cu apă şi închide uşa falsă.

— Marcel, nu-mi vine să cred că te-ai trezit, spune ea chicotind, vizibil mai bine dispusă după ce s-a spălat. La cum sforăiai, m-am gândit că mai dormi două săptămâni.

Băiatul mormăie ceva, cu capul aplecat peste carte.

Jules vine lângă mine, cu tot cu găleata cu apă. Ridic din sprâncene.

— Tot apă de băut?

Încuviinţează din cap şi-mi întinde cămaşa clătită. O agăţ de o cărămidă, să se usuce.

— Ce-ai bun acolo? mă întreabă, uitându-se la conserva din mâna mea.

— Ca de obicei, spun şi îi ofer o bucată de carne deshidratată.

Bagă dumicatul în gură şi-l mestecă într-o clipă.

— M-am tot gândit, zice ea şi se duce spre Ailesse. N-ar fi păcat ca regina să nu-şi recunoască fiica?

Ailesse se crispează şi se trage înapoi pe lespede, dar nu are cum să scape. Jules aruncă apa din găleată peste ea. Ailesse se cutremură şi începe să tuşească.

Jules o apucă de părul ud şi se uită la faţa ei.

— E mult mai bine aşa. Acum, că s-a dus murdăria, vedem şi noi faţa monstrului.

Ailesse strânge din buze, cu o figură plină de ură. Întinde picioarele legate la glezne şi o loveşte pe Jules în abdomen.

Jules se împleticeşte şi cade pe spate. Imediat ce-şi revine din şoc, se ridică în picioare, lividă de furie.

Merde!

— Jules, spun, încercând s-o calmez.

Nu mă ascultă.

Scoate cuţitul din teaca de la şold.

Ailesse se ridică în genunchi, surprinzător de agilă, în ciuda legăturilor de la mâini şi picioare.

— Îmi vrei sângele? mârâie ea. Vino şi ia-l! O să-l vezi pe Bastien cum moare odată cu mine.

Jules strânge cuţitul în mână. Marcel închide cartea. Mă apropii timid de ea.

— Jules, spun din nou.

N-o să mor. Nu pot fi sufletul pereche al Descântătoarei.

— Regina o să simtă dacă îi moare fiica. Nu-i aşa? o întreb pe Ailesse, cu inima bubuindu-mi în piept.

Privirile ei sălbatice se mută de la mine la cuţitul ascuţit din mâna lui Jules. Strânge din buze şi leagănă din cap, în semn de încuviinţare.

Jules scoate un urlet de frustrare şi azvârle cuţitul. Ailesse se trage într-o parte. Cuţitul zboară şi se

izbeşte de perete de piatră.

Răsuflu uşurat.

Hârş. Hârş.

Mă uit în spate. Se aude un chiţăit stins. Încruntat, mă apropii de uşa micuţă a camerei. Hârşâitul reîncepe. Alt chiţăit. O fi vreun animal? Nici şobolani n-am văzut vreodată aici.

— Ce e? întreabă Jules.

— Habar n-am.

Hârşâitul şi chiţăitul se înteţesc. Sunt mai multe vietăţi în tunel. Şi toate vor neapărat să intre aici. Dacă e şi mama lui Ailesse cu ele?

Imposibil. N-avea cum să ne dea de urmă atât de repede.

Mă las pe vine şi împing prudent uşa falsă. Am petrecut destul timp în canalele şi pe străzile lăturalnice din Dovré, aşa că şobolanii nu mă sperie, dar asta nu înseamnă că am chef să mă muşte.

Uşa se întredeschide. Chiţăirile înfundate se transformă într-un adevărat cor. Un cap cafeniu şi păros, cu faţă pătrăţoasă, se strecoară prin deschizătură. Lumina opaiţelor se reflectă în ochii lui negri ca două mărgele. Mai apare unul.

— Lilieci, spun, cu o grimasă dezgustată.

— Liliecii nu trăiesc în catacombe, mă informează Marcel.

Mă întorc spre Ailesse, cu un nod în stomac. Se uită la vietăţile care încearcă să intre, cu ochii strălucind de speranţă. Îmi dau seama că e magia Descântătoarelor de Oase, chiar dacă n-o înţeleg.

Dau să închid uşa, dar primul liliac reuşeşte să intre. Îşi întinde membranele catifelate ale aripilor. E imens pentru un liliac. Anvergura aripilor e de două ori mai mare decât a unuia obişnuit.

— E un liliac uriaş de amurg, spune admirativ Marcel. Dar ei trăiesc în copaci, deci n-au ce căuta…

Îşi lasă ideea neterminată. Se albeşte la faţă în momentul în care liliacul scoate colţii la mine.

— Nu cred că te place.

Jules scoate un geamăt.

— Fii atent, Bastien!

Animalul ţipă şi se repede la faţa mea. Mă trag înapoi şi încerc să-l gonesc. Fâlfâitul de aripi se înteţeşte. Au reuşit să intre şi alţi lilieci.

— Ce ne facem? strigă Marcel.

S-a ridicat în picioare şi îşi foloseşte cartea pe post de armă, dar numărul lor e prea mare. Sunt cel puţin zece. Ba nu, cincisprezece.

— Închide uşa! ţipă Jules, luptându-se cu un liliac care i s-a agăţat în păr.

Alung liliacul care mă zgârie pe braţe şi împing uşa. Dar presiunea din partea cealaltă e prea mare. Câţi or mai fi?

Mă străfulgeră o imagine cumplită. Cuţitul lui Jules. A rămas jos, aproape de Ailesse. Jules n-a mai apucat să-l ia înapoi.

Dau drumul uşii şi mă răsucesc. Prin furtuna de aripi negre, o văd pe Ailesse. Şi-a tăiat deja legătura de la mâini. Acum o taie pe cea de la glezne.

Mă reped spre ea, cu braţele ridicate, ca să-mi protejez fata. Stolul s-a înmulţit.

— Jules!

Vocea mi se pierde în vacarmul de scârţâieli.

Flăcările opaiţelor încep să se stingă din cauza rafalei de aripi. Sunt la jumătatea camerei. Ailesse mă vede. Liliecii o lasă în pace. Se chinuieşte să-şi desfacă legătura.

Se mai sting câteva opaiţe. Mă lupt cu valul de

aripi, ţipete şi gheare.

Ailesse aproape că a rupt funia, dar nu apucă să se elibereze. Sunt la un pas de ea. Îndreaptă cuţitul spre mine, dar liliecii îi stânjenesc mişcările. Mă reped să-i imobilizez braţul, înainte să atace din nou. Îi izbesc mâna de lespede – o dată, de două ori – şi scapă cuţitul. Îl lovesc cu piciorul şi zboară într-un colţ întunecos.

Ailesse se zbate şi dă cu pumnii în mine. Mă urc peste ea şi o prind la pământ. Nu găsesc altă funie cu care să-i leg mâinile.

— Bastien!

Întind gâtul şi mă uit în direcţia din care vine strigătul lui Jules. Deşi e întuneric, reuşesc s-o zăresc. Îşi ţine fratele cu un braţ şi se chinuiesc să ajungă la uşă.

— Mai repede! spune ea. Trebuie să ieşim de aici.

— Nu aveţi cum să scăpaţi, spune Ailesse cu un râset slab, dar sălbatic. V-a găsit deja mama.

Doar eu aud ce spune.

Mă trec sudori reci. Nu sunt pregătit să dau piept cu regina. Nu am ticluit încă un plan.

O singură lampă mai arde, cea mai apropiată de noi. În ultimele ei pâlpâiri, pupilele lui Ailesse sunt nişte hăuri imense. Înăuntrul lor e iadul. Infernul pe care îl venerează, noaptea nesfârşită peste care domneşte Tyrus.

Nu! Mi se taie răsuflarea. N-am ajuns încă în iad. Noaptea nu e nesfârşită.

— Nu ieşiţi! le strig lui Jules şi Marcel. Liliecii o să se ţină după voi! E vraja reginei! Va dispărea odată cu zorii. Trebuie să rezistăm până atunci.

E doar o presupunere, dar e singura noastră speranţă. Jules are dreptate – regina nu vine aici astă-

seară. Iar dacă, într-adevăr, puterea ei slăbeşte în catacombe, înseamnă că şi magia ei păţeşte la fel. Dimineaţă, liliecii vor pleca. Sau, în cel mai rău caz, vor fi vulnerabili.

Jules şi Marcel se supun. Îi zăresc ghemuiţi la peretele de lângă uşă. Jules stă aplecată peste Marcel, ca să-l protejeze de atacurile furibunde.

— N-o lăsa pe Ailesse să scape! îmi strigă.

Mai bine mor decât să permit una ca asta.

Liliecii mă zgârie pe spate şi îmi ţipă în urechi. Se stinge şi ultimul opaiţ. Ailesse tresare sub mine în momentul în care ne împresoară bezna. O strâng bine şi îi prind şoldurile între genunchi. N-o pot ţine aşa până dimineaţă. Cu chiu, cu vai, reuşesc s-o întorc pe burtă. E puternică, dar, din fericire, nu la fel de puternică pe cât era pe pod.

Mă lungesc peste ea şi o ţintuiesc la pământ. Are gleznele încă legate, aşa că îmi las aproape toată greutatea pe trunchiul ei. O cuprind de mijloc, ca să-i prind braţele pe lângă corp. Se zvârcoleşte şi dă din coate. Îmi las capul pe gâtul ei şi mă căznesc s-o ţin nemişcată. Urăsc să fiu atât de aproape de ea, cu pieptul gol lipit de spatele ei şi despărţit de ea doar de pânza udă a rochiei sale.

— Fii isteaţă şi nu te mai zbate, că îţi epuizezi şi ultima fărâmă de energie pe care-o mai ai! o sfătuiesc, abţinându-mă cu greu să n-o gâtui pe întuneric. Ştii bine că nu te poţi măsura cu mine.

Gâfâie.

— Te înşeli. Ne asemănăm perfect. De-asta ne-au şi unit zeii. Aşa că fii *tu* isteţ, nu te mai opune şi acceptă-ţi soarta!

Întoarce capul spre mine şi îmi atinge obrazul cu nasul.

— Vei muri. Ai răspuns cântecului meu de sirenă. Ritualul, odată început, nu mai poate fi oprit. Dacă nu reuşesc eu să te omor, o vor face zeii.

Am o strângere de inimă. Îmi umezesc buzele uscate.

— Minţi! Eşti copilul unor criminale şi tu însăţi o criminală.

— Îţi spun adevărul, Bastien.

Ţipete nepământeşti străpung aerul. Aripi de liliac mă împresoară. Nici nu le bag de seamă. Cuvintele lui Ailesse îmi răsună în minte. Otrava ei îmi încălzeşte trupul.

— Vei muri de mâna mea, spune. Asta e voia zeilor.

13

Ailesse

Dorm în camera mamei de la Château Creux, învelită cu blana ursului albinos pe care l-a vânat ca să-i ia harurile. Mi-e cald şi bine. Cred că e posibil ca mama să mă iubească.

Deschid ochii şi descopăr o beznă de nepătruns. Nu sunt acoperită de blana de urs, ci strivită de greutatea iubitului meu. Cel mai mare duşman al meu.

Pesemne liliecii au plecat. Nu se mai aud nici ţipete, nici bătăi de aripi. Doar respiraţia adâncă şi egală a lui Bastien. Şi-a schimbat poziţia pe timpul nopţii. Nu mai doarme pe mine, ci lângă mine. Ţine un picior şi un braţ întinse peste spatele meu.

E şansa mea să fug. Şansa mea să-l ucid.

Verific funia de la glezne. A slăbit în timpul încăierării, deşirându-se în locul în care am încercat s-o

tai.

Cu mişcări furişe, cum am învăţat la vânătoare, mă trag de sub Bastien şi mă ridic de pe lespede. Nu ajung prea departe – funia e în continuare prinsă sub bolovan –, aşa că mă aşez pe jos şi încerc s-o rup de tot. Ultimele fire sunt cele mai rezistente. Îmi trebuie un obiect ascuţit. Bâjbâi în jur şi găsesc o aşchie de calcar. În timp ce tai funia, pun la cale un plan. O să mă furişez până în locul în care cred că dorm Jules şi Marcel. O să mă ghidez după sforăitul băiatului. O să scotocesc în boccea. Cu siguranţă acolo sunt oasele mele de har, ţinând seama că o păzeşte ca pe o comoară.

Două fire cedează. Mai rămâne unul. Mă grăbesc să-l tai şi pe acesta.

Se aude un hârşâit, apoi se aprinde o lumină portocalie. Tresalt.

— O tentativă de evadare foarte curajoasă, mă laudă Bastien.

Nu mai e întins pe lespede; stă în picioare, deasupra mea, şi a reuşit să aprindă un opaiţ. Pâlpâirile flăcării tremură pe muşchii sculpturali ai pieptului său. O dovadă în plus că, în lipsa harurilor pe care le-am obţinut cu atâtea eforturi, e mai puternic decât mine. Le mulţumesc liliecilor pentru toate zgârieturile pe care i le-au făcut.

— Nu încercam să evadez, răspund, cu o privire duşmănoasă. Voiam să te omor.

Pufneşte dispreţuitor şi aşază opaiţul pe o piatră de mărimea unui scăunel. Pare şi mai încrezător în sine după atacul liliecilor. Se lasă pe vine şi întinde palma, arătând cu capul spre fragmentul de calcar.

Îl strâng în pumn. E o armă ridicolă, dar alta nu am.

— Jules! strigă el.

Întorc imediat privirea spre fată. Stă ghemuită împreună cu Marcel, lângă zidul din faţă, amândoi abia treziţi din somn.

Se ridică de jos. Părul auriu îi e încâlcit, iar pielea brăzdată de urme de gheare, dar licărul din ochii ei dovedeşte că nu e înfrântă. Se duce la cuţitul pe care l-am pierdut astă-noapte – rămas aproape de uşă – şi îl împinge cu piciorul până la Bastien. Acesta îl ia de jos şi îndreaptă lama spre aşchia mea, un ordin mut de a-i da drumul din mână.

Îl detest.

Îi azvârl aşchia în faţă. Se fereşte cu uşurinţă.

Tyrus şi Elara, de ce mi l-aţi ales pe acest băiat?

Marcel scoate ceva din boccea şi Bastien bombăne.

— Era bine să fi ştiut şi eu că mai ai nişte funie.

— Numai la funie nu-mi stătea gândul, răspunde Marcel.

I-o aruncă lui Bastien, apoi îşi îngrijeşte buza spartă. Bastien şi Jules mă târăsc înapoi pe lespede şi mă leagă din nou. Nu opun rezistenţă; Lumina Elarei începe să se stingă în mine. Avea dreptate blestematul de Bastien când spunea că o să-mi epuizez energia.

— Nu-mi ţii companie? îl întreb, cu un zâmbet care sper să fie mai senzual decât al lui Jules.

Dacă nu-mi pot învinge iubitul, soluţia e să-l aţâţ.

— E loc destul pentru două persoane, spun şi bat cu palma în lespede. Aseară ai profitat din plin.

Jules încremeneşte.

— Ce tot spune acolo?

— Trebuia s-o ţin cumva nemişcată, nu? răspunde Bastien, ridicând din umeri.

— Aşa numeşti tu o îmbrăţişare pătimaşă? spun şi ridic dintr-o sprânceană.

În ciuda luminii difuze, îl văd cum se înroşeşte

până-n vârful urechilor. Pufneşte, se uită la mine şi la Jules, apoi se îndepărtează.

— Ajută-mă să aprind opaiţele, Marcel, mormăie.

Îşi ia cămaşa uscată, o pune pe el şi îmi aruncă o privire crispată. Rânjesc şi îi fac cu ochiul.

Jules scrâşneşte din dinţi.

— Dau fuga sa caut ceva de mâncare.

— N-ai cum aşa, şchiopătând, zice Bastien.

— Mă simt bine! se răsteşte ea. Vreau să iau puţin aer.

— Mergi după provizii? Grozav! spune Marcel, legănând uşor din cap, cum face atunci când e încântat. Să-mi aduci şi restul cărţilor, da?

Jules se strâmbă.

— N-o să car o ditamai biblioteca după mine!

— Nu-mi trebuie decât cele despre Descântătoare.

Are mai multe cărţi despre Fermecătoare? Nici măcar nu ştiam că există aşa ceva. Avem şi noi câteva cărţi la Château Creux, grație lui Rosalinde, care a învăţat să citească de la iubitul ei şi care, la rândul său, le-a învăţat pe toate novicele. Dar niciuna dintre cărţi nu e despre noi.

Marcel ridică o lampă răsturnată şi toarnă ulei în ea.

— Am găsit la un moment dat un pasaj despre suflete unite prin ritual, dar nu-mi mai aduc aminte exact cum scria acolo. Dacă găsesc o cale să rup legătura dintre Bastien şi ea, spune, arătând leneş cu mâna spre mine, atunci o putem omorî. Rezolvăm problema.

Jules zâmbeşte.

— În acest caz, îţi voi servi cu plăcere drept catâr.

Îmi muşc limba. Eforturile lor vor fi în zadar. Zeii au creat legătura dintre mine şi Bastien; niciun muritor n-

o poate rupe. Dar cu cât vor fi mai preocupaţi de asta, cu atât am mai mari şanse să-i păcălesc.

— Una dintre cărţi e în podul de la Troupe de Lions, spune Marcel, înăbuşindu-şi un căscat, de parcă ar fi cea mai anostă noapte din viaţa lui. Două sunt în pivniţa torcătoriei, iar a patra, în grajdurile părăsite, din spatele lui Maison de Chalon.

De ce sunt cărţile lui Marcel împrăştiate în tot oraşul şi nu adunate într-un loc? Nu are o locuinţă? Oare unde or trăi? Sau se mută dintr-un loc în altul?

— Am reţinut, spune Jules şi se îndreaptă spre uşă.

Mă foiesc pe lespede. Sper să nu-mi vină să mă uşurez în lipsa ei. Nu vreau să-i rog pe băieţi să mă conducă în cine ştie ce cotlon le serveşte drept toaletă.

Bastien aprinde încă un opaiţ.

— Şterpeleşte şi nişte ulei, dacă poţi.

Să şterpelească? Adică *să fure?* Nu mă surprinde deloc.

— Şi ai grijă să te întorci înainte să se întunece. Diseară vine regina şi trebuie să fim pregătiţi.

Jules încuviinţează din cap.

— Să fii atent cât lipsesc. Descântătoarea asta e mai vicleană decât noi trei la un loc.

— N-o scap din ochi.

Jules se încruntă, ca şi când de asta se teme cel mai mult. Se apleacă, iese pe uşa micuţă şi o închide după ea. Parcă s-a mai destins atmosfera acum. Asta până când Bastien se întoarce cu faţa la mine şi-şi pune mâinile-n sân. I se încordează bicepşii pe sub mânecile cămăşii. Mă îndrept de spate, ca să-i arăt că încă mai am forţă.

— Ai de gând să te zgâieşti la mine până vine mama? îl întreb, cu un zâmbet mieros. Excelentă strategie.

Mijeşte ochii şi îşi împunge obrazul cu limba.

— Deschide cartea, Marcel!

Se întoarce cu spatele şi se freacă pe faţă.

— Avem treabă.

— Mult noroc! le urez şi mă sprijin cu spatele de perete. O să aveţi mare nevoie. Şi de un miracol, pe deasupra.

14

Sabine

Tremur când ajung la cotitura potecii care se intersectează cu drumul spre Castelpont.

Te implor, Elara, fă ca Ailesse să fie în viaţă!

Trag aer în piept şi o iau pe drum. La şase metri în faţă, bătrânul pod şi matca secată de sub el au un aspect sterp şi dezolant în lumina dimineţii, nicidecum misterios ca sub clar de lună sau ameninţător ca în ceaţă. Acum nu fac decât să-mi amintească de aroganţa lui Ailesse şi de neputinţa mea. Paşii îmi sună înăbuşit pe pământ când îmi forţez picioarele tremurânde să înainteze. Nici urmă de Ailesse deocamdată, dar e posibil ca *l'amouré* să-i fi ascuns trupul la adăpostul parapetului.

Pun piciorul pe pod. N-o văd pe Ailesse întinsă pe jos. Mă uit în matca de dedesubt. Nici acolo nu-i zăresc rămăşiţele. Cu inima cât un purice, mă îndrept spre coama podului şi întind gâtul, ca să văd până în capătul celălalt. Nici urmă de prietena mea. Genunchii mi se înmoaie de uşurare şi mă reazem de parapet.

Ailesse e în viaţă.

Altă explicaţie nu există. Iubitul ei nu s-ar fi obosit s-o ducă în altă parte, doar ca s-o omoare acolo, când

putea foarte bine s-o facă aici. Aşa cum bănuiam, a răpit-o. Ceea ce e groaznic, dar, cel puţin, trăieşte.

Cu coada ochiului, zăresc ceva alb – în dreapta, la nici doi metri de mine, lipit de parapet.

Cuţitul de os al lui Ailesse.

Mă duc să-l iau. Nu e arma ritualică pe care a folosit-o ca să ucidă rechinul-tigru; e cuţitul pe care singură l-a făurit pentru ritul de trecere. Toate Călăuzele dinaintea ei au procedat la fel. N-am aflat niciodată dacă e o tradiţie sau o necesitate. O să aibă oare nevoie de el, ca zeii să-i accepte jertfa? Pentru orice eventualitate, îl vâr la centură.

Părăsesc iute podul şi cobor în matca râului, rugându-mă să mai văd ceva alb. Îmi revine în minte avertismentul Odivei.

„Înlănţuiţii trebuie călăuziţi. Altminteri, se vor hrăni cu sufletele celor vii. Mulţi nevinovaţi vor fi osândiţi la moarte veşnică”.

Mă plimb prin matcă, înainte şi înapoi, de câteva ori, cercetând zona în care ar fi putut cădea fluierul. Răstorn pietrele şi pământul răscolit în care am îngropat oasele de har ale lui Ailesse. Zadarnic. Fluierul nu e nicăieri. Probabil minciuna pe care i-am spus-o Odivei s-a adeverit – l-au luat răpitorii. Trebuie să-i găsesc.

Urc repede panta, dar mă opresc când văd o *Leurress* senioară ieşind din pădure, de pe altă potecă decât cea pe care am venit eu.

— Sabine! mă strigă Damiana încet.

Brăţara ei din colţi de lup scânteiază în lumina soarelui în momentul în care îmi face semn să mă apropii de ea.

Mă supun.

— Unde sunt celelalte? întreb şi mă uit în jur după

cele şase senioare care au plecat împreună cu ea aseară. Aţi găsit-o pe Ailesse?

Îmi simt sufletul plin de speranţă.

Damiana aruncă o privire spre Beau Palais, dincolo de zidul Dovréului, şi mă trage de pe drum, la adăpostul copacilor.

— Încă o căutăm. Ne-am ţinut după urmele răpitorilor aproape zece kilometri, dar au tot schimbat direcţia, spune şi lasă în pământ ochii căprui. Le-am pierdut urma la un pârâu.

Îi strâng mâna, ca s-o îmbărbătez. Damiana se străduieşte, dar sper ca celelalte să nu se dea bătute la fel de uşor.

— I-a urmărit cineva în aval?

Încuviinţează din cap şi îşi masează fruntea măslinie şi zbârcită. Damiana are aproape şaizeci de ani. Nu cred că va mai fi Călăuză mult timp – sau că va mai petrece multe nopţi în căutarea fiicei dispărute a matriarhei.

— La mică distanţă, pârâul se varsă într-un râu mai mare. Pernelle, Chantae şi Nadine sunt încă acolo, îşi dau toată silinţa, dar, când am plecat, Nadine încă nu reuşise să adulmece mirosul lui Ailesse, explică Damiana, clătinând abătută din cap. Şi ştii ce miros fin are.

Încuviinţez din cap şi mă gândesc la pieptenele de păr din craniu de ţipar al lui Nadine.

— N-ai zis nimic de Milicent, Roxane şi Dolssa.

— Au pornit fiecare în altă direcţie, doar-doar îi dau de urmă. Între timp, eu m-am întors aici, ca să mă asigur că n-am omis niciun indiciu care să ne spună încotro ar fi putut s-o apuce.

— M-am uitat deja şi pe pod, şi în matcă. N-am găsit decât cuţitul ritualic al lui Ailesse.

Damiana oftează prelung.

— Niciuna dintre noi nu vrea să se întoarcă la Château Creux până când nu epuizăm toate variantele, dar am căzut de acord să ne adunăm acasă diseară şi să-i comunicăm rezultatele matriarhei. Ar fi bine ca tu să pleci chiar acum, Sabine. Să-i transmiţi ce ţi-am spus.

— Nici nu mă gândesc, spun şi fac un pas înapoi. Nu mă întorc fără Ailesse. Şi fără să mai fi adunat nişte haruri. Trebuia să le fi avut deja, adaug, încruntată.

Damiana înclină capul şi mă mângâie pe obraz.

— Viaţa ţi-a încredinţat o anume menire, Sabine, şi nu e bine să te împotriveşti.

— Şi care-i aia? întreb cu un zâmbet stins. Să fiu o criminală?

Toate Fermecătoarele care supravieţuiesc au aceeaşi soartă.

— Nu, scumpa mea, spune Damiana şi se apleacă spre mine.

Coada căruntă îi alunecă pe umăr.

— Aceea de a fi instrumentul zeilor. Nici Tyrus, nici Elara nu pot păşi pe acest pământ, de aceea ne-au însărcinat pe noi să călăuzim sufletele morţilor pe tărâmurile lor. Trebuie să ne dovedim vrednice de misiunea încredinţată.

Mă uit la ochii ei strălucitori şi simt cum mă pătrunde curajul, puternic precum mireasma îmbătătoare a Luminii Elarei.

Trebuie să-i ascult sfatul – să dovedesc că sunt vrednică, să-mi urmez menirea. Să găsesc forţa de a-mi salva prietena. Fără mine, Ailesse nu are nicio şansă. N-o spun din ambiţie, ci pentru că am o presimţire – un har înnăscut – care mă avertizează că viaţa ei depinde de mine. Senioarele n-au reuşit s-o

găsească deocamdată şi cine ştie dacă ritualul săvârşit de Odiva aseară a dat vreun rezultat? N-am încredere în asta. Nici în ea.

Îmi trebuie mai multe haruri. E cât se poate de clar.

Îmi iau rămas-bun de la Damiana cu o îmbrăţişare şi dispar repede în pădure. Pentru moment, scopul meu e să vânez.

Orele trec pe nesimţite în timp ce caut animalul potrivit – poate un crotal, pentru vederea nocturnă, sau un porc mistreţ, pentru forţă fizică –, dar nu-mi ies în cale decât păsările, jderi şi iepuri. Trag două săgeţi în ceea ce sper să fie o vulpe, dar se dovedeşte a fi doar vântul care adie prin iarba înaltă.

Se lasă seara şi încă n-am găsit nicio vietate care să mă mulţumească. Sunt în pădure, la vreo trei kilometri de Dovré. Mă strecor printre copaci, cu toate simţurile ciulite. N-o am alături pe Ailesse, care să mă avertizeze când îşi schimbă vântul direcţia şi ar fi bine să urmăresc prada cu el în spate. Am umblat mult cu Ailesse şi i-am copiat mişcările furişe, dar am amânat să învăţ arta de a ucide. Trebuie să învăţ acum. Cât mai repede cu putinţă.

Transpiraţia mi se scurge pe ceafă. O şterg şi strâng arcul în mâini. Oricât de hotărâtă aş fi, fiecare muşchi din corp îmi şopteşte că nu e bine ce fac. De ce să plătească o biată vietate nevinovată pentru greşelile mele? Vocea Odivei însă îmi răsună în minte: „Nu mai eşti copil. Dacă aveai mai multe haruri, ţi-ai fi învins adversara. Ailesse ar fi avut mai mari şanse de izbândă”.

Copacii se îndesesc pe măsură ce mă afund în pădure. Capul îmi zvâcneşte de o durere surdă; rănile aproape s-au vindecat. Ce bine era dacă harul

salamandrei mi-ar fi dat energie inepuizabilă! N-am dormit de treizeci şi şase de ore, dar nu mă pot opri acum.

Răsuflu greu. *O să reuşeşti, Sabine!* Dacă ucid animale, ca s-o salvez pe Ailesse, pot să mi-o iert. O să mi-o iert.

Foşneşte ceva deasupra capului meu. Tresar şi ridic privirea. Fac ochii mari.

O strigă.

Scot în grabă o săgeată din tolbă. În sfârşit, Elara îmi zâmbeşte. O bufniţă o să-mi dea auz ascuţit şi forţă de prindere ca a ghearelor sale.

Fixez săgeata în arc. Înghit. Trag. Striga e prea rapidă. Ţâşneşte dintre ramuri şi se fereşte din calea săgeţii.

Câţiva metri în faţă, aterizează pe altă creangă. Scot altă săgeată, dar, când mă apropii, pasărea scoate un ţipăt şi zboară doi copaci mai încolo.

Mă uit fix la bufniţă. Bufniţa se uită fix la mine, cu ochii ei incredibil de negri. Am senzaţia că am mai văzut-o. Dacă e aceeaşi care a zburat peste Castelpont, înainte de ritul de trecere al lui Ailesse?

Nu, e ridicol. Probabil trăiesc o mulţime de bufniţe în apropiere de Dovré. Cu toate astea, nu pot să n-o iau ca pe un semn. Eu şi Ailesse i-am ignorat avertismentul. Trebuia să fi plecat imediat ce-am văzut-o.

Dacă e, într-adevăr, aceeaşi strigă?

Pasărea nu clipeşte şi nu se mişcă. Dacă mi-ar spune să abandonez vânătoarea, n-ar fi normal să-şi ia zborul şi să nu se mai întoarcă?

Fac un pas. Apoi încă unul. La cel de-al treilea, bufniţa îşi întinde aripile. Zboară până la negura întunecată care începe să coboare peste pădure.

Aterizează iar, de data asta pe pământ. Straniu pentru o bufniţă. E ca şi cum înşişi zeii mi-o dăruiesc.

Înaintez cu prudenţă şi degetele îmi freamătă de dorinţa şi şovăiala de a pune o nouă săgeată în arc. Nu aşa stau lucrurile la vânătoare. Animalul n-ar trebui să ţi se ofere pe tavă.

Conştientă de fiecare foşnet al rochiei şi de fiecare rădăcină care mi se agaţă de tiv, înaintez spre bufniţă şi mă opresc la doi metri distanţă. Inima îmi bate cu putere. Eu şi pasărea ne aflăm într-un mic luminiş. A trecut de amurg, iar luna ne scaldă în strălucirea ei blândă. Lumina Elarei se revarsă în mine şi îmi dă curaj.

Bufniţa lasă capul într-o parte, de parcă m-ar aştepta. Într-un final, mai scot o săgeată. Ca toate armele ritualice, fiecare săgeată din tolba mea are vârful cioplit din os de cerb. La atingerea ţintei, moartea va însemna sufletul bufniţei şi îi va dărui un loc de cinste în Paradis.

Lucrul acesta nu-mi alină mustrările de conştiinţă.

Fă-ţi curaj, Sabine! Alungă-ţi ezitările!

Lacrimile mă ard pe gât în momentul în care fixez săgeata în arc. Imediat ce fac asta, bufniţa se repede la faţa mea. Ghearele i se înfig în umărul meu. Scot un geamăt şi încerc s-o gonesc. Se roteşte în jurul meu, apoi porneşte în aceeaşi direcţie de mai devreme. Când aproape nu o mai văd, se opreşte şi se uită la mine. Bătăile inimii mi se domolesc.

Nu vrea s-o ucid. Vrea să mă ţin după ea.

Mă conformez, deşi nu are nicio noimă. Animalele nu pot comunica cu oamenii. Nu în felul acesta.

Bufniţa pătrunde mai adânc în pădure. Uneori, parcurge distanţe mici. Alteori, sare dintr-un loc în altul. Luna se înalţă mai sus pe cer. Aerul cald se mai

răcoreşte. Încetul cu încetul, bufniţa mă conduce la buza unei râpe acoperite de iarbă. Aştept să mă conducă înainte, dar pasărea scoate trei ţipete şi îşi ia zborul de pe creangă spre înaltul cerului. Se îndepărtează, mai dreaptă decât săgeata mea, şi dispare în zare. Nu se mai întoarce. Curios lucru.

Mă uit împrejur şi-mi înfăşor braţele în jurul corpului. De ce m-o fi adus aici? Aerul cald şi jilav mă învăluie ca o mantie udă. Mă mănâncă pielea din cauza sângelui uscat. O să mă îmbăiez mâine, în timp ce fierb oasele animalului pe care o să-l ucid. Cumva, voi îndura şi asta.

Aud un fâsâit şi încremenesc. A venit din râpă. Mă ghemuiesc la pământ şi scot altă săgeată. Poate că bufniţa m-a adus aici ca să vânez *cea mai bună* pradă.

Mă târăsc până la marginea râpei. Pe la mijlocul pantei, dintr-o vizuină, iese o siluetă întunecată. E tot ce disting de la distanţa de şase metri la care mă aflu.

Vietatea se întoarce şi începe să urce coasta abruptă. Mă trag puţin înapoi. Nu vreau s-o sperii.

Pun săgeata în arc şi încordez braţul. Trebuie să ţintesc perfect. Un animal isteţ ar fugi sau m-ar ataca înainte să apuc să mai trag o dată.

Inima îmi bate mai tare. Transpiraţia mi se prelinge pe tâmple. Ailesse e o arcaşă mai bună, o vânătoriţă mai bună, o Fermecătoare mai bună.

Încetează, Sabine! Te-ai născut în această famille, ca şi ea. Mama ta a fost o Călăuză neînfricată. Fii aşa cum și-ar fi dorit ea!

Vietatea se ridică peste buza râpei, precum o lună neagră. Îmi ţin respiraţia.

Dau drumul săgeţii.

Prea târziu. M-a văzut. Se culcă rapid la pământ. Săgeata mea şuieră prin aer.

— Ai ratat! strigă o voce adâncă şi guturală.

De femeie. De *om.*

Mă trece un fior rece. Ştiu vocea asta. O ştiu pe fată. A râs de mine sub Castelpont.

Înţeleg deodată ce se petrece. Bufniţa nu m-a adus aici ca să vânez un animal. M-a adus la fata cu care m-am luptat sub pod.

M-a adus la Ailesse.

Răpitorii o ţin, probabil, într-o peşteră din apropierea râpei.

Mai pun o săgeată în arc şi ţintesc la nivelul ierbii.

— Hai să vedem dacă mai ratez şi acum.

Săgeata mea zboară până departe, dar nu o nimereşte pe fata cu care m-am luptat sub pod. Speram s-o lovesc în braţ sau picior – s-o rănesc, nu s-o omor –, dar e prea bine ascunsă în iarbă.

— Îţi cauţi fiica? strigă fata.

Instinctiv, mă ghemuiesc şi mai mult la pământ. Crede că sunt Odiva.

— Mult noroc! Va trebuie să treci peste mii de oase împrăştiate. Dacă n-ai curaj să faci asta, o să-ţi omorâm fiica în chinuri. O s-o facem bucăţi, încetul cu încetul, până când o să ne implore să-i curmăm suferinţa.

Mi se ridică inima-n gât. Nu pot să respir. Ailesse nu e într-o peşteră. Răpitorii au dus-o în catacombe.

Pun arcul jos şi scot cuţitul de os de la brâu. Îmi tremură mâinile de emoţie. Mă îngrozeşte gândul că Ailesse e acolo. Oricât ar fi de curajoasă, locul acela e necurat. O să-i răpească Lumina. O s-o ucidă.

Ajută-mă, Elara!

Mă năpustesc spre fată. Din piept îmi iese un strigăt furios, dar înfricoşat.

Văd chipul fetei când mă apropii.

Îi dispare zâmbetul de pe buze.

Agit cuţitul la ea. Coada blondă îi flutură în aer în momentul în care se rostogoleşte într-o parte, ca să se ferească. Piciorul rănit nu îi încetineşte reflexele.

— Regina te-a trimis *pe tine?* mă întreabă, suspicioasă. Spune-i că Bastien nu negociază cu servitorii. Să vină chiar ea, dacă vrea să discute.

— Bastien? întreb şi sar din nou la atac, împingând-o cu spatele spre marginea râpei. Aşa îl cheamă pe iubitul lui Ailesse?

Fata îmi aruncă o privire plină de ură printre pleoapele strânse.

— Aşa îl cheamă pe băiatul care o s-o omoare.

Îmi vâjâie sângele în urechi. Încerc s-o înjunghii, dar mai face un pas înapoi şi dispare din faţa mea.

Mi se taie răsuflarea. Mă duc fuga la marginea râpei. Fata se rostogoleşte la vale, dar căderea ei e strategică. Ajunsă la jumătatea pantei, îşi îndreaptă corpul şi se opreşte în dreptul vizuinii. Fără să-mi arunce vreo privire, intră în ea cu picioarele înainte.

Nu! N-am cum să mă ţin după ea. Nu mă opreşte vreo regulă de-ale Fermecătoarelor, ci raţiunea – singura mea calitate care le depăşeşte pe ale lui Ailesse. Dacă intru în vizuină, o să am de înfruntat trei adversari, nu unul. O să pătrund în bezna de acolo fără Lumina Elarei şi cu un singur har în ajutorul meu. M-aş duce la moarte sigură. Mi-ar fi imposibil s-o salvez pe Ailesse.

— Sabine?

Îmi stă inima-n loc când îmi aud numele venind de undeva departe. *Ailesse?*

Mă răsucesc şi cercetez pădurea luminată de razele lunii. Apare o siluetă. Disting conturul clar al coroanei şi-mi piere entuziasmul. E *ma matrone,* nu

Ailesse.

15

Ailesse

Jules nu s-a întors încă în camera din catacombe, deşi trebuie să fie aproape noapte sau chiar mai târziu, Bastien, care până acum a tot verificat proviziile şi s-a plimbat dintr-o parte în alta, ia o pauză. Stă jos, cu un genunchi ridicat la piept, şi desenează şerpişori în praf, după care îşi examinează opera şi mormăie. Ştiu ce face: îşi foloseşte cunoştinţele despre catacombele labirintice pentru a pune la cale o strategie să o omoare pe mama – deşi nu prea arată a criminal în momentul acesta. Îşi molfăie vârful limbii, ca un copil, ceea ce îi dă un aspect mai inofensiv.

Se reazemă cu spatele de perete şi-şi trece degetele prin păr. Ochii lui albaştri ca marea alunecă spre lespedea pe care sunt legată, la trei metri de el. Se încruntă. Îmi dau seama prea târziu că îl privesc cu tandreţe şi cu zâmbetul pe buze. Mă crispez imediat şi iau o figură serioasă.

Bastien îşi roade unghiile, apoi se mută lângă Marcel şi-i şopteşte ceva la ureche. Băiatul ridică ochii la mine.

— Bine, spune şi închide cartea.

Se ridică şi se întinde, după care ia un păhărel cu apă pusă la decantat şi mi-l aduce. Mi se usucă gâtul numai când îl văd. A fost ideea lui Bastien? Mă uit la el, dar îmi evită privirea cu obstinaţie.

— Nu e otrăvită, îmi spune Marcel, văzând că nu mă ating de apă.

Bineînţeles că nu e otrăvită. Răpitorii mei n-ar risca

să-l omoare pe Bastien doar ca să mă omoare pe mine.

— Cu gustul însă trebuie să te obişnuieşti, adaugă Marcel.

Accept paharul, adulmec apa şi iau timid o sorbitură. Are un gust puternic, de calcar, dar, cel puţin, nu-mi scrâşneşte nimic în dinţi. Beau şi restul dintr-o înghiţitură lungă şi scot un geamăt de plăcere.

— Mulţumesc!

Cuvântul îmi iese din gură pe negândite. Bastien ridică dintr-o sprânceană şi se încruntă din nou. Îi înapoiez păhărelul lui Marcel.

— Câte sunteţi în total? întreabă el.

— Ce faci? îl apostrofează Bastien, încruntat.

— Până când nu sosesc cărţile, ea e cea mai bună sursă de informaţii. Poate aflu ceva nou. Jules trebuie să apară cât de curând şi nici regina n-o să se mai lase mult aşteptată.

Bastien pufneşte ironic.

— Mult noroc să afli ceva de la ea!

Netulburat de provocare, Marcel îşi pune mâinile-n sân şi se uită la mine. Dar nu pare că ar încerca să mă intimideze. Poate tocmai de-asta îi răspund.

— Patruzeci şi şapte.

Sau poate i-am răspuns ca să-l contrazic pe Bastien.

Marcel face ochii mari. E prima oară când îl văd atât de vioi.

— Aşa multe?

Bastien bombăne.

— Minte. Dacă erau atâtea Descântătoare de Oase în zonă, ştia toată lumea de ele. Sau poate nu toată lumea, dar noi sigur am fi aflat.

Mă uit când la unul, când la celălalt. N-am minţit.

— Ai şi alte întrebări? îl întreb ostentativ pe Marcel,

ca să fie limpede că vorbesc cu el, iar cu Bastien, nu.

Cu ocazia asta, aflu ce ştie despre Fermecătoare – şi am grijă să nu afle ceva ce ne poate pune familia în pericol. Pe lângă asta, îi distrag atenţia de la planul de a-mi ucide mama.

Râde cu poftă.

— Mereu am întrebări. Despre absolut orice.

Zâmbesc. N-ar trebui să-l simpatizez, dar nu mă pot abţine. Candoarea lui îmi aduce aminte de Sabine. Ca şi ea, e cu un an sau doi mai mic decât mine, probabil în jur de cincisprezece sau şaisprezece ani.

— În acest caz, îţi propun un târg. La fiecare întrebare la care răspund, promit să fiu sinceră, dar vreau să răspunzi şi tu la o întrebare de-ale mele.

— E ridicol, intervine Bastien, dar Marcel îl ignoră, de parcă ar fi o gânganie.

— Batem palma.

Mă aşez într-o poziţie mai confortabilă şi mă sprijin de lespede.

— Ştii de ce există *les Leurress?* întreb.

Marcel lasă capul într-o parte.

— *Les Leurress?*

— Lumea ne numeşte Descântătoare de Oase.

— Niciuna dintre cărţile mele nu menţionează această denumire.

— Mă îndoiesc că vreuna a fost scrisă de *ma famille*. Încuviinţează din cap.

— Bun. Deci existaţi ca să…

— Chinuiţi bărbaţii, intervine Bastien. Să-i ucideţi. Să-i sacrificaţi în cinstea zeilor voştri.

— Nu te-a întrebat pe tine, zice Marcel, iar Bastien dă ochii peste cap. Voi, Descântătoarele de Oase – *les Leurress –,* sunteţi, prin natura voastră, fiinţe parazitare. Nu puteţi trăi pe cont propriu. Aveţi nevoie

de lună, de stele, de oase de animale şi… cum spunea şi Bastien, de sacrificii umane.

— Dacă ţi-aş spune că te înşeli?

Fruntea lui Marcel se încreţeşte.

— Nu era rândul meu să-ţi pun o întrebare?

— Ba da.

Face un pas spre mine şi se aşază pe lespedea sub care e prinsă funia cu care sunt legată.

— Să zicem că aşa e, spune el şi se scarpină în cap. *De ce* mă înşel?

— Nu suntem paraziţi. Existăm ca să călăuzim morţii.

Am aruncat momeala şi aştept ca Marcel să muşte din ea şi să-mi spună dacă ştie *unde* anume călăuzim morţii. Dar pe chipul lui nu se citeşte nimic.

— Poftim?

— Trudim din greu ca să obţinem darurile sacre care ne dau puterea şi priceperea de a conduce sufletele pe tărâmurile veşnice.

O fi ştiind de podul sufletelor?

— Ritul de trecere e modul prin care ne dovedim loialitatea de a deveni Călăuze. Ăsta e singurul scop.

Marcel deschide gura încet.

— Hm, zice şi leagănă din cap de câteva ori. O informaţie foarte edificatoare.

Bastien mă fixează cu ochii lui strălucitori. Pare… nesigur.

— Chiar nu ştiai că *les Leurress* sunt Călăuze? îl întreb pe Marcel.

Băiatul ridică din umeri. Mă minunez încă o dată de cunoştinţele limitate ale răpitorilor mei. Dacă nu ştiu un lucru atât de elementar, poate nu e cazul să-mi fac griji că îmi cunosc cel mai mare secret – că doar eu îl pot ucide pe Bastien, altminteri *eu* mor; blestemul nu

se răsfrânge doar asupra unuia dintre noi. Din cauza asta, mama n-o să-l omoare când vine după mine. Dacă ar face asta, şi-a sacrifica unica moştenitoare. Aş pierde orice avantaj, dacă Bastien ar şti asta.

— Una dintre legende pomeneşte ceva despre faptul că morţii sunt călăuziţi, spune Marcel. Dar am crezut că partea asta e o născocire – ceva ce se întâmpla când vă ucideaţi victimele. Niciodată nu m-am gândit că voi sunteţi Călăuzele sau că aceasta există cu adevărat.

— Să crezi orice poveste auzi, murmură Bastien, cu privirea pierdută.

Eu şi Marcel ne oprim din discuţie şi ne uităm la el. Clipeşte şi îşi dezmorţeşte gâtul.

— Ce generos din partea voastră să conduceţi sufletele în iad, *după ce* tot voi le ucideri!

Trag aer în piept, ca să mă calmez. N-o să înţeleagă niciodată că Fermecătoarele nu sunt diabolice. Îmi îndrept din nou atenţia spre Marcel şi îi pun următoarea întrebare:

— Şi tatăl tău a fost ales de zei?

Bastien scoate un pufnet.

— Altfel spus, a avut norocul de a fi ucis de familia ta?

Încleştez pumnii, dar îl ignor şi aştept să-mi răspundă Marcel. Băiatul pare încă năucit. Ţine capul plecat şi coatele rezemate pe genunchi.

— Tata? Ăăă… da. Aveam şapte ani când a… spune, apoi îşi drege glasul. Jules avea nouă ani.

Marcel şi Jules sunt fraţi? Cu excepţia gemenilor, care se nasc foarte rar, fraţii de vârste diferite sunt ceva nemaiauzit printre Fermecătoare. Nu trăim îndeajuns de mult timp cu *nos amourés* încât să aducem pe lume mai mult de un copil.

— S-a îmbolnăvit după ce ne-a părăsit Descântătoarea de Oase.

Marcel lasă ochii în pământ şi se apucă să frece nervos o pată de calcar de pe pantaloni. Nu e nici înverşunat ca Jules, nici răzbunător ca Bastien. Probabil că Marcel a rămas alături de ei în tot acest timp ca să supravieţuiască – şi pentru că sunt o familie.

— Nu merita o asemenea soartă, intervine Bastien, strângând din dinţi.

— Nimeni nu merită. A fost un tată minunat, spune Marcel, cu un zâmbet firav. Inventa tot soiul de cântece în timp ce lucra. Era scrib, iar unele dintre textele pe care le copia erau tragedii. Aşa că le modifica cuvintele şi le transforma în cântecele copilăreşti. Eu şi Jules ne tăvăleam pe jos de râs.

Chicoteşte, dar continuă să frece pata de pe pantaloni.

Îl năpădeşte o tristeţe neaşteptată şi uit de jocul nostru cu întrebări.

— Nu l-am cunoscut pe tata, spun, pe un ton scăzut. A murit înainte să mă nasc, la fel ca taţii tuturor fetelor din familia mea. O să-l întâlnesc în Paradisul Elarei într-o bună zi, dar…

Îmi tremură vocea.

— Mă doare că nu l-am cunoscut în *această* viaţă.

Strâng din buze şi mă mustru în sinea mea. Zici că aş fi Sabine. Numai ea se plânge de sacrificiile pe care le fac Fermecătoarele. Am petrecut atâta timp chinuindu-mă s-o alin, încât nu mi-am îngăduit să jelesc şi să mă întreb cum ar fi fost dacă lucrurile stăteau altfel.

Ridic ochii şi mă uit la Bastien. Pe chipul lui se citeşte un amestec de nedumerire şi furie şi, poate, o umbră de regret.

Întorc privirea, tulburată. Rănile de pe mine îmi reamintesc că nu merită să-mi fie milă de el. Îi arunc un zâmbet blând lui Marcel.

— Cel puţin ai avut norocul să fii alături de tatăl tău câţiva ani.

Bastien se ridică de jos.

— Eşti de-a dreptul dezgustătoare! Ai impresia că Marcel e mai norocos decât tine?

Tresar şi-i înfrunt privirea încărcată de ură.

— Spun doar că şi eu mi-am pierdut tatăl.

— Zău? face el şi vine spre mine. Ia zi, ţi-ai iubit tatăl înainte să-l pierzi? Când a murit, ai rămas pe drumuri?

Înghit în sec şi simt că îmi ard obrajii.

— A trebuit să trăieşti din mila necunoscuţilor şi să înveţi să furi în momentul în care li s-a terminat dărnicia? Ai idee cum e să dormi în frig, pe străzile din Dovré, învelit în gunoaie, ca să-ţi ţină de cald?

Mă foiesc stânjenită.

— Nu eu ţi-am omorât tatăl, Bastien.

— Aşa e, spune, pe un ton muşcător. Tu eşti fata care a jurat să-i omoare fiul.

— Încerc să te cruţ de o moarte şi mai dureroasă! Vrei să sfârşeşti ca tatăl lui Marcel?

Marcel face o grimasă. Regret imediat că m-a luat gura pe dinainte.

— Îmi pare rău! N-am vrut să…

De ce le cer iertare oamenilor care m-au răpit? *Pentru că aşa ar proceda Sabine.* Ar da dovadă de compasiune faţă de cineva care plânge moartea unei persoane dragi.

— Ce încerc să spun e că n-aş dori nimănui să sufere cum a suferit el.

Bastien îşi frământă faţa în palme, atât de iritat,

încât nici nu poate vorbi preţ de câteva clipe.

— Tu auzi ce spui? *Tu* faci oamenii să sufere!

Mă apucă nervii. Eu nu sunt ca Sabine.

— N-am ce să fac dacă zeii te-au ales pentru mine sau că eşti sortit să mori în felul ăsta! De ce nu vrei să înţelegi asta odată? exclam, cu un oftat de exasperare.

Cu cât îl omor mai repede pe Bastien, cu atât o să mă simt mai bine. Ne rezolvăm diferendele pe lumea cealaltă.

Se deschide uşa camerei şi intră Jules. Ne studiază cu o figură bănuitoare. Tensiunea e atât de apăsătoare, încât mă sufocă. Se duce şchiopătând la Marcel şi rupe tăcerea stânjenitoare, spunând:

— Ar fi bine să mâncăm pâinea, până nu se mucegăieşte.

Îi pune pâinea rotundă în braţe şi trânteşte un sac plic cu cărţi la picioarele lui.

— A trebuit să-l car pe cap prin apă. Să zici săru' mâna.

Băiatul inspiră adânc şi zâmbeşte.

— Eşti o zeiţă.

— Sunt mai bună decât o zeiţă. N-am ferit doar cărţile de umezeală, precizează, apoi mai ia o boccea de pe umăr şi i-o întinde lui Bastien. Nu-l pune aproape de opaiţe, îl avertizează.

Bastien îi aruncă o privire nedumerită şi scoate un butoiaş din boccea, nu mai lung decât antebraţul meu.

— Presupun că nu e bere.

Jules rânjeşte şi îşi lasă greutatea pe piciorul sănătos.

— E praf de puşcă.

Praf de puşcă? Ce-o mai fi şi ăsta?

Bastien face ochii mari.

— Glumeşti. Cum ai reuşit să te strecori în Beau

Palais?

— Nu l-am luat de la castel.

— Dar acolo sunt singurele tunuri din Dovré.

— N-o să mai fie mult timp. Cel puţin cincizeci de butoaie cu praf de puşcă au fost transportate azi de la alchimiştii regelui în port. Maiestatea Sa ar fi trebuit să fie prudent şi să trimită mai mult de patru gărzi să le păzească.

Bastien se uită la Jules şi izbucneşte într-un hohot cald de râs.

— Chiar că eşti o zeiţă.

Fata se îmbujorează uşor şi începe să se legene pe călcâie. Pesemne praful de puşcă e un soi de armă.

— Am găsit, spune Marcel, înfulecând din pâine.

Stă întins pe burtă cu trei din cele patru cărţi deschise în faţă.

— E din *Baladele Vechii Gallii.*

Bastien aşază cu atenţie butoiaşul pe jos.

— Zi.

Marcel îşi dă părul ciufulit de pe ochi şi citeşte:

Frumoasa fecioară stă pe pod şi pe bărbatul sortit morţii îl aşteaptă,

Sufletele lor sunt împletite, iar legătura nu poate fi ruptă niciodată,

Moartea lui e în mâinile ei şi nimeni altcineva n-o va avea,

Altfel răsuflarea ei se va molipsi de umbra lui de-a pururea.

Marcel se ridică în fund, cu picioarele încrucişate, şi pune cartea în poală.

— Ai auzit? Poţi să te linişteşti.

— Cum aşa? întreabă Bastien, îngândurat.

— „Moartea lui e în mâinile ei şi nimeni altcineva n-o va avea”, repetă Marcel, bătând cu degetul în cuvintele de pe pagina fragilă. Din cauză că Ailesse a făcut vraja pe pod, doar ea te poate ucide, altminteri moare şi ea.

Înţepenesc. Jules face un pas înainte.

— Unde se spune asta? întreabă, luându-mi vorbele din gură.

— „Răsuflarea” e viaţa ei, „umbra” e moartea lui, explică Marcel. Niciodată nu m-am gândit la asta, dar e atât de evident! Ailesse se va „molipsi de moarte” cum te molipseşti de o boală, dacă îl omoară altcineva pe Bastien în afară de ea.

Bastien se scarpină în barbă.

— Dar eu tot… mor, nu?

— Da, dar asta e neimportant, răspunde Marcel, deşi figura lui Bastien spune cu totul altceva. Ideea e că nu trebuie să stai cu grija asta când vine regina. N-o să îndrăznească să te omoare şi să pună în pericol viaţa fiicei sale.

Mă trec fiori reci. S-a dus avantajul meu.

Bastien înţelege într-un final. Ridică dintr-o sprânceană şi se întoarce spre mine cu un rânjet răutăcios.

— Îţi mulţumesc că m-ai făcut invincibil.

Mi se pune un nod în stomac şi închid ochii. Bastien o să fie şi mai înfumurat acum. De parcă nu era şi aşa îndeajuns. Mama va trebui să fie prudentă în preajma lui, pe când el nu va trebui să-şi înfrâneze setea de răzbunare. Sper doar să nu vină şi cu Sabine. N-o să-l las pe Bastien să se apropie de ea.

Ridic capul şi mă uit în privirea lui otrăvită cu şi mai mult venin.

— Uiţi că nu te poţi proteja de cel mai mare

pericol, iubitul meu. Eu sunt cea care-ţi va curma viaţa, nu mama. Jur să te omor înainte să încerci măcar s-o omori tu pe ea.

Sau pe Sabine.

Încrederea arde în mine ca o scânteie desprinsă din Lumina Elarei. În spatele lui Bastien şi al celorlalţi doi aerul tremură, stârnit de un freamăt argintiu. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

Desluşesc o imagine pâlpâitoare. Scot un icnet. Bastien îşi trage iute cuţitul din teacă şi se uită peste umăr, dar imaginea a dispărut. Într-o clipă, lucrul pe care l-am văzut s-a evaporat.

O strigă cu aripile întinse.

16

Sabine

Odiva se apropie de marginea râpei, acolo unde mă aflu eu, încă speriată după întâlnirea cu unul din răpitorii lui Ailesse. E urmată de alte patru *Leurress:* Milicent, Pernelle, Dolssa şi Roxane. Alături de Odiva, ele sunt cele mai puternice Călăuze din *notre famille.*

— Ce cauţi aici, Sabine? mă întreabă Odiva, uitându-se curioasă la colierul meu – colierul lui Ailesse – să vadă dacă a apărut vreun os de har nou pe el.

Eu ştiu ce caută *ea* aici. Şi cum a reuşit să ajungă. Aseară, Odiva mi-a explicat că îşi va putea găsi fiica cu ajutorul sângelui transmis de la o generaţie la alta, sânge din sângele ei, os din oasele ei. O magie pe care eu n-o stăpânesc.

Deschid gura să-i povestesc despre bufniţă, dar mă răzgândesc. Nu-i pot spune Odivei că, dintre toate vietăţile, o bufniţă – pasăre de la care pornesc multe

dintre superstiţiile familiei mele – m-a condus până aici din proprie iniţiativă. Ar crede că mi-am pierdut minţile.

— Căutam animalul potrivit pentru un nou os de har şi am dat peste unul dintre complicii lui Bastien. Am urmărit-o până aici.

— Bastien? întreabă Odiva, ridicând dintr-o sprânceană.

— Iubitul lui Ailesse. Fata i-a pronunţat numele.

La matrone leagănă din cap şi îşi îndreaptă ochii negri dincolo de mine, către râpă.

— S-a strecurat într-un soi de tunel. Foarte îngust, din câte mi-am dat seama.

— Nu-i asta o piedică pentru noi.

Îmi muşc buzele, ezitând să-i spun cel mai important lucru.

— Duce în catacombe.

Un rid mic se formează pe fruntea netedă a Odivei. Celelalte Fermecătoare îşi aruncă priviri neliniştite şi se apropie de buza râpei. Odiva a aşteptat să se lase seara ca să înfrunte răpitorii, ceea ce înseamnă că se bizuie pe întreaga putere a Luminii Elarei. Dar, în catacombe, ea şi senioarele vor fi lipsite de aceasta. Vor putea conta doar pe rezervele şi harurile fiecăreia.

— Eşti sigură?

Dolssa îşi ţine colierul din coaste de şarpe cu mâna şi se apleacă peste marginea râpei.

— Da, doar dacă nu m-a minţit fata, răspund. A zis că acolo ar fi împrăştiate oasele a câteva mii de schelete.

Preţ de câteva clipe, Odiva stă nemişcată şi strânge din buzele ei sângerii, cufundată în gânduri.

— E posibil ca o parte din catacombele de sub oraş să se întindă până aici. Sunt multe tuneluri, iar molima

a făcut nenumărate victime, spune şi mijeşte ochii. Pesemne că cei care au răpit-o pe Ailesse ştiu că ne tragem puterea de la Bolta Nopţii. De-asta au dus-o acolo – şi de-asta vor să mergem după ei.

Mi se pune un nod în stomac.

— Deci e o capcană?

Pe chip îi apare un zâmbet stins.

— Isteţ băiat, *l'amouré* lui Ailesse. O să-mi facă plăcere să asist la moartea lui.

Îmi înghit gustul amar din gură. Înţeleg că Bastien trebuie să moară ca să trăiască Ailesse, dar asta nu înseamnă că mă încântă aşa ceva.

— Să mergem! le porunceşte Odiva Fermecătoarelor. O să le arătăm acestor muritori de rând că harurile noastre sunt periculoase, chiar şi atunci când sunt diminuate de întuneric.

Fermecătoarele ridică fruntea. Unele înalţă ochii spre cerul înstelat şi sorb o ultimă picătură din Lumina Elarei. Coboară în râpă, una în spatele celeilalte – Roxane, Milicent şi Dolssa.

Pernelle şovăie. Mâinile fildeşii îi tremură uşor. La cei treizeci şi nouă de ani ai săi, e cea mai tânără dintre senioare şi singura care dă semne de teamă. E o alinare să ştiu că mai sunt şi altele ca mine. Le priveşte pe celelalte cum scurmă pământul cu forţa lor impresionantă.

— Nu există şi altă intrare în catacombe? o întreabă pe Odiva. Părul de culoarea mierii îi flutură peste faţă în bătaia vântului.

— Una care să nu ne ducă direct într-o capcană şi care să fie în avantajul nostru?

Odiva rămâne neclintită ca o statuie.

— Suntem Călăuze, călite în lupta cu morţii haini. Avem şaptesprezece oase de har în total. Ce alt

avantaj vrei? Fii curajoasă!

Matriarha pune un deget pe medalionul din vertebră de vulpe de la gâtul lui Pernelle.

— Îţi conferă dârzenie, dacă nu te împotriveşti.

Pernelle strânge din buze şi încuviinţează ezitant din cap. Coboară în râpă, după celelalte senioare. Dau s-o urmez, dar Odiva mă prinde de braţ.

— Nu, Sabine! Dacă nu ai tăria de a omorî un animal, cum ne-ai putea ajuta astă-seară?

Vocea ei nu e rece, doar îngrijorată, dar mă răneşte la fel de tare.

— Trebuie să mai obţii un os de har, adaugă şi mă strânge uşor de braţ, înainte de a-mi da drumul. Să nu te întorci la Château Creux până când nu faci ce ţi-am cerut.

Îmi ard ochii.

— Dar…

Îmi întoarce spatele şi sare în râpă.

Mi se încordează picioarele. Fac trei paşi după ea, apoi mă opresc. Mă trag înapoi şi clatin din cap. Strâng craniul de salamandră în pumn. Mă cuprinde panica.

— Te rog, te implor…

Trebuie să fiu alături de senioare. Trebuie să ajut la salvarea lui Ailesse. Dar osul meu de har nu e suficient de puternic. *Eu* nu sunt suficient de puternică.

Mă răsucesc şi o iau la fugă. Lacrimile mi se preling pe obraji. Le şterg furioasă.

Nu mai plânge, Sabine!

Nu sunt slabă de fire. Nu sunt o laşă.

M-am săturat să creadă toată lumea asta despre mine. M-am săturat să cred eu asta despre mine.

Alerg mai repede. Îmi croiesc loc printre ramuri şi tufe. Pun o săgeată în arc şi cercetez solul şi copacii. Mă reped într-un crâng de pini.

Deasupra mea se stârnesc foşnete. O rază de lună cade peste pasărea pe care am speriat-o. Dungi albe se întind pe curbura aripilor ei negre. O rândunică de noapte. Banală. De dimensiunea unei ciori.

Nu contează.

Săgeata îşi ia zborul din arc. Pasărea cade. Le mulţumesc zeilor şi îi blestem. Izbucnesc din nou în plâns. Nu mă pot stăpâni.

Am ucis al doilea animal din viaţa mea.

Iar acum îi voi lua harul.

17

Bastien

Nu simt decât mirosul lui Ailesse. Pământ, câmpuri, flori. Totul este verde şi viu. Altă amăgire a magiei ei. Nu trebuie să uit ce reprezintă. Întuneric. Putreziciune. Moarte.

Îi ating părul cu nasul. Îmi stăpânesc cu greu un fior fierbinte. Trebuie s-o strâng lângă mine, ca să nu fugă. În momentul de faţă, e legată doar la mâini. I-am desfăcut funia de la glezne, ca să vină cu mine aici astă-seară. Ne aflăm într-un tunel periculos din catacombe – un loc pe care-l voi folosi în avantajul meu, dacă reuşesc să-mi iau gândul de la fata caldă din braţele mele.

— Crezi că ţine? îl întreb pe Marcel, uitându-mă la scândura din faţa noastră.

Am luat-o dintr-o schelă din minele de calcar de sub noi şi ne-am chinuit o oră să o târâm până aici. Am întins-o peste hăul lat de cinci metri, format în locul unde s-a surpat pământul. Tunelul nu s-ar deosebi de celelalte din catacombe, dacă nu avea groapa asta

chiar înainte să se termine.

Marcel urcă pe capătul scândurii şi se hâţână de câteva ori, testându-i încă o dată rezistenţa.

— După părea mea, n-ai de ce te teme.

Dar pe mine pământul de sub greutatea scândurii mă îngrijorează. O trag uşor pe Ailesse înapoi, ca să nu calce pe fisurile de la picioarele noastre, Jules stă la distanţă, galbenă la faţă ca ceara. Dacă traversăm pe rând zona fragilă, tunelul ar trebui să reziste.

Marcel se întoarce lângă noi. Imediat ce trece peste zona crăpată, îi dau drumul lui Ailesse şi o împing spre scândură. În partea cealaltă a hăului e o lespede de doi pe doi metri, singurul lucru rămas din podeaua tunelului, înainte ca acesta să se înfunde.

— Mergi! o mai îndemn o dată.

Pleacă şi, în sfârşit, scap de mirosul ei.

Păşeşte uşor până la marginea hăului, se uită în jos şi încremeneşte. Ştiu ce vede – nimic. Acum câteva luni, când eu şi Jules am descoperit locul ăsta, am provocat-o să vină aproape de margine. Am aruncat bucăţi de calcar în groapă şi am ciulit urechile, doar-doar le auzim când se lovesc de fund. N-a ajuns niciun sunet până la noi, nici măcar atunci când am aruncat o piatră mare.

Ailesse îşi îndreaptă umerii, trage aer în piept şi calcă pe scândură. Din cauză că are mâinile legate, nu poate întinde braţele ca să-şi ţină echilibrul. Ajunge la jumătatea scândurii şi se clatină. Mă crispez, abia abţinându-mă să dau fuga la ea şi s-o ajut. Nu mai are agilitatea de la Castelpont.

Când ajunge la lespedea din capăt, lasă capul pe spate şi răsuflă uşurată. Umerii i se relaxează. De ce-mi fac atâtea griji pentru ea?

Pentru că, dacă moare ea, mori şi tu, Bastien.

Corect. Îmi dezmorţesc mâinile şi îl trag deoparte pe Marcel. Emană un vag miros de praf de puşcă.

— Totul e pregătit? îl întreb, conştient că Ailesse trage cu urechea la ce vorbim.

I-am ascuns partea cea mai importantă a planului nostru, ca nu cumva să-şi prevină mama.

— Da, răspunde Marcel, privind-o cu coada ochiului. *Linia neagră* e trasă, iar *trăsnetul* va *cădea* la ordinul tău.

La fiecare cuvânt pe care-l accentuează fac o grimasă. A fost la fel de discret ca o cărămidă în cap.

— Du-te la post, atunci, spun şi îl bat pe umăr, ca să-l îmbărbătez.

Nu trădează niciun pic de şovăială, dar ştiu ce se ascunde în sufletul lui.

După ce îşi ia lampa şi pleacă, Jules îşi scutură mânecile ude şi vine la mine, şontâcăind. Doar ce s-a întors dintr-o nouă călătorie prin tunelurile inundate şi e mânjită de depuneri de calcar. A scos capul puţin afară, ca să vadă unde e soarele pe cer, dar a revenit rapid, să ne spună că s-a lăsat noaptea şi că trebuie să ne grăbim. Una dintre Descântătoare – martora de la Castelpont – dădea târcoale prin zonă.

— Scripetele e aranjat? întreb.

L-am luat din aceeaşi schelă din care am luat şi scândura.

Jules încuviinţează din cap.

— Mi-am găsit şi o ascunzătoare bună.

— Excelent!

Iau o torţă aprinsă dintr-un suport de pe perete, alte vestigii ale minerilor care au lucrat pe vremuri aici. În ultimii doi ani, eu şi Jules am făcut provizii serioase de torţe, ca să putem explora catacombele în voie. Nu ard la fel de mult ca opaiţele, dar luminează mai

puternic. Alte şase torţe sunt aprinse pe partea aceasta a hăului. Datorită lor, o să văd orice mişcare face regina.

Jules îşi îndreaptă tolba cu săgeţi pe care o poartă în spate.

— Bastien? spune, cu voce subţire şi timidă.

Preţ de o clipă, parcă o revăd pe fata pe care am cunoscut-o acum şase ani. Deznădăjduită, înfometată, nerăbdătoare să-şi găsească un aliat. Întinde mâna spre mine.

— În caz că se întâmplă ceva neprevăzut astă-seară, vreau să ştii…

— N-o să se întâmple nimic rău.

Leagănă din cap şi se uită la mâna mea. Îmi dau seama că o ţin de mână, deşi n-am făcut-o cu un scop anume. Îi dau drumul imediat.

— Ne vedem în curând, spun şi traversez repede scândura.

Când ajung pe lespede, alături de Ailesse, mă măsoară cu o privire îngândurată. Aproape compătimitoare. Fixez torta într-un suport şi mă uit la ea, încruntat. Masca mea cea mai bună e furia. N-am chef să-mi spună din nou că Jules nu-mi încălzeşte sufletul.

— Eşti viclean, Bastien, îmi zice, cu o voce blândă şi sigură. Trebuie să recunosc asta. Dar orice capcană i-ai întins mamei, sigur n-o să cadă în ea. Şi să nu-ţi imaginezi că va veni singură. O vor însoţi cele mai pricepute Fermecătoare din familia noastră. Eu te-am avertizat.

Îi răspund cu un zâmbet dispreţuitor. Toată ziua mi-a spus aceleaşi lucruri. Ameninţări goale. Nu-mi zdruncină încrederea câtuşi de puţin. În mai puţin de o oră, o să-i iau viaţa reginei şi o să mă răzbun. Cât

despre însoţitoarele ei, mi-am făcut un plan şi pentru ele. O să le iau toate oasele, ca să nu mai poată niciodată răni vreun bărbat. După aceea, o să mă ocup de Ailesse şi de legătura noastră sufletească. Mi se pune un nod în stomac la gândul acesta.

Lasă astea acum! Concentrează-te la ce urmează!

Despărţiţi de hău, eu şi Jules împingem scândura în groapă. Cade fără zgomot în întuneric şi înghit în sec. Acum regina n-are cum să ajungă la noi, iar Ailesse n-are cum să fugă de pe lespede. Dar nici eu. Sunt prins aici, cu parfumul ei perfect şi trupul ei cald, până când se va termina totul şi Jules ne va ajuta să traversăm hăul. A conceput deja un sistem bazat pe funii.

Jules îşi ia ustensilele şi îmi aruncă un zâmbet silit. Încerc zadarnic să îi răspund la fel. Ca şi mine, îşi riscă viaţa, dar nu vreau s-o amăgesc. Îi fac semn din cap şi întorc privirea – de la ambele fete, sufletul meu pereche şi prietena mea cea mai bună. *Merde,* e un haos în mintea mea!

Lumina opaiţului lui Jules păleşte încet, încet. Apoi dispare cu desăvârşire. Inima îmi bate cu putere. Sunt dureros de conştient că sunt blocat aici, alături de Ailesse. Dacă mă mut mai aproape, m-aş putea îmbăta cu parfumul ei. I-aş putea atinge părul şi…

Răsuflu zgomotos. *Vino-ţi în fire, Bastien!* Ai rămas sub influenţa vrăjii pe care a făcut-o la Castelpont. Ar fi trebuit să se rupă în momentul în care Jules i-a dezgropat şi ultimul os.

Dacă s-a rupt şi atracţia pe care o simt e reală?

Mă plimb agitat pe lespedea de doi metri. Îmi masez ceafa şi-mi dezmorţesc umerii. Încerc să nu mă uit în ochii lui Ailesse. Şi să nu-mi pun întrebări. Dar cum aşteptarea se prelungeşte, începe să mă roadă curiozitatea. Sunt atâtea lucruri pe care nu le ştiu

despre ea! Nu-mi pot scoate din minte discuţia ei cu Marcel.

— De ce aveţi nevoie de forţă fizică ca să călăuziţi morţii? întreb brusc, nereuşind să mă abţin să vorbesc cu ea. Dacă ăsta e rostul magiei voastre din oase, chiar nu pricep. Morţii nu au corpuri, nu? Sunt duhuri.

Ailesse ridică din sprâncene, surprinsă de curiozitatea mea.

— Nu tocmai. Morţii sunt oarecum la mijloc. Devin tangibili în momentul în care ies din mormânt.

Cu mâinile legate, îşi dă la o parte câteva şuviţe de păr din ochi. Îmi tremură degetele, atât de mult mi-aş dori s-o ajut.

— Unele suflete sunt menite să ajungă în Infern şi din cauza asta se răzvrătesc.

Meditez câteva clipe la vorbele ei.

— Şi ce se întâmplă dacă nu ajung în Infern?

— Se întorc pe tărâmul muritorilor şi fac rău oamenilor nevinovaţi.

— Deci scopul vostru e să-i apăraţi pe oameni?

— Într-adevăr.

Mi-e greu să mă împac cu această idee. Simt o greutate în piept şi încep să mă fâţâi de pe un picior pe altul. Informaţia proaspătă mă tulbură profund. Habar nu am cine este Ailesse.

— Dacă încercaţi să-i protejaţi pe cei nevinovaţi, atunci de ce-i omorâţi... pe cei pe care-i întâlniţi pe poduri?

Se formează o cută între sprâncenele ei roşcate.

— Pentru că... spune ea, şovăind, de parcă nu-şi găseşte cuvintele.

Şi-a pus oare vreodată această întrebare?

— Pentru că, altfel, Tyrus şi Elara nu ne permit să ajutăm pe nimeni.

Mă aprind deodată.

— Să ştii că nu degeaba oamenii au încetat să se mai închine la zeii voştri.

Se citeşte încordarea pe faţa ei.

— Faptul că ne omorâm iubiţii dovedeşte că suntem devotate zeilor şi drumului pe care ei ni-l aleg, nu noi. E vorba de loialitate şi supunere.

— Şi asta vă absolvă de orice vină, nu?

Îi tremură nările. Face un pas spre mine. Fac şi eu un pas spre ea.

Ea stă cu faţa la hău, eu, cu spatele. Nu trebuie decât să-mi dea un brânci şi mă trimite pe lumea cealaltă. Mă dau repede la o parte. Ailesse priveşte dincolo de hău şi scoate un geamăt. Mă uit în aceeaşi direcţie. În depărtare, chiar înainte de ultima dintre cele şase torţe, se desluşeşte o siluetă înceţoşată.

Regina.

Reacţionez instinctiv. Scot cuţitul din teacă. O prind bine pe Ailesse. O ţin lipită cu spatele la pieptul meu şi cuţitul la gât.

Regina păşeşte în lumina chihlimbarie a tortelor şi vine spre noi. E flancată de patru însoţitoare. Nu le dau atenţie. Nu-mi pot dezlipi ochii de la mama lui Ailesse, cea mai impresionantă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Torţele o învăluie în lumina lor pe măsură ce înaintează. Rochia îi e plină de mâlul din catacombe, dar asta o face şi mai periculos de frumoasă. Mă simt ca trăsnit. E aproape mai frumoasă decât fiica ei – dar într-un fel mai sever şi complet diferit. Piele albă ca zăpada şi păr negru ca pana corbului. Ochi negri şi buze sângerii. Obraji netezi şi un maxilar bine conturat. Îi examinez în grabă oasele magice: o coroană ţepoasă, un colier din gheare de animal şi gheare de

pasăre pe ambii umeri. O gheară de animal şi una de pasăre sunt mai mari şi mai albe. Acestea sunt oasele sculptate.

Regina mai face un pas. E la un metru şi jumătate de marginea gropii şi la aproape cinci de lespedea pe care ne aflăm noi, pe partea cealaltă.

— Ajunge! strig, arătând spre pământ fragil de sub picioarele ei. Sau o să fii martoră la moartea prinţesei.

Se opreşte, deloc încordată, şi ridică o mână. Celelalte Descântătoare de Oase îi urmează exemplul. Le studiez îndeaproape pe fiecare. Mă trec pe rând fiori reci şi calzi. Toate sunt uluitor de frumoase şi unice, cu tenuri diferite şi oase impresionante, îndeosebi coroana din coarne de cerb a unei femei şi colierul din coaste al alteia – dar niciunul nu se compară cu ale reginei.

— N-o vei omorî pe Ailesse, îmi spune ea calm, dar vocea ei puternică străbate aerul dens şi răsună peste hăul dintre noi. Bănuiesc că ţi-a spus că vei muri şi tu.

Îi arunc o privire de gheaţă, deşi am un nod în stomac. Tocmai mi-a confirmat că viaţa mea este legată de a fiicei sale.

— Nici nu-ţi imaginezi până unde sunt dispus să merg ca să mă răzbun.

Apăs pe cuţit şi Ailesse scoate un geamăt.

Ochii reginei zăbovesc asupra ei. Nu citesc nicio fărâmă de iubire în ei. Poate că n-o să facă schimbul.

— Ce doreşti, Bastien? mă întreabă.

Tresar când îmi aud numele, căci nu mă aşteptam să îl ştie.

— Oasele, răspund. Pe toate.

— Suntem în catacombe. Trebuie să-mi explici la ce oase te referi.

Scrâşnesc din dinţi. Ştie foarte bine despre ce oase

vorbesc.

— Oasele din care vă trageţi magia.

— Oasele noastre de har, prin urmare, concluzionează ea şi îşi împreunează mâinile. Puterea pe care o numeşti „magie” ne este dăruită de zei. Nu te joci cu ea, altminteri vei suferi furia zeilor. Dar, dacă ţii neapărat…

— Ţin. E un preţ mic în schimbul vieţii fiicei tale.

— A fiicei mele *şi* a fluierului de os, precizează regina.

Ailesse deschide gura să spună ceva, dar îi împing şi mai tare cuţitul la gât, un avertisment nerostit să nu dezvăluite faptul că Jules a rupt fluierul.

— De acord, spun, deşi nu intenţionez să-mi ţin promisiunea.

Regina le face semn însoţitoarelor ei. Descântătoarele se uită îngrijorate una la alta.

— Pe rând, le poruncesc. Vreau să văd câte trei oase de la fiecare.

Regina înalţă fruntea, îmi aruncă o privire sfidătoare şi face semn fiecărei Descântătoare. Dintr-o deschizătură din tavanul tunelului coboară un coş. Rotiţele scripetelui ascuns scârţâie, Jules îşi îndeplineşte misiunea.

Număr oasele în timp ce Descântătoarele le pun în coş. Unele sunt montate în brăţări de mână sau gleznă, în coliere, cercei şi chiar piepteni de păr. Una dintre femei îşi stăpâneşte cu greu lacrimile, ca şi când ar renunţa la copilul ei. Îmi doresc să sufere cât mai mult.

Am pierdut-o din ochi pe regină. E undeva, în spatele grupului. Le şopteşte ceva însoţitoarelor ei şi acestea se dau la o parte. Regina se apropie de coş, se uită în ochii lui Ailesse şi îşi scoate epoleţii din gheare, colierul, iar, la final, coroana. E făurit din vertebre

răsucite. Probabil de la un şarpe.

De îndată ce regina pune şi ultimul ei os în coş, apucă de funie, ca să nu poată fi tras în sus.

— Facem schimbul în acelaşi timp, spune ea. Coboară încă o funie pentru Ailesse.

— Eu pun condiţiile, nu tu! răspund. Dă drumul coşului şi vino la marginea gropii.

Mijeşte ochii săi negri. Ia mâna de pe funie şi se uită la pământul crăpat.

— Mă duc singură, le informează pe celelalte Descântătoare, care se trag înapoi.

Sper că Marcel e pregătit. Sub noi se găseşte alt tunel, o copie aproape identică a acestuia. Şi podeaua acestuia s-a surpat la capăt.

Regina se apropie de margine, cu o ţinută impunătoare. E la un metru şi jumătate de groapă. Un metru. O crăpătură fină se formează sub picioarele ei. Ezită.

Emoţia mă sugrumă. Regina trebuie să mai înainteze puţin, până în zona cea mai fragilă. Avem un singur butoiaş cu praf de puşcă.

O jumătate de metru.

— Trăsnetul va cădea, murmură Ailesse şi simt cum se crispează în momentul în care înţelege ce se petrece. Fugi! îi strigă mamei sale. O să se surpe tunelul.

Regina face ochii mari.

— Înapoi! le porunceşte celorlalte Fermecătoare. Roxane, ia oasele!

— Acum, Marcel! strig.

Roxane scoate un cuţit din teaca ascunsă pe coapsă. Taie funia coşului şi fuge cu el.

O trag pe Ailesse lângă zidul din fund al micii noastre lespezi şi mă pregătesc de bubuitură. Inima îmi

bate de trei ori. Nu se întâmplă nimic. Cât de lungă o fi făcut Marcel dâra din praf de puşcă?

Regina rânjeşte. Ea nu s-a retras odată cu însoţitoarele ei. Se pregăteşte să sară. Mă uit la cei aproape cinci metri care ne despart.

— N-are cum să reuşească.

— Ai uitat un lucru, îmi spune Ailesse. O *matrone* are cinci oase, nu trei.

Cinci?

N-am uitat – pur şi simplu n-am ştiut asta.

Regina face un salt formidabil.

Îi dau drumul lui Ailesse şi iau o poziţie defensivă. Ailesse fuge până la marginea lespezii, spre mama ei.

Regina e la jumătatea gropii.

BUM!

Bucăţi de piatră zboară în aer. Cad pe spate. Nori de praf mă înăbuşă. Mă ridic cu greu în picioare şi tuşesc. Dau din mâini, ca să mai alung praful.

N-o văd pe regină.

A dispărut şi Ailesse.

18

Ailesse

Mă agăţ de peretele gropii, cu mâinile legate. Abia reuşesc să mă ţin de stratul subţire de piatră. Plouă cu dărâmături peste mine. Încordez toţi muşchii. Mi se pun cârcei la degete. Dacă e să cad, cât va dura până mă izbesc de fund şi-mi frâng toate oasele? *Nu gândi aşa, Ailesse!* Nu sunt pregătită să mor.

— Mamă!

Strigătul meu răguşit nu are ecou. Se stinge sub pietrişul care cade şi aerul înăbuşitor.

Deasupra, văd doar o perdea de praf, vag luminată de torte. Cât de jos oi fi căzut? Mă uit la peretele din partea opusă a hăului şi încerc să mă orientez. Când eram pe lespede, am observat că mai există un tunel sub al nostru. Probabil acolo a pus Marcel praful de puşcă. Dar tunelul acela pare să fi dispărut cu desăvârşire. Ori s-a surpat de tot, ori am căzut eu sub el. Mă bufneşte plânsul la gândul acesta.

Scobesc peretele cu picioarele, în căutarea unui punct de sprijin. De câte ori simt o ieşitură sub tălpi, aceasta se fărâmiţează. Gâfâi de teamă. Ce bine era dacă aveam osul caprei sălbatice!

Termină, Ailesse! Nu-mi e de niciun folos dacă plâng după ce-am pierdut. Muşchii mei trebuie să-şi amintească ce au de făcut.

Ridic prudent un picior, până găsesc, în sfârşit, un punct de sprijin. Încordez gamba şi apăs uşor pe el. Trag încet cel de-al doilea picior, dar acesta nu găseşte de ce să se sprijine. Îmi alunecă celălalt picior şi mă izbesc cu genunchiul de perete.

— Mamă!

Urăsc suspinul care-mi iese din gură. O să creadă că sunt de-a dreptul neputincioasă. Picioarele îmi atârnă în gol şi mâinile îmi tremură. Nu mai am puterea să mă ţin.

— Ailesse!

Ridic imediat capul. Mama. Vocea îi e stinsă. Nu-mi dau seama dacă e lângă mine sau mult mai departe, din cauza felului în care se propagă sunetul în catacombe.

— Sunt aici, jos! strig instinctiv.

Dar mama nu are nevoie să mă audă, ori să mă vadă, ca să se orienteze. Încă are dinţii pisicii-de-mare şi craniul liliacului uriaş. Pe acesta din urmă l-a

desprins din coroană, când Bastien nu era atent. Datorită celor două oase, mama beneficiază şi de al şaselea simţ, şi de ecolocaţie. O să mă găsească, chiar dacă eu n-o văd. Câtă vreme mă ţin bine.

Îmi transpiră mâinile şi încep să alunece. Mă agăţ de piatră cu toate puterile. *Ajută-mă, Elara!*

Desluşesc ceva ceţos şi argintiu. Apare o siluetă nelămurită. Fantomatică, străvezie. Întinde aripile.

E striga. Aceeaşi pe care am zărit-o, preţ de o clipă, în camera secretă.

Bufniţa scoate un ţipăt şi un val de putere vine spre mine.

— Sunt aici, spune mama.

Tresar. Bufniţa dispare. La fel şi puterea abia regăsită. Gâfâi şi mă asaltează o mie de gânduri. Ce-a fost asta?

— Ailesse.

Mă uit la peretele din partea opusă a hăului. Praful începe să se risipească. Coboară silueta mlădioasă a mamei. Pesemne forţa exploziei a aruncat-o în partea aceea a tunelului.

Coboară o funie – cea tăiată de la scripete. A întins-o la maximum.

— Încerc să mă balansez până la tine.

Încuviinţez din cap şi trag aer în piept. Chinul se apropie de sfârşit.

Îşi ia avânt cu picioarele şi traversează cei cinci metri care ne despart. Atinge peretele meu, dar funia atârnă pieziş şi o încurcă. Energia mişcării o trage înapoi în punctul de pornire, înainte să apuce să ajungă la mine. Mai încearcă o dată, dar, pe la jumătatea distanţei, o văd cum se chirceşte pe neaşteptate. O săgeată trece zbârnâind pe lângă ea.

— Fii atentă! strig.

Probabil Jules trage de undeva, de deasupra noastră.

Mama nu pare deloc îngrijorată. Zăboveşte câteva clipe lângă perete, pândind o pauză între săgeţi. Jules trage orbeşte, ceea ce e în avantajul mamei. O să simtă săgeţile când vin spre ea.

— Grăbeşte-te! o implor, tremurând din tot corpul de efort.

Am senzaţia că mi se rup degetele, dacă trebuie să mai stau mult agăţată.

De sus mai cad câteva bucăţi de calcar. Se surpă şi altă zonă a tunelului. Mama se trage într-o parte şi escaladează peretele cu o agilitate uluitoare – alt har al craniului de liliac. Nu aşteaptă să cadă toate sfărâmăturile. Se avântă din nou spre mine, profitând de momentul de neatenţie. Îmi creşte inima în piept. Sigur mă iubeşte, altminteri nu şi-ar risca viaţa să mă salveze.

Nimereşte mai aproape de mine de data asta şi se agaţă de o piatră ieşită în afară. E la o jumătate de metru de mine, atârnată de capătul funiei, cu mijlocul la nivelul capului meu. Dacă nu aveam mâinile legate, aş fi putut s-o apuc de picior.

Se uită la peretele aproape neted din jurul meu. Nu găseşte nimic de care să se prindă.

— Trebuie să-ţi tai funia de la mâini.

— Cu ce?

Piatra de care mă ţin nu e suficient de ascuţită.

— Am eu un cuţitaş. O să ţi-l arunc.

— Dar n-am cum să desprind mâna ca să-l prind.

— Găseşte un punct de sprijin pe care să-ţi laşi greutatea şi deschide o mână.

Inima îmi bate nebuneşte. Îmi zvâcneşte tot capul, dar mă străduiesc să nu intru în panică. Bâjbâi din nou

cu picioarele, doar-doar găsesc ceva pe care să mă reazem. Nimic. Cu ultimele puteri, mă trag puţin mai sus şi mă lovesc cu genunchiul de o piatră ieşită în afară. Nu-mi oferă un echilibru perfect, dar pot să-mi mai relaxez mâinile.

— Gata, spun, cu faţa şiroind de sudoare.

Ţinându-se cu o mână de funie, mama scoate un cuţit dintr-un buzunar ascuns al rochiei.

— Număr până la trei.

Încuviinţez din cap şi mă rog să-l prind.

— Unu. Doi. Trei, spune ea, încordată.

Îl aruncă. Mă sprijin de perete. Desprind o mână de pe piatră şi caut să apuc cuţitul de mâner.

Ţinta mamei e bună, dar mâinile mele sunt legate prea strâns. Cuţitul zboară pe lângă mine, mă atinge în treacăt şi se prăbuşeşte în beznă.

În urma lui bâzâie trei săgeţi. Mă agăţ iar cu ambele mâini de piatră. Una dintre săgeţi e la un pas să mă lovească în cap, înainte să ricoşeze din perete.

Îmi alunecă degetele. Mă ţin doar cu vârfurile.

— Mamă! ţip.

Ochii i se întunecă de durere. Clatină abătută din cap. Nu ştie cum să mă ajute. Funia ei alunecă jos câţiva centimetri, apoi se opreşte. Ridică ochii.

— Îmi taie funia.

Mă albesc la faţă. Datorită harului de liliac, mama poate sări peste un hău, dar n-are cum să-şi desfacă aripile şi să zboare dintr-unul. Cum o să scape? Cum o să mă salveze pe mine?

Ne uităm una la alta. Preţ de o clipă, timpul pare să încremenească. Nu pot să respir. Nu pot să gândesc. O să cădeam şi-o să murim amândouă. Brusc, expresia de pe faţa mamei se schimbă. E ceva aproape imperceptibil, un zvâcnet scurt al maxilarului. Un licăr

de regret în ochi. Dacă nu eram fiica ei, poate că nici nu băgam de seamă.

— Fluierul de os, spune ea în grabă. Ţi l-a dat?

— Poftim?

Funia ei mai alunecă puţin.

— Bastien a zis că mi te dă şi pe tine, şi fluierul*. Îl ai?*

Simt cum se prăbuşeşte inima în mine. Mai exact se prăbuşeşte până în străfundurile hăului. Cât de naivă am fost! Nu mă iubeşte. A venit aici după fluier.

— Nu, şoptesc. L-au distrus.

Am fost la un pas să-i mărturisesc chiar la începutul negocierii, deşi Bastien îmi ţinea cuţitul la gât, dar mi-a fost teamă că o să fiu dezavantajată. Am avut dreptate.

Odiva îşi pierde calmul obişnuit şi mârâie de frustrare.

— Nu vă las s-o luaţi! Auziţi ce spun? urlă ea în groapă.

Funia alunecă pentru a treia oară. Ni se intersectează privirile. Îi strălucesc ochii. De furie sau de amărăciune, e imposibil de spus.

— Am încercat, Ailesse. Asta e singura soluţie.

— Ce vrei să spui?

Lacrimile îmi şiroiesc pe obraji.

Îşi ia elan din perete şi traversează pe partea cealaltă. Funia se rupe, dar mama nu cade. Se agaţă de pietrele din peretele opus. Cu o agilitate şi viteză extraordinare, iese din groapă. Şi mă lasă să mor.

Îmi înăbuş suspinele. Nu-mi vine să cred. Asta e răutate pură, cruzime fără margini.

E sfârşitul.

În clipa în care îmi cedează degetele, mă prind două mâini. Calde. Puternice.

Ridic privirea. Dau de chipul lui Bastien. Nu e vânăt de furie, ci palid de teamă.

Se apleacă riscant peste un ieşind la care eu n-am reuşit să ajung. Mă apucă de încheietura uneia dintre mâini şi mă strânge cu putere. Din păr îi cade o pulbere albicioasă, în timp ce se chinuieşte să-mi taie legătura.

E peste puterile mele de înţelegere. Nu-mi vine să cred că tocmai el mă salvează. E inimaginabil.

Bagă cuţitul în teacă şi-mi întinde mâna. Mă codesc s-o iau. E beznă în mintea mea, deja rătăcită în hăul de dedesubt. Cum să mă întorc într-o lume în care nu însemn aproape nimic? Ar fi atât de uşor să-mi dau drumul şi să-mi ofer sufletul Elarei.

— Încearcă să mă prinzi, spune Bastien, cu ochii mari şi deznădăjduiţi.

Dacă mor eu, moare şi el. Acum înţeleg de ce vrea să mă salveze.

— Nu pot.

Blestem fiecare lacrimă care mi se prelinge pe obraz, fiecare muşchi tremurând al corpului.

— Mama m-a abandonat.

— Eu n-o să fac asta.

Îi dispare panica din glas. E calm şi sigur acum, şi clădeşte o temelie solidă sub picioarele mele.

Mă uit în ochii lui. Albaştri ca marea, ocrotitori, frumoşi.

E posibil oare ca Bastien să nu mă salveze doar ca să-şi salveze viaţa?

Şi eu îl pot salva pe el.

Pentru asta nu trebuie decât să găsesc forţa de a-l prinde de mână.

— Ailesse, îmi spune. Ridică-te puţin! Ia-mă de mână!

Îmi imaginez că sunt o războinică, o Călăuză, cum am visat dintotdeauna să fiu. Îmi imaginez cum Lumina Elarei mi se scurge prin vene. Îmi imaginez striga, cu aripile întinse, cum mă îmbărbătează.

Strâng din dinţi şi întind mâna.

19

Sabine

Intru fuga în curtea de la Château Creux. Mă uit prin peştera luminată de lună, cu palmele ude de transpiraţie, Odiva şi senioarele nu s-au întors încă. Gaura din râpă care duce în catacombe e la vreo unsprezece kilometri de aici, dar, chiar şi pe întuneric, cu harurile lor, ar fi trebuit să parcurgă distanţa într-o oră. Au trecut trei ore de când ne-am despărţit. Poate că se înaintează greu prin catacombe. Poate că sunt rănite.

Poate că n-au reuşit s-o salveze pe Ailesse.

Mi se încovoaie umerii. *Sabine, chiar credeai că o poate salva altcineva pe Ailesse?* Las capul în pământ şi vâr rândunica de noapte la subraţ. E ireal de ţeapănă şi rece. Mi se strânge stomacul.

Eu sunt vinovată de ce i s-a întâmplat.

— Sabine?

Din alt tunel apare Maurille, o *Leurress* între două vârste. Riduri de îngrijorare îi brăzdează fruntea arămie.

Tresar şi mă răsucesc. Arcul şi tolba mi se lovesc de spate. Ascund penele rândunicii de noapte, ca să n-o vadă.

— Te simţi bine?

Mărgelele împletite în codiţele de abanos ale lui

Maurille se ciocnesc unele de altele, în momentul în care înclină capul. După ce-a murit mama, mi-a dăruit două dintre mărgelele ei cele mai de preţ, făcute din jasp roşu. Mai târziu, le-am înşirat pe colierul meu, alături de craniul salamandrei. Nu ştiu de ce sunt atât de distantă cu ea. Maurille a fost cea mai bună prietenă a mamei.

— Nu te-am văzut de când Ailesse… dă să spună, apoi clatină din cap şi oftează. Sper că-ţi dai seama că n-ai nicio vină.

De obicei, oamenii spun asta atunci când lucrurile stau exact pe dos.

— O salvează *la matrone,* spun. Trebuie să apară şi ele cât de curând.

— Probabil abia aştepţi să-ţi revezi prietena.

Legăn uşor din cap. Are dreptate, dar trebuia să fi luat parte la salvarea ei. Trebuia să fi strâns deja toate oasele de har. Rândunica de noapte se îngreunează brusc şi îmi regret imediat gândul.

Maurille se apropie de mine. Fac un pas înapoi.

— Ce-ai acolo? mă întreabă.

Toţi muşchii mei se pregătesc s-o ia la fugă, dar îmi pironesc bine picioarele în pământ. M-am întors acasă pentru că, dacă Odiva reuşeşte s-o salveze pe Ailesse, n-o să-i poată oferi nicio alinare. Ailesse are nevoie de mine.

— O pasăre, îi mărturisesc.

— Tremuri toată, Sabine, spune Maurille îngândurată. De când n-ai mai mâncat? Hai să gătim pasărea, adaugă şi întinde mâna spre rândunica de noapte.

— Nu! spun, pe jumătate şoptind, pe jumătate ţipând, şi mă trag înapoi. Nu vreau s-o mănânce nimeni!

Potrivit senioarelor, fiecare pradă trebuie cinstită, neirosind nicio bucăţică din ea, dar nu suport gândul ca cineva să mănânce rândunica de noapte.

— Eu *am ales* pasărea asta.

Pentru că a avut ghinionul de a-mi ieşi în cale.

Maurille mă priveşte cu ochii mari.

— Aşa deci, spune şi întinde gâtul, s-o vadă mai bine. Ai omorât-o pentru haruri?

Ridică din sprâncene. Rareori se întâmplă ca vietăţile sacrificate să fie atât de mici, deşi salamandra mea era chiar mai mică.

— E rândunică de noapte. O să văd mai bine pe întuneric, adaug, simţind nevoia să mă justific.

Celelalte însuşiri ale ei – viteză sporită, salturi lungi şi ochi care văd morţii – sunt evidente. Toate păsările văd mai multe culori decât oamenii, iar una dintre acestea este culoarea sufletelor morţilor.

— Minunată alegere, spune Maurille, cu un zâmbet prea larg şi prea încordat ca să fie sincer. Vrei să te ajut să-ţi pregăteşti osul de har?

Mă apucă brusc greaţa.

— Nu. Vreau să mă ocup singură.

Doar aşa îmi mai pot salva demnitatea.

Maurille scoate un geamăt. Iniţial, mă gândesc că am jignit-o, dar o văd că se întoarce spre tunelul care duce la exterior. Simte ceva. Brăţara din dinţi de delfin îi dă un auz foarte fin.

— S-au întors? întreb.

Scutură din cap în semn de încuviinţare.

Cu inima tremurând, mă reped în tunel, apoi pe coridoarele înguste, ies la ruinele castelului şi de acolo o iau pe sub arcada prăbuşită, spre treptele măcinate. La jumătatea acestora, mă opresc. Deasupra mea stă Odiva, scăldată în lumina lunii, cu vârfurile părului ei

negru acoperite de praf alb.

Uit de respectul obişnuit pe care i-l arăt matriarhei şi strig:

— Ailesse?

Întind gâtul şi mă uit în spatele Odivei. Regret că nu am încă vedere nocturnă.

— Asta mâncăm la cină? mă întreabă Odiva sec, văzând pasărea.

Nu-i răspund. E inutil.

— Unde e Ailesse?

Apar şi cele patru senioare. Sunt trase la faţă. Pernelle are lacrimi în ochi. Nici urmă de Ailesse. Ar fi trebuit să fie prima din grup, să coboare în goană, ca să mă vadă. Doar dacă nu cumva e grav rănită…

— N-a scăpat? întreb şi cobor o treaptă.

Nimeni nu neagă.

— Ce s-a întâmplat?

Odiva ridică fruntea, dar îşi fereşte privirea de mine.

— Trebuie să ne concentrăm asupra a ceea ce se va întâmpla de acum încolo – peste treisprezece zile e noaptea în care călăuzim sufletele. Trebuie să găsim o cale de a ne îndeplini datoria, zice şi se uită pe rând la fiecare. O să cioplim un fluier nou.

Milicent schimbă o privire îngândurată cu Dolssa.

— Fie-mi cu iertare, *Matrone,* dar cum cioplim fluierul dacă nu avem osul unui şacal auriu? Au dispărut aproape toţi.

— Şi nici măcar nu trăiesc în Gallia, adaugă Dolssa. Ar trebui să căutăm pe alte meleaguri. Cum ne întoarcem în doar treisprezece zile?

— V-aţi pierdut cu totul credinţa? răbufneşte Odiva, cuprinsă brusc de furie. Tyrus ne va oferi cele necesare. El îşi cere sufletele şi e ultima oară când mai

pot să…

Lasă capul în pământ pentru câteva clipe. Îmi reamintesc rugăciunea pe care am auzit-o rostind-o noaptea trecută. „Timpul e pe sfârşite. Dă-mi un semn, Tyrus! Spune-mi că sacrificiile mele nu au fost în zadar”. Strălucirea furibundă din ochii ei se mai stinge în timp ce-şi netezeşte mânecile.

— Şacalul auriu e sacru pentru Tyrus. Trebuie să-i cerem ajutorul.

Pernelle se uită lung la Odiva. Roxane şi Dolssa stau împietrite ca două statui. Milicent încuviinţează cu o mişcare scurtă din cap.

— Desigur, *Matrone.*

Odiva îşi umflă pieptul, regăsindu-şi calmul.

— N-avem timp de pierdut. Nu putem neglija următoarea noapte de călăuzire. A izbucnit războiul la nord de Dovré. Umblă vorba că numărul morţilor creşte cu repeziciune. Toate Fermecătoarele suficient de mature vor porni în căutarea şacalului, până când îl găsim şi putem fauri un fluier nou.

Coboară o treaptă şi mă fixează cu ochii ei negri.

— Inclusiv tu, Sabine.

— Dar… cum rămâne cu Ailesse?

Ce-au păţit toate? De ce vorbim despre războaie, şacali aurii şi fluiere de os?

Roxane strânge din buzele tremurânde. Pernelle se şterge la ochi. Odiva înalţă privirea spre Bolta Nopţii, ca şi când ar căuta cuvintele potrivite.

— Ailesse a murit.

— Poftim? îngaim şi simt cum îmi îngheaţă sângele în vene. Nu, nu… Te înşeli. Nu e posibil.

O pală de vânt flutură rochiile senioarelor. Mi se strânge inima, chinuindu-se să bată.

— Îmi pare rău, Sabine! zice Odiva şi-mi pune o

mână pe umăr. Poate era mai bine pentru tine dacă Ailesse nu se…

— Nu se năştea? completez şi fac ochii mici. Asta voiai să spui?

Odiva îşi încruntă sprâncenele negre. Milicent intervine imediat, ca să împiedice orice altă răbufnire.

— Nu fi necuviincioasă, Sabine! N-ai voie să-i vorbeşti astfel matriarhei. Bineînţeles că nu regretă naşterea lui Ailesse. Ailesse era moştenitoarea ei, copilul iubitului ei.

— Asta nu înseamnă că l-am iubit, murmură Odiva, atât de încet, încât nu ştiu dacă o aud şi senioarele, în ciuda auzului lor ascuţit.

Apoi trece pe lângă mine, înspre castel, dar nu înainte de a o surprinde că scoate la iveală colierul ascuns sub rochie. Îl văd clar pentru prima oară – un craniu de pasăre cu un rubin montat în cioc.

În alte împrejurări, m-aş fi întrebat de ce are încă un os – ar trebui să aibă doar cinci –, dar nu pot decât să o urmăresc năucită cum trece pe sub arcada de la Château Creux. Cum poate fi atât de crudă când e vorba de fiica ei? Cum e posibil aşa ceva?

Nu pot să cred că Ailesse a murit.

— Of, Sabine, spune Pernelle şi mă strânge în braţe.

Braţele îmi atârnă fără vlagă pe lângă corp.

— Am făcut tot ce depindea de noi, dar *l'amouré* lui Ailesse a surpat tunelul şi ea a căzut în groapă. *La matrone* a încercat s-o salveze, dar era prea târziu. Groapa era foarte adâncă şi…

Vocea i se stinge sub lacrimi. Mă ustură ochii, dar refuz să plâng. Nimic din toate astea nu are noimă. Ailesse n-a murit. Aş fi simţit. Aş simţi acum.

— A murit şi băiatul?

Pernelle se întunecă la faţă şi încuviinţează din cap.

— Slavă zeilor! Odiva spune că a încetat din viaţă odată cu Ailesse.

— N-aţi văzut cu ochii voştri? întreb, încruntată.

— Noi plecaserăm deja, explică Roxane.

Milicent şi Dolssa stau şi ele prin preajmă. Durerea lor e aproape palpabilă şi mă apasă ca un bolovan pe piept.

— Tunelul stătea să se prăbuşească şi Odiva ne-a poruncit să plecăm.

Clatin uşor din cap. Tot ce-mi povestesc se bazează pe cuvântul Odivei. Iar asta nu mă mulţumeşte câtuşi de puţin.

— Du-te înăuntru şi odihneşte-te, mă sfătuieşte Pernelle, mângâindu-mă pe braţ. Mâine mergi la vânătoare cu noi.

Se referă la vânătoarea şacalului auriu. Ridicol.

— Nu. Merg azi. Merg chiar acum!

Mă îndepărtez de ele, dar le simt privirile îngrijorate arzându-mă în ceafă.

— Cu păsarea ce-ai de gând să faci? mă întreabă Dolssa.

Buimacă, mă uit la rândunica de noapte care-mi atârnă moale în mână. Uitasem de ea.

Cu picioare de plumb, mă duc spre ruinele zidului grădinii. Aşez pasărea pe o piatră şi scot cuţitul de os al lui Ailesse.

Poc!

Iau piciorul tăiat. Îmi fac o tăietură în palmă cu osul ascuţit până la sânge. Gata. S-a încheiat ceremonialul. Strâng piciorul în palmă, fără să-i înlătur ghearele. Senioarele mă urmăresc într-o tăcere încordată.

Las rândunica de noapte pe piatră şi le părăsesc pe

senioare, grădina năpădită de buruieni şi terenul pietros al castelului. Fug. Departe de ţărmul stâncos, peste platou, înspre pădure, pe lângă pâraie şi râuri şerpuitoare, de pe un pod pe altul. Alerg cât mă ţin picioarele, până când nu mai simt arsura din plămâni şi junghiul din coaste. Până când uit de usturimea din palmă şi mi se usucă ochii.

Sunt la câţiva paşi de intrarea în catacombe. Nu mă gândesc decât să dau năvală în ele, dar, când ajung pe marginea râpei, mă opresc brusc.

Mi se taie respiraţia. Inima îmi sare din piept. Mă clatin pe picioare.

Mă trezesc faţă în faţă cu ochii frumoşi şi înţelepţi ai strigii.

E aici. În lumina clară a lunii. Pe pământ, nu în copac. Cocoţată pe culmea râpei.

Îmi dovedeşte că am avut dreptate.

Ailesse trăieşte.

Fac un pas spre ea. Bufniţa întinde aripile şi le ţine îndreptate în jos, într-o poziţie defensivă. Nu vrea să trec pe acolo.

Bătăile inimii mi se mai domolesc. Abia acum simt că mă dor muşchii şi îmi tremură picioarele. Îmi curge sânge din pumnul strâns. Piciorul şi ghearele îmi sfâşie rana.

Îmi dau seama că nu am primit încă harurile rândunicii de noapte.

Să-i fi jignit oare pe zei? Am ucis pasărea din furie şi i-am luat osul fără niciun dram de respect.

— Îmi pare rău! le spun lui Tyrus şi Elarei, fără să scap bufniţa din ochi. Am făcut-o ca s-o salvez pe Ailesse.

Bufniţa îşi strânge aripile.

Mă trece un fior cald şi tresar. Lumea din jur se

preschimbă, ca şi când a mai răsărit un soare, doar că acesta răspândeşte o lumină uşor violetă. Ştiu ce se petrece – Ailesse mi-a descris acelaşi lucru după a ucis şoimul călător. E vederea îmbogăţită cu o culoare. Încă n-am văzut culoarea. Dar o s-o văd de îndată ce o să văd morţii. Orice Călăuză are nevoie de acest har.

Zeii m-au iertat.

— O voi salva, îi spun bufniţei, de parcă am vorbi aceeaşi limbă. Sunt singura care poate.

Pasărea scoate un ţipăt stins, aproape ca un tors de pisică.

— Şi o să-mi aleg mai înţelept următoarea pradă.

Harurile rândunicii de noapte nu sunt neînsemnate, dar nu-mi dau puterea de care am atât de mare nevoie.

— O să fiu isteaţă şi calculată.

Dacă Odiva şi cele patru senioare n-au izbutit s-o salveze pe Ailesse, va trebui să pun la cale un plan inteligent ca al lui Bastien şi al prietenilor lui.

Bufniţa îşi leagănă capul în formă de inimă înainte şi-napoi, dintr-o parte în alta.

Sunt hotărâtă până în măduva oaselor. Dar, pentru a reuşi, trebuie să fiu răbdătoare. Pot să mai aştept puţin. Între timp, Ailesse sigur i-a spus lui Bastien că legătura lor sufletească îi uneşte atât în viaţă, cât şi în moarte. Iar el trebuie că a crezut-o, altminteri ar fi omorât-o după ce a pierdut ocazia de a-i ucide mama.

— N-o să dau greş.

Striga întinde aripile. Vederea mi se schimbă din nou. De data asta, nu mai e învăluită în violet, ci capătă sticliri argintii, precum inelul din jurul lunii pline. Nu ştiu foarte bine ce văd, dar sigur nu are legătură cu harul rândunicii de noapte.

Îmi apare o imagine în minte. Sau, poate, e aievea.

E străvezie şi se chinuieşte să prindă contur înaintea mea.

Scot un geamăt. E Ailesse. Stă pe o bancă de piatră, legată la mâini şi picioare. Se sprijină vlăguită de un perete şi capul îi atârnă într-o parte. Părul ei arămiu şi-a pierdut luciul. E plină de zgârieturi şi murdară, şi are o privire goală. I-a dispărut tot focul.

— Of, Ailesse, murmur, cu o strângere de inimă.

Imediat ce rostesc acele cuvinte, înalţă capul. Ni se intersectează privirile. Inima îmi bubuie în piept.

— Sabine? îngaimă, cu glasul sugrumat de speranţă şi uluire.

Zâmbesc cu o uşurare nebună. Mă gândeam că e vie, dar e cu totul altceva s-o văd de-adevărat.

— Fii puternică! îi spun. Vin după tine!

O lacrimă i se prelinge pe faţă.

Îmi pare atât de aproape, încât întind mâna s-o ating pe braţ. Dar, imediat ce fac asta, imaginea se învolburează, precum o apă agitată. Ailesse dispare.

Îmi tresare inima.

— Ce-a fost asta?

Nu mă aude decât striga.

Bate din aripi. Se ridică de la pământ. Îşi ia zborul.

20

Bastien

Marcel geme când îi mai scot câteva pietricele din rană.

— Încă puţin, îi spun.

Ne-am întors în camera noastră secretă, iar el stă pe un vagonet răsturnat pe care-l folosim drept masă. Şi-a suflecat mâneca dreaptă, dezvelind o tăietură

profundă care-i brăzdează tot antebraţul. L-a lovit o piatră în timpul exploziei; n-a apreciat bine la ce distanţă trebuie să stea de butoiaşul cu praf de puşcă.

— Vine şi Jules imediat cu apa. Îţi curăţăm rana, ca să se vindece repede şi să-ţi rămână o cicatrice de toată frumuseţea. Birdie o să rămână impresionată, zic şi îi fac cu ochiul.

— Crezi? replică Marcel, chinuindu-se să zâmbească printre grimase.

— Mai întrebi? zic şi mai scot o pietricică din rană. Ştie deja că eşti mintos. Acum îi arăţi că eşti un dur. O să se îndrăgostească lulea de tine.

Ailesse scoate o exclamaţie de uimire şi-mi sare ţandăra. Dar, când mă întorc spre lespedea de care se reazemă, nu citesc niciun strop de batjocură pe chipul ei. Stă în fund, ţeapănă ca o scândură. Cu ochii mari. Faţa palidă. Mi se pune un nod în stomac. O fi durând-o ceva?

Mă duc repede la ea.

— Sabine! ţipă şi i se scurge o lacrimă pe obraz.

Nu se uită la mine. Priveşte fix în faţă. Exclamă din nou şi clipeşte de câteva ori.

— Sabine?

Leagănă uşor din cap.

— Unde a…

Se uită în jur. Apoi la mine. Are lacrimi în gene.

— Bastien? rosteşte, de parcă numele meu ar fi o întrebare deznădăjduită.

Abia acum bag de seamă că sunt în genunchi, lângă ea, cu degetele împletite cu ale ei. Mă strânge la fel de tare ca mine. La fel de tare ca atunci când am scos-o din groapă.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Jules.

Tresar. Eu şi Ailesse ne retragem mâinile.

— Verificam doar că e bine legată, răspund iute.

Trag zdravăn de nodul funiei, ca să fiu cât mai convingător.

— Începuse să se zbată, adaug, şi simt că-mi ard obrajii de ruşine. Are halucinaţii.

Asta, cel puţin, e adevărat.

— Cred că s-a lovit la cap când a căzut în groapă.

Ailesse se ghemuieşte lângă lespede, parcă meditând la vorbele mele. Ce-i drept, are o vânătaie urâtă aproape de tâmplă.

Jules nu spune nimic. Nu îndrăznesc să mă uit în ochii ei când mă ridic în picioare. Se lasă o tăcere apăsătoare în momentul în care mă duc spre locul de lângă uşă unde a rămas în picioare. Întind mâna să iau găleata cu apă pe care tocmai a adus-o, iar Jules face un pas înapoi.

— Mă descurc şi singură! îmi spune pe un ton tăios.

Se strecoară pe lângă mine şi se duce la fratele ei.

Oftez. Urăsc tensiunea asta dintre noi. Jules n-a fost deloc încântată când am scos-o pe Ailesse din groapă, dar cum aş fi putut s-o las să moară? Îmi trec ambele mâini prin păr şi mă duc la cărţile lui Marcel, aşezate morman. Apuc una la întâmplare, iau loc pe un scăunel şi încerc să mă fac util. În momentul de faţă, nu mai ştiu care e obiectivul meu.

— Ce facem acum? întreabă Jules, ghicindu-mi gândurile, ca de obicei, deşi suntem certaţi. Înmoaie o batistă într-un castron cu apă decantată şi tamponează uşor rana lui Marcel. Regina n-o să se mai lase păcălită şi a doua oară, iar catacombele nu i-au slăbit puterile atât de mult pe cât ne aşteptam.

Marcel încuviinţează din cap şi o priveşte pe Jules cum îl oblojeşte.

— E posibil să dureze un timp – eventual chiar câteva zile – până să-i slăbească îndeajuns puterile unei Descântătoare de Oase. Gândiţi-vă că Ailesse nu şi-a pierdut toată vigoarea odată.

— Are noimă ce spui, răspund şi arunc o privire furişă spre Ailesse.

Nu dă semne că ne-ar asculta. Se uită cu privirea rătăcită la mâinile care îi atârnă moi.

— Cu ocazia asta, măcar s-a lămurit şi regina că nu are de-a face cu nişte nătărăi, zice Jules. Suntem la fel de periculoşi ca ea.

N-aş fi aşa sigur, dar o las pe Jules s-o facă pe grozava. N-a fost în stare să taie funia scripetelui înainte să iasă regina din groapă. A avut noroc că regina n-a apucat să-i găsească ascunzătoarea. Din cauză că s-a mai surpat o zonă a tunelului, aceasta a luat-o la fugă cu celelalte Descântătoare.

— Când crezi că se întoarce? întreabă Jules şi înmoaie din nou batista în apă.

— Nu se mai întoarce, murmură Ailesse.

Ne uităm toţi la ea. Îi tremură bărbia.

— Citiţi şi gândurile voi, Descântătoarele de Oase? comentează Jules, săgetând-o cu privirea.

— Nu după mine a venit mama, răspunde Ailesse, aproape şoptit.

Până şi glasul ei şi-a pierdut energia.

— Atunci, după ce-a venit? pufneşte Jules.

Ochii lui Ailesse sticlesc. Întoarce capul într-o parte.

— Nu vrei să-mi răspunzi?

— Dă-i pace! mormăi.

Privirea pe care mi-o aruncă Jules e aceeaşi pe care le-o aruncă tuturor băieţilor din Dovré când îi fac avansuri. O secundă mai târziu sunt trântiţi la pământ,

cu nasurile sparte.

— De ce-i ţii partea?

— Nu ţin partea nimănui. Vreau doar o clipă de linişte, ca să găsesc o cale de a scăpa toţi trei din încurcătura asta.

Ca să fiu mai convingător, lovesc cu degetul în pagina cărţii, chiar dacă n-am găsit nicio informaţie utilă. Cititul nu se numără printre talentele mele.

— E încurcătura *ta,* Bastien! se răsteşte Jules. Nu a noastră.

— Ce tot spui acolo?

— Nu noi am căzut în mrejele unei sirene. Putem oricând pleca şi să te lăsăm să te descurci singur.

Mă uit la ea năucit, căci nu mă aşteptam la o asemenea replică. Din prima clipă în care i-am cunoscut pe Jules şi Marcel, am fost legaţi de interesul nostru comun, indiferent de complicaţiile care puteau apărea. Nu mai vor să-şi răzbune tatăl?

— Atunci, plecaţi!

Vocea îmi tremură de mâhnire pe care încerc s-o maschez în furie. Le arăt uşa.

— Nu v-am cerut niciodată să faceţi ceva pentru mine.

Doar am crezut că vor face, cum şi eu aş fi făcut pentru ei.

Marcel ridică un deget.

— Dacă-mi permiteţi, am două lucruri de spus: unu, sora mea nu vorbeşte în numele meu. Şi doi, fă-ţi milă de mine, Julienne, şi nu-mi mai chinui braţul. Am şi eu sistem nervos, în caz că ai uitat.

Jules tresare şi se opreşte din operaţia de curăţare vecină cu bătaia. Aruncă batista în castron şi oftează.

— Nu te părăsim, Bastien. Altceva am vrut să spun. Problema e, zice şi îşi muşcă buzele, că niciodată nu

ne-am gândit că tu o să fii sufletul pereche. Din cauza asta, totul e compromis. Eşti convins că sunteţi suflete pereche? Deocamdată n-am văzut nicio dovadă.

— Are dreptate, spune Marcel. Am ajuns la concluzia asta pentru că n-a venit nimeni altcineva la pod. Poate că adevăratul suflet pereche al lui Ailesse era prea bolnav ca să vină, ori locuia prea departe şi a ajuns după plecarea noastră.

Mă uit la ei şi nu-mi vine să cred că purtăm discuţia asta.

— Şi ce propuneţi? Să verificăm teoria omorând-o pe Ailesse, ca să vedem dacă mor şi eu?

Marcel lasă ochii în pământ. Jules îşi muşcă iar buzele.

— Bastien e *mon amouré,* murmură Ailesse. Dacă aţi simţi ce simte el, v-ar dispărea orice urmă de îndoială.

Mă încrunt.

— N-ai de unde să ştii ce simt eu.

— Aşa e, dar văd.

Înaltă în sfârşit ochii ciocolatii spre mine şi înghit în sec. Îmi amintesc aceiaşi ochi uitându-se la mine din groapă. Părea atât de speriată şi singură, exact cum m-am simţit eu după moartea tatei.

Închid cartea cu brutalitate. Ailesse nu e o victimă.

— Nu am nicio fărâmă de afecţiune pentru…

— Nu e vorba de afecţiune, spune ea cu un calm desăvârşit.

E placidă, aproape nepăsătoare.

— Am fost hărăziţi unul altuia. O simţi la fel de bine ca mine, Bastien.

Îmi ard obrajii.

Jules clatină din cap, consternată.

— E insuportabilă!

Ailesse ridică din umeri şi-i întoarce spatele.

Îmi frec faţa cu mâinile.

— Se poate să revenim la subiectul care ne interesează?

— Şi care ar fi acela? întreabă Marcel şi se lasă pe spate.

— Cum procedăm acum. Trebuie să schimbăm strategia.

Nu pomenesc nimic despre un nou plan de a-i întinde o cursă reginei. Ca Ailesse, şi eu cred că mama ei nu se mai întoarce.

— Rămânem aici o perioadă – se înţelege de la sine – şi, din când în când, unul dintre noi se duce după alimente şi provizii. În ce priveşte ruperea legăturii sufleteşti, cartea lui Marcel o să ne fie de ajutor. O să citim şi-o să răscitim fiecare pagină, până găsim răspunsul. Chiar dacă ne ia câteva săptămâni.

— Şi pe urmă o omorâm? întreabă Jules.

Îmi tresaltă inima. Vreau să mă uit la Ailesse, dar mă stăpânesc. Îi arunc o privire lungă lui Jules. Ani întregi am căutat cu disperare o cale de a ne răzbuna, dar Jules pe care o ştiu nu e atât de însetată de sânge. Doar când suferă devine atât de crudă. Trebuie să-i dovedesc că n-am uitat de pactul care ne-a pecetluit prietenia.

— Da, răspund, cu un nod dureros în stomac. Pe urmă o omorâm.

21

Ailesse

Sabine stă întinsă pe spate lângă mine suntem pe o pajişte de lângă Château Creux şi admirăm Bolta

Nopţii. Stelele sunt scânteietoare, iar constelaţiile Vânătoresei şi a Şacalului strălucesc deasupra noastră cu o claritate desăvârşită.

— E lună nouă, zice Sabine, cu o mână sub cap. Trebuia să fie prima ta noapte de călăuzire.

— Aşa e, încuviinţez, cu vocea sugrumată de durere. Dar nimeni nu mai poate călăuzi şi n-am cum să îndrept situaţia.

— Eşti sigură? Nu te da bătută, Ailesse! Întotdeauna există soluţii.

— Fluierul de os e distrus, spun şi mă întorc spre prietena mea, dar a dispărut.

Mă uit în ochii strigii.

— Ailesse.

Cineva mă înghionteşte în braţ. Deschid ochii. O văd pe Jules aplecată peste mine.

— Ies după provizii. Vrei să te duc la toaletă mai întâi?

Nu gândul la acel cotlon infect al catacombelor mă trezeşte de-a binelea, ci tonul lui Jules. Calm şi neprefăcut. Fără toane. Îmi reaminteşte că am ajuns să ne suportăm reciproc în ultimele zile. Îmi reaminteşte că au trecut peste două săptămâni de când sunt închisă aici. Iar mama nu a venit după mine.

— Nu-i nevoie.

Mă ridic agale în fund, pe lespedea de calcar, sub privirile neîncrezătoare ale fetei. Chiar şi o mişcare atât de banală necesită un efort imens din partea mea. Răpitorii mei mi-au dat mâncare şi apă, dar tânjesc nespus după Lumina Elarei.

— Marcel? strig.

Vocea mi-e atât de slăbită, încât abia ajunge la urechile lui. Ridică privirea din mormanul de cărţi pe care le studiază împreună cu Bastien, pe vagonetul-

masă.

— Ai idee când e lună nouă?

— Bineînţeles.

Rânjeşte mândru şi scotoceşte pe sub cărţi, de unde scoate un pergament acoperit cu însemnările lui.

— Ţin socoteala zilelor la fiecare oră. Şi de câte ori se întoarce unul dintre noi de la Dovré, compar ora de afară cu calendarul meu. Până acum s-au potrivit, zice şi bate cu degetul în pergament. Astă-seară e lună nouă.

Bastien îşi îndreaptă atenţia spre mine.

— Are vreo însemnătate?

Se uită atent la faţa mea şi încerc să ascund orice umbră de nelinişte.

— Ce se întâmplă de lună nouă?

Clatin din cap.

— Nimic… E neimportant…

Întorc privirea. Grija pe care mi-o arată mă nedumereşte, ţinând seama că plănuieşte să mă omoare.

— Am visat urât, atâta tot.

Nu reuşesc să mai stau dreaptă, aşa că mă ghemuiesc în colţ şi mă sprijin de lespede.

Acum se uită şi Jules îngrijorată la mine – ceea ce e cu atât mai ciudat.

— Câtă forţă ţi-a mai rămas? mă întreabă, după care coboară tonul. Se termină când e lună nouă?

Habar n-am.

— Sunt bine, spun, deşi ştiu că Bastien e obiectul îngrijorării lui Jules.

Cine ştie cât mai am de trăit după ce mă părăseşte şi ultima fărâmă din Lumina Elarei?

Jules se foieşte de pe un picior pe altul. În sfârşit i s-a vindecat genunchiul.

— Ar fi bine să te odihneşti cât lipsesc.

Încuviinţez din cap, fără nicio tragere de inimă. Oricum asta fac tot timpul.

Îşi ia sacul gol şi merge spre uşă, oprindu-se în dreptul lui Marcel.

— Nu mai avem timp, îi şopteşte. Trebuie să găseşti o cale de a rupe legătura de suflet. *Repede!*

— Tu ce crezi c-am încercat să fac până acum? bombăne Marcel şi arată spre teancul de înseninări şi cărţile împrăştiate pe masă.

— Mai încearcă! se răsteşte ea.

Băiatul se încruntă, iar Jules lasă capul în pământ şi oftează.

— Scuză-mă! Te rog doar să-ţi dai toată silinţa.

Îl sărută pe obraz, îi aruncă o privire abătută lui Bastien şi iese din cameră.

„Dă-ţi toată silinţa”. Vorbele ei îmi aduc aminte de ce mi-a spus Sabine – sau striga – în vis: „Nu te da bătută, Ailesse! Întotdeauna există o soluţie”.

Ce semnifică toate astea? Am năluciri? Am ignorat imaginea pâlpâitoare a lui Sabine de acum două săptămâni, crezând că e o halucinaţie provocată de lovitura la cap. Nu mi-a mai apărut niciuna de atunci. Dar acum nu pot să nu mă întreb,” O fi găsit o cale de a comunica cu mine? Speranţa îmi renaşte în suflet.

Bastien se apropie de mine, cu păhărelul cu apă decantată. Păşeşte prudent, cu o figură inexpresivă, şi îşi fereşte ochii de mine. E comportamentul lui obişnuit de câte ori se află în preajma mea. Ni se ating degetele în momentul în care îmi întinde paharul. Mă trece un fior cald şi scot un geamăt. Nici pentru mine nu e uşor să fiu atât de aproape de el. Apuc paharul cu ambele mâini – ceea ce nu e deloc simplu, pentru că sunt încă legate – şi-l beau până la fund.

— Mulţumesc!

Ni se intersectează privirile. A lui e speriată şi întrebătoare. Nu i-am mulţumit niciodată pentru nimic, nu direct, cel puţin.

Îi înapoiez paharul. De data asta, când ni se ating mâinile, e rândul lui Bastien să se înfioreze.

— Mai vrei? mă întreabă, apoi adaugă, înainte să apuc să-i răspund: Pot să-ţi mai aduc.

Se duce la găleata cu apă şi se uită în ea.

— Din păcate, s-a golit şi ea, spune şi-mi aruncă o privire agitată. Nu-i nimic.

Arată cu degetul mare spre uşă şi merge cu spatele în direcţia ei.

— Revin imediat.

Îmi stăpânesc un zâmbet în momentul în care se împiedică la ieşirea din cameră. Nu l-am văzut niciodată atât de stângaci.

E aproape adorabil… atât cât poate fi un om care vrea să te omoare.

Marcel ia alt pergament de pe masă şi mormăie ceva despre luni, pământ şi apă.

Mă întorc spre el şi las capul într-o parte.

— E ciudat… Nu mi-am închipuit că a auzit cineva de Fermecătoare până să vă cunosc pe voi.

Se răsuceşte şi clipeşte de două ori, încă pierdut în gânduri.

— Sunt şi oameni care au auzit. Există legende, superstiţii, câteva balade… dar puţine surse de informaţii.

— Cu toate astea, *tu* ştii foarte multe.

Ridică din umeri cu modestie.

— În cazul meu, e o pasiune. Nu-mi găsesc astâmpărul, dacă n-am ceva cu care să-mi ocup mintea.

Marcel fără astâmpăr? Mi se zguduie umerii de râs. Băiatul rânjeşte, neînţelegând foarte bine ce e atât de amuzant. N-am cum să nu prind drag de el. Spre deosebire de Jules şi Bastien, el nu pare să nutrească o aversiune înnăscută faţă de mine.

— Dacă ţi-aş spune că nu ştii destul?

— Nu m-ar mira câtuşi de puţin. Există om care să ştie destul despre ceva?

Îmi muşc buza.

— Dar dacă ţi-aş spune că sunt dispusă să-ţi îmbogăţesc cunoştinţele?

Se încruntă şi aruncă o privire vigilentă spre uşă.

— E vreun şiretlic dintr-ale tale?

— E o propunere. Mă crezi sau nu, n-am niciun chef să mor. Şi, cum nu-mi pot omorî iubitul în momentul de faţă, vreau să te ajut să rupi legătura de suflet care ne uneşte.

Alung vocea din minte care-mi şopteşte că e o misiunea irealizabilă. Prefer să ascult vocea lui Sabine: „Nu te da bătută, Ailesse!”

Marcel vâră o mână în buzunar. E semn că s-a mai destins.

— De acord.

Vine spre mine, cu ochii în pergamentul din mână.

— Poţi să-mi spui ce semnifică o semilună cu susul în jos?

— Ce are asta de-a face cu legătura de suflet?

— Nu ştiu. Tocmai asta-i problema – dar, poate, şi răspunsul. De multe ori, când dezlegi un mister, descoperi şi soluţia altuia.

Are noimă ce spune şi trebuie să începem de undeva.

— Semiluna cu susul în jos e luna care apune. Dar poate reprezenta şi un pod.

— Hm, un pod, cugetă Marcel, scărpinându-se în barbă. La asta nu m-am gândit. Dar dacă se atinge de alt simbol?

Ridic din sprâncene când îmi arată pergamentul. Desenul înfăţişează fluierul de os. N-am ştiut că Marcel a apucat să-l studieze înainte să-l rupă Jules.

— Vezi? spune şi pune degetul sub ultima gaură a fluierului, unde se găseşte un triunghi răsturnat aşezat pe semiluna cu susul în jos – exact în locul în care era sculptat instrumentul adevărat. Triunghiul înseamnă apă, nu-i aşa?

Încuviinţez din cap.

— Când simbolurile sunt aşezate astfel, unul lângă altul, semnifică podul sufletelor.

— Podul sufletelor?

— Podul pe care trebuie să-l traverseze morţii, ca să pătrundă în Viaţa de Apoi.

— Adică unde-i călăuziţi voi, Descântătoarele de Oase.

— Într-adevăr.

Se vede treaba că Bastien i-a povestit discuţia noastră.

— Evident, nu era vorba de Castelpont, fiindcă albia râului de acolo e secată.

Se aşază lângă mine şi pune degetul pe triunghiul răsturnat din imagine.

— Podul sufletelor se află sub Marea Nivous.

— *Sub* mare?

Dacă mama m-ar auzi în clipa aceasta că dezvălui secretele Fermecătoarelor, m-ar renega. Pe de altă parte, m-a abandonat deja. „Am încercat, Ailesse. Asta e singura soluţie”. Mi se pune un junghi în piept şi înghit cu greu.

— Podul sufletelor e pod terestru.

Mă opresc şi mă chinuiesc să-mi cobor picioarele, ca să-i fac loc lui Marcel. Se trage mai aproape de mine.

— Iese la suprafaţă, doar când sunt cele mai joase maree.

— Aşadar, când e lună plină sau nouă, spune băiatul, impresionându-mă încă o dată cu toate cunoştinţele pe care le-a acumulat.

— Da, dar Fermecătoarele pot călăuzi doar când e lună nouă.

— Adică diseară?

Încuviinţez din cap.

— Atunci morţii sunt atraşi pe podul sufletelor. Fluierul de os… nu e folosit doar ca să atragă iubiţii pe poduri. Tot el ademeneşte morţii să traverseze podul sufletelor, adaug, cu un oftat.

Mama trebuie că-şi iese din minţi de grijă. Dacă morţii nu sunt chemaţi astă-seară, se vor ridica din morminte şi se vor hrăni cu Lumina celor vii. Vor ucide suflete. Pe vecie.

— Un pod al sufletelor care e, de fapt, un pod terestru…, meditează Marcel, legănând din cap. Fascinantă treabă. Oare asta semnifică ăsta?

Bagă mâna în buzunar şi e cât pe ce să-mi sară inima din piept.

Scoate la iveală fluierul de os.

E întreg. Intact.

Îl răsuceşte, ca să-mi arate un simbol, dar uluirea îmi înceţoşează vederea.

— Cum ai…

Mă năpădesc o mulţime de emoţii.

— Era rupt. Am văzut-o cu ochii mei pe Jules când l-a rupt.

Marcel chicoteşte.

— Da, mi-a povestit, zice şi flutură nepăsător din mână. Voia doar să te enerveze. În realitate, a rupt un os găsit prin catacombe. Fluierul a fost în bocceaua mea de la bun început.

— Poftim?!

Mi se învârte capul când mă gândesc la acea primă zi cumplită pe care am petrecut-o aici. N-am văzut foarte clar ce ţinea Jules în mână. A zis că e fluierul şi am crezut-o, pentru că, în lumina difuză a opaiţului ei, desluşeam doar un os subţire.

Cât de neroadă am fost!

— Ăsta e tot un simbol al podului sufletelor? întreabă Marcel, arătând spre partea fără găuri a fluierului.

Mintea mi se limpezeşte suficient cât să observ la ce se referă. Simbolul acesta are trasată o linie prin mijlocul triunghiului inversat – simbolul pământului, nu al apei.

— Ăăă… da, răspund, doar ca să spun ceva.

Nu m-am gândit niciodată la mica diferenţă dintre simboluri şi nici acum nu mi se pare prea importantă. Mă gândesc doar la figura uimită şi recunoscătoare a mamei în momentul în care-i voi pune fluierul în mână. O să mă primească înapoi. O să-mi zâmbească cum rareori face. O să mă mângâie pe obraz şi-o să spună „Bravo!”.

Îmi dau seama brusc ce-am de făcut. Trebuie să fug. Diseară. La miezul nopţii. Fermecătoarele trebuie să călăuzească morţii, iar mama o să aibă nevoi de fluier.

— Habar n-aveam că există un pod terestru în zonă, spune Marcel, încă pătruns de cele aflate.

Ochii îmi fug la pelerina lui, dar nu e destul de mult desfăcută, ca să-mi dau seama dacă e vreun cuţit

ascuns în ea.

— Nimeni nu ştie, în afară de familia mea. E aproape de un ţărm greu accesibil, spun, îndrugând tot ce-mi trece prin minte, numai ca să-i aţâţ interesul. E imposibil să cobori pe faleza de acolo dacă nu ştii unde se află treptele ascunse.

Mă întorc, ca să fiu cu faţa la el.

— Aşa deci?

Îmi imită gestul şi i se mai desface puţin pelerina. Inima îmi bate cu putere. Văd un cuţit la centura lui. E mic, dar nu contează.

— Pe lângă asta, locul nu poate fi folosit drept port din cauză că marea e plină de stânci şi pietre colţuroase.

Trebuie să mă mişc cu repeziciune. Îi iau cuţitul – ceea ce va fi dificil cu mâinile legate; îl ameninţ, ca să nu scoată un sunet; îmi tai funia de la mâini; iau fluierul şi pe urmă oasele mele de har. Bastien le-a ascuns într-un ulcior ciobit, când credea că dorm.

— Cea mai venerată parte a podului e la capătului lui, zic, aruncând şi ultima momeală. Nu ştiu dacă e bine să-ţi spun. Sunt informaţii sacre.

Marcel se apleacă spre mine.

— Poţi să ai încredere în mine, Ailesse.

— Oare?

Îmi vibrează tot corpul de o energie nelinişţită, aproape frenetică. Îl apuc de pelerină şi-l trag mai aproape, ca pentru a-l privi în ochi. Băiatul înghite în sec, dar nu-i dau drumul. Mânerul cuţitului e la un lat de deget de mâna mea.

— Trebuie să juri că nu vei divulga nimănui ce urmează să-ţi spun, îi şoptesc, deşi secretul nu e cu nimic mai important decât ce i-am spus deja.

— Bine. Jur!

Îmi apropii gura de urechea lui. Înfig degetele în stofa pelerinei.

— Tărâmul muritorilor şi cel veşnic sunt despărţite de două Porţi, îi povestesc şi apuc mânerul cuţitului. Nu sunt făurite din lemn, pământ ori fier.

Retrag arma cu grijă.

— Poarta lui Tyrus e făcută din apă, iar a Elarei din…

Chiar nu ştiu, în afară de faptul că e nepământeană şi aproape invizibilă.

— Ce tot şuşotiţi acolo?

Îmi sare inima din piept.

S-a întors Bastien. Stă lângă uşă şi ne priveşte bănuitor. Găleata cu apă din mâna lui picură pe jos.

Mă îndepărtez de Marcel şi pitesc cuţitul sub coapsă. Stofa voluminoasă a pelerinei lui îmi maschează mişcarea.

Marcel îi răspunde lui Bastien cu zâmbetul lui obişnuit.

— Ailesse îmi vorbea despre simbolurile de pe fluier, spune el, ţinându-şi promisiunea de a nu pomeni nimic despre Porţi.

Bastien se încruntă şi mai mult.

— De ce-ar face asta?

Marcel ridică mâinile nedumerit.

— Ca să ne ajute să găsim o cale de a rupe legătura de suflet.

Îl pironesc pe Bastien cu privirea şi adaug:

— Nu doar tu îţi doreşti să pun capăt acestei relaţii.

Grimasa îi persistă pe chip câteva clipe, după care lasă capul în pământ. Mă cuprinde un sentiment de vinovăţie, dar nu-i dau atenţie.

— Relaţie? mormăie şi pune găleata jos. Asta ar presupune că am acceptat-o de bunăvoie.

Se duce la etajere şi se uită în câteva borcane şi oale la întâmplare.

— Data viitoare când ai ceva important de spus, spune-mi şi mie.

— Bine, încuviinţez, cu inima strânsă.

Simt lama rece a cuţitului lipită de piciorul meu. Aş putea să-l arunc chiar acum în Bastien. Poate că n-am nevoie de o armă ritualică, ca să-l ucid şi să curm legătura noastră de suflet.

Se uită la mine şi pune mâinile-n sân.

— Ascult.

Ridic din umeri.

— Am epuizat toate lucrurile importante pe care le aveam de zis pe ziua de azi. Vreau să mă odihnesc.

Marcel oftează, uşor dezamăgit.

— Mi-ai fost de mare ajutor, Ailesse. Îţi mulţumesc!

Coboară de pe lespede şi mi se pune un nod în stomac în clipa în care bagă fluierul la loc, în buzunar.

Îmi schimb poziţia cu atenţie, chinuindu-mă să ţin cuţitul ascuns. Închid ochii, conştientă că privirea neîncrezătoare a lui Bastien e încă îndreptată spre mine.

Mă prefac că dorm toată ziua. Spre seară revine şi Jules, iar răpitorii mei discută despre ce i-am spus lui Marcel. În cele din urmă, adorm unul câte unul. Până şi Bastien moţăie, deşi e rândul lui să stea de pază. Probabil are un pic mai multă încredere în mine, după atâta vreme.

Îmi înăbuş sentimentul de vinovăţie. Îmi tai funiile şi mă apropii tiptil de Marcel. Îi scot fluierul din buzunar şi mă îndrept spre etajere. Îmi bate inima cu putere când iau urciorul ciobit. Înăuntru sunt oasele mele de har.

Iau o punguţă de piele, în care Jules ţine monedele,

şi pun oasele în locul lor. Simt cum vibrează energia în mine când le ating rând pe rând. Medalionul din os de capră sălbatică. Osul din aripa unui şoim călător. Dintele unui rechin-tigru. Odată ce-mi trec peste cap şnurul colierului, iar punguţa mi se lipeşte de piept, inspir adânc şi închid ochii. Simt cum mi se înzdrăvenesc forţele.

Sunt din nou întreagă. Echilibrată.

Sunt Ailesse.

Oasele de har sunt mai slabe decât înainte – am stat prea mult timp în întuneric –, dar asta se poate remedia rapid.

Iau un opaiţ şi împing uşor uşa camerei. Încleştez degetele pe mânerul cuţitului lui Marcel şi arunc o privire spre Bastien. Părul negru îi cade pe ochii închişi şi flutură în bătaia respiraţiei lui profunde.

Mă năpădeşte un potop de emoţii. Răcoarea apei pe care mi-a dat-o. Strânsoarea fermă a mâinii lui când m-a tras din groapă. Ecoul vorbelor lui: „Ridică-te puţin. Ia-mă de mână”.

Îmi mijeşte un zâmbet pe buze.

Vâr cuţitul la cingătoarea rochiei. N-o să-l ucid pe Bastien. Deocamdată. O să mă întorc la mama, o să-i dau fluierul şi o să călăuzesc morţii alături de ea. Dar, înainte să se încheie anul, o să-l găsesc pe Bastien şi-o să fac ce trebuie făcut.

Mă furişez din cameră şi mă uit cu inima sfâşiată la peretele de cranii, apoi mă întorc spre tunelul care se deschide înaintea mea.

Ajută-mă, Elara, să găsesc drumul de a scăpa din această temniţă!

22

Sabine

Tolba încărcată mi se izbeşte de spate în timp ce alerg pe faleza de la Marea Nivous. N-am tras nicio săgeata de când am omorât rândunica de noapte. Nu ştiu ce caut, dar simt că trebuie să mă grăbesc. Trebuie să iau o decizie şi să ucid şi ultima pradă.

Ailesse e în subteran de cincisprezece zile. Nu mai pot aştepta să vină striga şi să-mi confirme că am ales corect osul de har. Până acum, am urmărit un porc mistreţ, un cal sălbatic şi chiar un foarte rar lup negru, dar am ezitat când mi s-a ivit ocazia să-i omor. Animalul acela îmi va da iscusinţa necesară de a o salva pe Ailesse? De ce nu-mi spune nimic striga? N-am mai văzut-o de când mi-a arătat imaginea prietenei mele.

Mirosul de sare şi mare îmi umple plămânii în timp ce alerg tot mai repede, cercetând câmpiile care mi se întind în faţă. Disting limpede fiece fir de iarbă unduitoare. Încă sunt uluită de harul rândunicii de noapte de a vedea în întuneric. Totul îmi pare luminos, ca şi când ar fi lună plină. Dar e lună nouă. Noaptea de călăuzire. Niciuna dintre *Leurress* n-a izbutit să vâneze un şacal argintiu la timp, aşa că, în disperare de cauză, Odiva a cioplit un fluier nou din osul unui cerb ritualic, pe care a gravat toate simbolurile de pe fluierul original. Rămâne de văzut dacă va avea aceeaşi putere. De câteva zile, întreaga *famille* e agitată din cauza asta.

După ce mai străbat în jur de un kilometru, cărarea începe să urce abrupt. Când ajung aproape de vârf, din

partea opusă apare un grup de femei cu toiege în mâini. Fermecătoarele, conduse de Odiva. Ridic din sprâncene. Au plecat deja de la Château Creux. Se apropie miezul nopţii? Mă pregătesc s-o iau la fugă în cealaltă direcţie – n-am voie să ies din casă astă-seară –, dar e prea târziu. M-au văzut deja.

Ajungem pe culme în acelaşi timp. Mă opresc faţă în faţă cu matriarha mea. Poartă toate cele cinci oase de har ale ei, la epoleţi, pe şiragurile de la gât şi în coroana impresionantă, dar nu poartă obişnuita ei rochie albastră ca safirul. În seara asta, e îmbrăcată în alb, ca celelalte Călăuze, deşi pe Odiva culoarea nu pare sfântă, ci nepământeană.

— Sabine, spune ea, măsurându-mă încruntată din cap până-n picioare. Ce cauţi aici? Au nevoie de tine acasă.

În noaptea de călăuzire ar trebui să rămân la castel, împreună cu fetele de vârste fragede şi cele prea bătrâne ca să mai fie Călăuze, în vreme ce majoritatea Fermecătoarelor îşi îndeplinesc misiunea pe podul sufletelor.

— Acolo mă duceam, *Matrone.*

Nu ştiu ce o mint: Odiva îşi doreşte la fel de mult ca mine să câştig şi cel de-al treilea os de har. Poate e de acord cu motivul pentru care mă aflu aici.

— Nu mi-am dat seama că e aşa de târziu.

Unul dintre dezavantajele vederii nocturne e că nu mai disting culorile cerului suficient de bine pentru a ghici cât e ceasul, deşi am harul ăsta de două săptămâni. Sper să mă învăţ cu el la un moment dat.

— Du-te repede! Noul tău os de har ar trebui să-ţi dea viteză sporită.

— Da, *Matrone.*

Trece pe lângă mine, iar celelalte *Leurress* o

urmează una câte una. Fără să le număr, ştiu că sunt treizeci şi patru, cu tot cu Odiva. În timp ce merg, degajează o eleganţă puternică, cu toiegele în mâini şi ţinuta dreaptă. Pe parcursul lunii, fiecare dintre ele are un program strict de antrenament, ca să fie pregătite de noaptea de călăuzire. Le observ totuşi buzele care se mişcă şi ochii îndreptaţi implorator spre Bolta Nopţii – şi chiar în jos, spre Infern. Închină rugăciuni deznădăjduite, mai speriate ca oricând din cauza noului fluier de os.

În momentul în care Odiva ajunge la poalele dealului, se întoarce şi se mai uită o dată la mine.

— Dacă stau mai bine şi mă gândesc, Sabine, mi-ar face plăcere să vii cu noi.

— Ca să *călăuzesc?* întreb aproape ţipând.

— Nu, ca să observi.

Mi se adună toată respiraţia în piept. Nu reuşesc să rostesc niciun cuvânt. Novicele n-au voie să se apropie de podul sufletelor. E prea periculos să fim în preajma Înlănţuiţilor.

Odiva mă cheamă cu o mişcare a mâinii. Mă duc spre ea cu inima îndoită şi cobor privirea de la ochii ei negri la medalionul colierului ascuns sub rochie: craniul de pasăre cu un rubin în cioc. Mă muşc de interiorul buzei. Ce altceva îmi mai ascunde *la matrone,* şi nu numai mie, ci întregii familii?

— Datorită lui, o să poţi vedea morţii acum, spune şi ridică piciorul rândunicii de noapte pe care-l port pe colierul lui Ailesse.

— Da, dar… n-am cel de-al treilea os de har. Cum rămâne cu ritul meu de trecere?

Mă apucă greaţa.

— Nu sunt pregătită.

Nu îndrăznesc să mă mişc. Odiva încă ţine în mână

piciorul rândunicii de noapte. Îşi plimbă unghia ascuţită peste ghearele păsării şi simt cum îmi zvâcneşte pulsul în gât.

— O parte dintre membrele familiei noastre mi-au împărtăşit îngrijorările lor în ceea ce te priveşte, spune, legănând din cap cu mâhnire prefăcută. Susţin că nu pari convinsă că ai dori să devii Călăuză.

— Am doar şaisprezece ani, îngaim, cu vocea sugrumată. Încă mai am timp să mă hotărăsc.

— Nu, Sabine. Din păcate, *timpul e* ultimul lucru pe care-l ai.

Odiva îşi retrage mâna de pe colierul meu şi-mi ridică bărbia. Atingerea ei e blândă, dar degetele, reci ca gheaţa.

— Timpul se apropie de sfârşit pentru noi toţi.

Încreţesc fruntea. Ce vrea să spună? Îi strălucesc ochii de nerăbdare, dar e febrilă şi silită.

— Să-i dăm zor, zice şi îşi vede de drum, convinsă că vin după ea. O să priveşti de pe ţărm, unde eşti la adăpost. Poate dacă vezi călăuzirea cu ochii tăi, o să înţelegi cât e de importantă sarcina ta.

Mă bate gândul să fug şi să-mi primesc pedeapsa mai târziu, dar mă gândesc şi la Ailesse. În seara asta, ar fi păşit pentru prima oară în viaţă pe podul sufletelor. Tot ce-a pătimit ca să vâneze animalul perfect, toate harurile pe care le-a câştigat, totul pentru a-şi îndeplini visul de a deveni o Călăuză iscusită.

Trag aer în piept, îmi încleştez pumnii transpiraţi şi mă alătur surorilor din familia mea.

Merg ca s-o onorez pe Ailesse.

În scurt timp, ajungem la altă faleză care coboară la un golf adăpostit de la Marea Nivous. Fermecătoarele mă conduc printr-un spaţiu strâmt

dintre doi bolovani, iar în interior se lărgeşte suficient cât să putem înainta una în spatele celeilalte. La picioarele noastre, coboară nişte trepte abrupte, cioplite în piatră. Mă ţin cu mâinile de pereţii de calcar şi calc cu grijă, regretând că nu am echilibrul pe care i-l dă lui Ailesse harul caprei sălbatice.

Număr o sută şaizeci şi şapte de trepte până când pun piciorul pe nisipul fin de pe ţărm. Sunt într-o grotă. Pe gura ei pătrunde o lumină cenuşie. Merg spre ea, împreună cu Călăuzele, şi ieşim pe o plajă luminată de stele. Apa pleoscăie uşor şi mă cuprinde o uimire nemăsurată. Câteva stânci scânteietoare mărginesc un drum din ce în ce mai vizibil care duce în mare.

Marea se retrage. Podul terestru iese la suprafaţă.

23

Bastien

Ailesse n-a fugit. E imposibil. Dar, oricât aş încerca să mă conving, nu-mi pot dezlipi ochii adormiţi de la dovadă. Lespedea de calcar. E goală. Cu excepţia unui morman de sfoară.

Inima îmi bate cu atâta putere, încât mă doare pieptul.

E imposibil.

Ba nu. Mă trezesc la realitate. E foarte posibil. Am ştiut de la bun început să Ailesse e capabilă să mă păcălească – deşi legată, deşi slăbită, deşi lipsită de oasele ei de har.

Oasele ei de har!

Sar în picioare şi fug. Mă împiedic de Marcel şi Jules, care dorm pe pământ.

— Au! mârâie Jules.

Marcel se opreşte din sforăit.

Mă duc repede la etajeră. Urciorul ciobit nu e acolo. Mă răsucesc şi-l văd pe masă. În jurul lui sunt împrăştiate monedele din punguţa lui Jules. Apuc iute urciorul şi mă uit în el. E gol.

— *Merde!*

Îl pun la loc, dar cade de pe masă şi se face fărâme pe jos.

Jules sare în picioare. Jumătate din păr i s-a desprins din coada împletită.

— Bastien, ce se…

Aruncă o privire spre lespedea de calcar şi rămâne cu gura căscată. Îşi apucă fratele de umeri şi-l scutură zdravăn. Marcel mijeşte ochii. Jules îi arată spre lespede.

Se ridică pe coate şi se uită nedumerit la locul în care trebuia să fie Ailesse.

— Ău…

— Ău?

Mă învârt dintr-o parte în alta, abia abţinându-mă să-l strâng de gât. Ştiu foarte bine ce s-a întâmplat.

— Arată-mi cuţitaşul pe care-l porţi la tine.

Bagă mâna în pelerină şi se îngălbeneşte la faţă.

— A dispărut! bolboroseşte. La fel şi fluierul de os!

Dau cu piciorul într-un ciob din urcior.

Jules se întoarce spre fratele ei, nevenindu-i a crede.

— Cum ai lăsat-o să se apropie aşa mult de tine?

Marcel se întinde la loc pe spate şi clatină din cap.

— *Eu* m-am apropiat de ea. Ailesse mi-a explicat simbolurile de pe fluier… Zicea că vrea să mă ajute.

Se freacă la ochi cu palmele.

— Astă-seară mai e şi lună nouă, mormăie. Noaptea ei de călăuzire. Mi-a dat clar de înţeles ce are

de gând. Prost mai sunt!

Oftez. Nu e doar vina lui Marcel. L-am văzut când stătea lângă ea şi nu i-am cerut să se mute.

— Toţi am fost proşti.

Jules se uită la mine, cu o figură ofensată.

— Pardon? Eu nu eram aici. Nu da vina pe mine pentru…

Se încruntă.

— Ce faci acolo?

Îmi prind centura tecii la spate. Cuţitul tatei e lipit de şira spinării. *O să repar greşeala,* îi promit.

Iau un opaiţ. Deschid uşa cu piciorul. Ies şi pornesc prin tunelurile întunecoase. Ailesse e încă aici. N-are cum să fi ieşit. N-am dormit mai mult de-o jumătate de oră, iar catacombele sunt un adevărat labirint.

Jules iese din cameră după mine.

— Aşteaptă-mă! strigă şi ochii căprui îi sclipesc în lumina opaiţului ei. Trebuie să te gândeşti bine. Ailesse şi-a recuperat toate oasele. Avem nevoie de un plan. Nu suntem pregătiţi să…

— N-o las să scape.

Mi se strânge gâtul. Am salvat-o din groapă. Chiar n-a însemnat nimic pentru ea?

Tot tu ai legat-o din nou, Bastien!

— Vin şi eu! anunţă Marcel, alergând după noi. Încremenesc când îi văd tolba cu săgeţi şi arcul de pe umăr.

— N-aveţi voie s-o omorâţi pe Ailesse. Aţi priceput?

Jules face ochii mici.

— Te temi pentru viaţa *ta* sau a ei?

— Ce importanţă are? îi răspund răstit.

Jules tresare şi se trage un pas înapoi. Mă încovoi de spate când se uită la mine cu ochii înlăcrimaţi. Doar de două ori am văzut-o Jules să plângă – acum şase

ani, când am găsit-o suspinând la mormântul tatălui ei, şi acum vreo două luni, când i-am spus că e mai bine să fim doar prieteni. Întind mâna şi o ating pe braţ.

— Ştii la ce mă refer, Jules.

Îi tremură nările şi îmi dă mâna la o parte.

— Nu mai e nimic clar. Poate că nu-ţi pot omorî scumpul tău suflet pereche, dar asta nu înseamnă că nu-i pot face rău, zice şi scoate cuţitul de la centură. Eu, spre deosebire de alţii, nu mi-am uitat misiunea.

Trece înaintea mea, ştergându-ne furioasă la ochi.

Oftez prelung şi merg după ea.

Când Jules se îndepărtează la câţiva metri, Marcel vine lângă mine. Ne grăbim, ca să ţinem pasul cu ea.

— Uneori, cred că ar fi în stare s-o omoare pe Ailesse, murmură el.

— Fii serios, Marcel! N-ar face aşa ceva.

Aplecăm capetele, ca să ne ferim de tavanul jos al tunelului.

— Tu ai face-o? mă întreabă, cu o voce uşor temătoare. Mai ales acum, că ai cunoscut-o pe Ailesse? Presupunând, firește, că n-ar exista toată încurcătura asta cu legătura de suflet.

Îmi masez o crampă nesuferită care mă înţeapă în coaste. Ailesse putea să mă ucidă astă-seară, dar n-a făcut-o. Chiar dacă avea oasele de har şi cuţitul lui Marcel.

— Dar tu? îi întorc întrebarea, iar Marcel se încruntă.

E o întrebare tâmpită. Marcel nu s-a pregătit niciodată să fie instrumentul răzbunării noastre. Eu şi Jules n-am vrut ca el să-şi mânjească mâinile cu sânge.

Dinspre zona inundată a tunelului se aude un pleoscăit înfundat. Jules a sărit în apă.

Îl bat pe Marcel pe spate.

— Hai mai repede! La viteza pe care o are Jules, o să traverseze jumătate de Gallia şi noi încă nu ieşim din catacombe.

Înaintăm cât putem de iute. Ne strecurăm prin crăpăturile drumurilor ascunse şi verificăm cel puţin douăsprezece rute pe care-ar fi putut s-o ia Ailesse.

Nu e de găsit.

Mă străfulgeră un gând înfiorător.

Oasele de har o ajuta să fugă.

Nu ştiu de la ce animale îşi ia Ailesse puterile, dar ştiu că majoritatea au un simţ de orientare nemaipomenit – păsările, câinii, pisicile. Era legată la ochi când am adus-o aici, dar probabil i-a rămas întipărit în memorie drumul până la camera noastră secretă. E posibil ca oasele de har s-o fi ajutat să şi-l amintească.

Mă opresc brusc.

— Jules! strig.

Marcel se izbeşte de mine.

În faţă, lumina opaiţului ei se opreşte, apoi se întoarce încet spre mine. A vârât cuţitul în teacă. O fi semn bun?

— Ailesse nu-i aici, spun.

Jules ridică dintr-o sprânceană.

— De unde ştii?

Mă codesc. N-o să-i placă ce-i spun. Totuşi, îi răspund.

— Aşa simt eu.

Poate e din cauza legăturii de suflet. Poate e instinctul. Oricare-ar fi, pare ceva crucial şi înfricoşător.

Jules strânge din buze. Încuviinţează din cap cu un amestec de amărăciune şi batjocură.

— Atunci, ce facem acum? întreabă şi-şi dă coada împletită pe spate. Ailesse poate fi oriunde.

— Nu cred. Astă-seară, surorile ei călăuzesc sufletele pe podul terestru despre care i-a povestit lui Marcel. Sigur s-a dus să le ajute.

Jules dă ochii peste cap.

— Pe-asta cu magia de oase şi suflete pereche eterne o mai înţeleg. Dar fantome? zice, clătinând din cap. Nu cred până când nu văd cu ochii mei.

Nu o contrazic.

— Trebuie să mergem la ieşirea de pe coasta râpei.

— Uşurel, spune şi mă prinde de braţ când dau să trec pe lângă ea. Cum o să găsim acest misterios pod terestru? Marea Nivous are peste o sută şaizeci de kilometri de coastă.

— Habar n-am, dar, dacă n-o găsim pe Ailesse astă-seară, o pierdem definitiv.

Broboane de sudoare rece mi se preling pe gât.

Jules mă iscodeşte cu privirea.

— Adică pierdem ocazia să ne răzbunăm.

— Totuna, spun şi mă îndepărtez.

— S-ar putea să nu fie chiar aşa greu să găsim podul terestru, intervine Marcel şi îşi dă părul ciufulit de pe faţă. Ailesse a pomenit ceva despre roci masive şi stânci, care nu permit ca vasele să navigheze prin apropiere. Asta restrânge căutările la sub treizeci de kilometri, pe coasta vestică, unde marea e plină de stânci. Tot acolo sunt şi cele mai abrupte faleze: din spusele lui Ailesse, trebuie să găsim treptele ascunse, ca să coborâm pe ţărm.

— Treizeci de kilometri? întreb şi mă întorc spre el. Dar sunt aproape zece numai ca să ajungem de la râpă pe coasta vestică. N-avem cum să parcurgem o asemenea suprafaţă într-o singură noapte.

— Nu şi dacă te gândeşti puţin, răspunde Marcel.

— Gândeşte tu şi pentru mine.

— Păi, e destul de clar că Descântătoarele au nevoie de un loc izolat pentru călăuzire. Un golf mic sau o lagună, de pildă. Pe urmă, trebuie să luăm în calcul şi caracteristicile podului terestru, care nu iese la suprafaţă când e maree normală; iese de doar două ori pe lună, când e cea mai joasă maree – maree lunare, li se mai spune, şi sunt influenţate de forma golfului. Prin urmare, cel mai probabil loc ar fi un golfuleţ îngust, în formă de braţ. Am văzut un singur astfel de golf pe harta coastei vestice.

Ameţesc un pic încercând să-l urmăresc.

— Ne poţi duce acolo?

Mă străduiesc să am încredere în geniul lui Marcel. A trebuit să memoreze o ditamai dâra de punctişoare ca să descopere locul pe care l-a descris.

Îmi aruncă un rânjet strâmb.

— Fireşte!

24

Sabine

Încet, încet, podul terestru iese şi-mi taie răsuflarea. Privesc splendoarea senină din faţa mea, marea argintie în îmbrăţişarea falezei calcaroase, siluetele stâncilor şi rocile masive care străjuiesc la intrarea în golf. La începuturile timpului, aici s-a născut prima *Leurress.* Elara a zămislit-o într-o rază argintie de lună, dar, când Tyrus a încercat să-şi prindă fiica înainte să cadă, n-a reuşit să ajungă la Bolta Nopţii din Infernul său. Ca s-o salveze, a făurit din pământ un pod între lumi, ce mai târziu avea să devină Gallia de Sud. Copila a trăit şi a prosperat, iar zeii au învăţat-o cum să deschidă Porţile tărâmurilor lor şi să călăuzească

morţii.

Morţii. Mă trece un fior rece pe şira spinării. O să le văd sufletele pentru prima dată. Mă uit în dreapta şi-n stânga, mă uit în spate, dincolo de Călăuzele care mă împresoară. Nu sunt destul de pregătită pentru un asemenea eveniment. N-am nici măcar toiagul cu care să dirijez sufletele spre pod. Arcul şi săgeţile nu-mi vor folosi la nimic, dacă sunt atacată.

Odiva schimbă câteva cuvinte cu Élodie, iar Fermecătoarea cu păr blond-cenuşiu mă conduce la zece metri distanţă de capul podului terestru. Mă foiesc şi-mi înfăşor braţele în jurul corpului. Sunt foarte expusă pe plaja deschisă.

— Nu se poate să privesc din grotă?

— Nu-ţi fie teamă, îmi zice Élodie. N-o să te deranjeze niciun suflet aici. Cântecul sirenei va ademeni morţii pe pod; nimeni nu-i rezistă. Iar, dacă încearcă să opună rezistenţă, acolo o vor face.

— Dar dacă nu sunt ademeniţi? întreb şi mi se ridică părul la ceafă. Eşti convinsă că fluierul nou o să dea rezultate?

— Ai încredere, Sabine.

Îmi strânge mâna, dar degetele ei tremurânde îmi dovedesc că nu e atât de sigură pe cât vrea să pară.

Se alătură celorlalte Călăuze şi împreună intră în apă până la glezne, în vreme ce marea se retrage agale de pe pietrele podului terestru.

Surorile mele Fermecătoare sunt nespus de frumoase îmbrăcate în albul ceremonial. Majoritatea poartă rochiile de la ritul de trecere. Multe găuri şi tivuri a trebuit să cos după nopţile de călăuzire. Am văzut şi proaspete Călăuze ştergându-şi lacrimile de la ochi. Sunt aceleaşi rochii pe care le-au purtat când şi-au călăuzit iubirii pe care i-au ucis. Mă simt

necuviincioasă şi izbitor de diferită în rochia mea de vânătoare şi cu doar două oase de har în loc de trei. Mă rog ca sufletele morţilor să nu bage de seamă.

Mă uit la mare şi scot un geamăt de uluire. Podul terestru a ieşit aproape în întregime. Doar câteva firişoare de apă se mai învolburează pe lângă roci. De unde mă aflu, podul seamănă cu un drum pietruit, într-o noapte ploioasă, brăzdat de şuvoaie. Odiva pune prima piciorul pe el, iar celelalte o urmează fără să aştepte vreun semn de la ea.

Călăuzele se răsfiră pe pod, la intervale regulate, cu toiegele pregătite. Senioarele se postează în locurile mai riscante – zone unde rocile sunt denivelate sau unde cărarea se îngustează de la patru metri la doi. Odiva se aşază la capătul podului, la vreo patruzeci de metri depărtare, la jumătate din lungimea golfului. Datorită harului rândunicii de noapte, care-mi dă nu numai vedere în întuneric, ci şi o mai mare acuitate la distanţă, o văd foarte limpede.

Matriarha îşi dă părul de abanos pe spate şi duce noul fluier de os la gură. Un cântec straniu şi frumos se înalţă peste clipocitul apei. Nu l-am mai auzit niciodată. E diferit de cel pe care l-a învăţat Ailesse pentru ritul de trecere. Nimeni nu exersează melodia pentru podul sufletelor, de vreme ce doar Odiva îl cântă.

Mă pregătesc să înfrunt ispita de a merge spre pod – toate Călăuzele iniţiate au muncit îndelung pentru a-şi dezvolta puterea de a-i rezista –, dar e doar o dorinţă vagă. Cântecul însă cheamă imediat morţii.

Mi se taie răsuflarea în clipa în care apare primul suflet în gura grotei din care am ieşit şi eu. Un băieţel. Trupul lui străveziu are culoarea despre care am auzit poveşti, nici caldă, nici rece. Fermecătoarele o numesc *chazoure.*

Păşeşte pe ţărm în pijamalele în care pesemne a fost îngropat. Are ochii rotunzi, de parcă abia s-ar fi trezit din somn adânc. Merge spre pod, dar pare speriat.

Vivienne îl întâmpină prima. Părul ei castaniu i se răsfiră pe umeri, când se lasă pe vine ca să fie la nivelul lui.

— Nu te teme, îi spune, cu un zâmbet blând. O să te ajutăm.

Băiatul o apucă sfios de mână, iar Vivienne îl conduce la Maurille, următoarea Călăuză la rând.

Respir uşurată. N-a fost aşa rău pe cât mă aşteptam. Pot doar spera că majoritatea morţilor vor fi ca băieţelul, serioşi şi blajini.

M-am entuziasmat prea repede.

Tresar când dau cu ochii de următorul suflet, un bărbat în toată firea. Coboară de pe faleză, cu capul înainte, ca un păianjen. *Chazoure-ul* străluceşte din lanţurile prinse în jurul gâtului şi trunchiului său. E Înlănţuit, osândit pe chinuri veşnice în Infernul lui Tyrus. A comis un păcat de neiertat.

Zâmbetul dispare de pe chipul lui Vivienne. Îşi atinge colierul din maxilarul unei pisici sălbatice, ia o poziţie defensivă şi apucă toiagul cu ambele mâini. Bărbatul se apropie de pod, dar se opreşte la capul acestuia. Vivienne pare la fel de îngrijorată ca mine. Din câte mi-a spus Élodie, toate sufletele urcă măcar pe pod.

Bărbatul se plimbă dintr-o parte în alta, mormăind ceva în barbă şi chinuindu-se să-şi smulgă lanţurile de pe el. La capătul podului, cântecul sirenei atinge o notă falsă: Vivienne se întoarce spre Maurille, care e la fel de nedumerită de comportamentul bărbatului. Vivienne coboară prudent de pe podul sufletelor şi

merge spre Înlănţuit. Când ajunge la el, acesta o îmbrânceşte. Ştiam că sufletele pot căpăta formă tangibilă, dar tot sunt şocată să văd că o fiinţă transparentă poate atinge un om viu.

Se aprinde o flacără în ochii lui Vivienne, care strânge şi mai bine toiagul. E Călăuză. E pregătită pentru astfel de situaţii.

Cu o repeziciune nemaivăzută, se preface că atacă cu toiagul şi întinde piciorul. Bărbatul cade pe spate. Înainte ca acesta să reacţioneze, ea îl ridică de jos şi roteşte toiagul, împingându-l spre pod. Cizmele bărbatului alunecă pe rocile ude. Nu are echilibrul lui Vivienne. Până la urmă, reuşeşte să-i scape din mână, dar Maurille e atentă. Dintr-un salt de şase metri. Fermecătoarea aterizează în faţa lui şi îl loveşte aprig cu toiagul în falcă. Bărbatul se clatină şi face câţiva paşi înapoi, dar ea îl prinde de lanţuri şi îl trage mai departe pe pod. Nu văd ce se întâmplă după asta. Un licăr de *chazoure* îmi atrage atenţia spre mare.

În apă e sufletul unei tinere. Înoată spre mijlocul podului. Nu-i văd restul corpului ca să-mi dau seama dacă e Înlănţuită.

— Îţi cer scuze, *mademoiselle!*

Scot un ţipăt şi mă răsucesc. La un metru de mine stă un bărbat *chazoure* pe care nu l-am observat. Slobod, din fericire.

Îşi scoate pălăria şi o duce la piept.

— Îmi poţi explica ce e cu drumul care trece prin apă? Nu ştiu dacă s-o apuc pe el, dacă duce undeva.

Îi tremură bărbia sub barbă.

— Nu se vede nimic în capătul lui.

Ce tot spune? Mă uit la pod şi mai ales la locul din care Odiva păzeşte Porţile Vieţii de Apoi. Doar că nu e nicio Poartă. La capătul podului e doar marea.

Rămân cu gura căscată. Nu pricep ce se întâmplă. Credeam că Porţile apar la chemarea cântecului de sirenă. Nu mă surprinde că nu văd Poarta Paradisului a Elarei – se spune că ar fi aproape invizibilă –, dar ar trebui să văd Poarta spre Infern a lui Tyrus. Potrivit Călăuzelor, e făcută din apă şi pluteşte în aer. Unele o asemuiesc cu o cascadă; altele spun că e mai degrabă un văl curgător. Dar bărbatul de lângă mine are dreptate – nu e acolo. Ceea ce înseamnă că lipseşte şi Poarta Elarei. Muzica fluierului din os de cerb n-a fost suficient de puternică pentru a aduce Porţile la suprafaţă.

Îmi bate inima cu repeziciune.

— Ar fi bine să încerci să traversezi, îi spun bărbatului, cu jumătate de gură.

Călăuzele vor şti ce să facă, mă încurajez, dar o privesc pe Odiva şi îmi muşc buzele de îngrijorare. Devine tot mai îngândurată, uitându-se când la sufletele care sosesc, când la locul în care ar trebui să se afle Porţile. Scoate medalionul din craniu de pasăre cu rubin, îl strânge pătimaş în pumn şi murmură „Te implor, te implor, te implor!”. Dacă Porţile noastre nu se deschid astă-seară, nu se va deschide nici o altă Poartă de călăuzire de pe faţa pământului. Fluierul de os le descuie pe toate.

Bărbatul îşi pune pălăria pe cap şi îmi aruncă un zâmbet *chazoure.*

— *Merci!* spune şi porneşte temător către pod.

Alte şapte suflete ies din grotă. Cinci coboară de pe faleză. Scot un icnet şi mă retrag prin nisip. Nu mai sunt câţiva morţi răzleţi, ci potop. Câţi oameni din Gallia de Sud au murit în ultima lună?

Circumspecte, sufletele se îndreaptă spre podul terestru. Mă uimeşte numărul Înlănţuiţilor – mai mulţi

de jumătate din sufletele adunate. Mulţi dintre ei poartă uniforme militare. Îmi aduc aminte că Odiva a menţionat ceva despre războiul care a izbucnit la nord de Dovré.

Toiegele Călăuzelor se rotesc, lovesc şi împung. Toate luptă în momentul acesta. Când Înlănţuiţii nu urcă pe pod, o parte dintre Călăuze dau fuga pe ţărm, să-i înfrunte. Dolssa se luptă cu doi odată. Roxane sare în apă, după un bărbat care înoată în larg.

Inima îmi bate atât de tare, mai să-mi sară din piept. Élodie mi-a spus că morţii sunt atraşi de pod, fără excepţie, dar cei care se află pe el vor să fugă. Nu au nicio ţintă. Îşi pierd minţile. Până şi Slobozii încep să riposteze. Scena din faţa mea e exact opusul tuturor poveştilor pe care le-am auzit despre noaptea de călăuzire. Îmi imaginam un sistem ordonat, iar atacurile asupra Înlănţuiţilor, rapide şi elegante. Doar un suflet cu totul aparte s-ar dovedi mortal.

Ca acela care a ucis-o pe mama.

Singurul mod de a-i învinge pe Înlănţuiţi este să-i faci să intre pe Porţi. Ceea ce acum nu se poate. Călăuzele se pot lupta cu morţii, dar morţii nu pot fi ucişi de două ori.

Unul dintre Înlănţuiţi o ia pe Maurille prin surprindere şi o aruncă de pe pod în apa puţin adâncă din jur. Mai fac cinci paşi înapoi. E un adevărat haos. Trebuie să plec de aici. Nu sunt destul de pricepută ca să-mi ajut surorile sau să mă apăr. Strâng în palmă colierul lui Ailesse. Am doar două oase de har şi…

Mă cutremur. Maurille are o rană sângerândă la cap. Probabil s-a lovit de o piatră. Se ridică în picioare în apă, tuşeşte şi îşi dă codiţele la o parte de pe faţă. Încearcă să meargă, dar se împleticeşte.

Înlănţuitul care a atacat-o sare de pe pod şi se

repede la ea. Maurille e o Călăuză versată, dar harurile n-au cum s-o ajute, dacă abia se ţine pe picioare.

Înlănţuitul loveşte cu pumnii. O nimereşte în falcă.

— Maurille! strig în momentul în care se prăbuşeşte.

Alerg. Mai repede decât mi-am pus vreodată harurile la încercare. Maurille a fost cea mai apropiată prietenă a mamei. A încercat să mă ajute în seara în care am ucis rândunica de noapte. N-o pot lăsa să sufere astfel.

Înlănţuitul o prinde de gât şi o ţine cu capul sub apă.

— Opreşte-te!

Iau disperată arcul din spate şi scot o săgeată şi tolbă. Trag şi-l lovesc pe Înlănţuit în braţ. Se strâmbă şi mârâie, dar nu sângerează la fel ca Maurille. Şi nici nu-i dă drumul.

Cu coada ochiului, văd scântei *chazoure.* Pe plajă se revarsă tot mai multe suflete. Se atacă unii pe alţii, nu doar pe Călăuze.

Doi bătăuşi se prăbuşesc în calea mea. Nu mă opresc. Sar peste ei. Am văzut *Leurress* mai agile ca mine, dar n-am făcut niciodată un salt atât de impresionant. Alt har de la rândunica de noapte.

Aterizez fără să mă rostogolesc şi îmi văd de drum. Gonesc spre Maurille.

E la şase metri distanţă de mal. Dă din picioare în apă. Stropi de apă ţâşnesc peste capul ei, apoi se opresc. E la capătul puterilor. Înlănţuitul nu-i dă drumul cu niciun preţ.

Înaintez prin apă. Nu mă mişc suficient de repede. Adrenalina nu-mi dă forţa de care am nevoie. Trebuia să fi ucis mistreţul, calul sau lupul.

Ajunsă la trei metri de Maurille, scot de la centură

cuţitul ritualic al lui Ailesse. N-o să-l omor pe Înlănţuit, dar sper măcar să-l gonesc.

Mă năpustesc spre ei.

Cu un urlet de epuizare, îi implânt cuţitul în piept.

25

Ailesse

Tunelul îngust prin care m-am târât când am intrat în catacombe a fost lărgit – probabil de Fermecătoarele care au venit să mă salveze. Acum drumul e încăpător şi uşor de parcurs.

Harurile m-au condus aici, parcă trasă de o aţă invizibilă.

O lumină argintie străluceşte la capătul tunelului. Mă cutremur, năpădită de un dor năprasnic.

Bolta Nopţii.

Lumina Elarei.

Îmi iau elan şi o rup la fugă, năpustindu-mă spre el. Sunt rechinul-tigru care despică apa. Sunt şoimul călător care se avântă spre cer. Sunt disperată să respir aer curat şi să simt energia Elarei.

Tunelul se termină şi dau buzna afară. Stelele Elarei străpung întunericul. Gem şi las forţa să mi se prelingă în corp şi să mă ridice pe vârfuri ca nişte aripi. Înclin capul pe spate şi râd. Ce dor nespus mi-a fost de această vigoare. Îmi întăreşte oasele şi-mi curge prin vene ca sângele.

Urc râpa cu uşurinţă şi gonesc printre copaci. Radiez, râd mai tare, alerg din ce în ce mai repede. Pământul e moale sub tălpile mele. Aerul din plămâni e revigorant şi curat. M-am ridicat din mormintele Dovréului şi din bezna adâncă a catacombelor. Sunt

vie. Sunt din nou eu.

În faţă îmi apare un bolovan masiv. Dintr-un salt, ajung în vârful lui şi aterizez cu graţia caprei sălbatice. Mă răsucesc şi privesc în jur. Harul şoimului îmi permite să văd până la trei kilometri în orice direcţie. Al şaselea simţ de rechin mă ajută să percep şi mai multe lucruri. În scurt timp, reuşesc să mă orientez în pădurea întinsă de la marginea oraşului.

Mă uit la constelaţii şi trasez o linie imaginară de la Steaua Nordului din sprânceana Vânătoresei până la cele două stele de pe gheara Şacalului. Calculez în funcţie de ziua din lună şi poziţia obişnuită a Stelei Nordului şi stabilesc cât e ceasul. E deja miezul nopţii.

Inima îmi bate cu putere. Trebuie să mă grăbesc.

Sar de pe bolovan şi alerg spre coasta vestică, rugându-mă să găsesc uşor podul terestru.

Copacii trec pe lângă mine în momentul în care prind şi mai mare viteză. Sar peste pâraie şi râuri, şi nu folosesc niciun pod. Pinii se termină şi începe un platou acoperit cu iarbă. Trag în piept aerul sărat. În zare se profilează falezele Mării Nivous. Alerg la marginea uneia şi arunc o privire dedesubt. Valurile se izbesc de ţărm, dar nu văd nici urmă de Călăuze. Nici nu mă aşteptam de la prima încercare. Locul în care se găseşte podul sufletelor e un secret pe care *les Leurress* îl află abia după ce încheie ritul de trecere.

Urmez faleza care coteşte spre sud. De ce n-am găsit podul încă? N-ar trebui să fie foarte departe de Château Creux. Revin în punctul de pornire şi o iau spre nord, să caut şi în cealaltă direcţie.

Ochii mei ageri văd doar valurile unduitoare. Cel de-al şaselea simţ sesizează doar vibraţiile vietăţilor marine.

Apoi, peste toate, se înalţă o masă de energie. Se

transformă în zumzet, apoi într-un ticăit şi, în cele din urmă, într-un bubuit intens şi distinct.

Îmi tresare inima când aud un sunet nou, precum vuietul unei cascade. Ciulesc urechile şi-mi dau seama că e un cor de ţipete şi strigăte de luptă.

Fermecătoarele au început să călăuzească morţii. Cumva, *fără* fluierul de os.

Mă reped la marginea unei faleze înalte, unde sunetul se aude mai tare. Arunc o privire peste malul abrupt şi mi se taie răsuflarea.

Podul sufletelor.

Un pâlc de rochii albe dansează într-o vijelie de *chazoure.* N-am mai văzut niciodată culoarea asta, dar nu are ce altceva să fie. Morţii o poartă. Sunt făcuţi din ea.

E mai impresionant decât îmi închipuiam.

Îmi dau lacrimile. În sfârşit, mă aflu aici! De când mă ştiu, am visat să intru în rândul Călăuzelor – să stau alături de elita familiei mele, să lupt cu Înlănţuiţii şi să-i conduc cu blândeţe pe Slobozi.

Clipesc de câteva ori şi abia atunci observ. Mi se pune un nod în stomac. Nimic din ce se petrece pe mal nu e blând. Sufletele se războiesc cu Călăuzele, iar Călăuzele se apără cu îndârjire.

O zăresc pe mama. I-a dispărut forţa calmă pe care o degajă de obicei. E încordată şi tulburată, şi luptă cu cinci Înlănţuiţi la capătul podului. Mă uit în spatele ei şi fac ochii mari. Porţile n-au apărut. Aşa se explică toată nebunia. Odiva nu poate să trimită niciun suflet în Viaţa de Apoi.

Mă trec transpiraţiile. Trebuie s-o ajut.

O iau la fugă pe faleză în căutarea misterioaselor trepte, dar nu le văd nicăieri. Nu pot sări de la asemenea înălţime. Sunt cel puţin treizeci de metri

până la plaja de dedesubt. Trebuie să găsesc altă soluţie să cobor. Mama are nevoie de fluierul de os cât e încă pe podul terestru. Măcar atât am învăţat de la ea.

Strâng în pumn punguţa cu oase de har de la gât şi-mi amintesc de medalionul în formă de semilună. Harul caprei sălbatice mă poate ajuta să cobor.

Îmi strâng fusta şi alerg spre faleza mai colţuroasă din partea cealaltă. Imediat ce trec de cotul golfului simt cum mă furnică nervii de pe partea dreaptă a corpului. În direcţia aceea, la un kilometru şi jumătate distanţă, văd trei persoane. Ochii mi se opresc asupra lui Bastien şi inima îmi bate tot mai tare. Scrâşnesc din dinţi şi le întorc spatele. Nu sunt o ameninţare pentru mine acum, că am recuperat oasele de har.

Alerg mai departe, dar arunc o privire spre mare şi mi se înmoaie genunchii. Mă opresc. Podul terestru începe să se scufunde. Apa le ajunge Călăuzelor până aproape de glezne. Înlănţuiţii se agaţă de ele şi încearcă să le tragă în adâncuri. N-am timp să cobor faleza. Trebuie să acţionez imediat.

Scot fluierul de os de la cingătoare. Cântecul neasemuit al sirenei mi-e întipărit în minte. Mama îl cânta deseori la un fluier de lemn, pe o pajişte din apropiere de Château Creux. Mă ascundeam în iarbă şi o urmăream. I se citea un dor imens în priviri.

Suflu în el. Cântecul răsună cu stângăcie la început, dar reuşesc să-mi astâmpăr tremurul degetelor. Ieşind din osul de şacal auriu, sunetul e mai amplu şi mai sfâşietor.

Oare mă aude cineva? Pe plajă e un vacarm asurzitor.

Maurille ridică privirea spre faleză. Apasă cu o mână pe rana sângerândă de la cap. În scurt timp, se

întorc şi Giselle, Maïa, Rosalinde şi Dolssa. Sunt pe ţărm, mai aproape de mine, şi au cel mai ascuţit auz. Câteva clipe mai târziu, se uită şi altă Fermecătoare spre mine.

Sabine.

Mă cuprinde un sentiment de fericire, în ciuda grozăviei de la picioarele mele. Pe chipul ei se citeşte aceeaşi mirare şi bucurie. Cele cincisprezece zile pe care le-am petrecut departe de ea mi-au părut o mie.

Ţine în mână un cuţit de os – cuţitul meu ritualic – şi are o poziţie defensivă. Nu mai înţeleg nimic. Sabine a devenit Călăuză? Mi se ridică un nod în gât. Întotdeauna am mers la vânătoare de oase de har împreună.

Chazoure-ul începe să părăsească podul terestru care se scufundă. Culoarea se revarsă în mare şi împânzeşte ţărmul. Morţii vin spre mine.

Nu doar *les Leurress* au auzit cântecul.

Fac un pas înapoi. Nu mă pot gândi la Sabine în momentul acesta. N-am izbutit să deschid Porţile. Morţii vin valuri, valuri spre mine, de parcă aş fi o Poartă vie – o intrare pe care unii abia aşteaptă să pătrundă, iar alţii vor s-o distrugă.

Blestem numele zeilor.

Mă rog deznădăjduită la ei.

Tyrus, Elara, ce mă fac? Ce mă fac?

În spatele potopului de *chazoure* disting ochii negri şi îndârjiţi ai mamei. Nu se uită direct la mine. Privirea îi e aţintită la fluierul de os din mâna mea. Are şi ea unul, dar nu e îngălbenit de vreme. Şi, evident, nu a putut să deschidă Porţile.

Nările mamei se umflă. Vine spre mine, prin apa care înghite podul, centimetru cu centimetru. Îşi imaginează, probabil, că am minţit-o. Dar nu e

adevărat. Chiar am crezut că a fost distrus.

Un Înlănţuit coboară de pe pod. E mai lent decât ceilalţi – şi stă în calea Odivei. Mama strâmbă din buze şi se năpusteşte asupra lui. Îl loveşte cu putere în spate. Bărbatul cade pe burtă în apă. Ea îl ridică, se răsuceşte ca să-şi ia avânt şi-l azvârle în mare. Înlănţuitul se izbeşte de o piatră ascuţită. Mama îşi îndreaptă din nou atenţia spre mine şi mijeşte ochii.

Încleştez pumnii. Bastien şi ceilalţi sunt la opt sute de metri în urma mea şi se apropie. N-am timp să-mi bat capul cu ei acum. Câţiva Înlănţuiţi se caţără pe faleză. Cât de curând vor ajunge la mine.

Trag aer în piept şi mă pregătesc. Vâr fluierul la cingătoare. Mă concentrez asupra harurilor mele.

Sunt fiica mamei mele şi tocmai m-a provocat să i-o dovedesc.

26

Sabine

Privesc îngrozită potopul de morţi care se îndreaptă spre Ailesse. Călăuzele par la fel de şocate ca mine. Odiva nu se opreşte. Aleargă prin apa de pe podul care se scufundă şi atacă toţi Înlănţuiţii care-i ies în cale. Ochii îi scapără de furie şi disperare. Credea că Ailesse a murit. Sau ne-a minţit pe noi. Oricare ar fi adevărul, bănuiesc că e înnebunită să recupereze fluierul. E singura soluţie de a scăpa de morţi – dacă nu cumva e prea târziu să mai ridice Porţile.

— Trebuie să oprim Înlănţuiţii! le strig Călăuzelor. Ailesse nu le poate ţine piept tuturor odată!

Élodie se îndreaptă de spate. Roxane ridică fruntea. Aleargă după suflete, cu toiegele în mâini.

Celelalte Călăuze scot un strigăt de luptă şi le urmează.

Maurille stă pe piatra pe care am aşezat-o după ce am salvat-o de bărbatul Înlănţuit. I se prelinge sângele de pe frunte, dar pare să-şi mai fi venit în fire.

— Ia toiagul meu, îmi zice.

Îl văd plutind aproape de ţărm. Ca orice *Leurress* novice, m-am antrenat pentru lupta cu toiegele, dar fără prea mare tragere de inimă. Mi-a fost mereu teamă să nu-mi rănesc adversarele. Şi nici nu mi-am dorit vreodată să fiu Călăuză.

— Te descurci singură? o întreb.

Încuviinţează din cap şi îmi strânge mâna.

— Du-te! Ailesse are nevoie de tine.

Trag aer în piept, iau repede toiagul din apă şi o rup la fugă spre mal, recunoscătoare pentru viteza pe care mi-o dă noul har. Aproape toţi Înlănţuiţii de pe plajă se luptă cu câte o Călăuză. O scânteiere de *chazoure* îmi atrage atenţia spre un bărbat Înlănţuit. Se caţără pe peretele falezei, ca să ajungă la Ailesse. E prea sus ca să-l prind din urmă, aşa că scot o săgeată din tolbă. Trag şi ratez. Îl nimeresc din a doua încercare. Se zguduie din tot corpul, dar nu cade; continuă să se caţăre.

Arunc arcul şi tolba cât colo şi mă repede după el, rugându-mă ca harul rândunicii de noapte să mă ajute să fac salturi cât mai lungi. Înfig capătul toiagului în nisip şi sar cât pot de sus. Zbor chiar mai sus decât Înlănţuitul şi îl lovesc cu piciorul din coborâre.

Îl dărâm de pe stâncă. Apoi îmi iau elan din perete şi fac un salt pe spate. Nu aterizez foarte elegant, dar nisipul absoarbe mare parte din şocul căderii. O clipă mai târziu, sunt în picioare. Tot atunci se ridică şi Înlănţuitul. Mârâie de furie şi *chazoure-ul* de pe faţa

capătă o nuanţă mai închisă.

Iau toiagul de jos, uimită de performanţa mea. Ailesse o să râdă de mândrie când îi povestesc.

Ailesse.

Îmi bate inima şi mai tare. Nu-i poate învinge pe toţi Înlănţuiţii de una singură. Mă uit în sus. Câteva suflete au urcat deja peste buza falezei, iar două sunt foarte aproape de margine. Nu pot sări la asemenea înălţime.

Înlănţuitul pe care l-am atacat se năpusteşte spre mine. Rotesc toiagul şi îl lovesc în moalele capului. Se aude un trosnet cumplit, dar nu se vede nici urmă de rană ori sânge. Bărbatul urlă de durere şi se prăbuşeşte în genunchi. Renunţ la arc şi săgeţi – toiagul e o armă mult mai bună – şi alerg spre intrarea în grotă, unde se află treptele ascunse. O să urc pe ele.

Grota nu e pustie. Mai sunt trei morţi care aleargă spre treptele din fund. Dolssa se chinuieşte să-i alunge. Toiagul ei se mişcă dintr-o parte în alta în timp ce-i atacă din toate direcţiile. Îi sar în ajutor.

Lovesc un Înlănţuit pe la spate. Zboară prin aer. Dolssa înfige toiagul în el. Înghit în sec la vederea acestei cruzimi şi mă reped la următorul suflet. Un bărbat. Slobod. Cel cu pălărie, care m-a întrebat de ce nu duce nicăieri podul. Încearcă să se strecoare pe lângă mine, dar îl blochez.

— Nu te duce sus!

Îi tremură buzele.

— Cântecul… mă cheamă acasă. Soţia mea mă aşteaptă.

Vorbele lui îmi sfâşie inima.

— Ăsta nu e drumul spre casă. Trebuie să rămâi lângă podul terestru până când auzi din nou cântecul.

Chiar dacă Odiva recuperează fluierul de os astă-

seară, n-are cum să oprească mareea. Abia peste o lună va mai avea ocazia. *Cum o să se descurce Călăuzele cu morţii până atunci?*

— Am aşteptat destul! se răsteşte bărbatul şi mă îmbrânceşte cu o forţă surprinzătoare.

Exact în momentul în care cad, Dolssa învârte toiagul. Capul bărbatului se îndoaie într-o parte şi acesta se prăbuşeşte pe jos. O privesc uluită.

— Era Slobod!

Pe chipul ei se citeşte asprimea şi neîndurarea.

— În momentul acesta, toţi morţii sunt periculoşi.

În grotă dă buzna o Înlănţuită. Dolssa se pune în calea ei.

Dinspre plajă vin tot mai mulţi Înlănţuiţi. Vor să ajungă la Ailesse.

Mă ridic în picioare şi o iau la fugă pe trepte.

O să mă lupt cu toate sufletele de pe cele o sută şaizeci şi şapte de trepte, dacă va fi nevoie.

O să ajung la Ailesse înaintea lor.

27

Ailesse

Apa de pe pod îi ajunge mamei până la gambe. Ni se intersectează fugitiv privirile în timp ce luptă cu trei suflete odată. Se chinuieşte să ajungă la mine – la fluierul de os –, dar e abia la jumătatea podului inundat.

În stânga mea se ridică peste faleză o lumină *chazoure* – un bărbat cu capul ras şi un lanţ în jurul gâtului gros. Ajung la el dintr-un salt şi îl izbesc în cap cu călcâiul. I se desprind degetele de pe peretele calcaros şi cade în gol. Mi-aş dori să am aripi, ca să

zbor împreună cu el. Trebuie să cobor pe ţărm şi să-i dau mamei fluierul, ca să pună cumva capăt haosului. Dar zeci de suflete se războiesc între noi şi continuă să avanseze spre mine.

O femeie urcă pe faleză în dreapta mea. Se opreşte pe iarbă şi se ridică în picioare. Mă pregătesc să atac, dar nu văd să aibă vreun lanţ pe ea.

— Ajută-mă! îmi cere, strângându-şi rochia largă în dreptul pântecului, şi fuge spre mine. Nu vor să mă lase să-mi văd copilaşul.

Lacrimi străvezii îi curg pe obraji.

— Vreau să merg înapoi. N-am apucat nici să-l ţin în braţe.

Mi se strânge inima. E limpede că a murit la naştere.

— Îmi pare rău, dar nu-ţi pot da viaţa înapoi.

— Te rog! mă imploră şi cade în genunchi.

Un bărbat lat în umeri vine în fugă spre mine din spate. N-am idee de unde a apărut. Poartă o uniformă plină de lanţuri. Un soldat, antrenat să lupte.

— Am ucis în numele regelui! strigă el. Nu mă puteţi trimite în Infern!

— Dacă zeii te-au însemnat cu lanţuri, înseamnă că ai ucis din plăcere.

Se năpusteşte spre mine, cu un mârâit feroce. Mă îndepărtez de femeie, dar mă prinde de rochie. Îmi pierd echilibrul şi bărbatul îmi trage un pumn în falcă. Scot un geamăt de durere. Înlănţuitul mă prinde de braţ şi mă trânteşte la pământ. Mă rostogolesc până la marginea falezei.

— Ailesse!

Îmi tresare inima-n piept. *Bastien.* Pare speriat. N-am nevoie de ajutorul lui.

Fac un salt înapoi şi mă feresc de pumnul

Înlănţuitului. Tabăr cu capul în pieptul lui şi-l împing până pe buza falezei. Se propteşte cu picioarele în pământul calcaros. O ploaie de pietricele ţâşneşte din marginea stâncii. Mă apucă de umeri şi îşi lasă greutatea pe mine. E puternic, dar nu se măsoară cu un rechin-tigru. Pot să-l împing în hău. Dar, dacă fac asta, e posibil să mă tragă după el.

Reuşesc să-mi eliberez un braţ. Scot cuţitul lui Marcel de la cingătoare. Cu un strigăt de efort, îl înjunghii pe soldat în piept. I se bulbucă ochii de durere. Dacă era viu, lovitura l-ar fi ucis.

La fel l-aş fi ucis pe Bastien pe podul ritualic.

Îmi stăpânesc greaţa. Asta nu e crimă.

Cum ar fi fost ritul de trecere.

Mai scot un ţipăt, de data asta plin de furie. Îl înjunghii din nou pe Înlănţuit, dar el mă strânge şi mai tare. Împlânt cuţitul şi strig. Încerc să-mi stăpânesc gândurile trădătoare – imaginea lui Bastien dacă i-aş fi făcut aşa ceva.

Nu ţâşneşte niciun strop de sânge din corpul Înlănţuitului, oricât de adânc aş înfige lama cuţitului. Îl rănesc, dar nu-l scot din luptă.

— Dă-i drumul fetei! strigă femeia Slobodă şi se repede la el. Am nevoie de ea ca să…

Scot un geamăt în momentul în care soldatul o aruncă în gol, dar n-am timp să-i plâng de milă. Profit de neatenţia lui şi mă smulg din strânsoare. Întind un picior şi mă răsucesc. Lovitura se abate asupra lui ca un ciocan şi îl zboară de pe faleză.

Nici nu apuc bine să mă întorc, că mă trezesc cu altcineva lângă mine. Aceasta nu emană lumină *chazoure.* E vie.

Agit cuţitul spre ea, în semn de avertisment. Ea, spre deosebire de morţi, poate sângera.

— Nu te amesteca, Jules!

— În ce să nu mă amestec? întreabă şi se uită în jur cu ochi mari. Ce sunt vocile astea? Cu cine te lupţi?

Ştie foarte bine – le-am explicat totul răpitorilor mei când eram în catacombe –, dar nu vrea să creadă.

— Cu morţii.

Înghite în sec şi aruncă o privire pe plajă, ţinându-se cât mai departe de marginea falezei. Ochii lui Jules nu percep culoarea *chazoure* a sufletelor, dar le aude urletele furibunde şi vede treizeci şi patru de femei care înfruntă o armată invizibilă.

O las să-şi revină din uluială şi mă uit în spatele ei. La mai puţin de cincizeci de metri distanţă licăreşte o lumină palidă şi mortală, scoţând la iveală doi bolovani. Să fie oare intrarea pe treptele ascunse? În scurt timp, alţi morţi vor apărea de acolo, adăugându-se la numărul celor care se caţără pe stânci. Trebuie să-i fac pe răpitorii mei să plece de-aici. Trebuie să ajung la mama.

Îl simt pe Bastien că se apropie şi mă răsucesc în partea cealaltă. În lumina lunii, frumuseţea lui frustă e răscolitoare şi impresionantă, un cântec de sirenă în sine. Mă trece un fior de căldură, dar îl fixez cu o privire severă.

— Nu trebuia să vii aici.

O să moară pentru că şi-a băgat nasul unde nu-i fierbe oala.

— Nici tu nu trebuia să fi plecat, răspunde şi se uită în jur. Eram feriţi de primejdii în catacombe.

Îşi bate joc de mine? Mi-a răpit Lumina. Mi-a luat oasele de har. E ca şi cum mi-ar fi scos un organ vital.

— De-asta ai venit după mine? Ca să mă fereşti de primejdii? replic şi mai arunc o privire spre bolovani.

Dacă o iau la fugă până la trepte, poate o să am de

înfruntat mai puţini Înlănţuiţi.

— Vrei să mă aperi sau să mă omori? întreb şi mă uit la cuţitul grosolan pe care-l strânge în mână.

— Bună întrebare, intervine Jules, dezlipindu-şi pentru câteva clipe ochii de la vuietul crescând al morţilor.

Bastien strânge din fălci.

— Tu nu m-ai omorî, dacă ai avea ocazia?

— Cu mare plăcere, răspund, dar îmi piere orice convingere sub dogoarea adevărului dintre noi.

Inima îmi bate cu putere. Ştie că i-am cruţat viaţa când am fugit. Aşa cum şi el a cruţat-o pe-a mea când am căzut în groapă. Dar ne schimbă asta în vreun fel soarta?

— Toată viaţa m-am pregătit pentru momentul acesta. N-am nevoie să mă aperi.

Nu pare foarte convins.

— De ce răsună şi mai tare ţipetele? Podul terestru a dispărut. Îmi îngheaţă inima. Mă răsucesc. Podul sufletelor s-a scufundat atât de mult, încât nu mai stă nimeni pe el. Mama se luptă cu doi Înlănţuiţi în apa mică de la mal. Poate reuşesc să-i arunc fluierul. Poate nu-i prea târziu. Dacă nu ridică Porţile astă-seară, avem de aşteptat o lună, până la următoarea lună nou.

O mână strălucitoare se agaţă de marginea stâncii. O mână de femeie, foarte aproape de Bastien. Încheieturile ei *chazoure* sunt încătuşate.

— La o parte! strig şi întind mâna spre Bastien.

Jules se aruncă peste mine. Mă contorsionez, ca să mă feresc din calea ei, dar nu la timp. Îmi smulge fluierul de os de la cingătoare.

Scot un icnet.

— Dă-mi-l înapoi!

Femeia Înlănţuită urcă pe faleză. Părul îi

străluceşte de nestemate. N-am timp de pierdut.

— Te rog, Jules! Nu înţelegi cât de important e!

— L-a ademenit pe Bastien la tine, iar acum a chemat morţii. E demonic şi trebuie distrus.

Dă braţul pe spate, ca să-l arunce în mare.

— Stai! strig şi mă grăbesc să-i explic. Mama are nevoie de el. Atunci când cânţi altă melodie la el, se deschid Porţile Vieţii de Apoi – Paradisul şi Infernul, sau cum vrei tu să le numeşti.

— E un fel de cheie? întreabă Marcel, alergând uşor către noi. Poate ajută şi la ruperea legăturii de suflet.

Asta e ultima dintre grijile mele.

— Dacă morţii nu pot traversa podul, nu pot părăsi această lume.

— N-o să părăsesc *în veci* lumea asta, zice femeia Înlănţuită şi îşi desface panglica de catifea de la gât. Nimeni nu pune mâna pe bogăţiile mele.

Jules se albeşte la faţă. Se uită la Bastien.

— Ai auzit? întreabă, cu vocea gâtuită.

Bastien leagănă calm din cap.

— Nu arunca fluierul.

Femeia nici nu-i bagă în seamă. Întinde panglica în mâini.

Jules bagă fluierul în buzunar.

— Bine. Atunci să ne ducem planul la capăt, spune ea şi învârte cuţitul între degete. Hai odată, Bastien!

Bastien se întunecă la faţă, dar observ că îi tremură mâna în care ţine cuţitul. Vine spre mine împreună cu Jules. N-au de unde să ştie că între ei se află Înlănţuita.

Fac câţiva paşi în spate, ca să am mai mult loc. Mă descurc cu patru oameni.

Marcel se retrage în altă direcţie.

— Cuţitul meu e la Ailesse, le atrage el atenţia.

Jules îi aruncă o privire îngrijorată.

— Stai pe-aproape, ai auzit? Nu ştim ce…

Marcel se îndepărtează grăbit.

— Aşteaptă, Marcel!

Au rămas trei oameni. Cu atât mai bine.

Jules se uită la mine şi scrâşneşte din dinţi. Ea atacă prima. Nu mă surprinde. Când întinde cuţitul spre mine, fac un salt în aer şi mă răsucesc pe deasupra ei. Mă mişc atât de rapid, încât o tai pe braţ înainte să apuce să reacţioneze. Scoate un şuier şi se întoarce spre mine. Încearcă să mă înjunghie de trei ori, în locuri în care nu-mi poate pricinui moartea, dar atacurile ei sunt uşor de parat. Luptă exact ca Bastien, la Castelpont.

El stă deoparte, cu o cută adâncă între sprâncene. Ezită sau caută o cale de a interveni?

Scânteieri de *chazoure* explodează deasupra falezei, asemenea unor sori gemeni. Apar încă doi Înlănţuiţi. Nu sunt la fel de discreţi ca femeia gătită cu bijuterii. Imediat ce se ridică în picioare, o iau la fugă spre mine, dar le stă Jules în cale.

— Fereşte-te!

Nu mă ascultă. Unul dintre Înlănţuiţi – un bărbat – o apucă de talie şi o aruncă din drum. Jules ţipă şi zboară câţiva metri, înainte de a se prăbuşi pe pământ. Înlănţuitul vine spre mine. Mă pregătesc să lovesc, dar ceva mă împiedică. Nu pot să respir. Femeia Înlănţuită mi-a prins panglica de catifea în jurul gâtului. Mă sufoc şi mă zbat, în vreme ce bărbatul îmi trage pumni în abdomen. Durerea este atât de intensă, încât închid ochii. Simt un al treilea Înlănţuit care ne dă târcoale ca vultur.

Îmi tremură vederea când deschid ochii. Îl văd intermitent pe Bastien. Încearcă să ajungă la mine,

fluturând orbeşte cuţitul prin aer. Nu mă poate răpi, dacă mor.

Nu poate *trăi,* dacă mor.

Nu-i pot duce fluierul mamei, dacă mor.

Gândeşte, Ailesse! Dar creierul mi-e înceţoşat din cauza lipsei de aer.

Mă sprijin de femeie, ca să-mi ţin echilibrul. În momentul în care se repede şi cel de-al treilea Înlănţuit spre mine, ridic ambele picioare şi îl izbesc cu toată forţa. Cade pe spate şi alunecă pe iarbă.

Îmi aduc aminte că am cuţitul. Printr-o minune, nu i-am dat drumul din mână. Proptesc călcâiele în pământ şi întind mâna peste umăr. Îi fac femeii o tăietură la încheietura stângă, apoi la dreapta. Îmi dă drumul, cu un urlet sălbatic. Iau o gură de aer şi o îmbrâncesc în cel de-al treilea Înlănţuit, împiedicându-l astfel să mă atace. Înainte ca cele două suflete să se dezmeticească, fac un salt, întorc cuţitul cu tăişul în jos şi mă prăvălesc peste amândoi. Îi rănesc zdravăn şi ţâşnesc spre intrarea care duce la trepte.

Nu ajung prea departe. Printre cei doi bolovani dau năvală trei Înlănţuiţi. O secundă mai târziu, apar încă doi. Mă opresc şi o iau în cealaltă direcţie.

Bastien mă prinde din urmă. Nu încearcă să mă atace în momentul în care încremenesc la vederea mulţimii de suflete care se revarsă pe platformă. Ia o poziţie defensivă, spate în spate cu mine.

— Unde sunt? mă întreabă, cu cuţitul în mână.

— Peste tot, îi răspund, clătinând deznădăjduită din cap.

Încă cinci Înlănţuiţi se ridică în picioare, după ce urcă pe faleză. Cu doi m-am luptat deja – soldatul şi bărbatul ras în cap. Se uită la mine cu ochii lor *chazoure.* Nu-i interesează nici Jules, nici fluierul; pe

mine mă vor. Eu am cântat cântecul sirenei.

Am de-a face cu forţe magice pe care nu le înţeleg. Dar dacă un cântec a reuşit să mă lege de Bastien, cum o să se răsfrângă asupra mea şi a morţilor?

Morţii înaintează spre noi cu paşi tot mai repezi.

— Mamă!

Strigătul meu disperat cutremură aerul. Înlănţuiţii nu pot fi ucişi, ci doar călăuziţi. Toate aceste strădanii sunt zadarnice. Dacă nu-i duc fluierul Odivei cât mai curând, va trebui să vină ea şi să-l ia de la Jules. Mă uit după ea, dar n-o zăresc în furnicarul de suflete.

— Ne-au înconjurat din toate părţile, Bastien. Sunt prea mulţi.

Simt cum îşi încordează muşchii spatelui.

— Cum trecem de ei?

Mă uit la cercul care se strânge în jurul nostru.

— Nu cred că putem. Stai aproape de mine!

— Nu plec nicăieri.

— Îţi spun eu când să ataci.

— Sunt pregătit.

Înlănţuitul ras în cap mă atacă primul. Femeia cu panglica de catifea sare la Bastien.

— În stânga! îi strig şi agit cuţitul prin faţa bărbatului.

Bastien loveşte orbeşte, iar peste toate răsună vocea răguşită a lui Jules.

— Lăsaţi-i în pace! Pe mine mă vreţi.

O văd, în sfârşit, cocoţată pe un bolovan izolat, la câţiva metri de noi. Din coada împletită i s-au desprins câteva şuviţe aurii. În mâna dreaptă ţine fluierul de os.

— Fluierul e la mine şi cu el vă trimit în iad!

Merge la cacealma, dar cei doi Înlănţuiţi se opresc. *Chazoure-ul* sticleşte în momentul în care şi alte suflete îi aruncă priviri confuze lui Jules. Bastien ridică

din sprâncene.

— Ce te-a apucat, Jules?

— Fugiţi! strigă ea şi sare de pe bolovan.

O ia la fugă pe platou, îndepărtându-se de marginea falezei.

Jumătate dintre Înlănţuiţi se ţin după ea.

Bastien oftează adânc.

— *Merde!* exclamă şi ţâşneşte pe urmele ei.

Fug şi eu. Inima îmi bate într-un ritm infernal.

— Vino înapoi! îi strig lui Jules.

E drept că ne-a salvat, dar nu trebuie să plece cu fluierul de aici. E singurul lucru care-i mai poate opri pe Înlănţuiţi.

Jules nu dă semne că m-ar fi auzit. Aleargă şi mai repede, ca să n-o ajungă Înlănţuiţii. Marcel e la mică distanţă în faţa ei. Părul ciufulit îi flutură în vânt. Până la urmă, vor obosi amândoi, dar energia Înlănţuiţilor e inepuizabilă.

Sufletele care nu se ţin după ea ne urmăresc pe mine şi pe Bastien.

— Atenţie! îl avertizez, în momentul în care unul vine spre el.

Îl prind de mână pe Bastien şi-l trag din calea acestuia. Gonim mai departe, ţinându-ne unul de celălalt. Îşi schimbă direcţia după mine.

— Ai grijă în dreapta! îl previn.

Flutură cuţitul şi mai brăzdează un Înlănţuit peste piept.

— A murit? întreabă Bastien, uitându-se înapoi.

— Era deja mort.

— Ai dreptate, zice şi mă strânge şi mai tare de mână.

Doi Înlănţuiţi ne atacă din ambele părţi.

— Fereşte-te! ţip.

Bastien se lasă la pământ şi evită un pumn violent. Mă rostogolesc peste spatele lui şi împlânt cuţitul în coastele unuia dintre bărbaţi. Mă răsucesc după celălalt, dar Bastien i-a spintecat deja picioarele. Îl trânteşte la pământ cu piciorul şi se retrage.

Ne apucăm iar de mâini şi continuăm să fugim. Întorc privirea şi o caut pe mama pe faleza tot mai îndepărtată. Sau pe Sabine. Sau orice altă Călăuză. Dar nu văd decât platoul înverzit, scânteind în *chazoure-ul* morţilor.

Trebuie să-i opresc înainte să ajungă la Jules şi Marcel – şi apoi să se împrăştie în toată Gallia de Sud.

Trebuie să pun mâna pe fluier.

28

Sabine

Mă ard muşchii picioarelor când mă apropii de capătul treptelor. Am înfruntat şi am depăşit deja doi Înlănţuiţi, dar mai sunt cel puţin cinci înaintea mea. În sfârşit sunt destul de aproape de unul dintre ei şi-l pot ataca.

Ridic toiagul, ca să-l lovesc, dar cineva mă prinde de rochie din spate. Învârt toiagul, dar culoarul e prea îngust. Toiagul se izbeşte de peretele calcaros cu un trosnet puternic. Dau instinctiv din picioare, ca să mă descotorosesc de Înlănţuita agăţată de mine. Apoi observ că nu poartă lanţuri. E o fată, nu mai mare de doisprezece ani, cu zulufi *chazoure.*

Se uită la mine cu ochii mari în momentul în care se prăvăleşte pe treptele abrupte. Mi se strânge inima.

— Iartă-mă!

Cobor trei trepte după ea şi mă opresc. Am rănit-o,

dar n-o să moară. Nu pot spune acelaşi lucru şi despre Ailesse.

Mă întorc, dar ceilalţi Înlănţuiţi au dispărut deja. Urc în goană şi ultimele trepte şi mă strecor prin deschizătura îngustă dintre bolovani. Odată ajunsă în vârf, rămân cu gura căscată. Faleza e învăluită în *chazoure.* Sunt cel puţin douăzeci de morţi acolo. Majoritatea Înlănţuiţi. Unii se bat între ei, alături de câţiva Slobozi. Ceilalţi se retrag de pe faleză.

Îmi regăsesc speranţa, până când o văd pe Ailesse în zare. Părul arămiu îi flutură în timp ce aleargă tot mai departe de mine. Sufletele n-o lasă în pace. Jumătate se ţin după ea, iar ea fuge după celelalte.

Dau s-o strig, dar am gâtul uscat. Îmi concentrez toată atenţia asupra ei. Înlănţuiţii care o urmăresc se dau la o parte cât să observ că mai e cineva cu ea. Bastien. Se ţin de mâini, unde mai pun!

Mă clatin pe picioare. Mă ia ameţeala. Nu pricep nimic. Ailesse a fugit de Bastien ca să vină aici şi să aducă fluierul de os.

Sau mă înşel eu?

Aleargă împreună cu el, nu e târâtă cu forţa. Pare chiar că ea l-ar conduce.

E normal. Doar ea vede morţii. Iar dacă morţii îl ucid pe Bastien, moare şi ea. Fuge cu el, fiindcă aşa are mai mari şanse să scape cu viaţă de Înlănţuiţi. Dar asta nu explică de ce îi urmăreşte pe unii dintre ei.

Nu contează. Oricum ar fi, Ailesse are nevoie de ajutor.

Are nevoie de mine.

Gonesc după ea şi urlu în clipa în care un suflet îmi şfichiuieşte braţul. Îşi foloseşte lanţul lung drept bici. Lovitura îmi zboară toiagul din mână.

Mă ţin de braţ şi fac un pas înapoi. Bărbatul mă

atacă din nou. Roteşte lanţul pe deasupra capului. N-am nicio armă la îndemână ca să-l blochez.

Lanţul se abate asupra mea. Mă las la pământ, cu mâinile peste cap, ca să mă protejez. Nu mă loveşte nimic. Ridic ochii şi înmărmuresc. O văd pe Odiva. E udă pe rochie. Părul ei de abanos se unduieşte ca un foc negru. Lanţul bărbatului e încolăcit pe toiagul ei. Cu o forţă uluitoare, îl aruncă de pe faleză.

O privesc năucită când mă ajută să mă ridic.

— Ai păţit ceva?

Clatin din cap şi oftez.

— Nu, dar Ailesse… A prins-o din nou Bastien.

Pe chipul Odivei apare o grimasă fugitivă în timp ce se uită peste platou. În clipa în care-o observă, se crispează şi încleştează pumnii. Privirea ei duşmănoasă îmi îngheaţă sângele în vene.

Pernelle se apropie în fugă de noi.

— Ai văzut-o, *Matrone?* Ailesse trăieşte!

În sfârşit, mă simt mândră că nu mi-am pierdut nicio clipă speranţa.

Odiva îşi fereşte privirea.

— Se vede treaba că a scăpat cu viaţă din groapă.

— Şi iubitul ei a scăpat, spune Pernelle şi face un pas în spate. Parcă ziceai că a murit odată cu ea.

Odiva ridică din sprâncenele ei negre.

— Sunt la fel de surprinsă ca tine.

Pernelle se uită îngrijorată după Ailesse.

— Trebuie s-o salvăm înainte ca băiatul s-o ducă iar în catacombe.

— Sau s-o omoare Înlănţuiţii, adaug, speriată de numeroasele suflete care se perindă pe lângă noi.

Odiva strânge din buze.

— Cheamă-le şi pe celelalte, Pernelle! Unele sunt destul de rapide să se întreacă cu morţii. Spune-le să

lase lupta şi să fugă după fiica mea. Cel mai important e să recuperăm fluierul de os.

— Şi s-o salvăm pe Ailesse, adaug.

Odiva trage aer în piept şi-mi aruncă o privire grăbită.

— Bineînţeles.

— Ce facem cu băiatul?

— Îl prindeţi, dar nu-l omorâţi. Ailesse trebuie să-l ucidă cu mâna ei.

Strâng în mână mânerul cuţitului ritualic al prietenei mele.

Pernelle face o plecăciune şi se duce să îndeplinească ordinul Odivei.

Dau să pornesc după Ailesse, dar Odiva mă apucă de braţ. Degetele ei sunt neliniştitor de rigide.

— Aşteaptă!

— Se îndepărtează prea mult, spun şi mă zbat să scap din strânsoare.

— Îţi poruncesc să nu te amesteci, Sabine!

Îmi ard obrajii.

— De ce?

De ce nu aleargă *ea* după Ailesse? Odiva e mai rapidă şi mai puternică decât oricare dintre noi.

Văzând că *la matrone* nu-mi răspunde, mă întorc spre ea. Privirea ei rece e aţintită asupra unui punct din nord. Îmi încordez cât pot de mult vederea de rândunică de noapte şi disting o siluetă de animal în zare. E posibil să fie un lup.

— E un semn, Sabine, rosteşte Odiva cu neţărmurită evlavie.

Ce tot spune? De ce pierdem timpul când Ailesse are nevoie de noi?

— Un semn de la cine?

— De la un zeu, răspunde Odiva şi strânge în pumn

craniul de păsare cu rubin.

Mi se face pielea de găină.

— Mi-a acceptat jertfele, murmură, parcă uitând să sunt şi eu acolo. Îmi mai dă o şansă să readuc… Dar trebuie s-o fac aşa cum vrea el.

— Ce anume să faci? întreb.

Mi se pune un nod în stomac în momentul în care peste chipul Odivei se lasă o mască rece şi înverşunată. Ultima dată când i-am văzut această expresie a fost când ne-a anunţat că a murit Ailesse.

Mă încrunt şi studiez mai bine animalul din zare. Are coada şi labele mai scurte decât ale unui lup obişnuit. De asemenea, are trunchiul mai lung şi botul mai ascuţit.

— Mi se pare mie sau e…

— Darul lui Tyrus pentru noi, spune Odiva şi faţa de o frumuseţe gravă i se luminează de un zâmbet larg. E şacalul lui auriu.

29

Bastien

Mâna caldă a lui ailesse se lipeşte de-a mea în timp ce alergăm spre pădurea de la marginea platoului.

— Câţi morţi mai sunt în spatele nostru? întreb.

Le aud tropăitul, mârâiturile şi urletele sălbatice tot mai aproape.

O şuviţă de păr arămiu îi flutură lui Ailesse peste faţă când întoarce capul.

— Cel puţin douăzeci. Toţi Înlănţuiţi. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu restul.

— Înlănţuiţi? întreb, gâfâind de oboseală.

Ailesse nu pare deloc istovită.

Clatină din cap.

— Îţi explic mai târziu.

Ocolim un copac gros.

— Psst!

Marcel ne face semn cu ambele mâini. E în spatele unui dâmb pietros din dreapta noastră.

Mă uit la Ailesse. Se mai uită o dată în jur şi scutură din cap.

— Hai repede, până nu ne văd!

Fugim spre dâmb. În cealaltă parte a lui e o cornişă cu o mică gaură în pământul de dedesubt. Marcel se piteşte în ea, după care venim şi noi. E şi Jules acolo. Sunt înghesuit între ea şi Ailesse.

Hoarda de morţi se aude tot mai aproape. Ailesse duce un deget la buze. Aşteptăm într-o tăcere înfrigurată să treacă pe lângă noi. În urma lor răsună voci de femei, care strigă de parcă i-ar urmări. După alte câteva clipe, Ailesse ne face semn că suntem în siguranţă.

— Ce palpitant! oftează Marcel.

— Prea palpitant, spune Jules.

— Ne-ai salvat viaţa mai devreme, îi spun lui Jules, înghiontind-o cu umărul. Dar să nu-ţi imaginezi că m-am bucurat. Promite-mi că nu mai faci aşa ceva. Am crezut că o să vă spintece morţii pe amândoi. Trebuie să recunosc totuşi că ai dat dovadă de mare curaj. Nu m-aş fi aşteptat la altceva din partea ta, Jules.

E destul de întuneric sub dâmb, dar o văd mijind un zâmbet timid.

— Şi tu ai fi procedat la fel… nu-i aşa? întreabă ea cu voce nesigură.

Scot un pufnet.

— Mai întrebi?

— Nu-i nevoie s-o mai ţii de mână pe Ailesse,

spune ea după câteva clipe.

Schimb o privire cu Ailesse şi ne dăm drumul la mâini în acelaşi timp. A mea se răceşte brusc.

— Unde-i fluierul, Jules? întreabă Ailesse.

— E… în siguranţă, răspunde Jules.

Am un nod în stomac. Ceva nu e în regulă. Îmi dau seama după figura disperată, dar hotărâtă a lui Jules.

— Ce-ai de gând să faci?

Jules înghite în sec.

— Ce nu eşti tu în stare, Bastien.

— Jules…

Vocea lui Ailesse tremură ameninţător.

— Fluierul ăsta e singura armă a mamei împotriva morţilor. Dă-mi-l!

— O să ţi-l dau, răspunde Jules, trăgând aer în piept. După ce-mi dai toate oasele tale de har.

— Poftim? face Ailesse şi simt cum i se încordează muşchii piciorului lângă mine. Cred că glumeşti! Morţii vor ataca Dovréul, dacă nu-i opreşte nimeni. Da-mi fluierul imediat!

— Nu vreau!

Într-o clipă, Ailesse se ridică pe vine şi se repede la Jules. Jules îi ghiceşte intenţia şi ţâşneşte din gaură. Schimb o privire mirată cu Marcel şi sărim să le despărţim.

Ailesse a ţintuit-o deja pe Jules la pământ.

— Unde l-ai ascuns?

O zgâlţâie cu putere, dar Jules se încăpăţânează să nu scoată o vorbă.

— Spune-mi unde e! se răsteşte Ailesse, îndreptându-şi privirea furioasă către Marcel.

Băiatul înlemneşte, pe jumătate în gaură, pe jumătate afară.

— Am… am promis că nu spun.

Ailesse strâmbă din buze. Se dă jos de pe Jules şi sare la Marcel. Mă pun între ei şi se izbeşte de mine. Cădem amândoi. Se ridică în genunchi şi o apuc de umeri.

— Stai puţin!

Îmi dau seama că se poate smulge cu uşurinţă din mâinile mele, dacă doreşte.

— Haideţi să discutăm.

— N-avem timp de discuţii!

— Atunci dă-mi oasele de har! zice Jules şi se ridică în capul oaselor, cu părul plin frunze şi rămurele.

— E ca şi cum mi-ai cere să-ţi dau inima din piept, spune Ailesse, cu ochii mijiţi.

— Ştiu, replică Jules şi-mi aruncă o privire îndureratã. Dar e singura cale de a-l apăra pe Bastien de tine.

Mă uit şocat la prietena mea.

— Ailesse putea să mă lase în mijlocul monştrilor invizibili. Ea mi-a salvat viaţa!

— Da, ca să te omoare cum vrea ea – pe un pod, cu un cuţit ritualic, sau cum i-o cere tradiţia lor.

— Musai cu un cuţit special, încuviinţează Marcel şi îşi scuturã praful de pe haine.

Ailesse tresare şi întoarce capul spre vest.

— E un mort în apropiere, ne anunţă şi se aşază în faţa mea, ca să mă protejeze.

Nu văd, nici nu aud ceva neobişnuit, dar o cred pe cuvânt.

— Jules, dă-i afurisitul ăla de fluier înapoi!

— Şi pe urmă? mormăie Jules. Ai impresia că o să se predea de bunăvoie?

— Nu ştiu, şoptesc. Situaţia s-a schimbat radical. Nu putem face un plan în pripă.

— De la bun început, planul nostru a fost să ne

răzbunăm.

Un urlet înfiorător răsună la nici cincizeci de metri de noi.

Ailesse înlemneşte.

— Ne-a văzut.

Merde!

Ailesse se duce fuga la Jules.

— Te rog! Iau fluierul şi fug cât mai departe de-aici. Sufletul o să se ia după mine, iar Bastien n-o să păţească nimic, spune şi îi tremură sprâncenele. Niciunul dintre voi n-o să păţească nimic.

— Deocamdată, zice Jules şi întinde palma. Fluierul în schimbul oaselor de har. Ţi le dau înapoi după ce aflăm cum rupem legătura de suflet.

Ailesse nu-i dă atenţie. Se întoarce la dâmb şi scormoneşte în gaura de sub el.

Mortul mai scoate un urlet. E la treizeci de metri acum. Scot cuţitul.

— Hai să mergem! Ne întoarcem mai târziu după fluier!

— Nu! insistă Ailesse, căutându-l cu disperare.

Sapă prin iarba din jurul dâmbului.

Încă două urlete. Acestea vin dinspre est. Inima îmi bate nebuneşte.

— Ne împresoară!

— Nu pot să-l las aici.

Răgetele morţilor se apropie tot mai mult, Jules se postează în faţa lui Marcel.

Ailesse loveşte în pământ cu piciorul şi scoate un strigăt de frustrare.

Jules face semn spre un loc între ea şi Ailesse, la patru metri distanţă.

— Aruncă oasele acolo şi-ţi aduc fluierul!

Ailesse strânge din buze. Se uită spre vest şi spre

est. Morţii trebuie să apară din clipă-n clipă.

— Nimeni nu se atinge de oasele mele până când nu primesc fluierul. Ne-am înţeles?

Aproape că îi ghicesc gândurile. *Le recuperez imediat.* Nu e imposibil. E rapidă chiar şi fără haruri.

— De acord, spune numaidecât Jules. Aruncă-le!

Ailesse închide ochii. Murmură ceva despre Elara. Îşi scoate o punguţă de la gât şi o aruncă pe jos. Se observă imediat că i-au slăbit forţele. Îi cad umerii. I se încreţeşte fruntea. Dar se ţine încă semeaţă.

— Fluierul. Hai mai repede!

Jules îl scoate din cizmă. Fac ochii mari. Ailesse scoate un şuierat de furie. A fost la Jules de la bun început.

Un urlet gâjâit îmi sparge timpanele. Mortul. E aici. Sar în faţa lui Ailesse şi flutur orbeşte cuţitul. Nu lovesc nimic. Ailesse agită frenetic pumnii prin aer. Se izbesc de o forţă invizibilă, dar asta nu-l opreşte pe mortul pe care nu-l văd. Ailesse zboară cât colo ca o păpuşă de cârpă.

Mă duc repede lângă ea. E întinsă pe spate. Se uită la mine şi clipeşte buimăcită.

— Nu-i mai văd, spune.

— Pe morţi?

Încuviinţează din cap.

Are nevoie de oase şi de fluier. Mă reped să iau punguţa, dar a dispărut. Jules şi-o leagă la gât. Îi tremură bărbia.

— Pentru tine fac asta, Bastien.

— Ce anume? întreb, încruntat.

Ailesse ţipă şi se zvârcoleşte pe jos. Mortul e peste ea. Mi se strânge inima. Alerg într-acolo şi orbecăi în căutarea bărbatului. Reuşesc să-i dau brânci, dar, o secundă mai târziu, mă loveşte violent în abdomen. Mă

chircesc de durere şi tuşesc.

Jules se trage înapoi, cu mâna pe braţul fratelui ei.

— Împreună cu Marcel, o să descopăr cum să rup legătura de sânge.

Îşi muşcă buzele şi se uită la fluierul din mână.

— Îmi pare rău, continuă Jules, dar a zis că e posibil să avem nevoie de el.

Scot un geamăt.

— Jules…

— E singura cale de a te salva. Eşti mult prea îndrăgostit de ea, Bastien, spune îngândurată. O să te căutăm imediat ce aflăm ceva.

Îi arunc o privire deznădăjduită lui Marcel, dar băiatul lasă ochii în pământ.

Fug amândoi.

Mă ridic în picioare.

— Staţi!

Cineva se năpusteşte asupra mea din cealaltă direcţie. Invizibil. Tot un mort. Mă iau la trântă cu el – sau cu ea, nu-mi dau seama – şi reuşesc să-l tai pe braţ. Creatura scoate un ţipăt şi-mi dă drumul.

— Lăsaţi-i în pace! strigă Jules spre atacatorii noştri.

E la câţiva metri de noi. Agită fluierul şi aleargă împreună cu Marcel.

— Pe mine mă vreţi!

Tropăitul paşilor se ia după ei. Mă trece un fior rece. Se repetă povestea.

— Fugi, Bastien! Ia-o şi mergeţi în catacombe! îmi strigă Jules peste umăr.

Ailesse nu mai mişcă. Pleoapele îi tremură uşor şi se închid. Zace fără viaţă.

Merde!

Mă las în genunchi, mă aplec peste ea şi o iau în

braţe. Capul îi atârnă moale la gâtul meu şi îi simt respiraţia caldă pe piele. Scot un oftat de uşurare. E vie, dar are un ditamai cucuiul la spatele capului. Probabil s-a lovit când a trântit-o mortul.

O strâng la piept şi mă ridic în picioare. Alerg cât pot de repede – enervant de încet –, dar, din fericire, urletele sinistre au încetat. Deocamdată, morţii au plecat.

Mă grăbesc după Jules şi Marcel, dar le pierd repede urma. Nu mă îndrept spre intrarea în catacombe din râpă. N-o să-mi găsesc prietenii acolo şi nici nu vreau s-o duc pe Ailesse într-un loc unde Jules o poate găsi cu uşurinţă. În cazul în care Jules găseşte o cale de a rupe legătura de sânge, o să încerce s-o omoare pe Ailesse.

Ce-i în mintea ta, Bastien? Fata asta a vrut să te ucidă!

Nu mai ştiu ce vreau în momentul ăsta, dar sigur nu s-o rănesc pe Ailesse.

Oraşul e încă adâncit în beznă când trec de zidurile lui. Mă dor toţi muşchii, dar merg mai departe, parcă mânat de o energie nebună. Ailesse e tot fără vlagă în braţele mele, dar începe să-şi vină în fire.

— *Chazoure*... Nu-i mai văd, mormăie fără încetare.

Cuvântul trebuie să aibă legătură cu fantomele cu care ne-am luptat astă-seară. Încă n-am apucat să meditez la toate întâmplările ireale prin care-am trecut.

Alerg de pe o străduţă pe alta. Tresar la fiece foşnet sau şoaptă. Tot aştept să mă atace un inamic invizibil. Trebuie s-o duc pe Ailesse la adăpost.

Într-unul dintre cartierele sărace, clopotniţa părăginită a Chapelle du Pauvre – Biserica Săracilor – se chinuieşte să ajungă la cer. Biserica săracilor abia

mai stă în picioare şi e rareori folosită. O strâng bine pe Ailesse şi intru degrabă. Ajunşi într-o firidă din spatele altarului, trag covorul ros de molii de pe podea. Dedesubt e o trapă. O deschid. O las pe Ailesse în picioare, ţinând-o cu o mână de mijloc ca să nu cadă, şi o ajut să coboare pe scara şubredă.

— Ce se petrece?

Se clatină pe picioare. Ai zice că trupul ei n-a resimţit deloc efortul depus astă-seară, până când nu şi-a pierdut oasele de har.

— Ne întâlnim şi cu Jules? Îmi trebuie fluierul. Mama…

Se ţine cu mâinile de cap şi se chinuieşte să stea dreaptă.

Ajungem în pivniţă şi o ajut să ia loc pe o ladă.

— Jules a fugit şi cu fluierul, şi cu oasele tale, îi răspund, strângând din dinţi. Marcel e cu ea.

Ailesse scoate un geamăt.

— Dar morţii…

— Vedem noi mai târziu ce facem cu ei.

— Nu pot să stau ascunsă aici când ştiu că oameni nevinovată sunt în pericol.

Dă să fugă spre scară. O prind şi o trag înapoi. Încearcă să se opună, dar şi-a epuizat toată forţa. O aşez la loc pe ladă.

— Eşti rănită, Ailesse, şi nu mai ai nici haruri. Astă-seară ne odihnim. Promit că mâine merg s-o caut pe Jules. Deocamdată, cred că Descântătoarele de Oase ştiu ce au de făcut cu morţii. Nu e responsabilitatea ta. Nu-i pot închide undeva?

Se lasă pe spate.

— Nu ştiu. E posibil, răspunde şi îşi îngroapă faţa în palme. Nu s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva. Cel puţin, nu de când m-am născut eu.

Caut să-i spun ceva care s-o aline, dar mi-e mintea goală. Nici eu n-am mai trăit aşa ceva.

Bâjbâi după cutia cu iască pe care am ascuns-o aici. În cele din urmă, o găsesc la capătul unei etajere prăfuite şi aprind un felinar. Lumânarea dinăuntru s-a topit aproape de tot. Trebuie să mai fac rost de altele, precum şi de provizii. Nu mai ţin minte câte lucruri am pus la păstrare în această ascunzătoare. Am petrecut mult timp aici când eram copil, înainte să-i cunosc pe Jules şi Marcel. E sigurul loc despre care nu le-am vorbit niciodată, dar iată că l-am divulgat unei fete pe care o cunosc de doar câteva zile. O fată pe care îmi doresc cu ardoare s-o ţin în viaţă.

Deschid o uşă care duce dincolo de pivniţă. Ailesse se crispează când întind mâna spre ea. Ochii îi lucesc la flacăra lumânării.

— Duce în catacombe? mă întreabă.

Încuviinţez din cap. Intrarea de la subsolul Chapelle du Pauvre a fost construită pe vremuri pentru familiile care nu-şi permiteau locuri de veci la suprafaţă. Astfel, îşi aduceau morţii aici şi-i aşezau în mormintele anonime din subteran.

— Ştii tu vreun loc unde să fim mai feriţi de morţi?

Clatină încet din cap.

— Morţii refuză să creadă că sunt morţi. Iar catacombele tocmai astea le-ar reaminti.

Mă sprijin de tocul uşii.

— Nu vor înceta să te caute. Eşti ca un far pentru ei.

Îşi frânge mâinile în poală şi mă ţintuieşte cu o privire atât de lungă, încât simt că îmi ard urechile.

— Nu intru acolo ca prizonieră, îmi spune pe un ton ferm.

Aş putea s-o forţez. Nu mai are strop de putere. Ar

fi uşor s-o leg din nou.

— Nici eu nu-ţi arăt ascunzătoarea de-acolo dacă mă omori, răspund.

— Ţi-am dovedit deja că n-am de gând să te omor.

Oftez.

— Nu te ţin prizonieră, Ailesse. Dar trebuie să avem încredere unul în celălalt.

Se foieşte pe ladă. Rochia şi vârfurile părului sunt încă pline de noroi cenuşiu uscat. Nici eu nu sunt mai prejos. Am adus fostele catacombe cu noi.

— De ce mă ajuţi?

Ridic din umeri, ferindu-mă s-o privesc în ochi.

— Dacă mori tu, mor şi eu, am dreptate? Aşa că trebuie să rămânem unul lângă altul.

— Promiţi că o s-o cauţi pe Jules?

— Promit. Îi cunosc toate ascunzătorile.

Ailesse suspină.

— Tot ce-ai văzut astă-seară – haosul şi primejdiile – s-a întâmplat din cauză că mama a cântat cântecul sirenei la fluierul nepotrivit. Trebuie să-l recuperez pe cel bun până la următoarea lună nouă, altminteri…

— Ştiu.

Şi eu vreau ca morţii să fie călăuziţi.

Ailesse îşi muşcă buza de jos. E uscată şi crăpată. I-oi fi dat destulă apă să bea cât am ţinut-o închisă în camera din catacombe? Îi privesc încheieturile învineţite din cauza funiilor cu care am legat-o.

Are toate motivele să mă urască.

— Bine, hotărăşte ea. Merg cu tine.

Mă trece un fior răcoros prin tot corpul. De uşurare? Nici eu nu mă mai înţeleg.

— Eşti în stare să te ţii pe picioare?

— Aşa cred.

Îi întind mâna. În clipa în care ni se ating palmele,

îmi tresare inima cu putere. Mă uit fugitiv în ochii ei ciocolatii. Sunt neliniştiţi, dar şi calzi.

Şi neasemuit de frumoşi.

Îmi înghit nodul din gât şi o conduc pe uşă, apoi printr-un tunel care duce la vizuina mea secretă din catacombe.

30

Sabine

Unde eşti Ailesse? Mi-am recuperat arcul şi tolba lăsate pe mal şi ţin o săgeată în mână, prefăcându-mă că vânez şacalul auriu. Merg pe urmele lui Ailesse şi ale lui Bastien până la un dâmb din pădure, unde se întâlnesc cu alte urme – fără îndoială, ale celorlalţi răpitori –, dar apoi se despart şi nu-mi dau seama încotro a luat-o Ailesse.

— Stai aproape de mine, Sabine! îmi spune Milicent pe un ton ferm, dar nu lipsit de blândeţe. Oi avea eu vedere de vultur, dar nu văd prin desişuri.

Ies din desişul unde n-am dat de urmele lui Ailesse şi mă abţin să-i arunc o uitătură răutăcioasă. Odiva a însărcinat-o pe Milicent să mă însoţească, pe când celelalte Călăuze au voie să umble singure, ca să acoperim mai mult teren în căutarea şacalului. Matriarha m-a pus sub supraveghere. Vrea să fie sigură că nu-mi risc viaţa, încercând să-i salvez fiica. Oare Odiva nu se teme pentru viaţa lui Ailesse?

— Mai e puţin şi răsare soarele, oftează Milicent, uitându-se la cer. Trebuie să ne întoarcem. Să sperăm că celelalte au avut mai mult noroc.

Da. Inima mi se umple de speranţe deşarte. Poate că una dintre ele a găsit-o pe Ailesse.

Ne întoarcem cu mâna goală la locul de întâlnire stabilit de Odiva – faleza de deasupra podului terestru scufundat. Câteva Călăuze sunt deja acolo. Dar nici urmă de Ailesse. Mi se pune un nod dureros în gât. A fost atât de aproape de mine, după atâtea zile în care am stat despărţite. Cum am permis să fie răpită din nou?

Ne apropiem de Călăuze şi şuşotelile lor îmi ajung la urechi.

— Unde s-au dus morţii?

— Spre oraş, bineînţeles, unde sunt mai mulţi oameni.

— Vor Lumină.

— Ce ne facem cu ei?

— Da, Ailesse e în viaţă.

— De ce nu ne-a trimis *la matrone* s-o căutăm?

Pentru că la matrone *are secrete.* Nu le cunosc, dar, cu siguranţă, ele sunt motivul pentru care şi-a neglijat fiica în nenumărate rânduri.

Răsare soarele şi trimite o rază de lumină peste platou. Într-un final, apare şi Odiva. Fără şacalul auriu. Are urme de gheare pe gât şi o parte a feţei.

— *Matrone!* exclamă Giselle. Eşti bine?

Odiva ţine fruntea sus şi ne aruncă un zâmbet liniştitor.

— A fost cât pe ce să omor şacalul, spune, arătându-şi rănile, de parcă ar fi o mare onoare. Tyrus e aproape gata să mi-l dăruiască.

Îi examinez zgârieturile îngândurată. Dungile sunt grupate câte trei, nu patru, ca ghearele canidelor. Mai mult decât atât, printre penele de buhă de la epoleţii Odivei s-a agăţat o pană albă, cu margine chihlimbarie. Ştiu cărei păsări îi aparţine – aceeaşi ale cărei gheare se potrivesc cu zgârieturile Odivei.

Striga.

— Ne vom întoarce la Château Creux şi-i vom închina rugăciuni lui Tyrus, spune Odiva. Mâine pornim iar la vânătoare.

— Cu Ailesse cum rămâne? întreb.

Pernelle se uită la mine de parcă şi ea s-ar întreba acelaşi lucru. Îşi plimbă agitată medalionul din vertebră de vulpe între degete şi se apropie de Odiva.

— Adun eu un grup, *Matrone,* şi pornim în căutarea ei. Poate avem mai mult noroc de data asta.

Răspunsul Odivei se lasă aşteptat. Are ochii aţintiţi asupra lui Pernelle, dar craniul de liliac din coroana ei pare să se uite fix la mine.

— Nimeni nu-şi face mai multe griji pentru fiica mea decât mine, răspunde ea prudent. Dar trebuie să avem încredere în zei. Dacă Tyrus ne-a scos în cale şacalul lui sacru, putem sta liniştite că o va proteja pe Ailesse până când vânăm animalul.

Strâng din dinţi. Poate că n-am eu destulă credinţă, dar mă îndoiesc că zeul Infernului o să-mi apere prietena. Odiva s-a rugat la el pe ascuns, murmurând despre jertfele pe care i le-a închinat şi ceva ce vrea să fie adus înapoi. Nu ştiu despre ce-i vorba, dar e limpede că înseamnă mai mult pentru ea decât Ailesse.

Se uită la Pernelle şi clatină scurt din cap.

— Mai întâi, vânăm şacalul. Suntem Călăuze sacre, iar acesta e modul în care Tyrus a găsit de cuviinţă să ne ajute să avem grijă de morţi. Trebuie să-i onorăm dorinţa. Uneori, în viaţă, trebuie să ne dovedim de mai multe ori loialitatea, chiar şi după ritul de trecere.

— Cum spui tu, *Matrone.*

Pernelle pleacă capul, dar eu nu pot. Am gâtul înţepenit, iar capul meu nu vrea să se plece. Nu-mi pot lua gândul de la ritul de trecere eşuat al lui Ailesse.

Odiva mi-a promis că zeii îi vor proteja fiica. Acum mă întreb dacă nu cumva m-a ales să fiu martora lui Ailesse pentru că ştia că zeii nu vor face acesta – mai ales Tyrus –, dar eu sunt suficient de puternică pentru a interveni.

Poate că semnul de la Tyrus e şacalul, dar încep să cred că striga e semn de la Elara. Dacă zeiţa şi-a trimis bufniţa s-o atace pe Odiva, înseamnă că nu vrea ca Odiva să ia viaţa şacalului.

— Planul nostru rămâne neschimbat, le spune matriarha Călăuzelor. Dacă vreuna dintre voi găseşte şacalul înaintea mea, îl prindeţi, dar nu îl ucideţi. În calitate de matriarhă, eu trebuie să fac sacrificiul.

Maurille se uită la Odiva cu ochiul nevătămat. Celălalt s-a umflat atât de rău după lovitura primită, încât nu-l mai poate deschide.

— Fie-mi cu iertare, *Matrone*, dar Ailesse are la ea un fluier de os care funcţionează fără probleme.

Întocmai. Tot ce facem acum e inutil.

— Poate n-ar fi rău ca un grup dintre noi să plece în căutarea lui Ailesse, cum a propus Pernelle, iar celelalte să urmărească mai departe şacalul. Nu cred că Tyrus s-ar supăra că încercăm să găsim mai multe soluţii.

Odiva stă împietrită, cu excepţia unui zâmbet silit, şi se uită fix la Maurille.

— Înseamnă că nu-l înţelegi pe Tyrus. Spre norocul familiei noastre, eu îl înţeleg perfect. Zeul Infernului e gelos şi sever. Dacă nu-i dovedim loialitatea noastră totală, îţi imaginezi că ne va conduce la şacalul lui?

Maurille clatină încet din cap şi-mi aruncă o privire încărcată de regret.

Odiva se uită, rând pe rând, la celelalte.

— Mai are cineva ceva de spus împotriva deciziei

mele sau cădem de acord să urmăm calea pe care ne-a arătat-o Tyrus?

Se pleacă şi alte capete supuse. Eu plec doar ochii.

Odiva oftează uşurată.

— Bun. Atunci să mergem acasă şi să ne refacem forţele pentru vânătoarea de mâine.

Mergem acasă? Când ştim că Ailesse e în viaţă? Când morţii sunt liberi şi vor da năvală în Dovré?

Odiva n-a ştiut niciodată să se comporte ca o mamă, dar acum şi-a uitat atribuţiile de *matrone.*

Merge alături de mine în timp ce ne îndreptăm spre Château Creux. Inima îmi bate cu putere. Simt că sunt închisă într-o colivie şi nu pot scăpa de prezenţa ei. Între timp, cine ştie pe unde a ajuns Ailesse? Abia aştept să-i înapoiez cuţitul ritualic. Cu cât devin mai disperată s-o salvez, cu atât mi-e mai uşor să accept gândul că îl va ucide pe Bastien.

— Îţi simt dezamăgirea, spune Odiva.

Îmi îngheaţă sângele-n vene când întoarce ochii negri şi pătrunzători spre mine.

— Speram ca prima ta aventură la podul sufletelor să fie una plăcută. Ar fi trebuit să-ţi aducă bucurie, nu să te îndurereze.

Nu ştiu ce să răspund. „Bucurie” e ultimul cuvânt pe care l-aş fi folosit ca să descriu călăuzirea sufletelor.

— Îmi place să cred că până şi Ailesse s-ar fi bucurat pentru tine când…

O îmbujorare difuză năpădeşte obrajii palizi ai Odivei. Preţ de o clipă, e absolut radioasă, afectuoasă şi tandră.

— Când ce? întreb.

Îşi încruntă sprâncenele negre şi îmi caută privirea. Deschide gura, chinuindu-se să rostească ceva, după care o închide la loc. Expiră pe nas şi îşi continuă

drumul, evitând să se uite la mine. Rochia festivă i se târăşte peste iarba sălbatică.

— Când ai fi văzut măreţele Porţi ale Vieţii de Apoi, răspunde într-un final, cu o voioşie silită.

Altă minciună. Altă tentativă de a-şi ascunde secretele. Mă ustură gâtul, dar m-am săturat să-mi tot înghit amărăciunea. M-am săturat să cedez în faţa matriarhei şi să-i accept toate scuzele pe care mi le îndrugă.

— Colierul ăla te ajută să călăuzeşti morţii când se deschid Porţile? întreb, cu inima bubuindu-mi în piept de propria cutezanţă.

Odiva îşi trece degetele peste cele trei şiraguri de la gât şi se încruntă.

— La care dintre oase te referi? La cel de urs sau de pisică-de-mare? Ambele mă ajută să călăuzesc.

— Mă refeream la *celălalt* os de har – craniul de pasăre pe care-l ţii ascuns în rochie.

Odiva încremeneşte. Se albeşte şi mai tare la faţă.

— Mergeţi! le spune Călăuzelor care vin în urma noastră.

I se simte încordarea în glas, deşi încearcă să afişeze un zâmbet calm.

— Ne vedem acasă în cel mai scurt timp.

În timp ce Călăuzele trec pe lângă noi, Odiva se dă la o parte de pe cărare şi îşi înfăşoară braţele în jurul corpului. Pernelle îmi aruncă o privire întrebătoare. Maurille mă strânge de mână. Ridic din umeri, de parcă nu ştiu ce vrea să-mi spună Odiva între patru ochi. De parcă nu i-aş fi cerut socoteală pentru nelegiuirea de a avea încă un os de har. Are deja cinci. Cel de-al şaselea e o insultă adusă zeilor şi sfinţeniei unei vieţi de animal. Cu toate acestea, îmi tremură mâinile şi picioarele în momentul care Odiva se întoarce spre

mine şi rămânem singure. Expresia de pe chipul ei e nefiresc de calmă şi resemnată.

— Nu e os de har, zice Odiva şi îşi scoate medalionul, rubinul din ciocul păsării scânteind în lumina soarelui. L-am primit în dar de la iubitul meu.

Deschid gura. Mă uit cu atenţie la craniu. Ciocul e negru şi puţin mai mic decât al unui corb, dar mai gros decât al unei ciori de câmp.

— De ce ţi-ar dărui *ton amouré* un craniu de pasăre?

Rânjeşte şi simt cum mă furnică pielea capului.

— Ai un spirit de observaţie nemaipomenit, Sabine, zice, iar penele de la epoleţi îi foşnesc în momentul în care ridică un umăr. Probabil pentru că iubitul meu ştia că am o pasiune pentru oase.

— Nu le-ai ascuns de el?

Orice *Leurress* trebuie să-şi ascundă oasele de har în anul petrecut alături de iubitul ei.

— A fost un om deosebit. A acceptat ce sunt şi m-a iubit fără să se teamă.

Mă uit din nou la rubin. Trebuie, de asemenea, să fi fost foarte bogat şi, evident, puternic, ca să fie un partener pe măsura Odivei.

— De ce-i ţii darul ascuns? Lui Ailesse i-ar plăcea să ştie că tatăl ei…

— Am vorbit destul despre Ailesse! se răsteşte Odiva.

Fac un pas înapoi, şocată de răbufnirea ei. Vârâ craniul de cioară la loc în rochie.

— Nu trebuie să divulgăm totul în viaţă, Sabine. Iubirea e sacră. Intimă.

O privesc uluită. Ea, cu gura ei, a pomenit de Ailesse acum câteva minute. Dar toată tandreţea Odivei de mai devreme a dispărut. Îmi amintesc brusc

mărturisirea pe care mi-a făcut-o în seara în care am ucis rândunica de noapte. Eram prea abătută ca să dau atenţie cuvintelor ei: „Asta nu înseamnă că l-am iubit”. Vorbea despre iubitul ei.

Atunci, cine i-a dat colierul?

Un foşnet îmi atrage atenţia spre marginea dinspre platou a pădurii. Acolo, pe o creangă joasă de frasin, ca şi când mi-ar fi auzit gândurile, stă cocoţată striga.

Imaginea ei îmi umple sufletul de speranţă. Striga aminteşte de Ailesse. Poate că Odiva i-a întors spatele fiicei sale, dar Elara nu a uitat-o.

Bufniţa o să mă conducă la ea, aşa cum m-a condus la catacombe.

Odiva întoarce privirea în aceeaşi direcţie. Îşi înăbuşă un geamăt la vederea păsării.

O iau la fugă spre pădure.

— Sabine! strigă după mine Odiva. Unde te duci? Le-am spus tuturor Călăuzelor să se întoarcă la Château Creux.

— Eu nu sunt Călăuză! îi răspund. Iar dacă vrei să fiu, o să mă laşi să vânez.

— Ai nevoie de odihnă.

— Am nevoie de al treilea os de har. Mă întorc după ce îl câştig.

Şi după ce o salvez pe Ailesse.

Arunc o privire peste umăr, dar matriarha nu vine după mine. Stă ca înmărmurită pe cărare, acoperindu-şi cu una dintre mâinile ei albe zgârieturile pe care i le-a făcut striga.

Când ajung în dreptul copacilor, bufniţa îşi ia zborul. O urmez în adâncul pădurii. Ca şi înainte, aterizează la vedere şi, imediat ce o prind din urmă, zboară din nou. Rânjesc şi iuţesc pasul.

Jocul acesta se întinde pe câţiva kilometri. Nu mă

uit la împrejurimi; sunt atentă să nu scap din ochi penele aurii. Dar, de îndată ce traversez drumul spre Dovré şi zăresc un pod la şase metri în faţă, mă opresc brusc. Podul e făcut din piatră, are boltă înaltă şi o albie secată dedesubt. E vizibil de la Beau Palais, care e ridicat pe cel mai înalt deal din Dovré.

Mă aflu la Castelpont.

Iar striga a dispărut.

Aburii care-mi ies din gură se contopesc cu ceaţa dimineţii. Mă uit în jur. De ce m-o fi adus aici bufniţa? Oare Bastien ar fi adus-o pe Ailesse chiar în locul unde a încercat să-l ucidă?

Mă apropii de pod cu paşi temători. O fi ştiind bufniţa ceva ce eu nu ştiu. Poate că mai e o intrare în catacombe prin preajmă. Intuiţia însă îmi şopteşte că e ceva mai primejdios la mijloc.

Iau arcul din spate. Scot o săgeată din tolbă. Mi se încordează toţi muşchii în clipa în care pun piciorul pe pod. Mă uit în stânga, mă uit în dreapta, apoi în matca de dedesubt. Nu văd nimic.

Mai fac un pas şi înlemnesc. Nasul meu fin adulmecă un miros înţepător şi muced de frunze jilave şi blană udă. Tocmai când să-mi dau seama cui îi aparţine, observ o vietate care vine vijelios spre mine. Cu colţii dezveliţi. Coama zbârlită. Incredibil de rapid.

Inima abia îmi mai bate în piept când văd ochii aurii ai şacalului. În spatele lui apare şi striga. Scoate un ţipăt şi îl mână spre mine cu ghearele.

Ea mi l-a adus.

Şacalul e la jumătatea podului. Mă străfulgeră un gând. Am voie să rănesc şacalul. Să-l prind, dar nu să-l ucid. Aşa a poruncit Odiva.

Şacalul continuă să gonească spre mine. Face un salt. Cască gura.

Striga n-a vrut ca Odiva să-l omoare. Striga vrea să câştig eu harurile şacalului.

Pun săgeata în arc.

Expir profund.

Şi ţintesc direct spre inima şacalului.

31

Bastien

Ailesse mă strânge tot mai tare de mână când trecem pe lângă oasele şi craniile înşirate pe pereţii tunelului.

— Nu mai e mult şi trecem de ele, îi spun.

După ce străbatem câteva coridoare laterale, catacombele dau într-una dintre vechile cariere de calcar de sub Dovré. Felinarul luminează foarte puţin din groapa care se întinde în faţa noastră.

— Sper că nu e fără fund, zice Ailesse.

— Are o adâncime de doisprezece metri, răspund.

Suficient cât să mori dacă ai ghinionul să cazi, dar lui Ailesse i se mai descreţeşte fruntea.

Coborâm pe schelele din apropierea noastră. Ailesse e încă slăbită. Îi tremură picioarele şi are o figură încordată, de parcă abia mai reuşeşte să stea dreaptă. Aş duce-o din nou în braţe, dar e imposibil în momentul de faţă. După şase metri, coborâm de pe schelă şi intrăm într-o galerie, cam de jumătatea sălii anterioare şi care dă spre groapă pe una din laturi.

Aşez felinarul în mijloc. Nu are forţa să lumineze întregul spaţiu. Ailesse cercetează sala care-i va servi drept casă în următoarele cine ştie câte zile. Îmi ard obrajii. Dau la o parte câteva lăzi şi scutur o pătură jerpelită.

— O s-o aranjăm să fie cât mai confortabilă. Promit!

— Cine-a creat asta? întreabă Ailesse, pe un ton solemn.

— Ce să creeze?

Mă răsucesc şi o găsesc uitându-se la peretele din fund. E un basorelief care înfăţişează Château Creux. Mă săgetează o durere în piept. Am văzut ruinele castelului doar de la distanţă. Vechea fortăreaţă nu mai seamănă deloc cu cea de aici – maiestuoasă, cu turnuri înalte. Într-o parte stau zeul soarelui şi zeiţa pământului, Belin şi Gaëlle, în cealaltă, Elara şi Tyrus, zeiţa Nopţii şi zeul Infernului. Pun mâinile în sân, apoi le las jos.

— Tata l-a sculptat.

— Tatăl tău? întreabă Ailesse şi se întoarce spre mine.

Mi se taie respiraţia. Nu-mi pot lua privirea de la ochii ei mari şi frumoşi, părul ondulat şi buza de sus atât de plină. Dacă aş avea talentul tatei, i-aş face statuie.

Într-un final, încuviinţez din cap şi bag mâinile în buzunare.

— Era sculptor, dar nu prea apreciat, îi povestesc şi mă uit la cele unsprezece statuete pe care le-am recuperat după moartea lui. Le-a vândut la târg, ca să avem din ce trăi. Nu-şi permitea să cumpere blocuri mari de calcar, aşa că se furişa aici şi le tăia singur.

Ailesse îşi plimbă privirea peste statuetele pe care le-am înşirat pe o poliţă de pe peretele din dreapta. Opt înfăţişează zei, două sunt miniaturi ale Beau Palais, iar cinci sunt animale sălbatice şi vietăţi marine.

Pe buzele lui Ailesse încolţeşte un zâmbet blând.

— Tatăl tău, Bastien, a fost un adevărat maestru.

Vorbele ei îmi încălzesc inima. Apoi îmi amintesc că tata a murit de mâna unei Descântătoare de Oase – o persoană ca Ailesse – şi un suflu rece alungă toată căldura. Dorinţa de răzbunare pe care o nutresc de atâta vreme continuă să mă macine, dar nu mai ştiu cum să procedez. Mă aşez pe pământ şi mă reazem de perete faţă în faţă cu Ailesse, ca să fiu cât mai departe de ea.

— Pe tata îl chema Lucien Colbert, spun cu glas uşor gâtuit. Ai auzit vreodată pe cineva din familia ta să pomenească de el?

Ailesse îşi încreţeşte sprâncenele arămii. Clatină şi cap şi se aşază pe jos lângă peretele din partea opusă.

— Îmi pare rău! Nu toate Fermecătoarele din *ma famille* vorbesc despre iubiţii lor. Unele nu fac niciun efort să-i cunoască înainte de a-i…

Lasă ochii în pământ.

Ridic din umeri, ca şi când nu mi-ar păsa, deşi nu e deloc aşa.

— Dacă e adevărat că zeii mi-au sortit tatăl să moară, nu merită să se închine cineva la ei.

Mi-am regăsit asprimea. Excelent.

— Nu vorbi astfel, spune Ailesse, cu o grimasă.

Îi arunc o privire sumbră.

— Glumeşti?

Strânge din buze şi îşi masează cucuiul din spatele capului. Probabil s-a mărit între timp.

— Poate există şi altă cale de a încheia ritul de trecere… Nu ştiu.

Rosteşte cuvintele sacadat, cu mare efort. Ia mâna de la ceafă şi o pune în poală.

— Poate că nimeni nu s-a rugat cu destulă ardoare ca să afle răspunsul.

Îmi tresaltă sprâncenele. O privesc lung şi nu

încerc să-mi ascund surprinderea. N-am auzit eu bine sau a recunoscut că un eveniment crucial din viaţa ei e posibil să fie o mare greşeală?

— Dacă te rogi *tu* cu destulă ardoare, crezi că o să reuşeşti să rupi legătura de suflet?

Îmi aruncă un zâmbet firav.

— Deci consideri că zeii trebuie veneraţi.

— Depinde, spun, stăpânindu-mi un rânjet.

Râde pe înfundate şi i se zguduie umerii. Apoi se întristează pe neaşteptate.

— Legătura noastră e deja formată, Bastien. Nicio rugăciune nu mai poate opri finalul inevitabil.

— Chiar e inevitabil? întreb şi mă trag mai aproape de ea. Dacă ne protejăm reciproc – şi promitem că nu ne omorâm –, vom scăpa nevătămaţi din toată tărăşenia asta, indiferent dacă suntem legaţi sufleteşte sau nu.

Trage de o aţă din rochia ei sfâşiată.

— Lucrurile sunt ceva mai complicate decât atât.

— Adică?

— Odată ce un *amouré* e revendicat, viaţa lui nu-i mai aparţine.

— Revendicat… adică ucis?

— Nu, revendicat din momentul în care cântecul sirenei îl ademeneşte la pod.

Izbucnesc într-un hohot de râs forţat.

— Cu toate astea, uite că sunt încă în viaţă.

Ailesse înghite în sec.

— Deocamdată.

— Ce vrei să spui?

Ailesse lasă capul pe spate, ca şi când s-ar uita la un cer invizibil ochilor mei.

— Mai ai un an de viaţă, Bastien, îmi explică şi i se povârnesc umerii. Dacă nu închei ritualul până atunci,

oricum mori. Zeii găsesc întotdeauna o cale.

Tac o vreme şi mă gândesc la cum a murit tatăl lui Jules şi Marcel.

— Tu ce pedeapsă primeşti, dacă nu-ţi îndeplineşti misiunea? Ailesse trage aer în piept şi se uită în ochii mei.

— Vor găsi zeii o cale să mă omoare şi pe mine.

Aproape că-mi stă inima-n loc.

— Ce înţelegere păguboasă mai e şi asta?

Ailesse ţine capul plecat.

— Nu e mai rea decât soarta lui Tyrus şi a Elarei.

— Glorie eternă, asta vrei să spui? pufnesc dispreţuitor.

— Şi ei au suferit. S-au căsătorit pe ascuns la începuturile lumii. Belin şi Gaëlle le-au interzis să-şi unească regatele, dar Tyrus şi Elara voiau să fie împreună. Când a aflat Belin, a aruncat Paradisul pe cerul nopţii, iar Gaëlle a crăpat pământul ca să înghită Iadul. De atunci, Tyrus şi Elara n-au mai putut niciodată să fie împreună.

— Fă-mă să înţeleg, zeii ăştia vor să le simţim durerea?

— Sau să învăţăm să o depăşim. Poate astfel află şi ei.

Mă frec cu palma peste faţă şi mă ridic în picioare. Trebuie să ies de aici. Nu mai pot asculta poveşti despre zei care pedepsesc muritorii pentru că ei nu sunt în stare să-şi rezolve problemele.

— Rămâi aici şi odihneşte-te, bine? Mă duc să-i caut pe Jules şi Marcel, şi să-ţi recuperez oasele.

— Şi fluierul.

Încuviinţez din cap.

— Ne vedem repede.

Ailesse strânge pumnii.

— Nu pot sta mult timp aici, Bastien. Nu vreau să stau aici. Sunt *Leurress.* E sarcina mea să-i apăr pe oameni de morţi.

— Ştiu.

Dar am şi eu sarcina mea. Iar în momentul acesta e să o protejez pe ea. Cel mai bine se poate apăra dacă îşi recapătă oasele de har.

— Stai aici, Ailesse! Nu întârzii mult.

32

Ailesse

Mă plimb pe marginea gropii. Îmi închipui că am încă vederea în întuneric a rechinului-tigru şi ochii ageri ai şoimului călător ca să văd ce se întinde în depărtare. Atunci, poate că lumina oarbă a felinarului ar fi suficientă să lumineze cariera de calcar de la capătul deschis al galeriei pe care o împart cu Bastien. Pe de altă parte, dacă aveam harurile, nu mă mai ascundeam aici şi nu-l aşteptam cu sufletul la gură să se întoarcă. Nu ştiu cât a trecut de când a plecat – nu-mi dau seama cât am dormit –, dar sunt trează de cel puţin zece ore.

Dacă l-a atacat un Înlănţuit şi de-asta nu s-a întors? Mi se pune un nod în stomac la gândul acesta. Nu pot să mai rămân aici.

Iau felinarul şi mă duc iute la schele. Picioarele îmi tremură ca nişte rămurele uscate în timp ce urc. Strâng din dinţi şi-mi înving slăbiciunea. Dacă era lună plină aseară, m-ar fi încărcat cu mai multă energie din Lumina Elarei, dar vigoarea pe care am simţit-o sub stele s-a stins, la fel ca şi puterea pe care o primeam de la oasele de har. Nu contează. Dacă am reuşit eu să

omor un rechin-tigru, după ce am fost la un pas să mă înec, o să găsesc şi forţa de a lupta cu morţii.

Aici sunt doar câteva tuneluri laterale, spre deosebire de labirintul din catacombele care pornesc de sub râpă. Îmi ţin respiraţia când trec prin zona plină de oase şi, în scurt timp, găsesc uşa pivniţei. Urc pe scară, deschid trapa şi dau la o parte covorul zdrenţăros.

După ce ies, mă sprijin de altar câteva clipe. Sunt deja vlăguită. Nu e semn bun. Arunc o privire prin biserică şi ochii îmi fug la ferestrele boltite, baricadate cu scânduri. Lumina difuză pătrunde printre şipci. E noapte. Îmi tresaltă inima. Am nevoie de energie.

Plec de lângă altar şi mă duc repede la uşile duble ale bisericii. Cucuiul de la ceafă îmi zvâcneşte şi mă apucă ameţeala, exact ca aseară.

Ajung la uşi şi mă chinuiesc să trag zăvorul. E înţepenit şi nu-i chip să-l urnesc. Izbesc cu umărul într-una dintre uşile şubrede. O dată, de două ori. Îmi curge transpiraţia pe frunte, dar eforturile mele dau roade. Uşa cedează.

Ies în stradă, tocmai când un trăsnet zguduie aerul. Câteva picături de ploaie îmi cad pe faţă. Oftez adânc şi-mi blestem norocul. Norii groşi estompează şi mai mult Lumina Elarei şi doar un strop de energie se prelinge în mine.

Mă rotesc în loc, neştiind încotro s-o apuc. Mă uit uimită la construcţiile mohorâte din jur. Nu există pic de verdeaţă. Totul e colţuros şi miroase a putreziciune. Zona aceasta nu e imaculată precum clădirile care se înalţă semeţe peste zidul oraşului, în apropiere de Beau Palais. E dărăpănată şi murdară. Mi se rupe inima de mila lui Bastien. Şi-a petrecut viaţa pe străzile astea.

Dintr-o toană, o iau la fugă spre stânga. Sunt mai multe lumini la ferestre în direcţia asta. Mi-e mai uşor să văd pe unde merg. N-aş fi avut nevoie de ajutor, dacă aveam vederea rechinului-tigru. Fulgerele brăzdează cerul, iar ploaia răpăie pe caldarâm. Puţinii oameni surprinşi afară se adăpostesc iute în case.

— Uite-o că a venit! exclamă un glas de femeie de pe o străduţă din dreapta.

— Era şi timpul! mormăie un bărbat.

Mă răsucesc şi-mi dau părul ud de pe faţă, dar nu-l văd pe niciunul.

— Te-am căutat peste tot, spune altă voce.

Bărbătească, imaterială, chiar în faţa mea.

Tresar şi agit cuţitaşul pe care i l-am furat lui Marcel. Nu ştiu dacă sunt suflete Înlănţuite sau Slobode, dar, cu siguranţă, nu au ce căuta aici.

— Trebuie să vă întoarceţi în golful unde e podul terestru, spun.

— De ce? răsună încă o voce.

Puternică, feminină şi foarte aproape în stânga mea.

— Ca să ne mânaţi voi, femeile în alb, ca pe o turmă de oi?

Un deget rece îmi mângâie obrazul. Scot un geamăt şi fac un pas înapoi.

— Podul terestru a dispărut.

— Ne place *aici.*

O răsuflare de gheaţă îmi gâdilă urechea dreaptă.

— E un adevărat ospăţ.

Umflu nările. Întind mâna în care ţin cuţitul şi lovesc. Sufletul scoate un ţipăt când îl străpung. Lovesc rapid în stânga, apoi în faţă şi în spate, anticipând un atac în grup. Dar cuţitul îl zgârie doar pe unul dintre morţi. Ceilalţi doi sar pe mine şi mă

doboară la pământ. Mă săgetează o durere cumplită la ceafă. Iar m-am lovit la cucui.

Dau din picioare şi mă zvârcolesc, fluturând orbeşte cuţitul, dar sunt prea multe suflete peste mine. Şi mai vin şi altele. Răgetele lor acoperă vuietul furtunii.

— Ailesse!

Bastien.

Renaşte energia în mine. Nu sunt singură.

Îmi eliberez braţul drept şi împlânt cuţitul în ceva ce par a fi coaste. Cu un urlet ascuţit, unul dintre suflete cade de pe mine. Ploaia îmi biciuieşte obrajii. Scuip şi gem, dar îi atac şi pe ceilalţi. Cu coada ochiului, îl zăresc pe Bastien cum apucă un cărucior şi îl împinge spre mine ca pe un berbec.

— Daţi-vă jos de pe ea! strigă.

Majoritatea sufletelor se retrag. Mă rostogolesc din drum exact în momentul în care căruciorul le izbeşte pe celelalte.

Bastien vine imediat lângă mine. Mă ridică şi mă apucă de mână. O luăm la fugă pe stradă şi ne îndepărtăm de biserică.

Mâini invizibile îşi înfig unghiile în noi. Bastien coteşte spre steagul cu emblema soarelui al Dovréului. Vergeaua lui e prinsă într-un suport de pe zidul unei clădiri. Îl smulge şi îl agită în spatele nostru, folosindu-i vârful ascuţit, din metal, drept suliţă. Se aud bufnituri în momentul în care doboară câţiva adversari invizibili.

— Ţi-am zis că eşti ca un far pentru ei.

Iau o piatră desprinsă din caldarâm şi-o arunc. Se opreşte la jumătatea curburii şi loveşte unul dintre suflete.

— Ai găsit-o pe Jules? întreb.

N-are rost să-mi consum energia deja secătuită,

spunându-i că a avut dreptate.

— Nu.

Ploaia i se prelinge pe fălcile încleştate. Agită din nou vergeaua steagului.

— Mai încerc şi mâine.

Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Ce facem acum?

Morţii ne împresoară şi ne împing cu spatele la zidul unei clădiri.

Bastien analizează rapid împrejurimile.

— Vino după mine!

Se strecoară într-un gang dintre clădiri, un culoar atât de îngust, încât abia acum îl observ.

Alerg după el, abia ţinându-mă pe picioare de oboseală. Mă izbesc şi mă hârşâi cu umerii de pereţii gangului. Morţii urlă în urma noastră, dar aici, cel puţin, nu pot înainta decât unul câte unul.

Ploaia cade în rafale furioase când ieşim într-o curte şi, de acolo, alergăm la un grajd. Bastien rupe zăvorul cu piciorul şi îmi întinde steagul. Mă răsucesc şi spintec aerul cu el. Nimeresc un suflet. Ploaia torenţială ricoşează din corpul lui.

O clipă mai târziu, Bastien iese din grajd pe un cal cenuşiu, voinic, şi-mi întinde mâna. Îmi tremură inima de nelinişte şi nerăbdare. N-am călărit niciodată. Mai străpung un suflet, apoi îl apuc pe Bastien de mână.

Mă ridică în şa, în spatele lui, şi ieşim galopând pe o stradă mai largă.

— Vino-napoi, hoţule! strigă cineva de la o fereastră deschisă.

Pufnesc în râs. Nu mă pot abţine. În ciuda epuizării şi a răgetelor morţilor, bucuria de a călări pe un animal şi de a-i simţi forţa cum vibrează sub mine e însufleţitoare.

Dovréul scânteiază pe lângă mine în lumina fulgerelor care continuă să brăzdeze cerul. Bastien goneşte fără ţintă de pe o străduţă pe alta, încercând să scape de morţi. Zăresc faţade arcuite şi turnuri boltite şi locuinţe modeste, cu acoperişuri de stuf. Ideea de a mă afla în acest oraş interzis mă înveseleşte. Nici măcar nu-mi pasă cât de rău s-ar înfuria mama. Îmi încolăcesc braţele şi mai strâns de pieptul lui Bastien.

Mână calul într-un alt gang, îl struneşte ca să încetinească şi ne strecurăm furiş după un colţ. Turlele şubrede ale bisericii de unde am plecat se înalţă peste marea de acoperişuri din faţa noastră. Bastien descalecă iute şi mă trage după el.

— Mergem pe jos de aici, spune. În cea mai mare linişte.

Îşi scoate pelerina udă, mi-o pune pe umeri şi îmi trage gluga pe cap.

— Trebuie să treci cât mai neobservată.

Mă uit în ochii lui albaştri ca marea şi la picăturile de ploaie care-i lucesc pe gene. Poate e din cauza cucuiului, dar mi se cam înmoaie picioarele.

— Unde mergem?

— Înapoi în ascunzătoarea de sub Chapelle du Pauvre.

— Iar în catacombe?

Îmi piere toată euforia şi mă pleoştesc.

— Îmi pare rău, Ailesse! spune Bastien, încruntat. Nu ştiu nici un alt loc în care ai fi protejată.

Întorc privirea de la el şi mângâi încet gâtul calului. Aş putea să urc pe armăsarul ăsta puternic şi să fug de-aici, înapoi la Château Creux. Dar hoarda de morţi s-ar lua după mine şi mi-ar pune familia în primejdie. Mai e o lună până la următoarea lună nouă, când

Fermecătoarele vor avea ocazia să-i călăuzească din nou.

Pot să rezist atâta vreme în întuneric?

— Nu renunţăm tocmai acum, adaugă Bastien şi mă atinge timid pe umăr. O s-o caut în continuare pe Jules. S-a ascuns undeva cu Marcel, ca să găsească o soluţie de a rupe legătura de sânge. Acelaşi lucru putem face şi noi. Pun prinsoare că o să avem mai mult noroc decât ei. O fi Marcel genial, dar eu te am *pe tine.*

Clipeşte, abia atunci dându-şi seama ce-a spus. Lasă privirea în pământ şi îşi muşcă colţul buzei.

— Iar tu mă ai pe mine, Ailesse.

Bătăile inimii mi se mai astâmpără. Un val de căldură îmi alungă toată tensiunea din corp. Poate că voi reuşi să îndur întunericul. Îl apuc pe Bastien de mână şi i-o strâng cu putere. Se uită în ochii mei şi îi încolţeşte un zâmbet pe buze.

Pornim spre Biserica Săracilor.

33

Sabine

Stau într-o groapă adâncă de un metru şi mai scot un pumn de pământ jilav. Îmi dau la o parte cârlionţul ud de pe frunte cu mâinile murdare. Ploaia nu se mai opreşte. Trebuia să fi îngropat şacalul imediat ce l-am ucis, dar, când l-am târât în groapa asta, abia dacă mă puteam uita la el, darămite să-i ating trupul neînsufleţit. L-am acoperit cu ramuri de brad, abia stăpânindu-mi lacrimile, şi-am pornit într-o nouă căutare zadarnică a prietenei mele.

Asta se întâmpla ieri. De atunci şi până astă-seară,

şacalul a început să duhnească. Poate că cineva fără miros fin n-ar băga de seamă, dar eu îl simt, ceea ce înseamnă că îl vor simţi şi celelalte *Leurress* şi le va conduce aici. Probabil au plecat deja în căutarea animalului, iar eu am încălcat porunca matriarhei şi l-am ucis.

Arunc un ultim pumn de pământ. Deocamdată, ploaia maschează mirosul de putreziciune, aşa că nu sunt nevoită să mă grăbesc. Ies din groapă şi mă duc repede la locul în care am ascuns cadavrul şacalului. Dau crengile de brad la o parte, abia stăpânindu-mi greaţa. Trupul şacalului e rigid, iar ochii i-au devenit opaci şi albicioşi.

— Iartă-mă! îi spun şi îngenunchez lângă el.

Scot cuţitul lui Ailesse de la cingătoarea rochiei de vânătoare şi mă apuc să-i tai piciorul.

Încerc să ţin ochii mai mult închişi. Mă bucur că răpăitul ploii acoperă mare parte din zgomot. Tendoanele sunt tari şi, din cauza asta, trebuie să răsucesc şi să trag cu putere. *Dă-mi forţă, Elara!*

În cele din urmă, osul cedează. Am tăiat tot piciorul şacalului, de la femur până la labă. Trebuie să îngrop tot ce nu folosesc – nu am nevoie decât de femur. O să cioplesc un medalion din el. Fac o grimasă şi mă pun iar pe tăiat. Suspin. E o adevărată tortură.

Îmi tremură mâinile la final. Arunc cuţitul şi-mi acopăr ochii cu palmele. Slavă zeilor că e ultimul meu os de har!

Imediat ce mă gândesc la asta, mă năpădesc remuşcările. E corect să păstrez osul pentru mine? Încă e timp să i-l dau Odivei, ca să facă un nou fluier din el.

Cerul e zguduit de un trăsnet. Peste el se înalţă un ţipăt ascuţit. În prima clipă, mă gândesc că e o vulpe, după care ploaia de pe marginea gropii începe să

licărească *chazoure.*

Mă trece un fior de gheaţă. Mă pitesc la pământ şi mă rog ca sufletul să treacă pe lângă groapă fără să mă observe, dar acesta îmi vorbeşte cu glas tunător.

— N-are rost să te ascunzi. Simt Lumina din tine.

Se zbârleşte părul pe mine. Nu poate fi decât un Înlănţuit. Şi n-am timp să acopăr din nou trupul şacalului.

Ridic privirea şi-l văd pe Înlănţuit sărind în groapă. Scap femurul din mână. Înşfac cuţitul. Sar în picioare în ultima clipă şi-i implânt cuţitul în piept. Bărbatul geme şi mă îmbrânceşte. Mă rostogolesc o dată şi mă ridic, dar nu atac din nou. N-am cum să-l omor. Trebuie să mă feresc de el.

— Dacă-mi vrei Lumina, n-ai decât să mă prinzi!

Ies iute din groapă, mai recunoscătoare ca oricând pentru vederea nocturnă a rândunicii de noapte.

Îmi simt picioarele uşoare şi sunt agilă în mişcări.

Mortul ţâşneşte după mine şi se ţine pe urmele mele, cu o viteză neaşteptată. E înalt, zvelt, iar pieptul îi e prins în cinci şiruri de lanţuri. Majoritatea morţilor pe care i-am văzut la podul terestru abia dacă aveau jumătate. Nu-i de ajuns să fiu rapidă, trebuie să dau dovadă de isteţime.

Mă strecor printre copaci, schimbând în permanenţă direcţia, ca să-l ţin la distanţă, şi mă îndrept spre râul Mirvois, unul dintre cele mai importante din Gallia de Sud.

Ploaia nu se domoleşte deloc. Îmi ţin cu greu echilibrul pe coasta alunecoasă a unui deal înverzit. Înlănţuitul nu e la fel de norocos. Alunecă şi se rostogoleşte prin iarba udă. Din cauza asta, mi-o ia înainte, şi îl evit în ultima clipă.

În faţă se profilează alt deal. În vârful lui e faleza

care coboară la râu. Cunosc bine locul. Am pândit un cerb acolo, pe vremea când încă nu eram hotărâtă ce să aleg drept al doilea os de har. Curenţii râului sunt foarte puternici. Dacă nu era răpăitul ploii, aş fi auzit vuietul apelor lui spumegânde.

Mă proptesc bine pe picioare şi o iau la goană pe coasta noroioasă a dealului. Înlănţuitul se repede la picioarele mele şi mă zgârie pe gleznă. Reuşesc să scap de el. Îmi ard toţi muşchii, în ciuda harurilor mele. Am nevoie de forţa şacalului.

Mai ai puţin, Sabine! Mergi mai departe!

Ajung în vârf, gâfâind din greu. Marginea falezei e ascunsă de un şir de copaci, de ploaia torenţială şi de bezna nopţii.

Mă rog să-mi fie de ajuns harurile pe care le am deja. Am nevoie de agilitatea salamandrei şi de salturile lungi al rândunicii de noapte.

Alerg spre copaci şi observ o creangă solidă care se întinde vreo şase metri peste faleză.

Încetinesc, astfel încât nu mă îndepărtez prea mult de Înlănţuit.

Patru metri.

Doi metri.

Un metru.

O jumătate de metru.

Mă arunc peste buza falezei. Înlănţuitul întinde braţele după mine. Se agaţă cu degetele în tivul rochiei mele, dar îi alunecă din cauza materialului ud. Se prăbuşeşte în gol, cu un urlet răguşit.

Zbor prin aer şi ridic genunchii, ca să aterizez perfect. Picioarele îmi patinează pe creanga groasă. Îmi ţin echilibrul, dar ramura e prea scurtă. O să alunec de pe ea.

Mă ghemuiesc şi apuc creanga cu braţele. E prea

udă ca să am aderenţă pe ea. O strâng din toate puterile şi ţip de efort. Picioarele îmi cad în gol. Alunec pe burtă şi mă prind cu disperare de creangă. E din ce în ce mai subţire şi mai firavă pe măsură ce mă apropii de capăt. Caut una apropiată. Mă agăţ de ea şi umărul mi se smuceşte violent în momentul în care mă opresc în sfârşit.

Mă prăbuşesc vlăguită pe ramura îndoită şi privesc în jos.

Înlănţuitul a căzut în râu. Curenţii îl duc în aval cu o repeziciune neîndurătoare.

Răsuflu uşurată. *Îţi mulţumesc, Elara!*

Durează câteva minute până să-mi recapăt forţele. Mă târăsc spre trunchiul copacului şi de acolo cobor pe pământul minunat de trainic. Nu zăbovesc. Mă întorc fuga la groapă, udă şi înfriguratră, dar hotărâtă.

Trebuie să-i dau osul de şacal Odivei. Morţii nu pot fi călăuziţi încă, dar poate reuşeşte să-i ademenească cu melodia şi să-i adune într-o peşteră. După aceea, îi astupăm ieşirea cu bolovani. Fermecătoarele îi vor păzi până la următoarea lună nouă.

Simt că îmi ard plămânii când ajung la groapă. Nu stau să-mi trag sufletul. Scot cuţitul de os şi curăţ carnea de pe femurul şacalului. O să-i ofer Odivei un os curat şi gata să fie cioplit. Poate, în felul ăsta, mă iartă că am ucis vietatea.

Îmi alunecă mâna şi mă tai în palmă.

Aud un ţipăt gâjâit la doi metri de mine. Trag aer în piept, aşteptându-mă să dau cu ochii de alt Înlănţuit. Dar nu văd strălucirea *chazoure.* Nici vreo siluetă umană.

E bufniţa. Ce potriveală să apară tocmai aici. E udă leoarcă.

Mi se pune un nod în stomac. Trag osul în poală cu

mâna nevătămată.

— Ne trebuie un fluier de os, îi explic bufniţei, bănuind că acesta e motivul pentru care a venit.

La urma urmelor, ea m-a ajutat să omor şacalul şi a împiedicat-o pe Odiva să facă acelaşi lucru.

Se apropie ţopăind, mă priveşte cu capul înclinat într-o parte şi clipeşte din ochii ei frumoşi. Îmi dau seama că încearcă să comunice cu mine. Că trebuie să am încredere în ea. Că ştie foarte bine că morţii au împânzit Gallia de Sud. Pe lângă asta, Ailesse are deja un fluier de os – adevăratul fluier. A cântat la el pe faleza de deasupra podului terestru.

Păstrează harul, Sabine, şi foloseşte-l ca să-ţi salvezi prietena!

Gândul îmi vine ca şi cum mi-ar fi şopti o altă voce în minte. Îmi dă o senzaţie de linişte şi înţelegere.

Mă uit la bufniţă. Ploaia nu se domoleşte, dar nu mi-e frig.

— Mă ajuţi s-o găsesc?

Pasărea leagănă din cap şi inima îmi bate cu putere.

Inspir adânc şi deschid palma. Ploaia îmi curăţă aproape tot sângele, dar rana continuă să sângereze neîntrerupt. O să fie suficient.

Strâng din dinţi şi apăs osul de şacal peste sânge.

34

Ailesse

Stau ghemuită lângă basorelieful din vizuina lui Bastien, mângâind leneş turnurile care nu mai există. Familia mea nu a trăit dintotdeauna în subteranul castelului; pe vremuri, sălăşluiam în vâlcele retrase ori

în peşteri din apropierea ţărmului, dar nu-mi mai amintesc acele locuri. Eram în faşă când regele Godart a murit din cauze stranii. În acelaşi an, o vijelie năprasnică s-a abătut asupra ţării şi a năruit Château Creux, confirmând zvonurile potrivit cărora castelul ar fi fost blestemat. Odiva însă îndrăgea acel loc. A mutat familia noastră acolo, după ce a fost abandonat.

Mă uit prin camera din mina de calcar în care trăiesc de zece zile. Am început să mă simt în largul meu aici – atât cât e posibil când simţi că te părăsesc încetul cu încetul toate puterile şi te macină dorinţa de a-ţi ajuta familia.

Schela din capătul gropii scârţâie şi mă trec fiori calzi prin tot corpul. S-a întors Bastien.

Intră în cameră cu un săculeţ pe umăr şi ceva la subraţ. Felinarul îi luminează maxilarul puternic şi părul proaspăt spălat. A avut timp să se bărbierească şi să se îmbăieze cât a fost la suprafaţă. E semn că nici acum nu a dat de urma lui Jules.

— Ai avut mai mult noroc? întreb, agăţându-mă de un licăr de speranţă.

Poate că oasele de har şi fluierul sunt în săculeţ şi a ţinut să se spilcuiască ca să sărbătorim reuşita.

— N-am găsit-o în podul berăriei, răspunde.

Îmi pierd tot elanul. A verificat deja toate ascunzătorile pe care le-au folosit de-a lungul timpului, iar acum cercetează diverse locuri din oraş. Eforturile lui par tot mai zadarnice.

— Stai liniştită, că o găsesc eu.

Mă uit la zâmbetul lui silit şi ochii încercănaţi. N-o să renunţe niciodată – e la fel de încăpăţânat ca mine când îşi pune ceva în minte –, dar asta nu înseamnă nu-şi pierde şi el nădejdea.

— Ce se mai întâmplă cu morţii?

Bastien oftează şi vine spre mine.

— Nu s-a schimbat nimic. Umblă zvonuri despre oameni care ar fi auzit voci invizibile. Unele imploră sau le cer iertare. Altele ameninţă. Dar niciuna nu e la fel de violentă cum erau în preajma ta şi a Descântătoarelor de Oase.

Pune jos săculeţul şi bocceaua de la subraţ.

— Se vede treaba că morţii sunt mai vicleni în preajma oamenilor de rând.

— Dar nu mai puţin periculoşi.

Încuviinţează din cap şi ia loc, ca să-şi scoată una dintre cizme.

— Câţiva bărbaţi de la cârciumă spuneau că li s-au îmbolnăvit prietenii.

Scuturã praful şi pietricele.

— Dar prietenii lor nu au friguri, spuzeli sau vreun simptom evident.

— Morţii le secătuiesc Lumina.

Mă înfior când îmi aduc aminte ce m-a învăţat mama înaintea ritului de trecere. Dacă morţii nu sunt călăuziţi, vor încerca să răpească vigoarea celor vii. Iar dacă fură destulă Lumină de la un om, îi ucid atât trupul, cât şi sufletul.

— Aş vrea să vin cu tine, să căutăm fluierul împreună.

— Ai nevoie de oasele de har, îmi spune, cu o voce liniştitoare. Eu reuşesc să mă feresc de morţi, dar tu…

Îşi masează ceafa.

Încuviinţez cu inima strânsă şi mă uit la hăul negru din carieră. E nedrept că eu mă pot apăra, când atâţia oameni nevinovaţi nu pot.

— Ce-ai mai adus şi de data asta? întreb, încercând să par mai veselă.

M-am săturat de toate aceste discuţii zadarnice

despre o situaţie imposibilă.

Bastien îşi încrucişează picioarele şi împinge săculeţul spre mine. Mă dezlipesc de lângă basorelief, gâfâind chiar şi de la un efort atât de mărunt, şi arunc o privire în el. Nu-mi pot stăpâni zâmbetul când scot încă un felinar şi câteva lumânări. Ridic ochii spre Bastien şi îl surprind privindu-mă cu atenţie.

— Nu e tocmai Bolta Nopţii, zice, dar două felinare sunt mai bune decât unul singur.

Un val de căldură mi se revarsă în piept. Bastien se străduieşte să-mi ofere un adăpost cât mai primitor.

— Mulţumesc!

Se uită îndelung în ochii mei şi căldura se împrăştie şi mai mult, întinzându-se până la degetele mâinilor şi picioarelor.

— E şi ceva de mâncare în el, spune, arătând spre săculeţ.

Nu mă surprinde. Pe mine mă interesează mai mult ce anume se află în boccea.

— Aia ce e?

Ridică din sprâncene când vede încotro mă uit.

— Aia… hm…

Îşi drege glasul. Se scarpină pe braţ. Îşi trosneşte degetele.

— Cât o să mai porţi zdreanţă asta? întreabă şi arată cu degetul spre corpul meu. Mai are puţin şi cade de pe tine.

Face o grimasă.

— Adică, se rupe de tot.

Mi se pare mie sau s-a înroşit la faţă? Nu-mi dau seama în lumina singurului felinar care arde.

— Mi-ai adus o rochie?

E rândul meu să mă îmbujorez.

Bastien înghite în sec şi leagănă din cap.

Urmează câteva secunde de tăcere.

— Nu mi-o arăţi?

— Desigur, zice şi îmi întinde bocceaua.

Un stol de fluturi freamătă în mine când dezleg cârpa şi văd stofa rochiei dinăuntru. Lână fină, de un verde ferigă. Îmi trec degetele peste ţesătura moale şi zâmbesc.

— E culoarea preferată a lui Sabine.

— Prietena care era cu tine la pod? întreabă Bastien.

Ridic ochii mirată.

— Uneori îi rosteşti numele în somn, îmi explică.

— Serios?

Mi se strânge gâtul. Aş vrea să-mi amintesc acele vise. Nu mi-a mai apărut în nicio viziune de când am zărit-o la podul terestru. Îi resimt absenţa cu atât mai acut.

— E una dintre surorile mele Fermecătoare, spun. Nu soră de sânge – nicio *Leurress* nu are timp să conceapă mai mult de un copil înainte să…

Înainte să moară tatăl acestuia. Îmi muşc buzele şi-i mai arunc o privire lui Bastien. Nu pare furios, nici resemnat – nici măcar împăcat. Poate că încă rumegă la faptul că, la un an după ce m-a cunoscut, o să moară, indiferent dacă eu îi implânt cuţitul în inimă sau nu.

— Sabine e prietena mea cea mai bună.

— Cred că ţi-e dor de ea, murmură el.

O durere profundă îmi sfâşie pieptul. Am impresia că a trecut o veşnicie de când mergeam amândouă pe cărarea spre Castelpont, braţ la braţ, iar ea m-a întrebat cum visez să fie iubitul ales. Nu mi-am imaginat nicio clipă o persoană ca Bastien – nu pe deplin –, dar acum nici că mi-aş imagina pe altcineva.

— Cum şi ţie, probabil, ţi-e dor de Jules şi Marcel, spun.

Lasă ochii în pământ şi îşi freacă o zgârietură de pe cizmă. Eu îmi zgândăresc unghiile şi mă uit la el. Cât de mult o simţi lipsa lui Jules? Ştiu că sunt ca *o famille,* dar oare sentimentele lui pentru ea sunt mai profunde de-atât? Îşi dezmorţeşte umerii şi se ridică.

— Vrei să faci o baie?

Ridic din sprâncene.

— Singură, nu te gândi la altceva, adaugă ruşinat, iar eu îmi stăpânesc cu greu un zâmbet. Te conduc la bazin, dacă vrei. După aceea, poţi să-ţi pun rochia nouă.

— Bine.

Aprinde şi cel de-al doilea felinar, iar eu îl iau pe celălalt. Mă mişc încet, ca să-mi cruţ puterile şi aşa sleite. Bastien mă ajută să cobor pe schelă, până pe fundul carierei. Unul dintre tuneluri duce la un bazin de apă subterană curată. M-am îmbăiat în el de două ori până acum, dar de câte ori îmbrac la loc rochia ritualică jerpelită, mă simt iar murdară.

— Ai nevoie de ajutor la întoarcere? mă întreabă Bastien. Pot să te aştept aici.

Strâng la piept rochia verde ferigă.

— Nu-i nevoie. Mă descurc.

Bastien scutură din cap. De două ori, îşi trece degetele prin păr şi încearcă să ia o figură nepăsătoare, aceeaşi pe care a exersat-o de multe ori în ascunzătoarea din catacombe. Acum nu-mi mai pare deloc convingătoare. Respiră sacadat şi îşi fereşte ochii de mine.

— Ne vedem în curând, spune în cele din urmă, după care pleacă.

Îmi înăbuş un hohot de râs.

Apa e caldă şi incredibil de plăcută. Îmi spăl părul agale, apoi corpul, până când curăţ şi ultimul firicel de praf de calcar, apoi mă aşez pe marginea bazinului şi îmi trec degetele prin păr. După ce-l descâlcesc bine, îmbrac rochia verde ferigă şi o arunc pe cea veche. Mă cuprinde o linişte adâncă în timp ce merg spre camera lui Bastien. De zile întregi nu m-am mai simţit atât de uşoară. În sfârşit îmi respiră pielea şi nu mai am mâncărimi. N-o să mai subestimez niciodată importanţa unor haine curate.

Îmi tremură picioarele şi muşchii braţelor în timp ce urc pe schelă. În momentul acesta, nu mă deranjează efortul. Bastien stă cu spatele când intru în cameră. Aprinde o lumânare pe care a aşezat-o pe una dintre poliţe. Mă uit în jur şi rămân cu gura căscată. Mai sunt cel puţin zece lumânări aprinse şi aşezate în diverse locuri pe jos şi pe pereţi. Calcarul scăldat în lumina chihlimbarie creează o atmosferă superbă. M-aş putea obişnui cu locul acesta, dacă ar arăta mereu astfel.

— Credeam că păstrezi lumânările pentru felinare, îl mustru cu blândeţe.

Întoarce profilul spre mine şi zâmbeşte.

— Ne permitem mai multă lumină, măcar o seară.

Îmi dau seama că e tot un dar pentru mine şi îl privesc cu tandreţe. Îi tremură uşor mână când închide capacul cutiei cu iască. Pare încă tulburat, ceea ce este adorabil, pentru că diferă enorm de siguranţa pe care o afişează în general.

— Poţi să mănânci, dacă ţi-e foame.

Se răsuceşte, însă doar atât cât să facă semn din cap spre mâncarea pe care a întins-o pe o pătură. De când m-am întors de la baie, nu s-a uitat la mine deloc.

— Mulţumesc!

Zăbovesc câteva clipe şi simt cum mă stropeşte ceva pe picioare. Părul meu ud a format o băltoacă în jurul meu. Mă apropii de groapă, mă aplec peste marginea ei şi-mi storc părul. Abia atunci îl surprind că se uită la mine. Încremenesc şi-mi ţin respiraţia. Ochii lui sfioşi, aproape temători, îmi studiază rochia, apoi urcă încet spre faţa mea. Îmi tresaltă inima. Mă îndrept de umeri şi-mi netezesc faldurile rochiei.

— Se potriveşte perfect, spun.

— Am remarcat, replică el şi înghite în sec.

Cutia cu iască îi zornăie în mână când o pune pe poliţă. Expiră adânc şi ia loc pe pătură. Alege un fruct micuţ şi roşu din castronul de lut.

— Căpşuni sălbatice? întreb, rânjind, şi mă aşez în faţa lui.

Până acum am trăit doar cu pâine, brânză şi felii de carne uscată.

— Creşteau pe marginea drumului. M-am gândit că îţi plac.

Iau câteva din castron şi muşc dintr-unul.

— M-am tot gândit la simbolurile de pe fluierul de os. E posibil să ne ajute să rupem legătura.

— Cum? întreabă şi se îndreaptă de spate.

Ne-am străduit din răsputeri să găsim o cale, dar nu avem nici cărţile, nici mintea lui Marcel, şi nimic din ce i-am împărtăşit despre familia mea nu ne-a fost de vreun folos.

Îmi dau o şuviţă udă după ureche.

— Pe fiecare parte a fluierului sunt alte simboluri. Uite.

Iau o bucată de cărbune dintr-o căniţă de tablă de lângă perete, apoi mă trag aproape de Bastien. Ridic un colţ al păturii de lână.

Pe podeaua de calcar de dedesubt trasez un arc

care seamănă cu o semilună răsturnată, peste care desenez un triunghi cu susul în jos.

— Asta reprezintă apa, îi explic şi arăt triunghiul. Împreună formează simbolul podului sufletelor – podul terestru care iese din mare. I-am spus asta şi lui Marcel, dar n-a observat simbolul echivalent lunii noi – un cerc plin. Ea e deasupra găurilor, nu sub ele.

Desenez cercul, apoi separ simbolurile.

— Cred că luna nouă e gravată pe fluier ca să arate când poate fi folosit podul sufletelor, ceea ce are noimă, pentru că atunci călăuzesc Fermecătoarele morţii.

Bastien îşi molfăie buza.

— Şi asta are vreo treabă cu legătura noastră de suflet?

— Nu tocmai. Dar simbolurile de pe *spate* e posibil să aibă.

Desenez din nou simbolul podului sufletelor, doar că, de data asta, prin mijlocul triunghiului cu susul în jos trece o linie orizontală. Deasupra lui, desenez un cerc gol şi pun degetul pe el.

— Ăsta reprezintă luna plină.

Bastien încuviinţează din cap.

— Când o Descântătoare de Oase îşi poate chema iubitul cântând la fluier.

— Da, dar ce e ciudat e că triunghiul acesta segmentat simbolizează *pământul,* zic şi arăt spre el. Câte poduri cunoşti care să aibă pământ sub ele, nu apă?

— Doar Castelpont, răspunde Bastien îngândurat.

— Întocmai. Iar dintre toate podurile din Gallia de Sud, eu pe el l-am ales. Nu mi-am dat seama că are o semnificaţie anume, dar nu văd altă explicaţie de vreme ce e gravat pe fluierul de os.

Bastien se scarpină în cap.

— Tot nu văd ce treabă are asta cu legătura noastră de suflet.

— Cum să nu aibă? Castelpont e locul unde s-a format legătura noastră.

— Dar asta nu înseamnă că *podul* e cel care a creat-o? sugerează Bastien şi se uită la figura mea nedumerită. Să ne gândim puţin la podul terestru. Din ce mi-ai spus, morţii sunt atraşi spre el pentru că de acolo vine cântecul sirenei. Tot tu ai spus că morţii sunt atraşi de tine pentru că tu ai cântat melodia – mai exact, ai cântat-o la fluierul mai puternic.

Încuviinţez din cap şi mă întreb ce legătură are asta cu ce-am discutat mai devreme.

— Te-ai gândit că poate nu podul, ci cântecul a creat legătura noastră? rosteşte el şi întinde mâinile. Poate că podul e neimportant pentru vrajă.

Mă las pe spate şi pun jos bucata de cărbune.

— Nu ştiu ce să spun. Podurile sunt elemente fundamentale în tradiţia Fermecătoarelor. Ele simbolizează legătura dintre lumea morţilor şi lumea celor vii, din care şi Călăuzele fac parte integrantă. Ele sunt la fel de importante ca podul însuşi în conducerea sufletelor către Viaţa de Apoi. Mai mult decât atât, podurile reprezintă trupurile noastre în timpul riturilor de trecere. Din acest motiv, Fermecătoarele trebuie să-şi îngroape oasele de har la baza podului, astfel încât zeii să le poată dirija energia pentru a le alege iubitul potrivit – şi, tot din acest motiv, iubiţii vin la acelaşi pod, în căutarea lor.

— Dar nu podul consolidează uniunea lor, am dreptate? întreabă Bastien, arătând spre desenele mele. Spui că fluierul poartă aceste simboluri, ca să arate când poate fi folosit – fie ca să conduci morţii, fie

ca să-ţi chemi sufletul pereche. Dar, dacă o *Leurress* poate folosi *orice* pod la ritul de trecere, atunci de ce simbolul de pe fluier indică un pod peste pământ? Ar însemna că nu-şi poate folosi fluierul decât la Castelpont. Dar Fermecătoarele folosesc fluierul şi pe alte poduri – poduri peste ape. Tata era pe un pod peste apă când l-am văzut…

I se stinge glasul şi încearcă să-şi mascheze emoţiile tuşind.

Mi se sfâşie inima. Mi-aş dori să-i alin suferinţa, dar cum? Tatăl lui a murit de mâna unei *Leurress* ca mine. Încleştez un pumn. Pentru prima oară, sunt nespus de furioasă pe aceea din familia noastră care i-a ucis tatăl.

Bastien îşi trece degetele peste buze şi aşteaptă să se reculeagă.

— Ce vreau eu să spun e faptul că podul Castelpont nu poate avea aceeaşi însemnătate pentru toate Fermecătoarele.

— Dar e posibil să aibă o mare însemnătate pentru *noi?*

Mă apropii de el şi simt cum îmi tresaltă inima de speranţă.

— Poate, dacă ne întoarcem acolo când e lună plină, reuşim să rupem legătura de suflet.

— Cum?

Clatin din cap, încercând să găsesc un motiv.

— În funcţie de melodia pe care o cânţi, se petrec alte lucruri. Cea pe care am cântat-o la podul sufletelor nu e aceeaşi pe care am cântat-o ca să te atrag la Castelpont. Poate există o melodie care să ne ajute.

— Mai ştii şi altele?

— Nu, oftez.

Una dintre lumânări pâlpâie în momentul în care se lasă liniştea. Trebuie curăţat mucul. Între noi, pe

podea, degetele lui Bastien se îndoaie şi se întind discret. Trage aer în piept şi îşi pune mâna peste a mea şi mi-o strânge uşor.

— Găsim noi o soluţie, Ailesse.

Mă străbate un fior cald. N-ar trebui să permit ca atingerea lui să mă tulbure în aşa măsură. Mai ales acum, când soarta noastră e atât de sumbră. Dar nu mă pot stăpâni. Întorc mâna invers. Palmele ni se lipesc, privirile ni se întâlnesc şi strecor degetele printre ale lui. Inima îmi bubuie tare, amintindu-mi să respir.

— Bastien, murmur.

Aş vrea să-i spun atâtea, dar nu găsesc cuvintele să-i mărturisesc cât de mult am ajuns să ţin la el.

— Nu vreau să mor.

Nu întoarce privirea de la mine. I-a dispărut sfiala de mai devreme.

— Nici eu nu vreau să mori.

Îmi dezmiardă mâna cu degetul mare, iar lumânarea îi scânteiază în ochi.

— Tata avea o vorbă din bătrâni pe care mi-o spunea de câte ori trebuia să plece o perioadă de timp. Mă lua de mâna exact aşa şi-mi şoptea: *„Tu ne me manque pas. Je ne te manque pas”*. Înseamnă, „Tu nu lipseşti de lângă mine. Şi eu nu lipsesc de lângă tine”.

Zâmbesc stins şi memorez acele cuvinte.

— Îmi place.

— Nu te părăsesc, Ailesse, spune Bastien cu o privire sinceră, tandră şi profund drăgăstoasă.

Am senzaţia că se revarsă peste mine Lumina Elarei.

— Rămânem uniţi, da? N-o să moară niciunul dintre noi.

Încuviinţez din cap, străduindu-mă să cred că are

dreptate. Pun capul pe umărul lui.

N-o să moară niciunul dintre noi.

35

Sabine

Ies din tunelul din catacombe şi sting torţa pe iarbă. Cu un urlet de furie, o azvârl în râpă şi-mi înfig mâinile în păr. Tot n-am găsit-o pe Ailesse.

Nici nu mai ştiu de câte ori am căutat aici, îndrăznind, în sfârşit, să intru în catacombe, cu ajutorul celor trei oase de har. Acum le detest. Dacă mă dureau muşchii, sau nu mai aveam suflu, ori eram stoarsă de vlagă, poate aş fi simţit că am făcut tot ce depinde de mine să-mi găsesc prietena. Dar sunt atât de agitată şi nervoasă, încât îmi vine să înfig unghiile în tot ce-mi iese în cale. Nu ştiu dacă e efectul harului proaspăt câştigat al şacalului sau sunt, pur şi simplu, frustrată.

Au trecut unsprezece zile de la noaptea de călăuzire – douăzeci şi şase de la ritul de trecere nereuşit al lui Ailesse. Îşi imaginează, probabil, că nici măcar n-am încercat s-o ajut. Nu mă întorc acasă până când n-o găsesc. Oricum, mă feresc să merg acasă. Nimeni nu ştie că am ucis şacalul.

Îmi scutur noroiul de pe rochia de vânătoare şi aud foşnetul bufniţei înainte să aterizeze în râpă. Mă uit cu duşmănie la faţa ei în formă de inimă şi în ochii frumoşi care sticlesc în soarele după-amiezii. Pasărea înclină capul, scoate un cârâit şi zboară în vârful râpei, aşteptându-mă s-o urmez. Pun o mână în şold.

— Ai de gând să mă duci la Ailesse de data asta?

Bufniţa îşi ia zborul. Strâng din dinţi şi alerg după ea. Am grijă să nu fac zgomot şi să mă ţin la adăpostul

pădurii, dar străbat kilometri întregi fără să aud niciun ţipăt al morţilor. În ultimele zile, am văzut mai multe Călăuze care încercau să-i adune într-o temniţă părăsită de lângă Château Creux, dar trebuie să-i păzească în permanenţă. În mod misterios, unele suflete au scăpat din spatele gratiilor şi, din câte ştiu, doar vreo douăsprezece au mai rămas închise – nici pe departe câte au venit la podul terestru.

Urmăresc bufniţa încă un kilometru şi jumătate şi mă trezesc că am ajuns la Castelpont. Scot un mârâit de furie. În ultimele zile n-am făcut altceva decât să alerg ca nebuna prin catacombe şi la Castelpont. Cu toate astea, eforturile mele n-au dat niciun rezultat.

Bufniţa se uită la mine şi clipeşte, cocoţată în mijlocul parapetului. Ar putea să-şi facă cuib în locul acesta, ţinând seama de cât de des mă aduce aici.

— Dacă Elara te-a trimis, ar face bine să te înveţe să vorbeşti! mă răstesc la ea, deşi Ailesse mi-ar reproşa că e o blasfemie.

Pasărea zgârie piatra cu ghearele, ca să sublinieze unde ne aflăm.

— Nu mi-e de niciun folos.

Întinde aripile, dă roată în zbor şi se aşază pe celălalt parapet.

Ridic braţele exasperată.

— Ce vrei de la mine? Am ucis deja şacalul, care, să ştii de la mine, nici măcar nu e vreun prădător feroce.

Cele mai bune haruri pe care mi le-a dat sunt forţă mai mare, rezistenţă mai mare şi auz fin. Sunt bunicele, dar nicidecum excepţionale. Până şi un lup normal are mai multe. N-am făcut nicio mare scofală cu ultimul os de har.

Bufnita cârâie şi ţopăie pe parapet.

Clatin din cap.

— Nu mai veni după mine dacă mă faci să pierd timpul degeaba!

Arunc o privire spre zidurile Dovréului şi plec, *Chazoure-ul* învăluie oraşul ca o pâclă nepământească. Sufletele continuă să se adune acolo. Din noaptea de călăuzire, n-am auzit niciun călător să pomenească despre atacuri evidente ale morţilor, dar nu e nevoie de prea multă zarvă ca să absoarbă Lumina celor vii. Sper totuşi să necesite un efort de durată şi să nu moară nimeni până când nu dau de urma lui Ailesse şi a fluierului de os. Sentimentul de vinovăţie mă roade din ce în ce mai tare.

Pornesc repede spre groapa unde am îngropat şacalul, ferindu-mă chiar mai mult de privirile nedorite. Deocamdată, nu m-a găsit nimeni *din famille,* şi sper să rămână aşa. Aici mă retrag când mă silesc să mănânc ceva şi să dorm.

Îngenunchez lângă un pârâu. Apa şerpuieşte printre pietre şi muşchi şi formează o cascadă micuţă. Verific capcana şi mă întâmpină un licăr argintiu. Am o foame de lup. De când am câştigat harurile şacalului, am o poftă nebună de carne, pe care încerc să mi-o satisfac mâncând peşte. Vechea Sabine s-ar îngrozi, dar acum îmi lasă gura apă numai când mă gândesc.

Mă aşez pe pământ şi scot cuţitul, ca să eviscerez peştele, dar nu-l scot pe cel care trebuie. Îl vâr repede la loc în teacă. Cuţitul ritualic al lui Ailesse are o singură menire – să-l ucidă pe iubitul ei. Ca o egoistă ce sunt, l-am folosit când am omorât rândunica de noapte şi când l-am înjunghiat pe bărbatul Înlănţuit, dar refuz să mai fac asta.

Scot alt cuţit şi, tocmai când tai burta peştelui, aud:

— Bună, Sabine!

Scap peştele din mână. Întind cuţitul spre malul celălalt al pârâului. Mă cutremur din toate încheieturile. În faţa mea stă Odiva. Auzul meu nemaipomenit nici măcar nu i-a simţit prezenţa.

— Te-ai tăiat, spune şi se uită la mâna mea cu ochii ei negri.

În sfârşit, simt usturimea. Îmi curge sânge dintr-o tăietură adâncă pe care mi-am făcut în palmă.

— Te ajut eu să-ţi cureţi rana, îmi zice Odiva, cu un calm care nu-mi inspiră deloc încredere.

Îmi tresare inima când o văd că traversează încet pârâul, măturând pietrele din apă cu tivul rochiei sale albastru-safir.

Vine lângă mine, pe prundiş. Las jos cuţitul, cu degete tremurânde. Mă rog să nu observe noul medalion rătăcit printre scoicile, mărgelele şi colţii de rechin fără har de pe colierul meu. Dar Odivei nu-i scapă nimic.

— Ce e medalionul de la gâtul tău? mă întreabă cu o nepăsare prefăcută, în care se simte însă suspiciunea.

— Noul meu os de har, mărturisesc.

Nu are rost să o mint când e atât de limpede.

— Seamănă cu medalionul lui Ailesse, rosteşte ea gânditoare, umezindu-şi buzele sângerii, în timp ce îşi trece degetele peste semiluna pe care am cioplit-o din femurul şacalului auriu.

— Am vrut să semene cu al ei.

Şi l-am cioplit sub formă de medalion, ca să nu-ţi dai seama de unde provine osul.

— Bănuiesc că nu e tot de la o capră sălbatică.

Odiva ridică amuzată din sprâncene, dar ochii ei mă sfredelesc precum ochii Înlănţuiţilor.

Mă silesc să zâmbesc. Ce caută aici? De ce nu-mi reproşează că am fugit?

— Nu. N-am reuşit să ajung până la munţii din nord şi să mă întorc în câteva zile.

— Nici nu e de mirare, zice ea.

Îmi ia mâna şi o bagă în apă. Atingerea ei e delicată, dar unghiile îmi pătrund în încheietură.

— Ai fost ocupată să cutreieri prin catacombe.

Ridic ochii spre ea. Mă trec sudori reci.

— Eşti murdară de mâl pe rochie, îmi explică, răspunzând la o întrebare nerostită.

Mi se încordează toţi muşchii, pregătiţi s-o rupă la fugă, dar nu are rost să neg că am fost acolo.

— Trebuia să merg. Nu suport gândul că Ailesse e în văgăuna aia. Am căutat printr-o mulţime de tuneluri şi am văzut atâtea oase – oase omeneşti, spun cu un nod în gât şi clatin din cap. Poate că totuşi nu e acolo. Bastien putea s-o fi dus la Dovré sau să fi urcat cu ea pe un vas şi să fi părăsit Gallia de Sud.

Odiva îmi ţine mâna sub apă. Sângele se împrăştie ca un vârtej.

— Chiar dacă ai trei oase de har, nu înseamnă că eşti invincibilă, Sabine. Trebuie să fii prudentă.

Mi se strânge stomacul. N-a auzit nimic din ce-am spus? Pentru Ailesse ar trebui să-şi facă griji.

— În aceste ultime zile ai dovedit că eşti o vânătoriţă pricepută. Celelalte *Leurress* ar trebui să ia exemplu de la tine. Nici până acum n-au dat de urma şacalului.

— Nu l-a găsit niciuna? întreb cu glas stins, dar mă străduiesc să par mirată.

— Nici măcar umbra nu i-au văzut-o, răspunde Odiva şi întoarce ochii spre apa susurătoare. Eram convinsă că Tyrus e gata să mi-l dea înapoi.

Înapoi? Deschid gura să întreb la ce se referă, dar ea se uită fix în ochii mei. Mi-o fi ghicit înşelătoria? Simte mirosul leşului îngropat în groapa din apropiere?

— Să sperăm că-l găsim până la următoarea lună nouă. Ţi-am explicat ce fac morţii dacă sunt liberi prea mult timp.

Privirea ei pătrunzătoare îmi dă fiori. Peste trei zile e lună plină, ceea ce înseamnă că luna *nouă* va fi peste două săptămâni şi ceva. Atât am la dispoziţie să mă hotărăsc dacă ignor avertismentul bufniţei şi dezgrop şacalul ca să-i iau celălalt femur. Odiva ar avea suficient timp să cioplească un fluier nou.

Ia de pe umăr tolba subţire şi scoate din ea un sul de cârpă, obiect pe care-l poartă la ea orice vânătoriţă care se respectă, în caz că se răneşte.

— Am venit după tine, Sabine, cu un scop înalt.

Nu-mi miroase a bine.

— Serios?

Îmi ia din nou mâna, o mai înmoaie o dată în apă şi se apucă s-o bandajeze.

— E vorba de Ailesse.

Îmi vibrează toţi nervii.

— Ai găsit-o?

Ochii Odivei se întunecă de tristeţe – e prea târziu s-o cred.

— Vreau să fii pregătită sufleteşte. Ştiu cât de mult ţii la fiica mea.

Întrebarea e, tu cât de mult ţii la ea?

Oftează şi lasă ochii în pământ.

— Ailesse a murit. Nu am nicio îndoială de data asta.

Mi se crispează mâna, dar nu-mi dă drumul.

— Am primit un semn de la Tyrus.

Zeul care nu-ţi spune unde e şacalul lui?

— Am încredere în el. Legătura dintre mamă şi fiică e un har în sine. Am căutat adânc în sufletul meu şi ataşamentul meu faţă de Ailesse s-a stins.

A existat vreodată?

Odiva termină să-mi bandajeze rana.

— Îmi pare rău că a trebuit să auzi asta de la mine. Se vede pe tine că eşti şocată.

— Într-adevăr, spun, aproape în şoaptă.

Ştiu că Ailesse n-a murit. La fel cum am ştiut şi prima oară când ne-a minţit Odiva. Arăt şocată pentru că răutatea ei nu cunoaşte limite. De ce e atât de hotărâtă să-şi abandoneze fiica şi fluierul de os?

— Am plâns-o mai mult decât îţi imaginezi. Toate Fermecătoarele din familia noastră au plâns-o. Dar nu trebuie să cădem pradă deznădejdii. Zeii vor să ne îndeplinim menirea, oricare ar fi greutăţile pe care le întâmpinăm. De aceea au intervenit zeii.

Ce tot îndrugă? Sudoarea mi se prelinge pe ceafă în momentul în care mă strânge mai tare de mână.

Trage aer adânc pe nări şi ridică bărbia.

— Tyrus ne-a mai dat un semn. Te-a ales *pe tine* să-mi fii urmaşă.

O privesc năucită.

— Poftim?!

Îmi trag mâna şi fac un pas înapoi.

— Imposibil. *Ailesse* e urmaşa ta. E în *viaţă, Matrone.* Cum poţi să crezi…

— N-are rost să negi evidenţa. Trebuie să-ţi accepţi destinul.

— Destinul meu? rostesc, cu un râset amar. Nu mi-am dorit niciodată să fiu Călăuză. N-am vrut nici măcar astea, adaug şi trag de oasele de har.

— Eşti mult prea modestă, Sabine. Dar ai un potenţial uriaş, adaugă Odiva, pe un ton aproape

disperat. Trebuie să înţelegi asta. După ce-ţi închei ritul de trecere…

— *Nu!*

Mă ridic şi-mi acopăr urechile. Nu-i permit să-mi spună asemenea lucruri. Nu e doar o trădare faţă de Ailesse; e absurd.

— Urmaşa e întotdeauna fiica.

— Mai puţin atunci când nu exista una, replică ea şi se ridică în grabă.

Mă retrag din faţa ei.

— Nimeni din *famille* nu mă va accepta.

— O să le spun şi lor ce ţi-am spus ţie: e un semn de la Tyrus.

— S-a înşelat! exclam, aproape sufocându-mă. Nu sunt pregătită. Orice altă *Leurress* e mai potrivită decât mine. Toate au haruri mai bune.

Am avut dreptate – Odiva îşi dorea ca ritul de trecere al lui Ailesse să dea greş. Ştia că e nesăbuită şi spera că o să moară, fără să trebuiască s-o ucidă chiar ea. Dar nu pricep de ce. De ce mă preferă *pe mine?*

— Ai osul unui lup negru, Sabine. Nu-i lucru puţin. Iar când vei deveni *matrone,* vei putea să mai obţii două oase de har.

Inima ameninţă să-mi sară din piept. Nu pot să ascult asemenea vorbe. Trebuie să plec de lângă Odiva. Dar s-a pus în calea mea. Mă întorc şi o iau în partea cealaltă. Intru în pârâu. Mă prinde de braţ când sunt la jumătatea lui. Mă smucesc.

— Dă-mi drumul!

— Nu lua decizii pripite! îmi zice Odiva, cu o ţinută semeaţă şi calmă. E o mare onoare. De ce te împotriveşti cu aşa îndârjire?

— Pentru că nu-i pot lua locul lui Ailesse! strig şi lacrimile îmi şiroiesc pe obraji. Pentru că ai o fiică pe

care nu o iubeşti!

— Te înşeli, răspunde ea, pe un ton la fel de furios şi pătimaş ca al meu. O iubesc pe Ailesse.

— Atunci, de ce faci asta?

— Ţi-am spus deja. Tyrus m-a avertizat că aşa trebuie să fie.

— Tyrus n-are decât să putrezească la el în Iad!

— Sabine, rosteşte Odiva şi mă trage înapoi, dar refuz să mă uit la ea. Uită-te la mine!

Mă apucă de bărbie, dar închid ochii, ca un copil încăpăţânat.

— Mă crezi că şi pe tine te iubesc?

— Nu e normal. Pe Ailesse ar trebui s-o iubeşti mai mult.

— Sabine, murmură cu voce sfârşită. Şi tu eşti fiica mea.

Şocul îmi taie respiraţia. Deschid pleoapele şi mă uit în ochii ei. Strălucesc de lacrimi.

— Eşti fiica mea, repetă pe un ton aproape pios.

Îmi cuprinde obrajii în palme.

— N-ai idee de când îmi doresc să-ţi mărturisesc, adăugă, îngândurată. Dar mi-am jurat că nu o voi face.

Pârâul îmi curge peste picioare şi-mi stropeşte gleznele. Nu-i simt răceala.

— Ce... ce vrei să spui? îngaim, cu vocea sugrumată de emoţie.

— Tatăl tău nu mi-a fost *amouré.* Şi n-a fost tatăl lui Ailesse.

Fiecare cuvânt pe care-l rosteşte mă loveşte ca un ciocan.

— Dar eu şi Ailesse suntem de vârste foarte apropiate, spun, clătinând din cap.

Trebuie să mă bazez pe fapte exacte, pe logică. Ele vor dovedi că Odiva se înşală.

— Nu poţi fi mama amândurora.

— Abia ai împlinit şaisprezece ani. Ailesse are aproape optsprezece. Timp a fost suficient.

Mă apucă ameţeala. Ce spune Odiva e scandalos. E un sacrilegiu. Nu vreau să fiu părtaşă la aşa ceva.

— Ţi-ai trădat iubitul! exclam.

Zeii i-au ales Odivei partenerul perfect cu care să petreacă eternitatea, iar ea le-a batjocorit darul.

— Nu l-ai iubit deloc?

— L-am iubit pe tatăl tău, Sabine.

Odiva pare să fi întinerit deodată şi, din conducătoarea redutabilă a familiei noastre, s-a transformat într-o fată cu alte visuri.

Îmi tremură picioarele. Mă trag din strânsoarea ei moale şi mă aşez pe marginea pârâului.

Vine şi Odiva şi îngenunchează în faţa mea. Rochia i se răsfiră în apă.

— Semeni atât de mult cu el! Acelaşi ten măsliniu. Aceiaşi ochi frumoşi cu un inel auriu în jurul irisurilor.

Întinde mâna să mă mângâie, dar mă feresc.

— *Am o* mamă, spun. Ea e mama *mea.*

Vorbesc fără noimă, dar nici Odiva nu e mai prejos.

Oftează adânc.

— Ciana n-a fost mama ta, dar era devotată şi ambiţioasă. I-am spus că zeii m-au binecuvântat cu doi *amourés* şi că e un dar atât de sacru, încât nimeni din familia noastră nu trebuie să afle. I-am spus că zeii au încredere că Ciana va păstra secretul, iar pentru loialitatea ei va primi un loc de cinste în Paradis. A acceptat imediat. După ce şi-a încheiat ritul de trecere, a plecat de la Château Creux, ca să locuiască cu iubitul ei. Am plecat şi eu, ca să-mi ascund sarcina, şi am spus familiei că pornesc la o vânătoare dificilă. Cât am lipsit, te-am adus pe lume şi te-am dat Cianei, care urma să

te prezinte ca fiind copilul ei.

Îmi las capul în mâinile tremurânde. Cuvintele Odivei îmi sfâşie inima. Plâng mai mult ca oricând pierderea mamei care m-a iubit şi m-a crescut, deşi nu eram sânge din sângele ei. Chiar dacă mă simt trădată de ea.

— Acum doi ani, când Ciana a murit în timpul călăuzirii, am început să mă simt tot mai răspunzătoare faţă de tine, explică Odiva. Cu cât creşteai, cu atât îmi aminteai mai mult de tatăl tău. Prin tine mă simţeam şi mai legată de el şi mi-am dat seama cât de dor îmi e de el.

Scoate craniul de cioară şi mângâie tandru rubinul.

— A fost un om excepţional, Sabine.

— Ce s-a întâmplat cu… el?

Gura mea nu reuşeşte să pronunţe cuvântul *tata.* Dacă-l rostesc – dacă mă gândesc la el – risc să cred povestea Odivei. Sunt numai minciuni, bufniţa m-a prevenit deja.

Odiva se posomorăşte la faţă.

— N-am cântat niciodată cântecul sirenei pentru tatăl tău. Nu era hărăzit să fie jertfa mea. Dar zeii i-au luat viaţa oricum… la scurt timp după ce-am rămas însărcinată cu tine. M-au pedepsit că l-am iubit, prinzându-l în lanţuri, îmi mărturiseşte Odiva şi ochii ei negri devin şi mai întunecaţi. Când i-am întâlnit spiritul pe podul terestru, am încercat să-l călăuzesc spre Elara, dar s-au stârnit valurile şi vântul, şi l-au aruncat prin Poarta lui Tyrus.

Nu-şi mai poate stăpâni lacrimile. E o nedreptate. Un om nevinovat nu trebuia să plătească pentru păcatul Odivei. Cum nici eu n-ar trebui să plătesc. Nu vreau să fiu copilul lor.

Dar sunt.

Gândul îmi pătrunde ca o aşchie sub piele. Nu-l pot scoate, pentru că încep să găsesc dovezi care îl susţin. E posibil ca Odiva să mă fi găsit aici datorită legăturii de sânge cu mine.

Vine mai aproape.

— Nu înţelegi că eşti specială? Zeii ţi-au permis să trăieşti.

Mi se înmoaie toţi muşchii. Sunt atât de obosită! Nu-mi imaginam că e posibil, având osul de şacal.

— N-au cum să-şi dorească să fiu moştenitoarea ta, spun printre suspine.

— Ba da, Sabine, asta e voia lor.

Mă uit la femeia îngenuncheată din faţa mea. Rochia îi e udă. I-a dispărut orice fărâmă de mândrie. Nici măcar oasele ei de har maiestuoase nu-mi pot distrage atenţia de la durerea întipărită pe chipul ei.

— Am nevoie de tine, spune. Mi-am dat seama că Tyrus nu mă va conduce la şacalul auriu dacă nu am urmaşă.

De ce mă simt atât de obligată să accept? Şacalul e deja mort. Dacă, într-adevăr, Tyrus i-a dat un semn Odivei în legătură cu mine, e pentru că sunt singura persoană care ştie unde se află şacalul.

— Cum o să procedezi? întreb. O să le spui Fermecătoarelor că eşti mama mea?

O să li se pară la fel de caraghios cum mi s-a părut mie.

— Trebuie să înţelegi că nu pot face asta, Sabine. Călăuzele au nevoie de multă credinţă ca să-şi îndeplinească sarcina. Le-aş zdruncina-o prea mult, dacă ar afla ce-am făcut.

— Aşadar, îmi ceri să păstrez secretul?

Înghite în sec.

— Da. Trebuie. Fermecătoarele nu vor pune la

îndoială alegerea mea. Mai ales când le voi spune că Tyrus o cinsteşte pe Ailesse alegând-o pe prietena ei cea mai dragă să-mi urmeze la conducere.

Ailesse.

Îmi revine căldura în picioare şi urcă până în inimă. *Les Leurress* îşi spun una alteia soră, dar Ailesse chiar e sora mea. E singurul adevăr pe care-l pot accepta fără să preget. E singurul lucru din această mărturisire care-mi dă un senzaţie de bine.

Odiva îmi strânge ambele mâini. Palma rănită îmi zvâcneşte şi mai tare.

— Adevărul incontestabil este că eşti urmaşa mea de drept, sânge din sângele meu. Trebuie să-ţi accepţi soarta, Sabine.

Tremur din toate încheieturile. Cum poate să-mi ceară aşa ceva? Ailesse e în viaţă. Odiva o simte la fel de limpede ca mine. Prin gestul ei, îşi dezmoşteneşte primul născut. Mi-e greu să cred că o face doar pentru că l-a iubit pe tata mai mult. În continuare îmi ascunde ceva. Trebuie să aflu despre ce e vorba.

— Prea bine, spun.

Pot să-mi retrag cuvintele după ce o salvez pe Ailesse şi o aduc înapoi în sânul familiei. În momentul acela, uneltirile Odivei vor fi zadarnice. Moştenitoarea de drept va fi acasă.

— Accept.

Odiva radiază de fericire şi îşi lipeşte buzele reci de obrazul meu.

— Să vii acasă cât mai curând! Ai obţinut toate cele trei oase de har. N-ai motiv să mai stai aici.

Încuviinţez cu o legănare rigidă a capului, după care Odiva se ridică de jos şi pleacă.

La câteva minute după ce rămân singură, zăresc cu coada ochiului un fâlfâit de aripi. Bufniţa coboară pe

pământ, la câţiva metri de mine. Fac ochii mari.

Stă exact în locul în care am îngropat şacalul.

Mă reped spre ea.

— Pleacă de-aici! strig şi mă uit peste umăr, de teamă ca nu cumva Odiva să se fi întors.

Bufniţa ciuguleşte pământul şi se uită la mine.

Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Nu dezgrop şacalul.

Scoate un cârâit aproape imperceptibil. Ştie că matriarha mea are auzul fin.

E ridicol. Singurul motiv pentru care aş dezgropa şacalul ar fi ca să…

— Uf! Să înţeleg că acum vrei să iau un os pentru un fluier nou?

Pasărea scutură din cap.

Mă uit la ochii ei alungiţi şi mă încrunt. De ce s-o fi răzgândit?

Pentru că acum eşti urmaşa matriarhei, Sabine. Iar urmaşele pot deschide Porţile Vieţii de Apoi.

Îmi ard toţi nervii din corp.

— Vrei să cioplesc un fluier pentru mine?

Bufniţa se apropie ţopăind de mine şi îşi vâră ciocul în părul meu. Sunt atât de speriată de gestul ei – de faptul că îmi cere aşa ceva –, încât îmi îngheaţă toţi muşchii. Până şi inima pare să mi se oprească în piept. Nu ştiu câte dezvăluiri mai suport pe ziua de azi.

În clipa în care îmi vin în fire, întind mâna spre bufniţă.

— Cum aş putea…

Ţâşneşte în aer. Aripile ei mă lovesc peste faţă.

— Stai!

Se avântă spre înaltul cerului, iar eu cobor ochii uluiţi spre pământul care acoperă trupul şacalului.

Sper că ştii ce faci, Elara.

Trag aer în piept.
Şi mă pun pe săpat.

36

Bastien

Mă furişez în parfumeria de lângă la Chaste Dame şi mă apucă imediat durerea de cap. Prea multe parfumuri la un singur loc. Cum o fi suportând Birdine?

Îi văd creştetul în spatele unei tejghele. Soarele după-amiezii pătrunde prin fereastra cu zăbrele şi scoate la iveală firicelele de praf care plutesc pe deasupra capului ei roşcovan şi creţ. Fredonează un cântec de dragoste cunoscut, în timp ce stă în genunchi lângă o etajeră şi aranjează nişte sticluţe negre.

Mă strecor tiptil şi reazem coatele pe tejghea.

— Cum merge negoţul?

Birdine scoate un ţipăt şi se întoarce. Duce mâinile la piept şi gâfâie.

— *Merde,* Bastien! Era să-mi stea inima-n loc.

Se ridică şi îşi netezeşte şorţul.

— Negoţul e negoţ. Şi nu, nu l-am văzut pe Marcel, spune şi mijeşte ochii verzi. Nu mă mai bate la cap!

N-am terminat încă.

— Aia e cerneală? întreb şi fac semn din cap spre o pată de pe mâna ei stângă.

O ascunde imediat la spate.

— Nu. Am vărsat nişte ulei de mosc pe mine.

— Cum te-ai ales cu o bătătură la degetul mijlociu?

Aruncă o privire la cealaltă mână.

— Ce te interesează pe tine?

— E proaspătă. Şi cel mai ciudat e că Marcel are

una la fel, Birdine se înroşeşte la faţă.

— E dreptul meu să mă pregătesc pentru meseria de scrib. Nu fac nimic necurat.

O fixez cu o privire tăioasă.

— Lasă teatrul, Birdie! rostesc, folosind înadins numele de alint pe care i l-a dat Marcel. Ştii foarte bine unde e. Marcel n-ar fi stat atâta timp fără să găsească o cale să se vadă cu tine.

Ridică mândră bărbia. Un iz de apă de trandafiri mă izbeşte în faţă.

— Ce-o să faci? Mă torturezi până îţi spun adevărul? Nu-l trădez pe Marcel.

Mă încrunt. De trei ori am urmărit-o pe Birdine la final de program şi de fiecare dată s-a dus repede în camera pe care a închiriat-o deasupra unei cârciumi din apropiere. Pe Marcel nu l-am văzut niciodată acolo.

— Uite ce e, ştiu că vrei să-l protejezi pe Marcel, dar îl pun în şi mai mare pericol dacă nu-mi spui unde e. Pun *tot* Dovréul în pericol, adaug şi mă aplec peste tejghea. Nu ţi s-a întâmplat niciodată să auzi o şoaptă înfiorătoare când mergeai noaptea acasă? Te-ai gândit vreodată că îţi pierzi minţile?

Birdine face un pas înapoi şi îşi muşcă buzele.

— Dar clienţii sau amicii tăi de la cârciumă? Ai observat ca vreunul dintre ei să se fi îmbolnăvit de o slăbiciune ciudată pe care nu şi-o pot explica?

Îşi strange braţele în jurul corpului.

— Marcel spune că sunt umori rele în aer.

— Marcel minte, ca să poţi dormi noaptea.

Birdine îşi stăpâneşte un tremur.

Oftez. Nu vreau s-o sperii, dar am nevoie de ajutorul ei.

— Îi transmiţi măcar ceva din partea mea? Spune-i că vor muri oameni, dacă el şi Jules nu înapoiază ce-au

furat.

E posibil să moară şi Ailesse, dacă trebuie să mai stea mult în subteran. Nu pot permite asta.

— Ce anume au furat?

— Îl las pe Marcel să-ţi explice. Spune-le că mă găsesc acolo unde am fugit prima oară după ce am intrat în tot buclucul ăsta.

Nu spun desluşit unde, în caz că trage cu urechea vreun mort, dar Marcel o să-şi dea seama că mă refer la ascunzătoarea noastră din catacombe. Dacă Ailesse se simte bine, o duc acolo diseară.

Mă îndepărtez de tejghea şi-mi îndrept sacul pe umăr.

— Mă ajuţi?

Îmi alung din minte îndoielile chinuitoare în ceea ce-o priveşte pe Jules. Trebuie să am încredere că n-o să-i facă rău lui Ailesse în momentul în care ne vom revedea. N-ar trebui, câtă vreme încă există legătura de suflet. E limpede că ea şi Marcel n-au găsit încă o cale s-o rupă, altminteri ar *fi ieşit deja din* ascunzătoare.

— Îi faci un serviciu lui Marcel. Şi întregului oraş.

Birdine lasă ochii în pământ şi îşi masează bătătura de la deget. Apoi încuviinţează încet din cap.

— Îmi faci şi tu un serviciu când o mai vezi pe Jules?

— Orice.

Îşi dă părul creţ după urechi.

— Roag-o să nu-mi interzică să am o relaţie cu fratele ei.

Ridică sfioasă sprâncenele, apoi le coboară iar, încruntată.

— Nu sunt o uşuratică din cartierul bordelurilor. Îl iubesc pe Marcel. Aş face orice pentru el.

Sinceritatea din glasul ei mă tulbură. Deşi are doar şaisprezece ani, îşi cunoaşte bine inima. Şi e dispusă să lupte pentru şansa de a fi fericită.

Îmi fuge gândul la Ailesse. Urăsc să fiu departe de ea în fiecare zi, când îmi caut prietenii, şi, odată întors lângă ea, trebuie să fac un efort de voinţă enorm ca să mă abţin s-o ating – şi să fac tot ce-mi trece prin minte când mă uit la buzele ei. Mă înfrânez pentru că... nu ştiu de ce. Probabil din cauză că mi s-ar părea un gest egoist. Soarta ne e potrivnică. De asemenea, nu pot să nu mă întreb ce-ar zice tata.

Poate că tata îşi doreşte totuşi să fiu fericit.

Măcar atât cât voi apuca.

— Marcel e norocos să aibă o fată ca tine, îi spun lui Birdie. Promit că-i spun asta şi lui Jules.

Se luminează la faţă.

— Mulţumesc, Bastien!

O salut din cap şi ies din prăvălie. Pornesc grăbit spre cartierul castelului. O să-mi mai caut o dată prietenii prin pivniţe, grajduri şi şoproane, în caz că Birdine nu are ocazia să vorbească azi cu Marcel. Apoi o să mă întorc repede la Ailesse. E lună plină diseară. O să fie dureros pentru ea să stea singură în întuneric – poate chiar fatal.

O să găsesc o cale s-o ajut, indiferent dacă îi recuperez oasele de har sau nu.

37
Sabine

Bufniţa se uită la mine de pe parapetul de la Castelpont, dar refuz să pun piciorul pe pod. Abia acum înţeleg ce n-am înţeles când mi-a cerut să dezgrop şacalul. Iar astă-seară va fi posibil.

Soarele începe să coboare la asfinţit, iar luna străluceşte tot mai puternic. Cele trei oase de har sunt pregătite. Am chiar şi cuţitul ritualic al lui Ailesse şi un nou fluier de os. Trei zile am stat să-l scobesc şi să-i fac găuri. L-am lăsat simplu, fără ornamente, cum era vechiul fluier. N-ar trebui să conteze decât că e făcut din os de şacal.

Am tot ce-mi trebuie pentru ritul de trecere.

Mai puţin curajul.

— Nu pot, îi spun bufniţei.

Nu pot să ucid o fiinţă umană, chiar dacă Înlănţuiţii fac ravagii prin Dovré. Chiar dacă Fermecătoarele au nevoie de cât mai multe Călăuze. Chiar dacă harurile sălbatice ale şacalului îmi diminuează reţinerea de a vărsa sânge.

Bufniţa scrijeleşte piatra cu ghearele şi scoate un ţipăt.

— De ce tocmai eu? întreb, deşi răspunsul e destul de evident. Ca moştenitoare a matriarhei – sânge din sângele ei –, pot să deschid Porţile Infernului şi ale Paradisului. Dar, ca să le deschid, trebuie să mă aflu pe podul terestru. Iar ca să mă aflu pe podul terestru şi să supravieţuiesc morţilor şi ispitei Vieţii de Apoi, trebuie să devin Călăuză. Trebuie să-mi închei ritul de trecere.

Bufniţa stă nemişcată în timp ce meditez. Parcă mi-ar citi gândurile şi îşi aşteaptă rândul să vorbească. Se înfoaie şi îşi întinde aripile. O imagine străvezie, cu sticliri argintii, îmi apare în faţa ochilor. Inima îmi bate mai tare.

Ailesse.

Stă culcată pe-o rână pe o podea de calcar, ceea ce înseamnă că e în subteran. Altceva nu disting în jurul ei. E curată şi poartă o rochie nouă, de culoare verde, dar obrajii ei supţi îmi dau de înţeles că suferă.

Mi se pune un nod în gât.

— Ailesse…

Nu ridică privirea, nici măcar nu clipeşte. Nu înţeleg. Ultima oară când mi-a apărut în viziune m-a văzut şi ea pe mine, dar acum ţine privirile aţintite în pământ. Poate că e atât de lipsită de Lumină, încât nu mă mai simte. N-am văzut-o niciodată aşa de slăbită.

Are o bucată de cretă în mână şi desenează un cerc plin.

— Luna nouă, murmură, cu glas răguşit. Fluierul de os… pod peste apă… podul terestru… noaptea de călăuzire…

Mai desenează un cerc, de data asta gol.

— Luna plină… pod peste pământ… Castelpont… ritul de trecere…

Rămân cu gura căscată. Ailesse n-are cum să ştie că mă gândesc să închei ritul de trecere astă-seară. Doar dacă nu cumva a comunicat bufniţa şi cu ea.

— Noaptea de călăuzire? murmură şi trasează din nou conturul celui de-al doilea cerc.

Apoi lasă creta din mână şi se rostogoleşte încet pe spate. Se uită la un tavan pe care nu-l văd şi încreţeşte fruntea.

După care imaginea ei începe să se înceţoşeze.

Scot un geamăt.

— Mai stai puţin!

N-am apucat să-i atrag atenţia. Nici măcar nu i-am spus că mă străduiesc din răsputeri s-o salvez.

— Ailesse!

Imaginea dispare. Bufniţa îşi strânge aripile pe lângă corp.

Fac un pas înapoi şi ridic palmele la faţă.

Bufniţa cârâie la mine, dar clatin din cap. Ailesse ştie că nu sunt pregătită să fac ceea ce trebuie pentru

a deveni Călăuză. Nu mi-ar cere să închei ritul de trecere. Ştie că nu l-aş duce niciodată la capăt, dacă n-aş fi forţată de împrejurări.

Tremur toată de furie. Mă întorc spre bufniţă.

— Ştiu ce încerci să-mi spui, dar nu te cred. Ailesse n-o să moară!

Chiar dacă sunt fiica Odivei, nu pot fi urmaşa ei decât dacă moare sora mea. Lacrimi de mânie îmi ard ochii şi îmi împăienjenesc vedere. Refuz să cred că toate eforturile din aceste săptămâni se vor încheia cu moartea lui Ailesse şi ascensiunea mea. N-am acceptat să fiu părtaşă la aşa ceva.

Bufniţa sare de pe parapet şi cârâie la mine.

— Nu! strig.

Ajunge cât timp am pierdut! N-o să închei ritul de trecere, n-o să călăuzesc sufletele şi n-o să deschid Porţile Vieţii de Apoi. O să-mi concentrez toată energia s-o salvez pe Ailesse, cât nu e prea târziu. Trebuie să există şi altă soluţie de salva Dovréul de Înlănţuiţi.

Deodată, ştiu ce am de făcut.

O să-i dau Odivei fluierul pe care l-am cioplit timp de trei zile. Plec în fugă de la Castelpont şi mă îndrept către Château Creux. Nu-mi pasă ce vrea bufniţa sau chiar Ailesse de la mine.

Nu-mi abandonez sora.

38

Bastien

Cobor tiptil de pe schelă şi intru în camera de lângă carieră, atent să n-o trezesc pe Ailesse. Are nevoie de somn. Din ce în ce mai mult cu fiecare zi care trece.

Stă întinsă pe-o parte, cu spatele la mine. Pun sacul jos şi mă apropii de ea. Mă trec fiori calzi prin tot corpul. Părul ei arămiu se revarsă unduitor, ca nişte flăcări negre pe o apă scânteietoare. Aşa l-ar fi descris tata. Ar studia-o din toate unghiurile înainte de a-i imortaliza frumuseţea cu ciocanul şi dalta. Ar face economii, ca s-o poată sculpta în marmură şi nu calcar.

— Tatăl tău l-a sculptat pentru tine, nu-i aşa? întreabă ea cu glas stins.

Încremenesc. Pentru că e trează. Şi se gândeşte tot la tata. Ţine mâna pe cea mai nepreţuită comoară a mea. Îl văd pe jos, lângă talia ei zveltă. Delfinul sculptat. Nu-mi dau seama dacă mă deranjează sau nu faptul că îl atinge. E singura lucrare a tatei pe care n-a încercat s-o vândă. A fost darul lui pentru mine. Mă ducea deseori pe coastă să văd delfinii, animalele mele preferate. Îi priveam cum fac salturi prin apă, doi câte doi.

— De ce crezi asta?

— Pentru că e cea mai frumoasă dintre sculpturi, răspunde ea şi îi mângâie coada cu degetele ei subţiri. Arată cât de mult te-a iubit.

Mă foiesc de pe un picior pe altul. Nu ştiu ce să răspund. Am învăţat să trăiesc cu durerea morţii tatei, dar n-am împărtăşit nimănui regretele mele. Cu Jules am împărtăşit doar furia.

Jules. Oftez. Nici urmă de ea şi Marcel în cartierul castelului. Nu-mi rămâne decât să sper că Birdine va avea mai mare noroc diseară.

Pun jos felinarul şi sacul plin cu mâncare şi provizii. Ailesse nu mă întreabă niciodată dacă fur lucrurile pe care i le aduc. O fi înţelegând noţiunea de bani – cum e să-ţi trebuiască, dar să n-ai niciodată?

Nu contează. Dacă aş avea o mie de franci, i-aş

cheltui pe toţi, numai să-i readuc zâmbetul pe buze.

— Cum te mai simţi?

Mă apropii de ea şi regret că nu-i văd chipul.

Cu excepţia degetelor care mângâie spinarea delfinului, stă complet nemişcată.

— Ştii că am vânat un rechin-tigru? L-am omorât cu cuţitul şi nici măcar nu aveam putere sporită până când nu mi-a dăruit-o pe-a lui.

— Nu mă surprinde că ai învins un rechin.

Se răsuceşte şi, în sfârşit, se uită la mine. Îmi bate inima şi mai repede. Are pielea atât de palidă, iar ochii ciocolatii îi sunt obosiţi, dar încă e răpitor de frumoasă. Nu ştie, dar, în fiecare zi, când plec, mă gândesc doar la ea.

— Ştiu că eşti puternică, Ailesse.

— Nu destul.

Răsuflă cu greutate. Se uită la felinarele şi lumânările împrăştiate în cameră. Sunt lumânări de bună calitate, care nu fumegă şi nu sfârâie. Nu le-am drămuit aşa cum ziceam. O să mai fac rost de altele.

— E prea puţină lumină, spune ea.

Nu suport s-o mai văd că suferă. Trebuie s-o scot de-aici.

— Poţi să te ţii pe picioare? întreb şi-i întind mâna.

Ştiu un loc în care ar putea fi ferită de primejdii. Nu m-am încumetat s-o duc acolo, dar acum sunt disperat.

— Vreau să-ţi arăt ceva.

După câteva secunde de aşteptare chinuitoare, întinde mâna şi îşi pune degetele în palma mea. Căldura trupului ei mă linişteşte imediat. O trag în picioare şi mirosul ei de pământ şi flori îmi inundă plămânii, mai minunat decât orice parfum.

O ajut să coboare pe schelă, apoi o conduc printr-un tunel în care n-am mai intrat până acum. Felinarul

luminează difuz drumul din faţa noastră – un tunel minier, fără oase şi cranii. Nu vreau s-o supere ceva.

Călcăm peste pietriş şi plecăm capetele acolo unde au fost puse bârne de lemn, ca să susţină tavanul crăpat. Ne strecurăm prin locuri înguste şi ne târâm peste mormane de cărămizi. De câte ori ne desprindem mâinile, degetele mele tânjesc s-o atingă din nou. Cu prima ocazie, o prind iar de mână, iar ea îşi împleteşte degetele printre ale mele.

— Pe vremuri exista o casă impunătoare în Dovré, spun în momentul în care ne apropiem de destinaţie. Baronul care locuia acolo a transformat curtea interioară într-o volieră şi a acoperit-o cu o cupolă de sticlă. Casa e părăsită acum; jumătate din ea s-a prăbuşit în mină. A căzut şi cupola, dar sticla nu s-a spart. A fost atât de rezistentă, încât majoritatea ochiurilor de geam au rămas intacte.

Ieşim din tunel şi Ailesse scoate un geamăt. Pun jos felinarul. Nu mai avem nevoie de el. Îi dau drumul la mână, ca să-i ofer un moment de intimitate. Se aşază sub raza de lumină şi lasă capul pe spate. Tulpini subţiri pătrund prin spărturile cupolei de deasupra noastră, iar iedera creşte de jur-împrejur. Cu toate acestea, lumina reuşeşte pătrundă. Strălucirea de argint coboară într-un fascicul presărat de firicele de praf.

Ailesse închide ochii. Inspiră adânc. Mă uit la zâmbetul ei şi zâmbesc. Pare să-şi fi revenit.

— E lună plină, şopteşte. Păcat că nu poţi s-o simţi.

— Descrie-mi tu.

Ţine ochii închişi şi se bucură de lumină.

— Imaginează-ţi că e o zi toridă şi eşti însetat. În cele din urmă, găseşti un izvor şi bei cu nesaţ. Ştii senzaţia aia când ţi se prelinge răcoarea prin piept?

Exact aşa e şi acum.

Fac câţiva paşi spre ea. Mă atrage fără fluier sau cântec.

Dacă o cunoştea tata, oare ar fi plăcut-o?

— Sau imaginează-ţi o noapte geroasă, continuă ea. Ţi-a pătruns frigul până în oase. Într-un sfârşit, găseşti adăpost şi te ghemuieşti lângă foc. E acel moment în care simţi primul fior de căldură.

Oare tata o vede pe Ailesse în această clipă? O exista o fereastră acolo unde e, prin care să se uite la mine?

M-ar ierta că îmi doresc să fie fericită?

— Ailesse? murmur.

Deschide ochii. M-ar ierta tata că mă simt împăcat şi nu plin de ură când sunt lângă ea?

— Mai ţii minte cum ai dansat cu mine la Castelpont?

Leagănă uşor din cap. Părul îi luceşte în lumina lunii şi-i cade pe umeri până la jumătatea spatelui. M-ar ierta tata că îmi doresc nespus să o strâng în braţe?

— Dansezi cu mine cum ai dansat atunci?

Trage aer în piept, dar nu spune nimic. Poate că dansul e ceva sacru pentru *les Leurress* şi am greşit cerându-i să…

Mi se pune un nod în gât; Ailesse vine spre mine. Lumina îi tremură pe faţă. Când ajunge la câţiva centimetri de mine, se ridică pe vârfuri, întinde un picior şi face o piruetă lentă. Braţele îi plutesc pe deasupra capului, vânt, apă, pământ şi foc, în timp ce se învârte în jurul meu. Duce mâinile la faţă şi îşi trece degetele pe obraji, gât, piept, mijloc şi şolduri. Aproape că nu mai respir. Expresia de pe chipul ei este darnică, nu trufaşă. Apoi îşi etalează părul, o şuviţă arămie care-i alunecă printre degete.

Mă prinde de mâini şi le aşază pe talia ei. Îi simt coastele sub degetul mare. Se apropie mai mult, îmi atinge faţa… maxilarul, puntea nasului. Mişcările ei sunt ritmate, ca şi când urmează acordurile unei muzici pe care doar ea o aude.

Îi tremură degetele când ajung la buzele mele şi coboară pe gât. Alunecă mai jos, până la piept. Se înfioară când îmi pune mâna peste inimă. O simt cum bate din ce în care mai tare. Nu-mi amintesc partea asta de dans.

Ailesse închide ochii. Îşi lipeşte fruntea de mine, apoi lasă obrazul pe umărul meu. O strâng mai tare şi nu i-aş mai da drumul, dar dansul nu s-a încheiat.

Mă ia de mână şi se îndepărtează, rotindu-se domol şi graţios, apoi se roteşte la loc şi se opreşte cu spatele lipit de pieptul meu. Ridică braţele şi mi le încolăceşte de gât. Întind braţele şi o cuprind de mijloc. Asta e liniştea adevărată. Totul e bine. Mi-a fost hărăzit să fiu aici, cu ea.

Rămâne în braţele mele mai mult decât la Castelpont. Când, în sfârşit, se desprinde de lângă mine, se întoarce şi se uită în ochii mei.

— Asta e tot ce pot să fac, şopteşte. Ne apropiem de momentul în care…

Se pregătea să mă ucidă. Iar eu mă pregăteam s-o ucid pe ea.

— Atunci, acesta va fi noul final, spun şi îi trec degetele prin păr. Ailesse oftează şi îl trage din mâna mea.

— Dacă nu ne întâlneam pe pod? Dacă eram o fată obişnuită, care nu poartă oase la ea şi nu vede morţi? Ai simţi ceva pentru mine, dacă nu te ademeneam cu un cântec?

Strâng din buze.

— Tu ai simţi ceva pentru mine, dacă nu eram sufletul tău pereche?

Clatină din cap, ceea ce mă îngrijorează în prima clipă, după care spune:

— Nu cred că aş putea fi cu altcineva în afară de tine.

Îi dau o şuviţă de păr de pe faţă şi îi mângâi obrazul cu degetul mare.

— Nu era nevoie să mă ademeneşti cu cântecul, Ailesse.

Ne apropiem capetele. Al ei se ridică, al meu coboară.

Îmi arde sângele în vene. Aproape că îi simt gustul buzelor. De câteva zile visez s-o sărut, iar zilele acelea mi-au părut o eternitate.

Ailesse scoate un icnet şi face un pas înapoi. Se uită speriată în jur.

— Ce s-a întâmplat? întreb uşor descumpănit.

— E un Înlănţuit aici.

— Un Înlănţuit?

— Un mort. Din cei răi.

— Îl vezi fără oasele de har? Parcă…

Clatină din cap şi respiră sacadat.

— Îl simt. Odată ce-a intrat, s-a diminuat energia lunii.

Mi se încordează toţi muşchii. Mă blestem, dându-mi seama ce greşeală am făcut. Nu trebuia s-o aduc aici, unde o pot găsi morţii.

— Trebuie să fugim.

— Crezi că te poţi ascunde de noi? mârâie vocea invizibilă a Înlănţuitului.

Mi se ridică părul pe mine. Aproape că nu pare uman.

Şi e chiar lângă noi.

Cât ai clipi, Ailesse scoate cuţitul tatei de la centura mea.

— Stai!

Încerc s-o prind.

Face un salt şi loveşte prin aer, cu un strigăt de efort, Înlănţuitul scoate un şuierat. Capul lui Ailesse se îndoaie într-o parte. Mortul o aruncă câţiva metri şi se izbeşte de peretele carierei. Se prăbuşeşte la pământ.

O strig şi fug spre ea. Mă las în genunchi şi o iau în braţe. Ailesse inspiră adânc. Lovitura i-a tăiat respiraţia.

— E prea puternic, geme. A furat Lumină înainte să vină aici.

Aud ropot de paşi în spatele nostru. Mă răsucesc şi strâng pumnul. Lovesc cu toată forţa şi ating ceva – sper să fie faţa ticălosului.

Aud un geamăt, după care nu-l mai simt. Sar în picioare şi mai lovesc o dată. A dispărut. Îmi aduc aminte cu ce repeziciune s-a năpustit la Ailesse şi iau cuţitul pe care l-a scăpat din mână. Atac aerul orbeşte.

Nu găsesc Înlănţuitul, dar nu mă dau bătut. Continui să lovesc şi să împung. N-am fost niciodată mai însetat de sânge. Dacă o mai atinge o singură dată pe Ailesse…

— Dă-mi cuţitul! îmi cere ea, ridicându-se cu greu în picioare.

— Nu!

— Bastien, m-am antrenat să devin Călăuză. Sunt…

Un urlet cutremurător sfâşie aerul.

Nu e Înlănţuitul.

Schimb o privire rapidă cu Ailesse şi fugim în direcţia sunetului. Ea o ia înainte.

Capătul minei e aproape în întregime surpat,

zdrobit sub greutatea cărămizilor casei masive de deasupra. Ne strecurăm pe lângă primul bolovan de calcar prăbuşit.

Îmi stă inima-n loc.

Jules.

Se ţine cu mâinile de gât şi pluteşte în aer, ca şi când ar fi agăţată de un ştreang invizibil.

— Cuţitul, Bastien! îmi strigă Ailesse. Repede, până n-o sugrumă!

I-l dau şi îl aruncă.

Are o precizie uluitoare. Cuţitul se opreşte în aer, la o lăţime de palmă de faţa lui Jules.

Jules cade în genunchi şi trage aer în piept.

Sar peste calcar şi alerg spre ea.

Cuţitul înfipt în aer se smulge. Coboară şi se roteşte cu vârful spre Jules.

— Nu!

Gonesc spre Înlănţuit, dar sunt prea departe.

Cuţitul desenează un arc în aer şi îi sfâşie braţul lui Jules.

Îl omor! Nu-mi pasă că e deja mort. Îl mai omor o dată.

Apuc de sub mânerul cuţitului şi dau de încheietura Înlănţuitului. Îi sucesc braţul. Urlă de durere şi scapă cuţitul.

Ailesse vine lângă mine şi îl ia de jos. Îl apucă cu ambele mâini, ridică braţele şi loveşte cu lama în jos. Alt urlet. Ailesse sare înapoi, anticipând un contraatac.

Încordez pumnul şi-l izbesc pe Înlănţuit. A doua oară însă nu-l mai nimeresc.

Umărul lui Ailesse se cutremură şi se mişcă în spate. Apoi piciorul. Înlănţuitul o împinge cu forţă. Ea agită nebuneşte cuţitul, dar nu-şi atinge ţinta.

Iau o piatră de jos.

— Cum îl învingem?

Ailesse brăzdează aerul în continuare, fără să lovească ceva.

— N-avem cum.

I se zguduie şi celălalt umăr, mai tare de data asta. Înlănţuitul o împinge într-un colţ.

— Nu putem decât să-l ameţim suficient timp cât să fugim.

Alerg spre spaţiul gol cu care se luptă.

— Şi cum facem asta?

— Habar n-am.

Arunc piatra. Se izbeşte de un corp şi ricoşează. Ailesse continuă să fluture cuţitul. Nu l-am încetinit câtuşi de puţin pe Înlănţuit. *Merde!* N-am niciun chef să murim toţi în văgăuna asta.

— Ailesse! strigă Jules.

Scoate ceva de la gât – punguţa pentru monede, în care se află oasele de har.

— Prinde! adaugă şi i-o azvârle.

Ailesse se uită după punguţă. Sare şi o prinde de şiretul din piele. Lasă imediat cuţitul tatei şi îl loveşte cu piciorul până la mine. Până să-l apuc, şi-a pus deja punguţa la gât. Strânge din dinţi, îşi îndreaptă umerii şi se uită doar în partea stângă.

Îl vede pe Înlănţuit.

Cu o viteză uluitoare, se răsuceşte şi se repede direct în colţul carierei în care încerca s-o prindă Înlănţuitul. Face un salt, sare pe un colţ de perete şi îşi ia avânt din celălalt. Se caţără în zigzag, ţinându-se de orice găseşte la îndemână. Odată ajunsă la tavan, îşi ia avânt din perete şi ţâşneşte în partea cealaltă. Îşi răsuceşte corpul cu faţa spre carieră. Spre locul în care presupun că se află Înlănţuitul.

Îi trage un pumn cu toată puterea. Îmi imaginez că

Înlănţuitul se împleticeşte din cauza loviturii.

Ailesse aterizează în picioare şi se năpusteşte la o ţintă aflată la câţiva metri în faţa ei. Sare şi izbeşte ceva în aer. Picioarele îl prind ca într-o menghină. Încolăceşte braţul în jurul a ceea ce bănuiesc a fi gâtul Înlănţuitului. Îl strânge atât de tare, încât tremură din tot corpul.

Alerg la ea.

— O să leşine?

— Nu, gâfâie ea. Dar îl doare.

— Mă bucur.

Împlânt cuţitul în pieptul lui invizibil şi-l răsucesc.

Îl simt cum se încovoaie şi se prăvăleşte la pământ. Ailesse cade odată cu el şi slăbeşte strânsoarea. Înlănţuitul îşi smulge cuţitul din corp şi-l azvârle cât colo. Mă trânteşte pe jos şi mă rostogolesc câţiva metri.

— Nu-l lăsa să fugă! strigă Ailesse, chinuindu-se să se ridice.

— Unde e? întreb, învârtindu-mă pe loc.

— E…

Ailesse arată cu degetul. Se încruntă. Se întoarce în toate direcţiile. O şuviţă de păr i se prinde în colţul gurii. Urcă pe bolovanul de calcar, ca să vadă mai bine. Se uită în jur după lanţuri sau ce-o vedea ea.

Cineva mă bate pe umăr. Tresar şi mă întorc. E Jules.

— Bastien… murmură ea cu glas stins.

E înfiorător de palidă. Are mâneca plină de sânge.

Îmi îngheaţă inima. Întind braţele spre ea.

Îi cade capul în piept şi se îndoaie de mijloc.

Nu, nu, nu!

39

Ailesse

Cobor de pe bolovan şi mă duc repede la Bastien şi Jules.

— Trebuie să plecăm! O să fim mai feriţi de primejdii în catacombe.

Bastien ţine în poală capul lui Jules şi o zgâlţâie. Ea nu deschide ochii, dar, cel puţin, respiră.

— Te rog, Bastien! stărui şi îl apuc de braţ.

Se uită la privirea mea serioasă.

— Înlănţuitul mai e aici?

— A dispărut, răspund şi mă cutremur. Trebuie să plecăm înainte să se întoarcă.

Înghite în sec şi leagănă din cap.

— Ai dreptate.

Dă s-o ridice pe Jules în braţe. Încerc să-l ajut, dar se fereşte.

— Mă descurc, spune şi porneşte înainte, spre ieşirea din carieră.

Nu o ia prin tunelul care duce la ascunzătoarea lui de sub Biserica Săracilor.

— Unde mergem? întreb, ţinând felinarul aproape de el, ca să vadă pe unde calcă.

— În vechea cameră din catacombe, răspunde şi se caţără pe un morman de dărâmături. Sunt sigur că acolo îl găsim şi pe Marcel.

Călătoria noastră prin tunelurile laterale se prelungeşte şi Bastien începe să gâfâie.

— O duc eu pe Jules, mă ofer imediat. Mi-am recăpătat harurile.

— Nu, refuză el, cu capul plecat. Te rog, Ailesse, lasă-mă pe mine. E numai vina mea că…

Clatină din cap şi se uită la prietena lui cu o privire

îndureratã.

În cele din urmă, ajungem şi la vechea cameră. Bastien deschide cu piciorul uşa de lângă peretele de cranii.

Marcel stă aşezat la masa improvizată dintr-un cărucior răsturnat, cu un maldăr de cărţi deschise împrăştiate pe ea. Ridică ochii şi se luminează la faţă.

— Bastien! Ailesse!

Apoi îşi vede sora şi se face galben ca ceara.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne-a atacat un Înlănţuit, explică Bastien şi intră repede în cameră. I-a sfâşiat braţul şi era cât pe ce s-o sugrume.

Iau o pătură şi o întind pe jos. Bastien o aşază pe Jules pe ea şi apăsă pe rana de la braţ.

Marcel ne urmăreşte îngrozit.

— A sugrumat-o cu lanţul?

— Nu. Era un mort, răspunde Bastien.

Se uită la mine şi explic pe scurt cum însemnează zeii sufletele păcătoase.

— O să-şi revină Jules? întreabă Marcel.

— Da, răspunde Bastien pe un ton atât de tăios, încât niciunul dintre noi n-ar îndrăzni să-l contrazică. Adu-mi nişte apă!

Mă ridic imediat. Mă duc spre căldarea de lângă poliţe, dar Marcel e mai aproape. Mă dau la o parte din calea lui şi-l las să se ducă repede la Bastien. Ambii băieţi stau aplecaţi peste Jules. Bastien o stropeşte cu apă pe faţă.

— Haide, Jules!

Îi trage două palme peste obraji. Mă strâmb de parcă m-ar durea pe mine.

— Haide! mai spune o dată, cu vocea stinsă. Eşti puternică. N-ai voie să mori.

Mi se împăienjenesc ochii de lacrimi, privindu-l cum încearcă cu disperare s-o facă să-şi vină în simţiri. La fel m-aş simţi şi eu dacă aş pierde-o pe Sabine.

Pieptul lui Jules se umflă şi se dezumflă tot mai încet. Apoi se opreşte de tot.

Marcel duce palmele la gură. Umerii lui Bastien se zguduie. Îşi îngroapă capul la pieptul ei. Mă apropii, gâtuită de durere. Vreau să-l iau în braţe.

Tocmai când întind mâinile spre el, Jules deschide ochii. Gâfâie şi respiră cu greutate.

Mă retrag. Bastien sare în picioare. Marcel lasă capul pe spate de uşurare.

— La ce vă zgâiri? întreabă Jules cu voce tremurândă.

Bastien izbucneşte în râs. O sărută pe frunte de trei ori.

Zâmbesc, deşi am o strângere de inimă. Afecţiunea lor mă face să-mi fie şi mai dor de Sabine.

— Caut ceva cu care să-i bandajăm braţul, spun şi pun o mână pe umărul lui Bastien.

Leagănă din cap şi îmi zâmbeşte recunoscător.

Mă duc la peretele cu poliţe şi scotocesc printre provizii. În spatele unui castronel cu ierburi pisate se află un sul de pânză curată.

— Îmi pare rău că te-am părăsit! îi şopteşte Jules lui Bastien.

Miros ierburile. Coada şoricelului. E bună pentru răni.

— Tu ne me manque pas. Je ne te manque pas.

Încremenesc.

Inima îmi bate mai încet când mă întorc.

O ţine de mână la fel cu mă ţinea pe mine când mi-a spus aceste cuvinte. Cuvintele pe care i le spunea tatăl lui. Credeam că sunt sacre, un dar pe care

Bastien mi-l împărtăşise doar mie.

Ridică degetele lui Jules şi le sărută.

— N-ai lipsit nicio clipă de lângă mine, Jules.

Mi se înmoaie genunchii. Simt nevoia să mă aşez.

Mă retrag într-un colţ. Abia atunci bag de seamă că e colţul în care se află lespedea de calcar. Simt un junghi în inimă şi mă mut la masă. Pun jos sulul de pânză şi coada şoricelului, şi inspir adânc.

Bastien şi Jules sunt adânciţi în discuţia lor. El râde de ceva ce îi spune ea şi îi dă părul de pe faţă. Mă mistuie o durere covârşitoare.

Te-ai amăgit singură, Ailesse. Nu te va iubi niciodată la fel de mult cum o iubeşte pe ea.

Mă încovoi de umeri. Trebuia să mă fi obişnuit să fiu pe locul al doilea; mama a preferat-o dintotdeauna pe Sabine.

Marcel se aşază în faţa mea, cu un zâmbet leneş pe buze.

— Îţi vine să crezi că ne-am reunit? zice el, de parcă aş fi membru al familiei lor şi nicidecum nu m-ar fi răpit. Păcat că n-am găsit încă o soluţie să rupem legătura de suflet, dar am trăit o adevărată aventură zilele astea, cât n-am fost cu voi.

— Serios? spun şi răsfoiesc absentă una dintre cărţi, ca să nu mă uit la Bastien.

Acum râde şi Jules cu el.

— Am descoperit o mulţime de ascunzători noi în Dovré. Odată, Bastien era cât pe ce să ne găsească, aşa că am hotărât să ne mutăm iar aici. Stăm în camera asta de o săptămână.

— Isteaţă decizie, răspund.

Bastien mi-a zis că a trecut o dată pe aici, dar, negăsind niciun obiect de-ale lor, nu s-a mai întors.

Marcel leagănă din cap, cu obişnuitul lui entuziasm

placid.

— Ne-am refăcut toate proviziile de alimente şi praf de puşcă. Am început să mă ocup şi eu de aprovizionare.

Arunc o privire la cele peste zece butoiaşe cu praf de puşcă, stivuite lângă perete.

— Eşti nerăbdător s-o arunci iar pe mama într-o groapă?

Sau pe mine?

— Cam aşa ceva, replică, râzând.

Mă silesc să zâmbesc şi-i întind sulul de pânză şi coada şoricelului.

— I le dai tu lui Bastien?

— Bineînţeles.

Se ridică şi se duce agale la prietenul lui. Bastien o mai acoperă pe Jules cu o pătură şi are grijă să i-o strângă bine pe lângă corp.

Mă ustură ochii. Îmi îndrept din nou atenţia spre cartea lui Marcel. De sub ea iese un colţ de pergament. Mă uit la desenul mărunt şi neîndemânatic, etichetat „pod”.

Mă încrunt şi dau cartea la o parte, ca să văd tot pergamentul. E acoperit de un labirint de mâzgălituri.

— Ce-i asta? îl întreb pe Marcel când vine înapoi.

Se aşază la locul lui.

— Mi-am actualizat harta catacombelor.

— E un pod aici?

Încuviinţează din cap.

— Ţii minte tunelul pe care l-am aruncat în aer? Podul e aproape de el, sub mină. Am descoperit că e un întreg sistem de peşteri acolo.

Se lasă pe spate şi îşi pune mâinile la ceafă.

— Am găsit un puţ care duce la pod. N-a fost uşor să mă strecor, mai ales la întoarcere. M-am gândit că

ar fi mai uşor s-o iau prin altă parte, dar n-am reuşit să deschid trapa de sus, oricât am forţat-o cu cuţitul.

Mă încrunt în timp ce încerc să-l urmăresc.

— *Merde!* exclamă Bastien.

Se ridică şi duce mâna la teaca goală de la centură.

Îmi ia câteva secunde să înţeleg ce anume îl supără. Oftez.

— Cuţitul tatălui tău!

A rămas în carieră. Înlănţuitul l-a aruncat înainte să-şi piardă Jules cunoştinţa.

— Mă duc după el, Bastien.

Pufăie nervos şi îşi trece degetele prin păr.

— E prea riscant să intri iar în cupolă.

— Am harul şoimului, spun. O să mă mişc repede.

— Şi dacă te atacă?

— Am harul rechinului-tigru.

— Nu-i de ajuns dacă vin o droaie după tine.

— Mă duc eu, propune Marcel, fluturând alene din mână.

În privirea pe care i-o aruncă Bastien se citeşte neîncrederea.

— *Eu* mă duc, spune el hotărât.

Simt un gol în stomac.

— Dacă se întoarce Înlănţuitul?

— N-o să păţesc nimic. Până astă-seară, morţii m-au lăsat în pace. De tine sunt atraşi, Ailesse, adaugă, apoi se uită la Jules. Te descurci până mă întorc?

Jules dă ochii peste cap şi zâmbeşte. Dar, imediat ce Bastien se întoarce cu spatele, o zguduie o mică convulsie.

— Eu şi Marcel avem grijă de ea, îl asigur şi mă duc în locul în care stă rezemată de perete.

Jules se uită la punguţa de la gâtul meu, mijeşte

ochii şi-mi aruncă o privire de gheaţă.

Bastien încuviinţează din cap, îşi ia felinarul, îşi muşcă buzele şi vine spre mine.

— Vorbim în curând, da?

Îmi atinge degetele cu mâna în treacăt şi mă năpădeşte o senzaţie de căldură. Se citesc remuşcările şi regretul în ochii lui. Ştiu ce conversaţie vom purta când se întoarce. O să-mi explice sentimentele lui faţă de Jules.

Mă silesc să zâmbesc. Nu vreau să creadă că sunt supărată. Soarta ne-a fost potrivnică de la bun început.

— Bine, şoptesc.

Îmi caută privirea, dar las capul în pământ, ca să nu vadă ce se ascunde în ea.

— Încerc să mă grăbesc pe cât posibil, spune.

Îşi îndepărtează mâna de mine. Încleştez pumnul. Se apleacă şi iese pe uşa joasă.

Dispare.

O durere cumplită mi se ridică în gât.

Jules îmi aruncă o privire dispreţuitoare.

— E o cruzime să-l ademeneşti, când nu-ţi doreşti decât să-l ucizi, spune şi o zguduie din nou o convulsie. V-am văzut în carieră. Eraţi pe punctul să vă sărutaţi.

Mă uit la ea, năucită de schimbarea bruscă de atitudine şi de expresia neînduplecată de pe chipul ei. Încerc să nu mă las descurajată de aceasta şi s-o văd pe Jules, prietena lui Bastien. Încerc s-o văd pe fata care ar fi putut deveni, dacă nu-şi pierdea tatăl.

— Oricât de mult m-ai urî, Jules, crede-mă că n-o să-l omor pe Bastien. Îţi dau cuvântul meu!

Mi-aş dori să-l salvez de această soartă, dar ne-am amăgit amândoi. Legătura de suflet nu poate fi ruptă. Am ştiut asta de la bun început.

— Cuvântul tău nu înseamnă nimic, pufneşte Jules.

Trag aer în piept, ca să mă calmez. Ştiu ce-am de făcut şi e cel mai bine aşa.

— Dacă promit să ies pentru totdeauna din viaţa voastră, mă crezi?

Răutatea de pe faţa lui Jules se mai îmblânzeşte.

— Ai fi dispusă să-l părăseşti pe Bastien? De ce?

Pentru că locul lui e alături de tine.

— Tu nu l-ai părăsi pe cel care te-a ţinut prizonieră?

Se cutremură iar. Corpul ei e slăbit, iar eu îi fac mai mult rău.

— Se poate să vorbim puţin afară? îl întreb pe Marcel.

Ridică mirat din sprâncene.

— Bine.

Ieşim din cameră şi mă întorc cu spatele la sinistrul perete de cranii.

— Tu te-ai purtat mereu frumos cu mine, spun pe un ton cât mai scăzut. De-asta sper să mă ajuţi. Mi-am recuperat oasele de har, dar am nevoie şi de fluierul de os.

Izbucneşte într-un râs nervos.

— Trebuie să discuţi asta cu Jules. Dacă ţi-l dau fără ştirea ei, mă omoară în somn.

— Nu te deranjează că a fost la un pas de moarte? E şansa ta să te răzbuni pe Înlănţuitul care a rănit-o.

— Dându-ţi fluierul?

— Morţii nu pot fi ucişi; pot fi doar călăuziţi, îi explic şi mă trag mai aproape de el. Sunt sigură că ştii unde l-a ascuns Jules.

Îşi masează lobul urechii şi rânjeşte şovăitor.

— Nu putem discuta asta după ce se întoarce Bastien? Nu cred că m-a iertat că ţi-am permis să-mi furi cuţitul.

— Bastien o să se bucure că am luat fluierul.

Mă podidesc lacrimile imediat ce-i rostesc numele, dar mi le stăvilesc.

— E posibil să reuşesc să rup legătura de suflet, dacă mă apuc să cânt altă melodie la el.

Marcel împietreşte.

— Să fie chiar atât de uşor?

— Aşa sper.

Nu pierd timp să-i explic teoria mea sau faptul că nu ştiu nicio melodie care să rupă legăturile de suflet.

— Te rog, Marcel! Astă-seară e lună plină şi mai sunt trei ore până la miezul nopţii. Atunci trebuie să încep să călăuzesc. N-am timp de pierdut.

— Lună plină? repetă el îngândurat. Parcă ziceai că Fermecătoarele călăuzesc când e lună nouă.

— Într-adevăr, dar sunt ambele simboluri pe fluier – atât luna plină, cât şi luna nouă. Iniţial, am crezut că luna plină e ca să indice momentul în care o *Leurress* poate săvârşi ritul de trecere, dar am stat toată ziua şi m-am gândit... Dacă luna plină de pe fluier reprezintă mai mult de atât? Dacă morţii pot fi călăuziţi şi când e lună plină?

Marcel bate cu degetele în buze.

— Ce-i drept, cele mai joase maree se produc şi când e lună plină, şi când e lună nouă, recunoaşte el.

— Sunt atât de aproape de fluierul de os, încât trebuie să încerc.

Strâng din dinţi şi mă pregătesc sufleteşte, bucuroasă că am o misiune măreaţă, care să mă ţină ocupată astă-seară. Sper doar ca mama să accepte să călăuzească alături de mine. În cel mai rău caz, o să fie fericită că a recuperat fluierul de os.

— O să ai timp să le găseşti pe celelalte Călăuze şi să ajungeţi la podul terestru înainte de miezul nopţii?

întreabă Marcel.

— Posibil, dacă alerg cât pot de repede.

Asta înseamnă să ies din catacombe şi să merg mai întâi la Château Creux. Oasele de har ar trebui să-mi fie de ajutor.

— Tocmai de-asta vreau să te grăbeşti, continui şi îi pun o mână pe braţ. Te rog, Marcel! Ai idee ce se întâmplă cu bolnavii din Dovré?

— Îi chinuiesc morţii.

— E mai mult decât atât. Morţii devin mai puternici din cauză că le fură Lumina – energia care le hrăneşte sufletele. Vor muri oameni nevinovaţi, dacă nu luăm măsuri rapid.

Marcel se încruntă.

— Crezi că Jules suferă de aceeaşi boală? A mai fost grav rănită şi altădată, dar acum se comportă foarte ciudat.

— Se poate, răspund, deşi nu ştiu cum fură Înlănţuiţii Lumină. Dacă mortul vine după ea, e posibil s-o ucidă. Şi nu numai atât, dar o să-i ucidă sufletul.

Marcel face ochii mari. Începe să înţeleagă.

— Îmi trebuie fluierul.

— Aşa e, spune şi înghite în sec. Vin imediat!

Îşi scutură mâinile tremurătoare şi se întoarce în cameră, afectând nonşalanţa lui obişnuită. Îl urmăresc şi mă trag la o parte din cadrul uşii, ca să nu mă vadă Jules.

Se duce la poliţe.

— Ce faci acolo? mârâie Jules.

— Iau ceva de mâncare. Trebuie să-ţi cer voie cumva?

Ia un sac de pânză. Cu spatele la sora lui, se apucă să scotocească în el, în timp ce se plimbă prin dreptul poliţelor. Îl apucă tusea şi se opreşte brusc. Se

reazemă cu umărul de perete şi întinde tiptil mâna spre o cărămidă de calcar ieşită în afară. Probabil e scobită în partea de sus, pentru că vâră degetele înăuntru, scoate un obiect alb şi subţire şi-l aruncă în sac. Apoi se îndreaptă de spate şi se loveşte cu pumnul în piept.

— Ţi-e foame? îşi întreabă sora şi scoate o bucată de pâine din sac.

— Nu suficient cât să mănânc un pietroi mucegăit, răspunde Jules, cu voce tremurătoare.

Are convulsii din nou, deşi e cald şi e învelită în pături.

— Ai dreptate, zice Marcel.

Aruncă pâinea la loc în sac şi iese cu el din cameră.

Ne retragem în grabă la câţiva metri de uşă. Îmi tresaltă inima în momentul în care scoate fluierul. Întind mâna după el, dar îl ţine strâns la piept.

— Trebuie să-ţi ţii promisiunea şi să nu vii după Bastien, spune. E cel mai bun prieten al meu şi al lui Jules. Nu vrem să sufere.

Ori să moară, ar fi putut adăuga, ţinând seama de expresia gravă de pe chipul lui.

— Promit, spun, cu un nod în stomac. Transmite-i, te rog, că ştiu că o iubeşte pe Jules şi că… îi doresc numai bine, adaug, cu vocea gâtuită.

— Poftim? întreabă Marcel, cu o privire goală.

— Doar i-ai văzut astă-seară.

— Da… E foarte adevărat că Bastien ţine mult la Jules, dar tu eşti sufletul lui pereche.

Îmi tremură bărbia.

— Asta nu înseamnă că nu îi leagă o afecţiune profundă.

— Totuşi…

— Bastien e mai protejat alături de Jules, Marcel.

Ştii asta foarte bine. Promite-mi că o să cauţi în continuare o soluţie de a rupe legătura de suflet.

Îi cad umerii.

— Bineînţeles, spune şi mă strânge prieteneşte de braţ. Îţi doresc numai bine, Ailesse!

Oftează adânc şi se uită la fluier. Ştiu că o să-i fie dor de misterele lui.

— Ah, era să uit. Ştii podul de care ţi-am vorbit, cel din peşterile de sub mină?

Încuviinţez din cap, curioasă să aud ce are să-mi spună.

Răsuceşte fluierul şi arată simbolul unui pod peste pământ.

— Am găsit acelaşi lucru cioplit pe el.

40

Sabine

Luna plină străluceşte peste curtea de sub Château Creux. Vreo zece femei, care nu s-au dus încă la culcare, stau de vorbă pe la colţurile peşterii descoperite. Şuşotesc despre Înlănţuiţii care fură Lumină şi devin tot mai puternici. Discută despre măsurile pe care le-ar putea lua până la următoarea lună nouă.

Maurille zâmbeşte când mă vede că vin spre ea.

— Bună seara, Sabine!

Mă observă şi alte femei. Am trecut de două ori pe acasă, ca s-o mulţumesc pe Odiva, după discuţia din pădure. Majoritatea Fermecătoarelor pleacă din capete în faţa mea, recunoscându-mă drept urmaşa matriarhei. Câteva se încruntă şi-şi pun mâinile în sân. Isla, rivala din copilărie a lui Ailesse, îmi aruncă o

privire care ar putea îngheţa toată Marea Nivous.

Îi răspund cu o privire pe măsură. *Ai impresia că îmi doresc asta?* i-aş spune. Dacă Isla e invidioasă, trebuia să se străduiască mai mult să se poarte frumos. Am fost aleasă pentru că sunt cea mai bună prietenă a lui Ailesse şi am cea mai strânsă legătură cu ea. Cel puţin asta le-a spus Odiva.

Intru în tunelul care duce la turnul de vest al castelului. Singura cameră de acolo e dormitorul Odivei. Urc în fugă scara spiralată, scot fluierul de os din buzunar şi recapitulez ce-o să spun.

Iartă-mă, Matrone! *M-am gândit că o să te bucure că am cioplit fluierul. Am vrut să fie un dar special pentru tine. Eşti mama mea.*

Sper ca vorbele mele să-i calmeze furia. Odiva era cea care trebuia să ucidă şacalul, iar eu am minţit-o cu neruşinare despre ultimul meu os de har. O să-şi dea seama imediat că nu e de la un lup negru.

Încetinesc în momentul în care mă apropii de camera din vârful turnului măcinat de vreme. Dinăuntru se aud murmure, ca şi când Odiva s-ar ruga. Nu-i bine s-o deranjez. Numai faptul de a urca până la camera ei şi e o îndrăzneală inimaginabilă. N-o cunosc aproape deloc pe mama. E distantă cu familia noastră şi nu participă la sarcinile zilnice. Vorbeşte cu noi doar atunci când e absolut necesar. Sinceră să fiu, nici nu ştiu cât de mult îmi doresc s-o cunosc. Întreaga mea viaţă e o minciună, din cauza alegerilor pe care le-a făcut. Cu toate acestea, mă simt inevitabil atrasă de uşa ei. Cum o fi Odiva când e singură? Poate că, în intimitate, e o persoană pe care aş putea-o iubi.

Uşa nu este complet închisă. Văd cam o jumătate de metru din centrul camerei şi puţin mai mult în stânga şi-n dreapta, dacă îmi schimb poziţia.

Matriarha stă în genunchi în mijlocul dormitorului. Pare atât de mică şi fragilă – şi-a scos toate oasele de har.

Acestea sunt aranjate în cerc, în jurul ei: medalionul în formă de gheară de la un urs albinos, precum şi cel tot în formă de gheară de la o buhă; dinţii unei pisici-de-mare; vertebrele unei vipere şi craniul unui liliac uriaş de amurg. N-a minţit când a zis că acel craniu de cioară nu este os de har, pentru că nu-l văd aşezat lângă celelalte. E tot la gâtul ei.

Ţine ochii închişi şi braţele întinse, cu palmele împreunate, îndreptate în jos – în acelaşi stil ciudat în care am surprins-o rugându-se în noaptea ritului de trecere nereuşit al lui Ailesse.

Îi studiez părul drept, mătăsos şi negru, pielea albă şi buzele roşii ca sângele. Nu semăn deloc cu ea. Cum poate să-mi fie mamă?

În clipa aceea, ochii mei ageri încep să observe mai multe. Linia dintre gât şi umeri are aceeaşi curbură ca a mea. Ochii ei, deşi sunt negri, nu căprui, au formă asemănătoare. Dar, mai presus de toate, mâinile ei sunt mâinile mele, degetele ei lungi sunt degetele mele. Până şi felul în care degetul ei mic e uşor îndoit în direcţia opusă celorlalte e identic cu al meu.

Odiva deschide ochii. Tresar şi mă îndepărtez de uşă. Imediat ce mi se potolesc bătăile inimii, mă furişez iar şi trag cu ochiul în cameră. A apărut un castron în interiorul cercului. Şi un cuţit de os. Nu e o rugăciune, ci un ritual. Iar armele de os sunt folosite doar la sacrificare.

Ce are de gând să sacrifice Odiva?

Ia cuţitul de jos şi mă cutremur când îşi face o tăietură lungă în palmă. N-ar trebui să mă înfioare. E ceva obişnuit la sacrificiile ritualice. Şi eu a trebuit să

mă tai cu oasele animalelor pe care le-am ucis. Dacă Ailesse îşi încheia ritul de trecere, s-ar fi crestat în palmă cu pumnalul ei de os, înmuiat în sângele lui Bastien.

Odiva bagă mâna în castron. Nu scoate nici sânge, nici vreun os, ci o şuviţă de păr arămiu, legat cu o aţă albă. Îmi astup gura ca să nu ţip. Ailesse e singura *Leurress din famille* cu părul de această culoare.

Odiva lasă să-i picure sângele peste părul lui Ailesse.

Mă năpădeşte groaza. Ce face acolo? Poate fi o ceremonie în onoarea vieţii surorii mele – poate că Odiva regretă că nu a salvat-o –, dar nu are nicio noimă. Oasele de har ale Odivei sunt aşezate în jurul ei, aşa cum oasele lui Ailesse au fost puse la fundaţia podului, astfel încât Castelpont să-i simbolizeze trupul.

Mă trec fiori reci. Nu-mi vine să cred că se întâmplă exact lucrul de care mă temeam cel mai mult.

O mamă nu-şi poate ucide copilul.

Îmi tremură picioarele şi nu-mi mai simt braţele. Nu pot să întind mâna şi să deschid uşa. Dar trebuie. Trebuie să pun capăt acestei orori. Nu-i pot permite…

— Acesta e părul meu, Tyrus. Acesta este sânge din sângele mamei mele.

Fac un pas înapoi. Nu aşa începe o rugăciune de jertfa. *Nicio* rugăciune nu începe aşa.

— Ascultă-mi vocea, Tyrus, cântecul de sirenă al sufletului meu! Sunt Ailesse, fiica Odivei.

Bătăile inimi mi se domolesc. Odiva nu încearcă s-o omoare pe Ailesse. Încearcă să-şi *reprezinte* fiica în faţa zeului Infernului. Nu şi-a subţiat timbrul vocii ca să semene cu Ailesse. Se vede treaba că sângele şi părul sunt de ajuns ca să-l îmbuneze pe Tyrus.

— Renunţ la dreptul meu de moştenitoare a

mamei.

Fac ochii mari.

— Cuvântul mi-e legământ. Aşa să fie!

Oftează adânc şi se încovoaie. Lacrimile îi şiroiesc pe obraji în timp ce mângâie şuviţa din părul lui Ailesse.

— Gata, Tyrus! Ritualul a fost săvârşit.

Pune părul la loc în castron şi ridică mâna sângerândă la inimă.

— Sper că eşti mulţumit. Vorbesc acum ca roaba ta, Odiva. Primeşte-mi numeroasele sacrificii pe care ţi le-am închinat în ultimii doi ani. Şi iartă-mă pentru cei doi ani petrecuţi alături de dragostea mea.

Îmi arde faţa. Detest că sunt rodul nesupunerii ei faţă de zei.

Deschide ochii, dar ţine capul plecat.

— Ţi-am dăruit Lumina a mii de suflete Slobode, Tyrus, în loc să le călăuzesc spre Elara.

Mă apucă ameţeala. *Ce-a zis?*

— Acum te rog să respecţi învoiala, continuă ea cu un nod în gât. Eliberează-mi dragostea din Infern. Lasă-l să audă cântecul sirenei şi să devină adevăratul meu iubit.

Clipesc, încercând să-mi alung ceaţa de pe ochi. Am înţeles eu bine? Mama a condamnat pe nedrept la suferinţă mii de suflete – pe vecie – ca să-l reînvie pe tata şi să-şi unească vieţile?

Mângâie părul lui Ailesse cu degete tremurătoare.

— Cât despre copilul bărbatului pe care tu şi Elara mi l-aţi ales, m-am descotorosit de ea, spune cu voce înfiorată. Te implor, Tyrus… schimbă prima poruncă pe care mi-ai dat-o. Nu mă obliga să-mi ucid primul născut.

Încep să-mi ţiuie urechile. Mi se întoarce stomacul

pe dos. Tocmai când mă gândeam că Ailesse nu are de ce se teme de mama – tocmai când răsuflăm un pic uşurată, ştiind că, deşi a pierdut moştenirea de drept, nu şi-a pierdut puterea harurilor ei –, înţeleg monstruozitatea faptelor Odivei, motivul pentru care a săvârşit atâtea crime atroce împotriva Înlănţuiţilor.

I-a dăruit lui Tyrus tot ce i-a stat în putinţă, sperând că astfel o va salva pe Ailesse – totul, mai puţin să pună capăt înţelegerii lor. Iar asta e cea mai cumplită crimă. Am convingerea că ar fi capabilă să-mi ucidă sora, dacă asta e singura cale de a-l aduce pe tata înapoi.

— Dă-mi un semn că pot cruţa viaţa lui Ailesse, zice Odiva şi întinde iar braţele, cu palmele împreunate, îndreptate în jos, spre Infern. Dăruieşte-mi şacalul tău auriu.

Am ucis deja şacalul auriu.

Ceea ce înseamnă că Odiva nu va primi semnul pe care-l aşteaptă. Va cădea pradă deznădejdii şi va îndeplini ultima sarcină, ca să-l împace pe Tyrus – o să facă ce i-a cerut când au încheiat înţelegerea.

O s-o ucidă pe Ailesse.

Mă trag înapoi, cu paşi împleticiţi. Nu pot să respir. Mă apucă din nou ameţeala. Mă sprijin cu mâna de peretele din piatră, ca să nu cad. Nu trebuia să vin aici. Nu am cum s-o iubesc vreodată pe mama; dimpotrivă, încep s-o urăsc. Nu-i dau fluierul de os. Dacă-l foloseşte ca să-l călăuzească pe tata înapoi în lumea celor vii, e posibil ca Tyrus s-o omoare pe Ailesse. Şi aşa mi-a arătat bufniţa că prietena mea e la un pas de moarte.

Bufniţa.

Mi se pune un nod în stomac. Dacă iar mă duce la Castelpont, o să… o să…

Răspunsul îmi vine în minte ca fulgerul.

Încleştez pumnii. Îmi încordez toţi muşchii, gata de acţiune.

O să fiu reprezentanta lui Ailesse.

Odiva mi-a arătat cum să fac – dar eu am alt ritual în cap.

Trag aer în piept şi strâng din dinţi, exact cum ar face Ailesse. Îmi las mama cu rugile ei zadarnice şi cobor pe scara spiralată până în peşteră. Gonesc prin tuneluri spre camera pe care o împărţeam înainte cu Ailesse. Peria din carapace de broască ţestoasă e pe o măsuţă, laolaltă cu celelalte lucruri ale ei. Au mai rămas doar câteva fire arămii între perii ei. Probabil le-a luat Odiva pe celelalte.

Vâr peria în tolba de vânătoare, împreună cu fluierul meu de os fără ornamente. Cuţitul ritualic al lui Ailesse e deja în teaca de la centură. Pun o pelerină pe mine, îmi trag gluga pe cap şi plec spre Castelpont.

În sfârşit, mi-am dat seama cum să-mi salvez sora.

41

Bastien

Înaintez cu paşi grăbiţi prin catacombe, ca să mă întorc cât mai repede. Cuţitul tatei mi se bălăbăneşte în teaca de la şold, dar sunt încă foarte tulburat. Nu suport să fiu departe de prietenii mei, mai ales după ce Jules a fost atacă în cupola din carieră. Şi nu suport să fiu departe de Ailesse, mai ales după ce era cât pe ce să ne sărutăm.

Nu trebuia să mă îndrăgostesc de ea, dar s-a întâmplat. M-am îndrăgostit nebuneşte. Până peste urechi. Nu ştiu cum o să-i explic asta lui Jules.

În momentul în care ajung la zidul de cranii, aud un

ţipăt gutural. E Marcel. Care nu ţipă niciodată.

Dau buzna în cameră, cu cuţitul în mână.

— Unde-i Înlănţuitul?

Jules e ghemuită lângă perete. Marcel stă la distanţă, cu un castronel de lut în mână.

— Ce s-a întâmplat? Unde e Ailesse?

Marcel azvârle castronelul în Jules. Aceasta se fereşte, iar vasul se sparge deasupra capului ei.

— Ce te-a apucat? mă răstesc la el.

— A intrat în ea! exclamă Marcel, arătând cu degetul spre sora lui, şi ia altă strachină de pe poliţă.

— Cine-a intrat în ea?

— Mortul! A pus stăpânire pe corpul ei.

Mă întorc spre Jules. Se uită la fratele ei, cu o privire încărcată de ură. Ţine câte un cuţit în ambele mâini – al ei şi al lui Marcel.

— Linişteşte-te, Jules!

Se repede la el. Marcel aruncă strachina. O nimereşte de data asta, dar îi ricoşează din umăr. Mă reped către ei în timp ce ea agită cuţitele. O trag înapoi în ultima clipă. Scapă unul dintre cuţite din mână şi urlă, dar e un fel de horcăit nefiresc de gros. Din greşeală, am apucat-o de braţul rănit.

— Ţine-o bine! strigă Marcel, dar îi dau drumul instinctiv.

— O doare!

Am mâna plină de sânge.

— N-avem încotro, dacă vrem s-o oprim. Doar încearcă să n-o omori.

Să încerc?

Jules întinde mâna după cuţitul pe care l-a scăpat. Îl îndepărtez cu piciorul şi mă trag înapoi, neştiind cum să reacţionez.

— Când s-a întâmplat asta? îl întreb pe Marcel.

— Când a intrat în carieră, bănuiesc.

Pipăie pe poliţele de sus, în căutarea altei arme improvizate, dar sunt goale.

— S-a comportat ciudat de când s-a întors. Mai întâi, au fost semne minore – convulsii, iritabilitate crescută. M-am gândit că e din pricina rănii, dar, după ce-am rămas singuri, starea ei s-a înrăutăţit, de parcă se chinuia să-l domine. A devenit mai slăbită, iar el tot mai puternic. Dacă nu mai e ea? întreabă Marcel, cu glasul sugrumat de emoţie. Dacă i-a ucis sufletul?

Mi se pune un nod în stomac.

— Este. Trebuie să fie.

Mă plimb în semicerc prin faţa ei, pregătit de un nou atac.

— Jules despre care tot vorbiţi e neputincioasă şi naivă. Încă încearcă să se lupte cu mine, dar eforturile ei sunt ridicole.

Scrâşnesc din dinţi. Trebuie să scot Înlănţuitul din ea. Numaidecât.

— Vom vedea cât de puternică e, dacă ai curaj să vă măsuraţi forţele.

Jules îmi imită mişcările. Nu e ţinuta ei obişnuită – ţine umerii ridicaţi şi capul aplecat în faţă.

— Cum facem asta?

— Jules e cea mai bună luptătoare cu cuţite din câţi ştiu, dar n-ar vrea să mă omori, spun şi-i arunc o privire lui Marcel, care se furişează prin spatele ei. Aruncă cuţitul în mine şi, dacă ratezi ţinta, e clar că eşti mai slab.

Jules face ochii mici.

— Dar dacă sunt mai puternic?

Ridic din umeri.

— Sunt un om mort.

Cu coada ochiului, îl văd pe Marcel cum mă

priveşte speriat. Sper că-şi dă seama ce fac.

Pe buzele lui Jules apare un rânjet hain.

— Îmi place jocul ăsta.

— Să trecem la treabă, atunci!

Strecor pe ascuns cuţitul în mânecă, mă proptesc bine pe picioare şi desfac braţele larg.

— Sunt gata.

Jules scuipă pe jos. Ridică cuţitul. Îndoaie genunchii şi ţinteşte.

Îmi bate inima nebuneşte.

Jules lasă braţul pe spate.

Cuţitul ascuns în mânecă îmi alunecă în palmă.

Aruncă cu toată forţa, dar eu rotesc cuţitul cu o viteză îndelung exersată la antrenamente. Lama ei se loveşte de a mea. Metalul se ciocneşte de metal şi îi azvârl cuţitul cât colo.

— Eşti mai puternic, recunosc. Dar aruncarea lui Jules e mai ucigătoare. N-aş fi reuşit niciodată s-o parez.

Mârâie şi se năpusteşte spre mine. Marcel îi sare în spate şi o cuprinde cu braţele de gât. Jules se zbate din răsputeri. Marcel o ţine cu greu.

Mă grăbesc să-l ajut. Jules se smuceşte şi dă din mâini şi picioare ca scoasă din minţi.

— Strânge-o mai tare! strig.

Marcel tremură de epuizare.

Jules ne izbeşte pe amândoi de cel mai apropiat perete. O durere intensă mă săgetează în spate şi îmi taie răsuflarea.

— Nu-i da drumul! reuşesc să strig.

Jules se răsuceşte şi încearcă să se împingă în celălalt perete. Dar, când să se apropie de el, se opreşte brusc şi se clatină pe picioare. Marcel îi dă imediat drumul din strânsoare. O prind, ca să nu se

prăbuşească pe jos. Apoi o întindem cu grijă pe spate.

Ţine ochii închişi, iar faţa îi e acoperită de pete roşii. Marcel se schimonoseşte de spaimă.

— Sper că nu mi-am omorât sora.

— Respiră, spun. Ai nişte funie?

Găseşte câtăva, iar eu o trag pe Jules până la lespedea de calcar. O legăm fedeleş şi fixăm capătul funiei sub bolovan, cum am făcut şi cu Ailesse când…

— *Ailesse,* murmur, cu inima tremurându-mi în piept. Unde e? A atacat-o vreun Înlănţuit?

— Nu.

Marcel îşi trosneşte trei degete şi face un pas înapoi din calea mea.

— Dar a profitat de absenta ta şi-a plecat.

Nu mă pot mişca preţ de câteva secunde. Mă simt copilul de altădată, părăsit în căruţa tatălui meu.

— A…

Încerc să înghit, dar am gâtul mult prea uscat.

— Chiar îşi imagina că aş mai putea s-o ţin prizonieră?

Credeam că avem încredere unul în celălalt.

Marcel oftează adânc şi-mi face semn să ne îndepărtăm de sora lui.

— Uite ce e, şopteşte, deşi Jules nu şi-a venit încă în simţiri. Nu sunt expert în amor – mai exact, *sunt* îndrăgostit lulea de Birdie, însă nu reuşesc să înţeleg mecanismele fenomenului –, dar pot spune că Ailesse prezenta simptome evidente de dragoste neîmpărtăşită: ochi lăcrimoşi, oftaturi angoasate şi declaraţii dramatice de adio.

Dragoste neîmpărtăşită? Sunt absolut buimăcit.

— Ce-a zis?

— Că îţi doreşte numai bine, că ştie că eşti foarte ataşat de Jules şi nu vrea să se amestece în relaţia

voastră.

Face un gest din mână, de parcă toate astea sunt evidente.

— Poftim? strig. Nu i-ai spus că *nu* sunt îndrăgostit de Jules? Clipeşte.

— Nu. I-am spus că ai ţinut dintotdeauna la ea.

Îmi trec o mână peste faţă.

— Sunt convins că a răstălmăcit tot ce i-ai spus.

Marcel îmi aruncă un zâmbet trist.

— Se vede treaba că nici la fete nu mă pricep.

Izbucnesc într-un râset amar. Dacă Marcel nu-mi era ca un frate, îl strângeam de gât.

— Hei! exclamă el şi încremeneşte. Să înţeleg că o iubeşti pe Ailesse – de-adevăratelea, vreau să zic, nu ceva de genul „e fascinant de atrăgătoare pentru că e sufletul meu pereche”?

Mă uit la el şi mă fâţâi de pe un picior pe altul. Gura mea a uitat cum să articuleze cuvintele.

— Eu… ea e…

Înghit în sec şi mă îndepărtez. Ridic mâinile la ceafă. Ailesse e nemaipomenită. E neînfricată şi pătimaşă, şi nu se dă în lături de la o provocare. Nu are seamăn. Mi-e imposibil să descriu ce simt în prezenţa ei.

— Nici măcar nu ştiu cum s-o găsesc, Marcel.

— Cred că ştiu eu.

Mă întorc imediat spre el.

— Mi-a cerut fluierul de os, spune el. Diseară e lună plină, maree joasă şi toate cele. Ailesse era hotărâtă să încerce să călăuzească sufletele. Din ce-am înţeles, morţii creează tot mai multe probleme, iar dacă vreunul dintre ei o atacă din nou pe Jules, e posibil s-o omoare.

Mă mai uit o dată la Jules. Tresare şi se strâmbă în

somn. Înlănţuitul e încă în ea şi îi soarbe Lumina. Cât mai durează până o pierde pe toată? Îmi iau sacul în grabă.

— Deci Ailesse s-a dus la podul terestru?

Ce-i în mintea ei? Morţii o să tabere pe ea când iese la suprafaţă.

— Nu, s-a dus la podul de sub mină.

Mă opresc. Mă întorc şi mă uit lung la el.

— E un pod sub mină?

Marcel radiază de încântare şi se leagănă pe călcâie.

— De curând descoperit de subsemnatul şi notat pe o hartă autentică.

— De ce s-ar duce să călăuzească acolo?

— Pentru că unul dintre simbolurile de pe pod se regăseşte şi pe fluier.

Fac ochii mici.

— Podul peste pământ? întreb, amintindu-mi de simbolul pe care l-a desenat Ailesse. E tot un pod al sufletelor ca podul terestru, nu-i aşa?

— Ea aşa crede. E absolut fascinant.

Mă apropii încet de Marcel şi îi îngheaţă rânjetul pe faţă.

— Carevasăzică, i-ai înapoiat fluierul lui Ailesse, ştiind că o să coboare acolo de una singură?

Mi se ridică tot sângele la cap.

— Ai uitat scena de la podul terestru? Dacă toate Călăuzele adunate acolo n-au reuşit să ţină piept morţilor, cum crezi că va reuşi Ailesse?

Marcel se îneacă.

— Poate că n-o să se întâmple cum crede ea, spune el optimist.

Mi se încordează toţi muşchii. Fiecare nerv se întinde şi pocneşte. Ailesse n-ar fi recurs la un gest

atât de nesăbuit dacă nu-şi pierdea speranţa că vom putea rupe legătura de suflet.

Îmi iau sacul, deşert tot ce-i în el şi mă duc la peretele unde au aşezat butoiaşele cu praf de puşcă. Bag două în sac. N-o să-mi ajungă. Iau sacul lui Jules şi mai pun două în el.

Marcel se uită la mine şi se foieşte.

— Ai de gând să arunci ceva în aer?

— Cu câţi morţi preferi să te baţi în acelaşi timp? îl întreb.

— Cu niciunul, răspunde, privindu-şi îngândurat sora.

Iau felinarul şi-mi pun sacii pe umeri.

— Nu ţine felinarul prea aproape de butoiaşe, îmi spune.

Încuviinţez din cap.

— Te descurci singur cu Jules?

— Bineînţeles, doar dacă nu cumva începe să scuipe foc, ceea ce e puţin probabil.

— Bun, zic şi întind palma. Arată-mi harta de care vorbeai.

— Harta? bâiguie Marcel şi face un pas înapoi. Păi... i-am dat-o lui Ailesse.

Închid ochii şi oftez.

— Of, Marcel!

— Am zis să fie ca un cadou de rămas-bun, spune el ruşinat.

Îmi trec degetele prin păr şi trag aer în piept. Nu e momentul să mă cert cu el.

— Explică-mi cum ajung la pod.

42

Sabine

Bufniţa mă aşteaptă când ajung la Castelpont. Aripile îi strălucesc sub razele lunii pline. Nu intervine când îmi scot cele trei oase de har de pe colierul lui Ailesse şi le îngrop sub fundaţia podului. Înseamnă că e de acord cu mine. Ailesse ar fi procedat la fel, dacă îşi redobândea harurile.

Ajunsă în centrul podului, îmi pun colierul la loc şi îngenunchez, răsfirându-mi fusta în jurul meu. Nu mi-a trecut prin minte să îmbrac rochia de martoră, dar nu cred să aibă vreo importanţă. Iau peria lui Ailesse din tolba de vânătoare şi trag ultimele fire dintre perii ei. Apoi scot din teacă cuţitul ei de os. Inspir adânc şi-mi crestez palma. Savurez durerea. Au trecut douăzeci şi nouă de zile de când mi-a fost răpită prietena şi acum fac, în sfârşit, ceva care să o ajute cu adevărat.

Îmi las sângele să curgă peste părul ei.

— Acesta e părul meu, Tyrus. E sânge din sângele surorii mele.

Mă opresc, întrebându-mă de ce Odiva nu s-o fi rugat şi la Elara. Mă uit la bufniţă. Stă nemişcată pe parapetul de piatră, cu capul uşor plecat şi ochii ei înţelepţi aţintiţi asupra mea.

— Ascultă-mi vocea, Tyrus, cântecul de sirenă al sufletului meu, reiau eu, ajungând la concluzia că trebuie să mă rog doar la Tyrus, de teamă să nu stric ritualul. Sunt Ailesse, sora lui Sabine. În seara aceasta, îmi săvârşesc ritul de trecere.

Dar acesta nu e ritul *meu* de trecere; e finalul ritului lui Ailesse.

Astă-seară îl voi ademeni pe Bastien, în locul sufletului meu pereche, şi-mi voi salva sora.

Îmi înfăşor mâna tăiată într-o pânză pe care am luat-o la mine şi-mi împing lucrurile spre marginea

podului. Mai puţin cuţitul de os. Îl vâr în teaca de sub pelerină. Scot fluierul nou, sperând din tot sufletul ca instrumentul simplu pe care l-am cioplit să cânte adevăratul cântec al sirenei. Ştiu deja melodia. Am exersat-o împreună cu Ailesse la fluiere de lemn, înainte de ultima lună plină. Nu va avea ocazia să încheie chiar ea ritualul, dar, cel puţin, va deveni Călăuză. Asta a fost visul ei dintotdeauna, nu tot ce a trebuit să facă pentru a şi-l îndeplini.

Duc fluierul la buze şi bat notele cântecului peste găuri înainte de a sufla în el.

Cântecul de dragoste şi tristeţe se înalţă tânguitor peste adierea nopţii. Bastien ar trebui să-i simtă imediat chemarea. Sper că o să ne înfruntăm doar noi doi de data aceasta, fără amestecul prietenilor lui.

Bufniţa mă urmăreşte în timp ce cânt. Stă neclintită ca o stană de piatră. Nu cârâie, nu ţipă, nici măcar nu bate din aripi. Se scurge un sfert de oră, dar Bastien tot nu apare.

Stai liniştită, Sabine! O să-şi facă efectul. Data trecută a venit foarte repede pentru că ne pândea deja. Astă-seară trebuie să-şi părăsească ascunzătoare în care o ţine pe Ailesse, şi cine ştie cât e de departe?

Simt cum mă strânge o gheară în piept, pe măsură ce cânt, nu din cauza lipsei de aer, ci de nelinişte. Mai trece cel puţin o jumătate de oră. Stau de prea mult timp aici. Mă tot uit în spate, la Beau Palais, a cărui siluetă se înaltă peste zidurile Dovréului. Sigur m-a zărit cineva de la ferestrele castelului din piatră albă.

Cântecul se poticneşte din ce în ce mai des. Mi-au transpirat mâinile, iar degetele îmi alunecă pe găuri de câteva ori. Dacă melodia trebuie interpretată ireproşabil, n-am nicio şansă să-l ademenesc pe Bastien aici astă-seară.

Tocmai când sunt pe punctul de a renunţa şi de a arunca fluierul în albia secată a râului, harul de şacal detectează foşnet de paşi pe drum. Îmi bate inima cu putere. Zgomotul vine de pe drumul dinspre Dovré. Acolo o ţine prizonieră pe Ailesse?

Continui să cânt, aşteptându-l să apară de după colţul zidului. Mi se strânge stomacul la gândul că e atât de aproape. Dacă mă înşel şi ritualul dă rezultate doar când e săvârşit de mame, nu şi de surori? Dacă Tyrus nu-mi permite să acţionez în numele lui Ailesse, înseamnă că, atunci când îl ucid pe Bastien, îmi ucid şi cea mai bună prietenă.

Mă uit la bufniţă. *M-ai preveni dacă gestul meu riscă s-o omoare pe Ailesse, nu-i aşa?*

Parcă auzindu-mi gândurile, îşi ia zborul de pe pod, se roteşte o dată pe deasupra mea şi se aşază într-un loc mai ferit, la capătul podului. Păcat că Elara nu şi-a învăţat pasărea să vorbească.

Paşii răsună tot mai aproape. O siluetă nedesluşită apare de după zid, la aproape douăzeci de metri în faţă. Poartă pelerină. Gluga îi cade pe ochi. În ciuda văzului meu ager, nu-i desluşesc decât linia vagă a gurii şi bărbiei.

Se apropie hotărât. Imediat ce pune piciorul pe pod, bag fluierul în buzunar, expir prelung şi scot cuţitul lui Ailesse. Îl ţin ascuns sub pelerină. N-o să dansez cu Bastien; Ailesse a interpretat deja *la danse de l’amant.* O să termin cât mai rapid. Şacalul din mine se înfioară de plăcere la gândul acesta. De data asta n-o să încerc să-i înăbuş setea de sânge. Astă-seară am nevoie de ea.

Bastien e la zece metri distanţă. Îmi netezesc faldurile pelerinei şi păstrez gluga pe cap.

E îmbrăcat cu o pelerină elegantă şi cizme

lustruite. O fi noua lui deghizare? Îi adulmec mirosul cu harul de salamandră şi şacal. Nu s-a dat cu acelaşi parfum aromat ca prima oară. Acum miroase a curat şi izmă.

Se opreşte la cinci metri de mine şi lasă capul într-o parte. Strâng cuţitul pe lângă corp. Oare îi vede mânerul?

Vântul îi împinge puţin gluga pe spate, scoţându-i la iveală ochii strălucitori. Înaintează şovăitor. Inima îmi zvâcneşte cu fiecare pas pe care îl face. Conştiinţa mea începe să se împotrivească dorinţei şacalului de a ucide. Am plâns toate vietăţile pe care le-am omorât, iar Bastien nici măcar nu e animal. Cum o să mi-o iert dacă iau viaţa unei fiinţe umane?

Arunc o privire în spate, ca să fiu sigură că bufniţa nu m-a părăsit. Stă în continuare cocoţată pe stâlpul din capătul celălalt.

Calmează-te, Sabine! Asta e voia Elarei. Trebuie să faci asta pentru Ailesse.

Paşii lui Bastien se apropie. Nu mă pot uita la el. O fi posibil să-l înjunghii în inimă, fără să-i văd ochii?

Se opreşte la mai puţin de doi metri de mine.

— Tu eşti?

Îmi piere sângele din obraji. Are vocea catifelată şi lipsită de orice duşmănie.

Nu e Bastien.

Ridic privirea spre el. Şi-a dat gluga de pe cap şi pelerina pe spate. Pare să fie de-o seamă cu Bastien, dar nu are părul lui negru şi ciufulit; e blond-roşcat şi cu bucle moi. Şi el are ochii albaştri, dar de o nuanţă mai rece, şi nu se citeşte furia în ei, ci uimirea.

Mi se taie răsuflarea.

N-am ademenit iubitul lui Ailesse, ci pe al meu.

Acesta e ritul *meu* de trecere.

Fac doi paşi în spate şi mă ţin de abdomen. Zeii mi l-au ales pe băiat, iar eu l-am ucis deja, când am cântat melodia.

Am pornit cu ideea de a omorî un anume băiat astă-seară, iar acum, din vina mea, o să moară altul. Ritualul a pornit deja.

— Nu mă laşi să-ţi văd faţa? mă întreabă el.

Vorbeşte cu blândeţe, dar i se simte disperarea în glas. E prins în mrejele vrăjii mele.

Încleştez degetele pe cuţitul ascuns şi-mi dau jos gluga cu cealaltă mână. Câteva bucle negre mi se revarsă în jurul feţei. Iubitul meu îşi încreţeşte sprâncenele. Deschide gura, dar nu scoate niciun cuvânt. Mă îmbujorez. Ailesse mi-a spus că sunt frumoasă, dar m-am gândit că doar ea mă vede aşa.

Îmi dau seama că ar fi momentul să încep să dansez. Trebuie să-i arăt de ce sunt perfectă pentru el, iar el e perfect pentru mine. Dar eu nu vreau decât să intru în pământ. Îi arunc bufniţei o privire mustrătoare. Tot ce m-a îndrumat să fac în ultimele săptămâni a fost doar un tertip de a mă transforma în Călăuză – şi apoi în noua matriarhă a familiei mele?

— Iartă-mă! spune băiatul, trecându-şi agitat degetele prin păr. Mi s-a părut că aud un cântec pe care-l ştiam.

Mă încrunt.

— L-ai mai auzit şi altădată?

Ridică dintr-un umăr.

— M-am gândit că e ea.

— Despre cine vorbeşti?

Îndreaptă privirea spre marginea cealaltă a podului.

— Nu ştiu. Nu i-am auzit niciodată numele.

Îmi tremură inima.

— Dar ai văzut-o?

— De la Beau Palais mi s-a părut că e o nălucă în alb.

Beau Palais? Îi studiez hainele în grabă. Poartă uniformă, cu medalii pe piept. E un soldat decorat.

— Am ieşit din castel imediat ce-am văzut-o, mărturiseşte el. Dar, când am ajuns, plecase deja. I-am văzut doar părul arămiu, în timp ce fugea prin pădure cu prietenii ei.

Mă uit la el şi nu-mi vine să cred ce aud. Ritualul meu a dat rezultate. Mi l-a adus pe iubitul lui Ailesse. Numai că nu e Bastien.

— Nu erau prietenii ei, rostesc pe un ton glacial.

Băiatul face ochii mari şi vine spre mine.

— O cunoşti?

— Ailesse e prietena mea cea mai bună, răspund şi mut cuţitul de la spate lângă şold.

Îl ţin bine sub pelerină. *Iar acum pot s-o salvez.*

Am acţionat în numele lui Ailesse şi am ademenit băiatul aici. Acum, acţionând tot în numele ei, îl voi ucide aici.

— Ailesse, repetă el cu veneraţie. Trebuie s-o cunosc. Numaidecât.

Mă apucă de braţ şi mă cutremur. E prima oară când mă atinge un băiat.

— Nu dorm aproape deloc de o lună încoace, spune el. Oamenii din Dovré sunt bolnavi şi deznădăjduiţi. Încep să se încaiere unii cu alţii. Cu toate acestea, mărturisesc că lucrul care mă tulbură cel mai mult e această…

Clatină din cap şi duce mâna la inimă.

— Nu ştiu cum să explic, dar motivul pentru care străjuiesc noaptea pe meterezele de la Beau Palais e ca să stau cu ochii pe pod. În speranţa că o să se

întoarcă, îmi mărturiseşte, cu un râset amar. Nu pricep de ce sunt atras de ea. Probabil mă consideri caraghios.

— Nicidecum. Cunosc puterea acestui sentiment... Nu i te poţi împotrivi.

Niciun iubit nu i-a rezistat vreodată.

Băiatul mă studiază câteva clipe şi pe buze îi încolţeşte un zâmbet cald şi recunoscător. Are chiar şi o gropiţă în obrazul drept, ceea ce nu e corect. Nu pot nega că e chipeş. Mai mult decât atât, e blând şi sincer. E urât din partea mea s-o invidiez pe Ailesse după toate câte a pătimit?

— Începusem să cred că mi-am pierdut minţile, continuă el. Îţi mulţumesc pentru înţelegerea pe care mi-ai arătat-o!

— N-ai pentru ce!

Descleştez degetele de pe cuţit. Chiar dacă-l ucid, n-o eliberez pe Ailesse.

Îşi muşcă uşor colţul buzei.

— Sper să nu mi-o iei în nume de rău, dar... ai putea să mă prezinţi prietenei tale?

Las ochii în pământ.

— Aş vrea să pot.

Oare chiar aşa să fie?

— Dar nu ştiu unde e, continui. Persoanele pe care le-ai văzut fugind împreună cu ea... au răpit-o. N-am mai văzut-o din aceeaşi noapte în care ai văzut-o şi tu. De atunci, o caut întruna.

Zâmbetul de pe chipul iubitului lui Ailesse dispare. Dispare şi gropiţa din obraz, iar ochii lui albaştri devin tăioşi.

— A fost răpită? întreabă.

Încuviinţez din cap. Pleacă de lângă mine şi duce palmele la nas, gânditor.

— Trebuia să-mi dau seama. Trebuia să fi intervenit!

Ridic din sprâncene, surprinsă de această izbucnire emoţională. Toţi iubirii or fi la fel de pasionali? Se sprijină cu mâinile de parapet şi lasă capul în pământ.

— Dacă ajungeam mai repede în seara aia, aş fi putut s-o salvez.

Mă apropii de el, cuprinsă de dorinţa inexplicabilă de a-l consola. Cel puţin mai există o persoană la fel de îngrijorată ca mine de soarta lui Ailesse.

— Eu sunt de vină, murmur. Eram aici în seara aceea şi n-am reuşit s-o salvez. Atacul… a fost pus la cale cu măiestrie.

Amărăciunea mea se oglindeşte şi în ochii băiatului.

— Ce ne rămâne de făcut? Pe unde ai căutat-o?

— Prima dată au dus-o în catacombe. Poate că e încă acolo, dar nu ştiu sigur. Tunelurile alea sunt un labirint. Ar dura o veşnicie să le verifici pe toate.

Bate darabana pe parapetul de piatră şi inelul cu nestemate îi scânteiază în lumina lunii.

— Dar dacă te ajut şi eu? Am o hartă detaliată a catacombelor.

Aud cârâitul bufniţei şi mă răsucesc. Îşi ia zborul de pe stâlp şi vine direct spre noi. Scot un ţipăt scurt şi întind braţele, ca să-l protejez pe iubitul lui Ailesse. Bufniţa se apropie în viteză, dar coteşte brusc la dreapta şi trece pe lângă noi. Mai cârâie o dată şi se reîntoarce pe stâlp.

Mă uit la ea, uluită de cele întâmplate. Iubitul lui Ailesse râde amuzat.

— Ciudată vietate.

Mă silesc să zâmbesc. Oare bufniţa mă avertizează să *nu* o caut pe Ailesse împreună cu băiatul acesta?

Sau mă încurajează?

Iubitul lui Ailesse se uită la mâna mea şi abia se abţine să zâmbească.

— Cred că pericolul a trecut, zice şi-mi face cu ochiul.

Abia acum îmi dau seama că ţin cuţitul la vedere.

— Ah! exclam stânjenită şi-l vâr la loc în teacă. Scuză-mă, dar podul ăsta îmi dă fiori.

Băiatul nu-şi dezlipeşte ochii de la cuţitul al cărui mâner iese din teacă.

— N-am mai văzut aşa ceva, spune şi se încruntă. Nici colier ca cel pe care-l porţi.

— Sunt moştenire de familie.

Minciuna îmi vine în minte cu uşurinţă şi sper să-i satisfacă curiozitatea. Nu doresc să vorbesc despre cuţit, pentru că mi-am dat seama ce vrea bufniţa de la mine – să-l conduc pe băiat la Ailesse şi să i-l ofer împreună cu cuţitul. E sacrificiul ei, nu al meu. Prin urmare, ea trebuie să decidă.

Mă uit la tânărul din faţa mea. S-a îndrăgostit de o fată doar pentru că i-a zărit rochia şi a auzit un cântec frumos, iar acum nu-şi doreşte decât s-o întâlnească. Mă deranjează că am ajuns să aflu ceva despre el. Îmi va fi cu atât mai greu să-i accept moartea. Dar trebuie s-o accept. Bufniţa m-a condus până la momentul acesta, pas cu pas. Mi-a oferit toate instrumentele necesare pentru a o găsi şi salva pe Ailesse. Nu mai există cale de întoarcere.

— Cum se face că ai o hartă a catacombelor? întreb.

Iubitul lui Ailesse zâmbeşte din nou, dar, de data asta, e un surâs misterios.

— Habar n-ai cine sunt, nu-i aşa?

Mă uit din nou la decoraţiile de pe uniforma lui şi

clatin din cap. Nu-mi dau seama ce grad are.

Se apleacă spre mine şi-mi spune.

Fac ochii mari.

43

Ailesse

Alerg prin mina de sub catacombe. Nu găsesc puțul care coboară la nivelul podului. O fi Marcel înzestrat cu o minte de geniu, dar calităţile lui de desenator lasă mult de dorit. Din cauza mâzgăliturilor lui am încurcat deja drumul de trei ori şi am irosit mult timp ca să mă întorc de unde-am plecat.

La limita luminii opaiţului zăresc un tunel lateral şi verific repede harta. Habar n-am unde mă aflu. Mă uit înapoi, de unde-am venit, apoi în tunelul nou. Nu suport să mă opresc. De câte ori fac asta, mă podidesc lacrimile şi aud vocea lui Bastien. „Dansezi cu mine cum ai dansat atunci?” Îi simt mâna pe obrazul meu când îmi şopteşte, „Nu era nevoie să mă ademeneşti cu cântecul, Ailesse”.

Mă străduiesc să nu dau atenţie durerii din piept. O iau la fugă prin noul tunel şi-mi alung imaginea lui Bastien din minte. Mă gândesc doar la podul peste pământ. Oare, pe vremuri, Fermecătoarele călăuzeau pe el? De ce s-au oprit? Poate pentru că tunelurile s-au transformat într-o groapă comună profanată?

Mă uit atent după trapa de care vorbea Marcel. Dacă nu găsesc intrarea principală pe care a însemnat-o pe hartă, poate descopăr cealaltă intrare care duce la podul sufletelor. Trapa însă nu apare pe hartă şi nici n-o zăresc undeva.

Tunelul coteşte. Trec pe lângă două tuneluri

laterale astupate cu scânduri. Nu cumva mă învârt în jurul aceluiaşi hău în care am fost azvârlită în ziua în care a venit mama să mă salveze? Aici o fi podul sufletelor?

Iuţesc pasul. A rămas mai puţin de o oră până la miezul nopţii. E prea târziu să merg acasă şi s-o iau pe mama cu mine. Nu contează. O să mă laude că am descoperit locul ăsta. O să dovedesc că *les Leurress* pot călăuzi şi când e lună plină.

Glasul lui Sabine îmi răsună în minte. „Gândeşte-te bine, Ailesse! Nu poţi călăuzi morţii singură". Îi recunosc tonul îngrijorat. L-a folosit şi când m-a întrebat, „Trebuie neapărat să vânezi un rechin-tigru?" şi „E înţelept să ţii ritul de trecere la Castelpont?" Strâng din dinţi şi-i alung vocea, cum am alungat-o şi pe-a lui Bastien. Sabine uită că întotdeauna reuşesc să înfăptuiesc ce-mi propun, oricât de dificil ar fi. Mai puţin să rup legătura de suflet cu Bastien.

Cotesc în viteză şi mă opresc brusc. Flacăra opaiţului pâlpâie şi e cât pe ce să se stingă. Înaintez câţiva paşi şi-mi tresaltă inima. Deasupra unei gropi din apropierea capătului tunelului e construită o roată cu osie. Mă uit pe harta lui Marcel. Am ajuns – pe aici se intră în peştera de dedesubt.

Zâmbesc triumfătoare. *Mulţumesc, Elara!*

Mă duc repede la marginea gropii. E un puţ circular, cu un diametru de cam un metru şi jumătate. Deasupra lui, înfăşurată pe osie, se găseşte o funie. Iau căldarea agăţată de cârligul din capătul acesteia, pun jos opaiţul, învârt de roată şi desfăşor toată funia în puţ.

Apuc opaiţul şi mă rog să nu-l scap în timp ce cobor. Văzul de rechin-tigru nu pătrunde prin bezna adâncă din mină; îmi trebuie o lumină cât de mică.

Mă aşez chiar pe marginea gropii. Furnicături de emoţie îmi trec peste piele. Se adună laolaltă şi mă lovesc în şira spinării. Astea nu sunt emoţii. E al şaselea simţ care mă anunţă că se apropie cineva.

Mă răsucesc şi, exact atunci, se surpă pământul de pe marginea gropii.

Cad în puţ şi ţip. Funia îmi alunecă din mâini.

Reuşesc s-o prind şi mă izbesc de peretele puţului. Opaiţul de lut se face bucăţi. Totul se cufundă în beznă.

Strigă cineva, dar sunetul e înăbuşit. O fi un Înlănţuit? Stau agăţată de funie şi simt cum îmi zvâcneşte sângele în urechi.

Desluşesc o lumină vagă deasupra mea. Văd gura circulară a puţului. Sunt la un metru de ea. Lumina devine mai puternică. Nu e *chazoure;* e aurie.

— Ailesse! strigă cineva şi întinde mâna spre mine.

Mi se taie răsuflarea. *Bastien.*

Îl apuc de mână şi mă trage peste margine. Mă ridic în picioare şi mă arunc în braţele lui. Mă zguduie fiori prin tot corpul. Mă cuprinde în braţe şi mă strânge deopotrivă de pătimaş. Tremur încontinuu. Îi mototolesc cămaşa în pumni şi-mi afund faţa în curbura dintre gâtul şi umărul lui. Nu credeam că o să-l mai văd. Mă sărută pe creştet de nenumărate ori. Freamăt din cap şi până-n picioare. Închid ochii şi-i inspir cu nesaţ parfumul cald de mosc.

Bastien mă mângâie pe păr.

— De ce-ai plecat? mă întreabă cu o voce care-i trădează amărăciunea.

Îmi tremură genele la gâtul lui şi-mi aduc aminte ce anume m-a supărat.

— Ţii la Jules. Mai mult decât îmi închipuiam.

— E prietena mea, Ailesse. Normal că ţin la ea. Dar

asta nu înseamnă că…

— I-ai spus vorba tatălui tău, Bastien, zic şi mă dezlipesc de el. „Tu nu lipseşti de lângă mine. Eu nu lipsesc de lângă tine”, adaug cu glas sugrumat. Credeam că asta înseamnă că păstrezi pe cineva în inima ta… şi speram… ca aceea să fiu eu.

Se citeşte o tandreţe infinită în ochii lui.

— Îmi pare rău! replică el şi-mi înlătură o şuviţă rebelă de pe frunte. Spun vorba asta celor pe care-i consider familia mea. Jules şi Marcel… sunt familia mea. Dar tu…

Înghite în sec şi-mi cuprinde obrajii în palme.

— Are cu totul altă semnificaţie când ţi-o spun ţie.

— Cu adevărat? întreb şi inima îmi tresaltă în piept.

Flacăra aurie a felinarului se reflectă în ochii lui albaştri ca marea.

— Tu eşti fata pe care-o iubesc, Ailesse!

Mă înfierbânt toată. Simt deodată că plutesc, că nu mai am aer.

— Mai spune o dată, zic şi-mi apropii capul de el. N-am auzit bine.

Rânjeşte.

— Te iubesc, Ailesse!

— Un pic mai tare, te rog!

— TE IU…

Îi cobor gura la buzele mele. Îl sărut cu toată forţa pe care mi-o dau harurile. Râde lipit de gura mea şi mă împinge spre perete, sărutându-mă la fel de pătimaş. Îl strâng şi mai tare lângă mine. Visez la asta de când a luptat alături de mine la podul terestru, de când a umplut camera cu lumânări şi m-a dus să văd luna în cupola de sticlă.

Face un pas înapoi în momentul în care mă desprind de lângă perete şi-l sărut mai înfocat. Mă

ridică la nivelul feţei lui. Abia ating pământul cu vârfurile picioarelor când mă sărută adânc şi apăsat. Vreau mai mult. Îmi arcuiesc spatele. Îmi vâr degetele în părul lui şi trag. Un fior fierbinte îmi explodează în pântec şi se propagă rapid prin mâini şi piept. Bastien e la fel de cald şi roşu la faţă ca mine.

Ne despărţim buzele şi tragem aer în piept, cu capetele lipite unul de altul.

— Bastien, murmur şi aştept să-mi recapăt suflarea.

Las capul pe spate, ca să-l văd mai bine.

— Uită-te la mine!

Deschide ochii încet, ca şi când s-ar trezi dintr-o vrajă. Îi dezmierd pometii cu degetele mari.

— Te iubesc, Bastien! rostesc, ca să ştie că îi împărtăşesc sentimentele. Te iubesc! repet în şoaptă, cu nespusă evlavie.

Încă mă ţine în braţe.

— Ailesse, murmură şi-mi zâmbeşte tandru.

Nu spune mai mult. Nici nu e nevoie. Mă lasă jos cu blândeţe şi buzele ni se unesc din nou, într-un sărut delicat, răbdător şi drăgăstos. E un dans nou pentru noi, unul care nu se sfârşeşte în moarte, ci se agaţă de speranţa fragilă a vieţii.

Gura îi alunecă pe obrazul meu şi coboară blând spre claviculă. Când urcă din nou, atinge un loc sensibil pe gâtul meu. Chicotesc şi întorc capul, ca să mă stăpânesc mai uşor. În clipa aceea, dau cu ochii de doi saci sprijiniţi de perete. Sunt atât de burduşiţi, încât stau să plesnească.

Clipesc şi mă uit la ei, rânjind, deşi sunt nedumerită.

— Ce mai sunt şi alea?

Bastien se uită în direcţia indicată.

— O măsură de precauţie împotriva morţilor. Mi-am dat seama că nu prea sunt în stare să lupt cu un adversar invizibil.

Face o grimasă şi se întunecă la faţă.

— Mult mai uşor mi-a fost să mă lupt cu Jules.

— Cu Jules? întreb cu inima strânsă. Ce s-a întâmplat?

Bastien îşi masează fruntea, parcă reproşându-şi că a uitat.

— Înlănţuitul n-a ieşit din carieră. A intrat în corpul lui Jules.

Încremenesc. Habar n-aveam că sufletele Înlănţuite pot face aşa ceva. Mă uit în puţ şi-mi muşc buzele. Nu ştiu cât e de adânc, dar podul sufletelor ar trebui să se afle pe fundul lui.

— Cred că te pot ajuta în această privinţă. În mod normal, când o să cânt cântecul sirenei, o să-l ademenesc să iasă din ea.

— E singura soluţie? întreabă el îngândurat.

— Alta nu văd. Dacă Înlănţuitul rămâne în Jules, o să-i fure toată Lumina. Nu poate fi învins până când nu e călăuzit în Infern, spun şi-l prind de mână pe Bastien. Trebuie să încerc.

Strânge din buze.

— Te ajut şi eu.

Fac ochii mari.

— În niciun caz! Nici măcar nu vezi morţii.

— Ne-am mai lovit de problema asta şi am trecut cu bine.

— Nu pot să te las, bâigui, cu un nod în stomac. Dacă mori din cauza mea?

Bastien ridică din umeri.

— N-ar fi prima oară când mă confrunt cu această dilemă.

— Nu-i de glumă, Bastien! E o idee proastă.

— Ailesse, spune, luându-mă de umeri şi sărutându-mă tandru. Nu te las singură. Merită să-mi risc viaţa pentru tine, înţelegi ce-ţi spun? *Întotdeauna* va merita să-mi risc viaţa pentru tine.

Expir încet şi mă lipesc de el.

— În afară de asta, spune şi mă sărută pe gât, am patru butoiaşe cu praf de puşcă la mine.

44

Sabine

Mă învârt dintr-o parte în alta pe Castelpont şi-mi frâng mâinile. Mi-am dezgropat deja oasele de har şi le-am prins la loc pe colier. Iubitul lui Ailesse trebuie să se întoarcă din clipă în clipă. Pândesc momentul propice să-l iau prizonier. Dar, mai întâi, am nevoie de hartă.

Mângâi medalionul din os de şacal şi cercetez cerul şi copacii din preajmă. Bufnita s-a făcut nevăzută. Să fie un semn? Şi dacă ar fi, nu ştiu din ce motiv.

Inspir aer curat şi proaspăt, şi aud paşi în depărtare. Mă răsucesc spre cărarea care duce la Dovré şi-l văd pe Cas apărând la cotitură. *Cas.* Aşa m-a rugat să-i spun. Numele lui complet e Casimir şi i se potriveşte de minune. Nici acum nu-mi vine să cred că *l'amouré* lui Ailesse e o persoană atât de importantă. Mint. E exact genul de persoană pe care mi-am imaginat-o pentru ea.

— Bună! spune el, cu un zâmbet cald, şi vine lângă mine, pe pod.

— Bună! răspund, chinuindu-mă să-mi potolesc freamătul din stomac.

N-am voie să mă ataşez de el, ţinând seama că plănuiesc să-l omor.

— Sunt gata, anunţă şi bate cu degetele în mânerul sabiei frumos lucrate de la centură.

Tot la mijloc ţine şi un cuţit.

— Ai adus harta? întreb.

— A, da.

Scoate din buzunar un pergament împăturit, mi-l întinde şi ridică felinarul, ca să-l putem studia.

Despăturesc harta şi examinez desenele la scară mică de pe ambele părţi. Pe faţă sunt reprezentate în secţiune transversală toate nivelurile catacombelor şi minelor. Pe verso e o imagine panoramică a celor patru niveluri principale, toate înfăţişate în dreptunghiuri separate, aşezate unul deasupra celuilalt pe o coloană. Însemnările sunt în limba Vechii Gallii, pe care nu o cunosc. Durează câteva minute până să identific traseele pe care le-am urmat deja la primul şi al doilea nivel. Nu ştiam că mai sunt şi altele dedesubt.

— Unele par să fie galerii sau cariere mai mari, spune Cas. Pe astea ar trebui să le verificăm mai întâi.

Nu-mi pot dezlipi ochii de la nivelul al patrulea. Spre deosebire de tunelurile bifurcate de deasupra, cele de-aici sunt sinuoase, iar galeriile aduc mai degrabă a pete de cerneală decât a cariere clar definite. Poate că nivelul e un sistem de peşteri. Arăt spre o linie groasă aflată deasupra unei grote atât de adânci, încât nu-mi dau seama unde se termină.

— Ce-o fi asta? întreb.

Pe harta cu secţiunea transversală, laturile grotei se prelungesc peste marginea de jos a pergamentului. Întorc harta, ca să văd imaginea panoramică. Aici, linia groasă e o fâşie neagră care se întinde de la un capăt la celălalt al grotei.

— O scară? sugerează Cas.

— Nu. Uite cum arătă scările, spun şi pun degetul pe un dreptunghi plin cu linii care reprezintă treptele.

Mă uit atent la marginile uşor vălurite ale fâşiei.

— Ar putea fi un pod natural.

Cas se apleacă şi mijeşte ochii.

— Doar că se termină într-o fundătură.

— Ai dreptate, spun şi abia apoi observ semnele minuscule de sub fâşie.

Fără vederea nocturnă, n-aş remarca liniile extrem de fine şi detaliile infime. Sunt simbolurile unui pod, pământ şi lună plină. Simboluri folosite de *Leurress*. Întorc harta şi descopăr aceleaşi semne lângă pod – deci sigur e pod.

— De unde ai harta asta?

— Nu ştiu de unde provine, dar, în biblioteca de la Beau Palais, e un cufăr plin cu hărţi. Le folosim când trebuie să stabilim strategia în diverse războaie mici care izbucnesc pe teritoriul Galliei de Sud. Acum un an, am găsit-o pe asta vârâtă într-o hartă mai veche, rosteşte Cas şi se scarpină pe gât. Recunoşti ceva care ne-ar putea fi de folos?

Îmi molfăi buza. Astă-seară e lună plină, exact ca simbolul desenat lângă pod. Asta nu înseamnă că o s-o găsesc acolo pe Ailesse, dar am o presimţire pe care n-o pot ignora. E aceeaşi presimţire pe care am avut-o în două rânduri, când Odiva mi-a spus că Ailesse a murit şi mi-am dat seama că minte. Acum îmi şopteşte că trebuie să merg acolo.

— Da, răspund.

Imediat ce rostesc cuvântul, apare bufniţa din pădure şi trece în zbor pe lângă mine. Zâmbesc – îmi confirmă că am dreptate –, după care o ia în altă direcţie decât râpa prin care se intră în catacombe. O fi

existând o intrare mai bună?

— Arată-mi, spune Cas.

Îndrept degetul spre pod, dar nu apuc să-l pun pe hartă. Atenţia îmi e distrasă de tropăitul îndepărtat al unor cizme – multe la număr. Îl apuc pe Cas de braţ.

— Vin nişte oameni.

— De unde ştii? întreabă el încruntat.

Clatin din cap tulburată. Toată viaţa mi-a fost interzis să arăt celor din afara familiei mele cine sunt.

— Trebuie să ne ascundem!

— Stai o clipă!

Cas se uită la drumul care spre Dovré, pe care apar nouă bărbaţi în uniforme.

— Sunt camarazii mei, spune. Nu-ţi face griji, Sabine! Sunt oameni de încredere.

Îi măsor cu atenţie. Asemeni lui Cas, au la ei felinare şi arme. Din cauza asta, îmi inspiră cu atât mai puţină încredere.

— De ce-au venit?

— S-o salveze pe Ailesse, răspunde el, nedumerit de întrebarea mea. Au răpit-o trei persoane, dacă nu mai multe. Oi fi eu un spadasin minunat, dar nu sunt nesăbuit. O să avem nevoie de ajutor.

— Nu pot să vină cu noi! exclam, pe un ton mai răstit decât mi-aş fi dorit. Nu aşa ne-am înţeles.

Ultimul lucru care mai lipsea era un grup de spadasini care să s-o vadă pe Ailesse cum le ucide prietenul. Sau, mai rău, s-o împiedice.

Cas îşi pune mâinile în sân.

— Vrei s-o salvezi pe Ailesse sau nu?

— Normal că vreau, dar trebuie să fim chibzuiţi. Dacă mergem cu armata după noi, n-avem nicio şansă să-i luăm prin surprindere.

— Nu ne-ajută la nimic să-i luăm prin surprindere,

dacă suntem depăşiţi numeric.

Încleştez pumnii.

— Dacă facem zgomot, îşi vor da seama că venim şi o vor ucide pe Ailesse înainte să ajungem la ea.

Cas tresare.

Soldaţii lui se apropie de pod. Băiatul oftează şi-şi trece degetele prin păr.

— Unde o ţin prizonieră, Sabine? întreabă, uitându-se la hartă. În locul ăla unde credeai că e un pod?

Strâng din buze şi evit să mă uit la el.

— Nu… Ultima oară când am văzut-o era aproape de primul nivel din catacombe. Ai văzut câte tuneluri sunt acolo? Ar trebui s-o căutăm zile în şir şi, până atunci, poate dispare.

Se uită la mine.

— Ce vrei să spui?

Iau o postură ţanţoşă.

— Vin cu tine. Şi nu-ţi spun unde mergem până când nu ajungem. *Dar* nici măcar pe tine nu te duc acolo, dacă insişti să vină şi *ei,* spun şi fac semn cu bărbia înspre soldaţi.

Cas se foieşte de pe un picior pe altul.

— Sunt convins că putem ajunge la o înţelegere. În definitiv, avem acelaşi obiectiv.

Nu vreau, dar Cas e la fel de încăpăţânat ca mine. Putem să irosim câteva ore certându-ne sau găsim o cale de mijloc, care să ne mulţumească pe amândoi. Cu toate harurile mele, n-am cum să înving nouă bărbaţi înainte de a-l lua pe el prizonier.

Mai arunc o privire pe hartă şi observ o scară în zigzag, aproape de pod. Străbate aproape toate tunelurile până ajunge la o intrare exterioară, marcată. Pare să fie la cam cinci kilometri de locul în care ne aflăm.

— Spune-le oamenilor tăi să ne lase un avans în momentul în care ajungem la catacombe. Intrarea pe care o vom folosi nu e departe de destinaţia noastră, spun, fără să arăt ceva pe hartă. În felul ăsta, o să avem timp să ne dăm seama dacă ne trebuie ajutoare sau nu.

Cas se încruntă.

— Sau o să avem timp să fim copleşiţi numeric şi ucişi.

Ridic dârză din umeri.

— Sunt dispusă să-mi asum acest risc, ca s-o salvez pe Ailesse. Tu?

Cas se freacă pe obraz şi chibzuieşte.

Soldaţii ajung în dreptul nostru şi încep să mă foiesc, stânjenită de prezenţa atâtor bărbaţi, dat fiind că am trăit înconjurată doar de femei.

Un tânăr tuns scurt face un pas înainte, ca şi când ar vrea să discute cu Cas, dar dă cu ochii de mine şi ridică mirat din sprâncene.

Cas chicoteşte şi îşi înghiontеşte tovarăşul în umăr.

— Da, Briand, e foarte frumoasă. Nu mai sta cu gura căscată. Briand clipeşte şi îşi vine în fire.

— Suntem gata. Nu trebuie decât să dai ordinul, spune băiatul. Înclină capul şi mai aruncă o privire timidă spre mine.

Cas trage aer în piept.

— Prea bine. Sunt de acord cu planul tău, Sabine, acceptă el, iar zâmbetul lui frumos îmi alungă toată supărarea pe care mi-a pricinuit-o. Hai s-o salvăm pe Ailesse!

45

Bastien

Stau în tunel şi învârt de roata de deasupra puţului până când se desfăşoară toată funia. O cobor pe Ailesse mai întâi, ca să-şi păstreze forţele pentru călăuzire.

E întuneric beznă în jurul meu. Felinarul meu e agăţat de capătul funiei. N-a durat mult până să-i dispară toată lumina.

Aştept câteva secunde, apoi smucesc de funie. E încă întinsă de la greutatea lui Ailesse. De ce s-o mai ţine de ea? N-are rost s-o strig, fiindcă nu m-ar auzi.

Încep să mă foiesc. Tocmai când mă pregătesc să învârt de roată şi s-o ridic la loc, simt că se relaxează funia. I-a dat drumul.

Sau a căzut.

Îmi tremură inima în piept. N-am cum să-mi dau seama până când nu cobor şi eu.

Apuc numaidecât funia şi-mi dau drumul în puţ. Cobor cât pot de repede. Funia e aspră. După cincisprezece metri, încep să mă usture palmele. După douăzeci, îmi iau foc toţi muşchii. Inspir adânc şi merg mai departe. Douăzeci şi cinci de metri. Treizeci. Treizeci şi cinci… Se termină funia. Mă ţin bine şi arunc o privire în jos.

— Ailesse? strig.

Îmi curg sudorile de pe frunte.

— Ailesse!

— Bastien!

Răsuflu uşurat. Vocea îi e înăbuşită de aerul dens, dar nu poate fi prea departe. Observ un cerc de lumină difuză – capătul puţului.

— Sari când se termină funia! strigă ea.

Mai cobor puţin, până când rămân agăţat de cârlig. Îmi dau drumul fără să stau pe gânduri. Am încredere

în Ailesse.

Nu e distanţă mare; nu-i nevoie să mă rostogolesc ca să amortizez impactul. O secundă după ce pun picioarele pe pământ, simt degetele lui Ailesse strecurându-se printre ale mele. O sărut înainte de a mă uita în jur.

— Vezi podul undeva? o întreb.

Nu suntem într-un tunel, ci într-un spaţiu mai larg. Ailesse ridică felinarul. La câţiva metri în faţa noastră se termină pământul şi se cască un hău întunecat.

— Cred că da.

Mă trage vreo douăzeci de metri după ea, pe marginea curbată a gropii. Peste tot pe pământ vezi cercuri pline care simbolizează luna plină. Ailesse arată spre simbolul podului peste pământ de la baza unei pasarele de piatră care se întinde peste hău. Podul sufletelor.

— Nu-mi dau seama unde duce sau cât de departe.

Mă pregătesc să-i propun să-l traversăm împreună când observ o torţă stinsă într-un suport din spatele nostru. Mă întorc la ea şi-i frec câlţii. Sunt îmbibaţi în ceva lipicios ca smoala, dar miroase curios de dulceag. Orice substanţă ar fi, s-a păstrat neaşteptat de bine în decursul atâtor ani, decenii, poate chiar secole.

Ailesse scoate lumânarea din felinar şi mi-o întinde. Aprind torta. Flacăra e puternică şi nu fumegă.

— Mai sunt câteva, spune Ailesse şi arată spre două suporturi de pe perete.

După ce le aprindem şi pe acestea, observăm altele. Mergem pe marginea gropii şi le aprindem pe toate până când se termină poliţa, pe la jumătatea drumului. Acum, cel puţin, vedem şi ce e pe partea cealaltă – un perete natural, curb.

Se înalţă până la treizeci de metri, unde se uneşte

cu tavanul grotei, şi e plin de guri de tunel baricadate cu scânduri. Fiecare marchează un alt nivel al catacombelor şi minelor de deasupra noastră – locuri săpate, probabil, înainte ca oamenii să descopere că se termină în această grotă. Dar lucrul cel mai ciudat e că n-a fost săpat niciun tunel la nivelul *nostru.*

— Nu pricep.

Mă uit la groapa cu un diametru de treizeci de metri şi la podul natural întins peste ea.

— Podul dă într-o fundătură.

Nu există o lespede destul de lată pe care să stai, cum avem pe partea aceasta.

— Unde sunt Porţile Vieţii de Apoi pe care spuneai că trebuie să le deschizi?

Ailesse se uită cu veneraţie la capătul podului.

— Apar abia după ce cânt cântecul sirenei.

Încuviinţez din cap, de parcă explicaţiile ei ar avea vreo noimă pentru mine. Probabil voi înţelege mai multe în momentul în care o să văd Porţile.

Studiez podul cu cea mai mare atenţie. Are un metru şi jumătate lăţime – mult mai îngust decât podul terestru pe care l-am zărit fugitiv în noaptea cu lună plină. Are tot un metru şi jumătate grosime. Sub el e doar aer. Vântul sau apa par să fi măcinat restul pietrelor. Doar că aici nu există nici vânt, nici apă, iar roca e calcar solid, nu gresie. Gândul ca Ailesse să calce pe un pod atât de subţire şi şubred îmi dă fiori reci.

— Cât o mai fi până la miezul nopţii? o întreb pe Ailesse.

— Puţin.

— Eşti pregătită?

— Da, răspunde, fără nicio umbră de şovăială. Dar tu să rămâi pe lespede, ca nu cumva să te ia Înlănţuiţii

prin surprindere şi să te arunce în groapă.

Mă enervează peste măsură că nu-i pot vedea pe aceşti monştri.

— Şi ai mare grijă cu praful de puşcă, să nu arunci podul în aer. Încuviinţez cu inima îndoită şi dau jos de pe umeri cei doi saci. Îi aşez cinci metri mai în spate, lângă peretele din capătul poliţei. Speram că, aprinzând praful de puşcă, o să pot controla numărul de Înlănţuiţi de pe pod. Planul era să aprind fiecare butoiaş pe rând, când mă anunţa Ailesse că e un Înlănţuit prin preajmă. Dar lespedea e periculos de aproape de pod. O explozie l-ar distruge.

— Ce se întâmplă dacă o parte dintre morţi sunt aruncaţi în groapă?

Ailesse se încruntă.

— Nu ştiu prea bine, dar sigur ar supravieţui căderii. Ar urca la loc, oricât de jos au căzut.

Foarte încurajator.

Ne întoarcem la piciorul podului, ne oprim şi ne uităm unul la celălalt. Ailesse e vânătă şi rănită pe faţă după bătaia cu Înlănţuitul. Ochii ei ciocolatii capătă străluciri de chihlimbar în lumina torţelor, iar buzele îi sunt mai roşii după ce s-a sărutat cu mine. E mai frumoasă ca oricând.

O prind cu blândeţe de ceafă şi îi apropii gura de a mea. O sărut mai lung decât ar trebui. Ştiu că suntem presaţi de timp, dar nu mă lasă inima să-i dau drumul. Am o presimţire nefastă, ca şi când asta ar putea fi ultima şansă de a o strânge la piept.

În cele din urmă, ne desprindem unul de altul.

Fii prudentă! şoptesc şi o mângâi pe faţă.

Mă podidesc lacrimile şi abia reuşesc să le stăpânesc.

— Şi tu, îmi spune, cu un zâmbet încurajator.

Într-o clipă pleacă din braţele mele şi căldura trupului ei dispare. Am senzaţia că m-am rupt în jumătate.

Păşeşte pe pod, merge până la mijlocul lui şi scoate fluierul de os din buzunarul rochiei. Închide ochii preţ de câteva secunde, apoi îşi îndreaptă umerii şi duce fluierul la buze.

Se mai uită o dată la mine, îmi face cu ochiul şi începe să cânte.

E alt cântec decât cel cu care m-a ademenit, dar la fel de tulburător.

Încleştez şi descleştez pumnii în timp ce mă uit în jur, aşteptând un semn care să anunţe venirea morţilor.

— N-ar fi rău să strigi „Înlănţuit” sau „Slobod” pe măsură ce vin, ca să ştiu cum cine am de-a face, îi sugerez lui Ailesse.

Ridică ochii spre mine şi leagănă din cap, fără să se oprească din cântat. Melodia urcă pe o notă înaltă, apoi coboară când melodia se apropie de final. Ailesse bagă fluierul în buzunar şi se uită spre fundătura din capătul podului.

— Asta-i tot? întreb. Nu trebuie să cânţi până când încep să vină?

Clatină din cap.

— Nu e ca ritul de trecere. Cântecul acesta e mai puternic, iar morţii îl simt mai intens. Oriunde s-ar afla, s-au pus deja în mişcare.

Îmi muşc buza şi mă uit la zidul masiv.

— Dar Porţile?

Mă gândesc că poate se deschide un tunel secret sau dispare peretele. Dar nu se întâmplă nimic.

Ailesse nu apucă să-mi răspundă, căci în groapă se stârneşte un vârtej de vânt şi mă trag speriat înapoi.

Firicele de praf plutesc în aer. Se strâng laolaltă şi iau forma unei uşi arcuite în capătul care se înfundă al podului.

Ailesse râde şi-mi zâmbeşte cu gura până la urechi. Încerc să schiţez şi eu unul. Praful uşii e negru, nu alb precum calcarul, şi nu-mi explic de unde a venit vântul şi de ce praful continuă să plutească şi să freamăte ca un văl străveziu. Locul acesta contrazice orice logică. Cred că nici Marcel n-ar înţelege ce se petrece.

— Care Poartă e asta? întreb.

— E vizibilă, deci nu poate fi decât Poarta către Infern a lui Tyrus, îmi răspunde Ailesse încântată. Cea de la podul terestru ar trebui să fie făcută din apă.

Mă încrunt. Încă meditez la cuvântul „vizibilă”.

— Deci cealaltă e invizibilă?

— Aproape, răspunde Ailesse, ridicându-se pe vârfuri, şi arată în dreapta Porţii de praf. Vezi licărul ăla argintiu?

Mă uit atent şi desluşesc ceva ceţos, ca o pată pe geamul unei ferestre.

— Foarte vag.

— Aia e Poarta Elarei, iar vârtejul scânteietor de deasupra ei este scara spiralată care duce în Paradis, îmi explică cu un zâmbet şi mai larg. În *Paradis,* Bastien, repetă, ca să fie sigură că am auzit-o.

— Aha! e tot ce pot spune în momentul de faţă.

Mintea mea nu poată să cuprindă nimic din toate acestea.

Ridic privirea spre tavanul de piatră şi mă căznesc să disting scara de care vorbeşte, dar, în clipa aceea, observ un lucru misterios pe care îl *văd: o* dungă de lut uscat care se întinde prin mijlocul tavanului. E identică cu forma şi dimensiunea podului sufletelor aflat imediat sub ea, dar lutul s-a fărâmiţat în unele locuri,

scoţând la iveală câteva şiruri de scânduri şi rădăcinile care atârnă printre ele.

Mă încrunt. În mine şi catacombe nu cresc plante. Asta înseamnă că, imediat deasupra grotei, e lumea exterioară – pământ, cer, aer curat. Cineva a astupat o deschizătură naturală.

Ailesse strânge în mână punguţa cu oase de har de la gât şi clatină din cap.

— Nu-mi vine să cred că sunt aici, că văd Porţile cu ochii mei! Sunt mai minunate decât îmi închipuiam!

Nu ştiu ce să spun. Nu le-aş numi minunate. Tata a trebuit să treacă printr-o Poartă ca acestea.

Ailesse se crispează şi scoate un geamăt.

— Ai auzit?

Scot iute cuţitul.

— Unde sunt?

— Nu sunt morţii, spune Ailesse, zâmbind. Se mai aude un cântec de sirenă. Vine din interiorul Porţilor.

Mă apropii de groapă.

— Nu aud nimic.

Ailesse clipeşte şi ascultă vrăjită melodia care nu ajunge la urechile mele.

— Cântecul mai grav vine din Infern, iar cel mai înalt, din Paradis. Sunt total diferite, dar se armonizează perfect – unul sumbru, celălalt senin.

O privesc cum vorbeşte absentă, de parcă ar visa cu ochii deschişi. Îmi dreg glasul.

— Sunt convins că e nemaipomenit, dar trebuie să fii atentă. Cine ştie când ne trezim că zboară vreun Înlănţuit aici.

— Sufletele nu zboară, răspunde ea. E doar un mit.

— Nu contează. Tu fii…

Se uită peste mine şi se trezeşte brusc din reverie.

— Înlănţuit! strigă. În stânga ta!

Agit cuţitul, dar nu lovesc nimic.

— E pe pod! mă anunţă şi se propteşte bine pe picioare. Nu te băga!

Începe să lupte cu Înlănţuitul, folosind o serie de lovituri rapide şi variate. Cu greu îmi înfrânez impulsul de a-i sări în ajutor. Parează lovituri pe care eu nu le văd. Se fereşte şi face roata pe marginea podului.

Mă mai liniştesc când văd cât de concentrată şi abilă e.

E al naibii de frumoasă când luptă!

— Ai zăbovit destul aici, îi spune Înlănţuitului.

Se răsuceşte şi izbeşte cu pumnul într-un corp tangibil. Continuă să atace şi împinge sufletul spre capătul podului. Îi aplică o ultimă lovitură, mai puternică decât cele de până acum, iar praful negru se împrăştie şi se adună la loc sub forma unei uşi arcuite.

Ailesse se întoarce spre mine, cu o figură şocată.

— Am reuşit!

— Bravo! exclam şi rânjesc.

Îşi masează braţul.

— Era mai uşor dacă aveam un toiag. Aşa sunt antrenate Fermecătoarele să călăuzească.

— Te descurci grozav şi fără el.

Abia acum observ că gâfâie şi are fruntea acoperită de sudoare. N-a obosit la fel de repede când s-a bătut cu Înlănţuitul din carieră. Dar atunci strălucea lumina lunii prin cupola de sticlă.

— Mai vin câţiva! strigă şi se uită prin grotă. Numai Înlănţuiţi! Unul vine din puţ, doi din tunel.

Tunel? Mă întorc şi privesc peretele din spatele poliţei pe care mă aflu. Se vede, într-adevăr, un tunel care porneşte din zona întunecoasă de lângă gura puţului minier. Alerg spre el, cu cuţitul în mână, dar mă doboară o lovitură năprasnică în abdomen.

— Bastien! ţipă Ailesse.

Cad pe spate şi alunec câţiva metri pe lespede.

— Sunt bine, spun.

Tuşesc şi mă ridic în picioare.

Dar Ailesse are probleme. Judecând după felul în care se răsuceşte înainte şi-napoi – loveşte cu picioarele şi cu pumnii –, luptă cu cel puţin doi Înlănţuiţi.

Alerg spre pod. Nici nu apuc să pun bine piciorul pe el, că mă izbesc de ceva.

— Ce cauţi aici? mârâie o voce de bărbat. Nu-i treaba ta!

Mă proptesc bine pe picioare şi lovesc rapid cu cuţitul în faţă. Parez, atac, mă feresc, mă rotesc. Folosesc toate mişcările pe care le-am exersat, fiecare combinaţie, şi-l forţez să se retragă. Eforturile mele par să dea rezultate. Sunt la jumătatea podului, iar Ailesse se apropie de Porţi.

Înfruntă un singur Înlănţuit acum. Pe celălalt l-o fi trimis deja în Infern. Întind din nou cuţitul, dar lovesc doar aerul. Mai fac câţiva paşi, dar tot nu mă dumiresc unde mi-e adversarul.

Ailesse gâfâie şi icneşte. Se răsuceşte când în faţă, când în spate. *Merde!* Bărbatul care a plecat de lângă mine o atacă pe ea.

— Stai deoparte, Bastien!

Mă opresc la câţiva metri de ea, dar nu mă îndur să plec.

— Te rog! Mă descurc singură cu ăştia doi! rosteşte ea, roşie la faţă şi pufăind. Dă-te jos de pe pod!

Îmi clocoteşte sângele în vene. Nu mai rezistă mult timp în ritmul ăsta. Are nevoie de energie. Mă uit la saci.

— Vin imediat! spun. O să sparg tavanul!

Ailesse sare peste un corp invizibil şi aruncă o privire la tavanul grotei. Face ochii mari.

— Grăbeşte-te! strigă şi loveşte cu cotul.

Alerg şi flutur orbeşte cuţitul, în caz că-mi iese în cale vreun Înlănţuit. Trebuie să aprind praful de puşcă înainte să mai ajungă şi alţii la ea.

Iau sacii şi felinarul şi fug prin tunel. O parte dintre Înlănţuiţi au intrat pe aici, ceea ce înseamnă că duce afară. Oricum, n-aş fi putut sări destul de sus ca să mă prind de funia din puţ.

Pietre de calcar îmbracă pereţii tunelului şi conduc la o scară. Îmi ard muşchii picioarelor în timp ce urc pe scara în zigzag. Are mai multe trepte decât cele trei etaje de la La Chaste Dame.

În sfârşit, se termină şi văd o trapă. Înlănţuiţii au deschis-o deja. Ridic ochii şi văd cerul senin, împestriţat de stele, şi luna perfect rotundă. Răsuflu uşurat.

— Mulţumesc! spun, fără să mă adresez cuiva anume.

Ies pe o pajişte înconjurată de o pădure deasă. Stau în mijlocul unui cerc de pietre nu mai înalte decât iarba. Pe unele sunt gravate fazele lunii.

Cu inima tremurândă, răvăşesc iarba în căutarea scândurilor pe care le-am văzut din grotă. Durează prea mult. Între timp s-au adunat, probabil, şi mai mulţi morţi cărora trebuie să le ţină piept Ailesse.

În cele din urmă, descopăr două scânduri cu lut uscat între ele. Mai sunt şi altele în jur. În scurt timp, dibuiesc marginea dungii peticite, imaginea fidelă a podului de dedesubt.

Pun sacii jos şi scot praful de puşcă. Aşez trei butoiaşe la distanţe egale, de-a lungul dungii. Pe al patrulea îl desfac şi torn o dâră de praf care uneşte

toate butoiaşele, iar de acolo mai merg câţiva metri spre marginea pajiştii.

Mă las pe vine şi scot lumânarea din felinar. Flacăra pâlpâie din cauză că îmi tremură mâinile. Planul meu se poate dovedi un dezastru. Explozia e posibil s-o strivească pe Ailesse sau să dărâme podul. Dar n-am de ales. Ailesse n-o să se dea bătută acum. Are nevoie de noroc şi de ajutor ca să ducă la capăt călăuzirea.

Trag aer în piept, mă aplec pe vârfuri şi apropii lumânarea de dâra de praf de puşcă.

Se aprinde o flacără strălucitoare şi se extinde rapid până la cel mai apropiat butoiaş.

Ţâşnesc spre pădure şi fac o rugăciune la zeii lui Ailesse.

46

Ailesse

Îmi ard muşchii în timp ce mă chinuiesc să-l împing pe ultimul dintre cei trei Înlănţuiţi spre vârtejul de praf negru. Bărbatul mă strânge aprig de umeri. Îl lovesc peste coate, ca să-l dezorientez, şi reuşesc să mă eliberez din strânsoare. Îmi încolăcesc repede piciorul pe după glezna lui şi încerc să-l trântesc la pământ. Nu-i chip să-l clintesc. Îmi zvâcnesc tâmplele de efort.

Întinde mâinile să mă prindă din nou. Mă răsucesc înainte să mă înşface şi-i dau brânci în spate. Se dezechilibrează, dar nu cade. Strâng din dinţi şi-l mai împing o dată. Într-un sfârşit, se împleticeşte şi intră pe Poartă.

Îmi sprijin palmele pe genunchi şi îmi trag răsuflarea.

O lumină *chazoure* apare în gura puţului. Mi se pune un nod în stomac. Mă îndrept de spate şi încleştez pumnii. Sufletul sare în grotă. *Nu, nu, nu!* Nu el. Nu din nou.

Se uită la mine şi rânjeşte.

— Mă gândeam eu că te găsesc aici.

E bărbatul cu nas strâmb, braţe groase şi pieptul legat în lanţuri.

Cel cu care m-am bătut în carieră. Cel care a intrat în corpul lui Jules.

Înghit în sec. Sunt mult prea sleită de forţe. Iar el e prea feroce şi puternic. Câtă Lumină o fi furat de la Jules?

Umflă nările, dar încreţeşte sprâncenele în clipa în care observă Poarta de praf din spatele meu. Ea l-a ademenit aici.

— Nu mă poţi obliga să merg în iad. N-am ce căuta acolo.

Ridic bărbia şi îndrept umerii. Nu-l las să vadă că sunt slăbită.

— Dovedeşte-o! spun. Scoate-ţi lanţurile!

Bărbatul mârâie. Ştie foarte bine că e imposibil.

— Mai întâi, te omor pe tine!

Se năpusteşte pe pod.

Mă pregătesc să folosesc harul şoimului şi să sar peste el. Stau chiar în faţa Porţii lui Tyrus. Dacă mă mişc repede, pot să mă dau la o parte şi să-l las să se repeadă direct în Poartă.

În câteva secunde, ajunge la mine. Dar o ia spre Poarta Elarei. Mă arunc în faţa lui, să-l blochez, dar, în ciuda reflexelor mele supraomeneşti, sunt prea lentă. Înlănţuitul mă prinde de picior. Din cauza opririi prea bruşte, îşi pierde echilibrul. Ameninţă să cadă şi să mă tragă după el pe Poartă. Mă smucesc şi mă zvârcolesc

din toate puterile. Adrenalina îmi clocoteşte în tot corpul, dar n-am forţa necesară să îl înving. Nu-mi dă drumul. Îşi regăseşte echilibrul şi mă ridică de jos. Mâinile lui cărnoase îmi strâng braţele ca într-o menghină.

— Tu nu meriţi să mergi în Paradis, îmi spune, suflându-mi în nas respiraţia lui dezgustătoare.

Din gură îi ţâşnesc stropi de *chazoure.*

— Vrei să vezi iadul în care o să ajungi tu? Uită-te jos!

Nu mă uit. Ştiu ce o să văd – un hău negru şi fără fund. Înlănţuitul râneşte.

— Eu te trimit acolo.

Dă să mă arunce de pe pod. Îmi folosesc harul de capră sălbatică şi caut un punct de sprijin, dar Înlănţuitul e prea puternic. Mă chinuiesc să scot cuţitul din teacă. Chiar înainte să mă arunce în hău, îl înjunghii în burtă. Bărbatul urlă de durere şi-mi dă drumul. Aterizez trei metri mai în spate, la un pas să cad peste margine. Al şaselea simţ vibrează slab şi-mi transmite un avertisment. Mă ridic cu greu în picioare. Înlănţuitul se repede la mine, cu o figură sălbatică.

— Adio, Descântătoareo!

O să mor.

O bubuitură asurzitoare străbate aerul. O ploaie de pământ şi aşchii cade peste mine. Îmi acopăr capul cu mâinile. Bucăţi de piatră mă zgârie pe braţe şi spate.

Podul se cutremură sub tălpile mele. Crăpături subţiri brăzdează pereţii de calcar. Mă târăsc disperată spre lespedea adăpostită.

Înlănţuitul n-a căzut de pe pod. Îşi protejează ochii de praf şi dărâmături şi se ridică în picioare. O crăpătură adâncă vine şerpuind către el, dar se opreşte brusc în momentul în care nu se mai zguduie podul.

Totul amuţeşte, mai puţin ţiuitul din urechile mele. Înlănţuitul se repede din nou la mine. Mă trag înapoi. Sunt încă năucită de explozie. Nu ştiu ce să fac.

Se risipeşte praful. Într-o clipă se revarsă în mine un val proaspăt de energie. Se împrăştie din creştet şi până în tălpi. Am din nou aer. Bătăile inimii se potolesc. Sângele clocoteşte de Lumină şi forţă. S-a deschis cerul. Puterea lunii şi a stelelor îmi pătrunde în oase şi-mi retrezeşte harurile la viaţă.

Sar în picioare şi mă reped la Înlănţuit.

Ne ciocnim şi pumnul meu se izbeşte de falca lui. I se zguduie capul. Întinde mâinile să mă strângă de gât, dar îi trag un genunchi în abdomen şi-l fac să dea înapoi. El e rechinul-tigru din lagună. El e podul vizibil de la Beau Palais. O provocare binevenită.

La fiecare lovitură pe care mi-o dă, eu îi dau trei. Sar peste el şi îi izbesc în spate. Când îmi trage un pumn, mă dau înapoi mai mult decât e nevoie. E un şiretlic. Îl atrag din ce în ce mai aproape de Poarta Infernului.

Înlănţuitul e atât de furios, încât nici nu bagă de seamă. Îi exploatez furia. Râd când mă feresc. Îl înghiontesc în loc să-l lovesc. Spumegă deja când ajung la un metru de Poartă. Energia îmi vibrează pe şira spinării, mai intensă decât cel de-al şaselea simţ. Ispita tărâmului lui Tyrus. Strâng din dinţi şi-mi concentrez toată atenţia asupra Înlănţuitului.

— Ailesse! răsună un strigăt de deasupra.

Mi se strânge inima. Bastien. N-am timp să-i arunc nici măcar o privire. Înlănţuitul se năpusteşte spre mine.

Îl apuc de un braţ. Îmi încordez forţele, îl proiectez peste capul meu şi-i dau drumul. Impulsul îl aruncă prin Poartă. Praful negru îl trage înăuntru.

Un uriaş suflu de uşurare mi se ridică din piept. Zâmbesc extaziată. Am scăpat de monstru.

— Nu-i aşa că e superbă? şopteşte cineva.

Tresar şi mă răsucesc. Pe pod stă o femeie Slobodă. Poartă rochie de brocart şi diademă cu diamante. Se apropie, cu obrajii scăldaţi de lacrimi. Nu-şi dezlipeşte ochii de la licărul aproape invizibil al Porţii Elarei.

— Nu vreau să plec! mă imploră. Te rog, nu mă sili să plec!

O ating pe braţul *chazoure.*

— O să te reîntâlneşti cu cei dragi care au murit înaintea ta. Îţi vor cânta şi-ţi vor alina temerile. Îţi vor construi un castel de argint şi Lumină.

Încetul cu încetul, femeia întoarce privirea de la Poartă.

— E şi mama acolo?

— A fost o femeie bună?

— A sacrificat totul pentru mine.

— Atunci, aşteaptă să te strângă în braţe.

Tânăra îmi aruncă un zâmbet firav, dar nu merge spre Poartă.

— Ascultă mai bine cântecul acesta frumos, zic, atrăgându-i atenţia spre melodia Elarei, singurul cântec de sirenă pe care Slobozii îl pot auzi din Viaţa de Apoi. O să-ţi aducă pace în suflet. Urmează-ţi instinctul.

Mai multe lacrimi îi şiroiesc pe obraji. Încuviinţează din cap şi trage aer în piept. Trece pe lângă mine, către Poarta scânteietoare, fără alte îmbărbătări.

— Ailesse, mă auzi? strigă Bastien, dar sunetul abia îmi ajunge la urechi.

E acoperit de acordurile tot mai sonore ale celuilalt cântec de sirenă – cântecul lui Tyrus. Doar *les Leurress*

le pot auzi pe amândouă.

Melodia sumbră şi unică a lui Tyrus vibrează prin Poarta de praf şi înăbuşă armoniile Elarei. Muzica pare să aibă o voce bărbătească. O simt cum murmură, *Vino la mine, Ailesse! Priveşte-mi minunile! Nimic din lumea ta nu se poate asemui cu a mea.*

Rochia femeii Slobode alunecă în urma ei când trece pragul Porţii Elarei. Trupul ei *chazoure* se preschimbă în argint şi devine o strălucire străvezie care urcă pe scara Paradisului. E sublim. Dar ochii mei se întorc din nou la praful negru şi învolburat. Nu văd nimic prin el, nici măcar peretele de piatră.

Am auzit că pe tărâmul lui Tyrus trece un râu cu apă clocotită. Arde carnea păcătoşilor şi e roşu de sângele lor. Râul seacă în momentul în care ajunge la Nisipurile Eterne, unde cei care au ucis fără voia zeilor nu-şi pot potoli niciodată setea. Dincolo de acest deşert, laşii şi cei ce nu şi-au respectat jurămintele sunt târâţi de lanţuri până la Cuptorul Dreptăţii, unde ard pe vecie într-un foc nestins. Se spune că pelerina de pe umerii lui Tyrus e făcută din cenuşa şi fumul de acolo.

Melodia sumbră răsună tot mai puternic şi îmi iuţeşte bătăile inimii. *Tărâmul meu e la fel de frumos ca al Elarei,* şopteşte vocea bărbătească. *Râul meu nu te va răni. Îţi voi construi o navă de aur. Îţi voi dărui apă din belşug în deşertul meu. Flăcările din cuptorul meu nu-ţi vor arde pielea. Te vor scălda într-o căldură divină.*

Îmi freamătă stomacul. Oare Tyrus chiar m-ar proteja? M-a protejat când s-a prăbuşit tavanul. N-am fost strivită şi nici n-am căzut de pe pod. Picioarele mă poartă tot mai aproape de praful scânteietor. Dar dacă mă minte? Întind o mână. O dorinţă mistuitoare mă

îndeamnă să aflu.

— Ailesse! Ailesse!

Cuvintele sunt lipsite de noimă. Nu cântă pe limba zeilor. Nici eu, dar poate voi învăţa.

Genele îmi tremură uşor când privesc prin praf, la bezna nesfârşită de dincolo. Un suflu cald adie prin mine şi mă înfioară.

Mai fac un pas, vrăjită de chemarea întunecată a lui Tyrus.

47

Bastien

— Ailesse! strig din nou.

Inima ameninţă să-mi sară din piept. Mă uit la ea de pe marginea spărturii rămase după explozie. Ailesse e la peste treizeci de metri sub mine şi periculos de aproape de uşa de praf învolburat. Dacă mai face câţiva paşi, trece pe partea cealaltă.

— Nu te apropia, te rog!

Nu se uită la mine. M-o fi auzind măcar? Cântecul din mintea ei acoperă, probabil, orice alt sunet.

O adiere ciudată îi flutură prin păr şi rochie. Mai face un pas spre intrarea în Infern. Ce se întâmplă dacă îi trece pragul? Moare?

Nu pot să respir. Nu ştiu ce să fac. N-am timp să cobor pe scară şi s-o salvez.

— Gândeşte-te bine, Ailesse! Dacă intri acolo, nu te mai întorci!

Dacă niciun Înlănţuit nu mai scapă de acolo, înseamnă că ăsta e adevărul.

— N-o să-ţi mai vezi niciodată *la famille,* mama sau pe prietena ta, Sabine! N-o să mă mai vezi pe mine!

adaug cu glas stins.

Încremeneşte. Nu-i văd faţa, dar întoarce capul, ca şi cum ar încerca să-şi dea seama unde se află. În cele din urmă, ridică ochii spre mine. Cad în genunchi şi mă aplec peste spărtură.

— Rămâi cu mine! Nu te mai uita la Poartă! Pleacă de lângă ea şi nu mai asculta muzica! E doar pentru morţi. Tu eşti vie.

Nu se clinteşte din loc preţ de câteva secunde interminabile. Apoi duce mâna la gură şi se retrage repede din faţa Porţii.

Îmi dispare tensiunea din muşchi.

— Rămâi acolo! strig.

Mă ridic în picioare şi dau să fug către trapă. Dar, în clipa imediat următoare, văd o femeie care vine în goană spre mine.

Are o viteză nepământească. *O fi vreo moartă,* mă gândesc. Dar eu nu văd morţii. Îi zăresc coroana de oase. *Odiva.* Pun mâna pe mânerul cuţitului tatei. Nu-i prea târziu să-l răzbun.

Dar mă va ierta Ailesse?

— Ce se întâmplă? întreabă Odiva, uitându-se la pământul surpat. Vin valuri de *chazoure* încoace.

— *Chazoure?* întreb.

— M-am ţinut după morţi, băiat neruşinat ce eşti! se răsteşte Odiva. Unde e Ailesse?

Nu apuc să răspund, fiindcă Odiva mă dă la o parte şi se uită în spărtură.

— Mai există un pod al sufletelor! se minunează.

Mă uit şi eu şi mă trec fiori. Ailesse se roteşte şi loveşte aerul cu picioarele. *Merde!* Alt Înlănţuit.

Nu-mi stă gândul la răzbunare acum. Fug spre trapă.

Când ajung la vreo doi metri de ea, mă ciocnesc de

o forţă invizibilă. O voce de bărbat mârâie şi mă azvârle cât colo. Mă izbesc de pământ cu un geamăt. Paşii lui se îndreaptă spre spărtură.

Odiva mă fixează cu ochii ei negri. Pe chip îi apare un rânjet viclean.

Ce urmăreşte? Sar în picioare şi scot cuţitul.

— N-ai de gând să intervii?

Alerg după suflet, agitând orbeşte cuţitul prin aer.

— Va sări în grotă.

— *Vor* sări, mă corectează ea.

— Ailesse nu poate călăuzi trei Înlănţuiţi odată!

— Orice Călăuză pricepută poate.

Continui să lovesc în gol în timp ce alerg spre ea pe marginea spărturii. Tocmai când să trec pe lângă ea, întinde mâna şi mă prinde de încheietură. Mă trage aproape de ea. Cuţitul îmi tremură în mână când încerc să scap. Forţa Odivei e prea mare.

— N-are rost să te mai agiţi, Bastien! îmi spune pe un ton glacial. Toţi Înlănţuiţii sunt cu *ea.*

Mă uit în grotă. Ailesse se mişcă de două ori mai repede decât înainte. Fusta rochiei verzi se înfoaie ori de câte ori se roteşte sau loveşte cu pumnii şi picioarele. Nimic nu-i tulbură concentrarea, nici chiar atracţia Infernului.

Odiva mă trage şi mai aproape de ea. Îi simt respiraţia caldă pe faţă.

— O iubeşti pe fiica mea?

Încleştez dinţii. Ştiu foarte bine ce simt faţă de Ailesse, dar nu ştiu cum va reacţiona Odiva.

— Da.

— Şi ea te iubeşte pe tine?

Înghit în sec.

— Da. Nu mai vrea să mă omoare.

Pe buzele Odivei apare un zâmbet scurt.

— Până la urmă, nu va avea de ales.

Nu-i adevărat. Ailesse *are* de ales. La fel şi eu. Am ales-o pe *ea*. Împreună, vom găsi o cale de a supravieţui blestemului legăturii de suflet. Mă umflu în piept.

— Dă-mi drumul! Lasă-ne să ne bucurăm măcar de anul acesta!

Odiva nu răspunde. Se uită iar prin spărtură şi ridică din sprâncene.

— I-a călăuzit.

Arunc o privire, să mă conving.

Ailesse stă în mijlocul podului, cu spatele la Poarta de praf.

Oftez uşurat, dar mă pripesc. Ailesse se uită peste umăr, apoi se întoarce cu faţa la Portă.

Nu, nu, nu!

— Ailesse! strig. Nu asculta cântecul!

Odiva deschide gura, îngrozită.

— Nu, Tyrus! spune în şoaptă. Nu aşa!

Ailesse se îndreaptă spre Poartă. Mă zbat cu disperare să scap din strânsoarea Odivei.

— Uită-te la mine, Ailesse! Te rog! Nu uita ce ţi-am spus, locul tău nu e printre morţi!

— Nu te ascultă, zice Odiva. Chemarea Infernului e mult prea puternică. Dacă îşi încheia ritul de trecere, ar fi învăţat cum să-şi înfrâneze dorinţele.

Mi se pune un nod în gât. Nu pot să respir. Trebuie să scap de Odiva. Poate reuşesc să ajung la Ailesse la timp. O trag de lângă Poartă cu mâinile mele.

— Dă-mi drumul, Descântătoareo! mârâi. Ştim amândoi că n-o să mă omori.

Odiva îmi aruncă un zâmbet subţire.

— Uiţi că am harurile a cinci animale mortale. Sunt la fel de crudă pe cât sunt de ingenioasă.

Inima îmi bate cu putere în momentul în care coboară privirea la cuţitul tatei, apoi o ridică din nou la mine.

— Întrebarea este, cât de mult ar trebui să-ţi preţuiesc viaţa?

48

Ailesse

Vârtejul negru mă cuprinde în braţe. Fiori calzi îmi gâdilă pielea. N-am trăit niciodată o senzaţie mai plăcută, nici măcar în îmbrăţişarea lui Bastien.

Sunt la şase metri de Poarta de praf. Mă cutremur şi mai înaintez un metru. Trebuie să mă opresc. Nu e bine să merg în Infern, căci asta ar însemna moarte.

Mă străbate un nou val de căldură. Închid ochii. Aş vrea să prelungesc acest sentiment la nesfârşit. Atracţia Infernului mă ridică pe vârfuri şi-mi conduce paşii spre el. Când mă uit din nou, sunt la trei metri de Poartă. Atât de aproape…

Prea aproape.

Strâng din dinţi. Îmi proptesc picioarele în pământ. Cântecul de sirenă al lui Tyrus îmi vibrează prin oase şi muşchi.

— Nu sunt atât de slabă pe cât îţi închipui! îi spun.

Bătăi de tobe se alătură muzicii şi răsună din ce în care mai tare. Sângele îmi pulsează odată cu ele. Toţi nervii vibrează. Cântecul mugeşte pe ritmuri tot mai alerte. L-aş vrea mai intens, mai exploziv.

Pieptul mă trage înainte. Mai fac şapte paşi spre Poartă. Am ajuns la doar un metru de ea.

— Nu! exclam şi îmi încordez muşchii. Nu vreau să mor!

Atracţia se transformă într-un curent năprasnic căruia niciun os de har nu mă poate ajuta să-i rezist.

Ai trudit destul, Ailesse, murmură cântecul lui Tyrus fără cuvinte, dar sufletul meu înţelege. *Vino aici, unde talentele îţi vor fi cinstite şi Lumina îţi va fi preţuită.*

Am nevoie de tine, Ailesse!

Sunetul altei voci mă face să tresar. E frumoasă şi adâncă. O cunosc de undeva.

Mă uit la Poarta argintie şi străvezie a Elarei – imediat în dreapta Porţii lui Tyrus –, dar, când mă strigă vocea din nou, nu răsună de pe tărâmul ei.

Ai visat dintotdeauna să fii Călăuză. Nu mă dezamăgi!

Vine din spatele meu. Dau să mă uit, dar Tyrus întreabă. *Eşti sigură că visul tău de-o viaţă a fost să devii Călăuză? Sau ţi-ai dorit să păşeşti pe podul sufletelor ca să fii mai aproape de regatul meu? Acum îl poţi atinge chiar tu. Poţi trăi aici, Ailesse.*

Întoarce-te din drum!

Renunţă la toate şi vino la mine!

Lacrimi de epuizare îmi împăienjenesc vederea. Inima mi-e sfâşiată între a merge înainte şi a face cale întoarsă. Puterea lui Tyrus îmi inundă fiecare părticică a corpului. El mă doreşte mai mult. A lui voi fi.

Las capul pe spate şi mă abandonez.

Renunţ la orice împotrivire.

Ceva mă prinde de braţ. Nu mă pot mişca. Praful negru aproape m-a înghiţit, dar sunt ţinută pe loc. Îmi fierbe sângele în vene. Îl omor pe cel care…

Mă răsucesc. Mă trezesc în faţa unor ochi mari şi *chazoure.* O fată fără lanţuri.

— Băiatul spune că locul tău nu e aici.

Vocea ei e diferită de celelalte din mintea mea.

— Iar doamna frumoasă spune că nu poate lupta cu toţi Înlănţuiţii fără ajutorul tău.

Mă încrunt. Doar o parte dintre cuvintele ei au noimă. Arunc o privire peste umărul ei.

În mijlocul podului sufletelor, o persoană cu rochie bleumarin şi împodobită cu oase de har impresionante se roteşte, loveşte şi luptă cu patru Înlănţuiţi odată.

— Mamă! exclam.

Nu are timp să se uite la mine din cauză că e încercuită de morţi şi se văd şi alţii venind, dar îşi mai relaxează umerii încordaţi.

— Ocupă-te de ăsta, Ailesse! strigă.

Îl loveşte cu palma pe bărbatul din faţa ei şi îl aruncă direct la mine. Mama are o ţintă ireproşabilă.

Instinctul feroce pune stăpânire pe mine. Cântecul lui Tyrus amuţeşte. Fata Slobodă îmi dă drumul şi intră pe Poarta Elarei. Mă năpustesc spre Înlănţuit.

Îi secer picioarele înainte să atingă pământul. Se prăbuşeşte în genunchi. Îl ridic şi îl împing spre Poartă cu o ploaie de lovituri. Îi smulg până şi ochii din orbite. Nu are nicio şansă să riposteze. *A venit mama.* Rânjesc în ciuda blestemelor mortului. *A venit să mă ajute. Nu m-a lăsat să mor. Ţine la mine.*

O căldură plăcută mi se împrăştie în piept. Toată viaţa am visat să călăuzesc alături de ea, să lucrăm împreună într-o armonie perfectă. Momentul acela a venit. O parte din minte şi-ar dori ca lumea să se oprească în loc, ca să pot savura bucuria. Partea mea mai puternică însă – aceea pe care de la mama am moştenit-o – nu are timp de sentimentalisme. Lupt cu morţii mai aprig ca niciodată.

Îl apuc pe bărbat de spatele tunicii *chazoure.* Sunt aproape de vârtejul de praf. Trebuie să acţionez rapid. Înlănţuitul se zbate ca scos din minţi, dar strânsoarea

mea e la fel de puternică precum muşcătura rechinului-tigru. Nu-i dau drumul până când nu-l arunc prin Poartă. Scoate un urlet şi dispare în perdeaua de praf negru.

Zăbovesc câteva clipe prin preajmă, cu ochii la vâltoarea întunecată. Cântecul lui Tyrus îmi răsună din nou în minte*. Încă mai e timp, Ailesse. Vino la mine! Nu te pedepsesc. O să împart belşugul cu tine.*

Strâng din dinţi. Nu-l ascult.

O iau la fugă în direcţia opusă. Prea multe suflete împânzesc poliţa şi podul. Coboară pin spărtură ori puţul minier. Arunc o privire după Bastien, dar nu văd decât *chazoure.*

După trei metri, îmi ies în cale doi Înlănţuiţi. Rânjesc şi le fac semn să se apropie. Atac energic, dar nu am iscusinţa mamei. Luptă cu cinci suflete în momentul acesta. Nici măcar nu are toiag. Îmi freamătă nările.

Înaintez spre Poartă cu spatele şi îi atrag după mine pe cei doi Înlănţuiţi. Unul dintre ei se năpusteşte la mine. Îl izbesc în piept cu călcâiul. Celălalt vine spre mine vijelios. Mă dau la o parte şi-i trag un cot în spate. Agilitatea caprei sălbatice mă ajută să-mi ţin echilibrul pe podul îngust.

Mă întorc spre primul Înlănţuit, dar îmi trage un pumn zdravăn în falcă. Mă clatin pe picioare şi abia reuşesc să evit lovitura celui de-al doilea. Încleştez pumnii şi atac rapid, profitând de toată viteza şoimului. Cu prima ocazie, apuc ambele suflete de lanţuri şi le împing prin Poartă.

— Trimite-mi alţii! îi strig mamei.

Îmi aruncă alt Înlănţuit. O femeie vânjoasă care încearcă imediat să-mi tragă un pumn în faţă. Mă feresc şi-o lovesc cu umărul în stomac. Mă răsucesc

rapid şi-o smucesc cu putere. Înlănţuita mârâie şi se zbate în timp ce-o împing cu spatele spre Poartă. O lovesc cu piciorul şi-i dau brânci în praful negru.

Imediat ce mă descotorosesc de ea mă pregătesc să dau piept cu alt Înlănţuit trimis de mama. Astfel, călăuzim suflet după suflet, până ce mişcările noastre devin un singur ritm graţios şi cursiv.

Îmi plesneşte inima de mândrie. Mama nu se mai poate îndoi de priceperea mea. I-am demonstrat că sunt demnă să fiu *matrone.*

Sufletele Slobode trec în fugă pe lângă noi şi răspund chemării Elarei. Unele sunt ameninţate de Înlănţuiţi, dar eu şi mama le ajutăm să scape.

Am pierdut şirul morţilor pe care i-am călăuzit deja. La nevoie, munca unei Călăuze se poate prelungi până în zori. În timpul molimei, când oamenii mureau pe capete, familia mea a trudit din răsputeri. Dar eu şi mama ne apropiem de final. Numărul morţilor scade vizibil.

Mai arunc un Înlănţuit prin poartă şi ridic ochii la spărtura creată de Bastien. Îl strig, dar nu-mi răspunde. Inima îmi bate nebuneşte. Unde o fi?

Mama îmi aruncă o privire în timp ce înfruntă trei Înlănţuiţi. Vederea mea de şoim îi observă sprâncenele tremurânde. Are remuşcări? S-a întâlnit cu Bastien înainte ca el să se întoarcă la mine? Mă chinuiesc să-mi recapăt suflul.

— Bastien! strig din nou.

— Aici sunt!

Îmi tresaltă inima. Are vocea răguşită şi epuizată. Stă pe lespede, chiar lângă piciorul podului. Cu cuţitul tatălui său în mână, luptă orbeşte cu un Înlănţuit, în vreme ce altul coboară pe peretele grotei, gata să-i sară în spate.

— Fii atent! strig şi dau să-i fug în ajutor, dar mama îmi aruncă alţi doi Înlănţuiţi.

Mă încrunt şi-i împing spre Poartă cât pot de repede.

— Deasupra ta, Bastien! strig, deşi nu-l mai văd.

Mă grăbesc şi devin neglijentă. Când arunc un Înlănţuit prin Poartă, celălalt mă apucă de rochie. Mă trage periculos de aproape de vârtejul de praf. Strâng din dinţi şi mă smulg din degetele lui în ultima clipă. Înlănţuitul se rostogoleşte prin Poartă. Forţa smuciturii mă trânteşte pe spate.

Bravo, Ailesse! îmi cântă tărâmul lui Tyrus. *Vino şi primeşte-ţi răsplata! Răsplata?* Simt furnicături prin tot corpul şi mă ridic în picioare.

— Pleacă de lângă Poartă, Ailesse! strigă mama. Eşti prea aproape de ea.

Ca prin vis, aud mârâiturile câtorva Înlănţuiţi care o împresoară. E prea ocupată ca să-mi vină în ajutor.

Pieptul mă trage spre Poartă, dar picioarele mă pironesc în loc.

— Nu… nu pot, murmur spre adierea fierbinte care se întinde spre mine, Bastien…

Mă încrunt şi clatin din cap. *Ce-i cu Bastien?* Nu mai ţin minte ce mi se părea atât de urgent acum câteva secunde.

Cântecul de sirenă al lui Tyrus îmi vibrează în corp, un suflu euforic ce promite mai mult. *Locul în care mă aflu e mai bun. Are mai mare putere. Poţi face orice în regatul meu.*

— Ailesse! strigă un glas de femeie.

E tot mama. Ce mai vrea de la mine?

— Te minte! Întoarce-te la mine!

Cuvintele ei sunt neînsemnate. Se sting sub vuietul cântecului sirenei.

— Vreau să zbor, îi spun lui Tyrus, cu mintea întunecată de năluciri. Vreau să respir sub apă.

Îţi voi dărui mai mult decât atât.

— Vreau... murmur şi-mi tremură picioarele. Vreau iubire.

Iubirea are două feţe. Un băiat cu ochi albaştri. O fată cu părul negru. Nu-mi mai amintesc numele lor.

— Fă ceva, Bastien! ţipă mama.

Îmi pierd şirul gândurilor, *Bastien?* Parcă ştiu ce înseamnă. Dar picioarele mele continuă să înainteze. Praful negru se unduieşte ca nişte degete care mă cheamă la ele. Cum e să fii învăluit în întunericul acela scânteietor? Ridic o mână. O întind.

— Nu, Ailesse!

O voce nouă. Bărbătească. Aceasta îmi face sângele să clocotească.

Tobele bubuie mai tare, dar nu-mi pot distrage atenţie de la voce. Nu vine dinspre Poartă. Al şaselea simţ îmi zvâcneşte pe şira spinării şi umeri.

— Pleacă de lângă Poartă, Ailesse, altminteri îl ucid pe Bastien! strigă mama.

Bastien. E băiatul pe care-l iubesc. Aşa îl cheamă.

Cântecul sirenei încetează. Praful negru se cască spre mine ca un bot de şacal. Mă trag în spate şi evit muşcătura. Mi se urcă sângele la cap în momentul în care mă răsucesc. Doi Slobozi vin în goană spre mine. Sar într-o parte, iar sufletele se năpustesc pe Poarta străvezie a Elarei. Mă uit în celălalt capăt al podului. Trei Înlănţuiţi cad de pe el, lăsând în urmă dâre de *chazoure.* Mama întinde piciorul şi loveşte cu forţă ultimul suflet rămas. Acesta scoate un ţipăt şi cade de pe pod, pe urmele celorlalţi.

Mă uit la ea cu gura căscată. Erau ultimii morţi şi nici nu s-a obosit să-i călăuzească. Stă aproape de

Bastien, cu o mână la spatele lui. El e nefiresc de ţeapăn – şi nu mai are cuţitul tatălui său. Îmi stă inima în loc. Mama îl ameninţă cu propria lui armă.

— Ce-ai de gând să faci? întreb şi alerg spre ei.

— Nu te apropia mai mult, spune mama calm.

Mă opresc brusc, la trei metri de ei, temându-mă de ce-ar putea face dacă nu o ascult.

Părul lui Bastien luceşte de transpiraţie. Ochii îi sticlesc. S-a luptat cu morţii la fel de aprig ca noi, dar efortul l-a istovit mai mult. Cum poate mama să-l răsplătească în acest fel?

— Dă-i drumul! strig. Ne-a ajutat. De ce eşti…

— Porţile nu mai stau mult deschise. Cei doi ani au ajuns la sfârşit, iar Tyrus tot nu mi l-a dat înapoi pe…

Mama strânge din buze şi inspiră adânc.

— E ultima mea şansă, Ailesse!

Îmi bubuie inima în piept. Vorbeşte în dodii. Ce legătură are Bastien cu toate astea?

— Ultima ta şansă la ce?

— La mântuire, răspunde mama şi ochii negri îi strălucesc. Abia acum înţeleg. E ultima dorinţă a lui Tyrus – ultimul meu gest de reconciliere. Trebuie să te ajut să-l duci la bun sfârşit.

Mi se taie respiraţia. Mă uit la chipul palid al lui Bastien.

— Ce să duc la bun sfârşit?

— Ritul de trecere, răspunde mama, sfredelindu-mă cu o privire poruncitoare.

49

Sabine

Împreună cu Cas, gonesc prin partea de vest a

pădurii. Soldaţii se străduiesc să ţină pasul cu noi. Acum o oră, am auzit o explozie în direcţia în care ne îndreptăm. Cas mi-a spus că cineva a furat praf de puşcă. De atunci, alergăm cât ne ţin puterile.

Voci furioase ajung la urechile mele prin liniştea nopţii. Chiar şi cu auzul şacalului, sunt prea departe ca să le disting limpede. Nu-mi dau seama cine se ceartă şi ce îşi spun. Dacă una dintre voci e Ailesse? Îl apuc pe Cas de braţ.

— Soldaţii rămân aici.

Se uită în jur. Nu aude ce aud eu.

— Am ajuns la intrare?

Arunc o privire pe hartă. Intrarea de deasupra podului sufletelor se află într-un luminiş, iar noi suntem încă în pădure. Dar nici prea departe nu poate fi.

— E puţin mai încolo. Dacă harta e corectă, suntem la cel mult cinci sute de metri distanţă. Grota ar trebui să fie chiar sub intrare.

Nu pomenesc nimic despre scara lungă dintre cele două.

— În acest caz, soldaţii ne urmează până acolo, spune Cas.

— Nu, refuz hotărâtă. Soldaţii rămân aici.

Cas se foieşte de pe un picior pe altul.

Vântul îmi adie prin rochia de vânătoare în timp ce ne uităm unul la celălalt. Nu clipesc.

— Bine, fie! oftează el şi îi face semn lui Briand să se apropie.

Cas ridică ochii la petecul de cer care se vede printre coroanele copacilor şi pune o mână pe umărul prietenului său.

— Vezi bradul ăla, cel mai înalt dintre toţi? întreabă şi arată cu degetul. Dacă eu şi Sabine nu ne întoarcem până când luna ajunge chiar deasupra lui, iei soldaţii şi

veniţi după noi.

Luna e deja aproape deasupra copacului. Îi arunc o privire încruntată lui Cas.

— Ailesse n-o să aibă timp să…

… te omoare…

— … fugă de răpitori.

— E timp suficient, dacă e atât de aproape pe cât spui. Mai mult de-atât nu vreau să risc fără să avem întăriri.

Închid ochii câteva secunde. Planul ăsta mă enervează din ce în ce mai rău. Dar nu-mi permit să irosesc această ocazie. Sunt, în sfârşit, aproape de Ailesse.

— Bine. Vino după mine!

Ne despărţim de soldaţi şi înaintăm prin pădure. Cas stă în spatele meu, deşi el ţine felinarul. Nu contează. Harul rândunicii de noapte compensează acest neajuns.

Începe să se lumineze în jur, iar copacii se răresc şi scot la iveală luminişul scăldat de razele lunii. Mirosul de sulf ars îmi ajunge la nas înainte să observ trâmbele de fum care se înalţă din pământ.

— Aici a explodat praful de puşcă, spune Cas îngândurat.

— Dar la ce anume a fost folosit?

Nu văd ce se află în centrul pajiştii – iarba din jur maschează totul –, dar se ridică o lumină portocalie de acolo.

Cas clatină din cap.

— Asta rămâne să descoperim.

Îl iau de mână şi pornim în fugă spre pajişte, dar Cas mă opreşte pe neaşteptate.

— Uită-te acolo, spune şi arată spre o trapă al cărei capac ruginit e deschis.

O scară coboară în subteran.

— Asta trebuie să fie intrarea.

Îmi tremură inima.

— Repede, n-avem timp de pierdut!

— Stai o clipă, Sabine! zice şi mă strânge de mână. Dacă e o capcană?

Chiar asta e. Mi se pune un nod în gât. O *capcană pentru tine, Cas*. Îmi feresc privirea de el. Nu merită să moartă.

Mă uit la lumina portocalie şi tulbure care se răspândeşte pe pajişte. Ceea ce credeam că sunt tăciuni se dovedeşte a fi licăr de flăcări – poate de la torţe? Vine dintr-o groapă în pământ.

Dau drumul mâinii lui Cas şi mă apropii de ea. Groapa e foarte adâncă. Trebuie să merg până la marginea ei, ca să văd până unde coboară. Probabil podul se află chiar pe fundul ei.

— Nu fac aşa ceva!

Ailesse.

Încremenesc la auzul vocii ei deznădăjduite.

— Dă-i drumul, mamă! strigă ea.

Odiva e împreună cu ea?

— Nu-l omor pe Bastien!

Mi se taie răsuflarea.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Cas, apropiindu-se de mine.

N-o aude foarte bine pe Ailesse.

Clatin din cap, îngrozită.

— Nu e băiatul care trebuie, murmur.

— Poftim?

O iau la fugă spre trapa deschisă.

— Stai! ţipă Cas, alergând după mine. Trebuie să fim prudenţi!

— N-avem timp!

Mama încearcă să-mi forţeze sora să-şi ucidă iubitul.

Numai că acesta nu e Bastien.

50

Ailesse

Mama ridică din sprâncene, uimită de nesupunerea mea.

— E lună plină, Ailesse, şi ne aflăm pe un pod al sufletelor. E drept că-l poţi ucide pe Bastien oriunde, dar nu există loc mai potrivit ca acesta. Ai ocazia să-ţi duci la îndeplinire planul pe care-l aveai când l-ai întâlnit prima oară.

— Nu pot, mamă…

Simt că mă sufoc. Mă gândesc doar cum aş putea să-l scap pe Bastien de ea.

— Pe atunci nu-l cunoşteam. Nu eram îndrăgostită de el.

— Dragostea nu poate fi întotdeauna pe primul loc! se răsteşte mama, dar pe chip îi apare un licăr de durere.

Scrâşnesc din dinţi.

— A fost *vreodată* dragostea pe primul loc pentru tine?

— Crezi că nu te iubesc?

— Sunt convinsă de asta. Am înţeles ce înseamnă dragostea, spun şi mă uit în ochii lui Bastien.

Se citeşte îngrijorarea în ei – nu pentru persoana lui, ci pentru mine, fiindcă aşa e el.

Mama mijeşte ochii.

— Am iubit din toată inima, copilă. Şi am plătit scump pentru asta. De ce crezi că…

I se stinge vocea. Trage aer în piept, ca să se calmeze.

— N-am vrut să suferi cum am suferit eu. M-am străduit cât am putut să te ocrotesc.

Să mă ocrotească? M-a abandonat. Are inimă de gheaţă. În zadar m-am zbătut toată viaţa să o topesc.

— Dacă m-ai iubi cu adevărat, nu mi-ai cere să-mi omor iubitul.

— Nu trebuia să-ţi fi făcut un iubit! răbufneşte ea. Tocmai asta încerc să îndrept.

Clatin din cap uluită. Crede că nu merit dragoste?

— Lasă-l în pace pe Bastien, mamă! Acceptă-mi decizia! Şi tu a trebuit să alegi când l-ai cunoscut pe tata.

Îşi iese din fire.

— Tatăl tău n-a fost bărbatul pe care l-am iubit.

Cuvintele ei se înfig ca nişte ace de gheaţă în inima mea.

— Poftim?!

Încremenesc în momentul în care zăresc o scânteie roşie la gâtul ei. Un rubin prins în ciocul unui craniu de pasăre. Am mai văzut colierul acela o dată. Amintirea îmi revine în memorie.

Acum doi ani… Mama aşezată pe podeaua din camera ei, lângă un cufăr auriu… O scrisoare deschisă în poala ei – şi colierul lipit de buze. Era prima oară când o vedeam plângând şi m-a speriat peste măsură.

Acum mă uit la ea, cu pieptul umflat de furie, chiar dacă simt cum se strânge inima în mine. Îl ţine pe Bastien sub o rază de lumină, pe pod. Nu vreau s-o văd lângă el – sau lângă mine.

— L-ai trădat pe tata?

Lasă capul în jos şi-l trage mai aproape pe Bastien, care scoate un geamăt în clipa în care cuţitul îi

pătrunde în piele.

— Ucide-l, Ailesse! îmi porunceşte mama. Nu lăsa ca dragostea pe care i-o porţi să te distrugă şi pe tine.

Mă ustură ochii.

— Îndrăzneşti să-mi ceri asta după tot ce-ai făcut?

— Ce legătură are trecutul meu cu datoria pe care trebuie s-o îndeplineşti?

— Are legătură! Ai încălcat legile celei mai sacre misiuni ale noastre, iar acum ai pretenţia ca eu să le respect. Îmi ceri să fac un sacrificiu pentru ele – să ucid omul pe care-l iubesc – când tu nu ai ţinut câtuşi de puţin la iubitul tău, spun profund dezgustată. Ritul tău de trecere n-a însemnat nimic. Ţi-ai încălcat jurămintele faţă de zei.

Îi tremură nările.

— Am plătit cu vârf şi-ndesat pentru asta!

Se uită la Poarta lui Tyrus şi continuă pe un ton deznădăjduit:

— Nu înţelegi? Mă străduiesc să anulez ceva ce nu trebuia să se întâmple de la bun început. Dacă nu-ţi cunoşteam tatăl, n-ai fi fost niciodată moştenitoarea mea – nici măcar n-ai fi încercat să devii Călăuză.

— Dacă nu-l cunoşteai pe tata, nu mă năşteam.

— Vreau doar să te salvez, Ailesse! Mă chinuiesc de atâta timp să te salvez!

— Nu ştiu ce urmăreşti, de fapt, dar nu te preface că-ţi pasă de soarta mea.

Face ochii mici.

— N-avem timp de discuţii, Ailesse. Omoară-l!

Îl zgâlţâie pe Bastien, care strânge din dinţi.

Mă trec fiori calzi şi reci. Tobele cântecului lui Tyrus încep să bată mai tare. Tremur din toate încheieturile şi mă căznesc să nu le dau atenţie. Mă uit la arma tatălui lui Bastien.

— Ăla nici măcar nu e un cuţit ritualic.

— Ai dreptate, spune mama şi scoate alt cuţit dintr-o teacă ascunsă în rochie. Dar ăsta e.

Scot un geamăt. În prima clipă mă tem că o să-l înjunghie chiar ea pe Bastien. Apoi îmi amintesc că nu poate. N-ar face-o. Ar însemna să mă ucidă şi pe mine. Cu toate astea, îmi tremură inima în piept.

Ridică fruntea sfidătoare.

— Arată-mi cât eşti de puternică, Ailesse! Toată viaţa te-ai pregătit să devii Călăuză. Ai ştiut de la bun început că acesta e preţul pe care va trebui să-l plăteşti.

Îmi întinde cuţitul de os, în vreme ce cu al tatălui lui Bastien îl împunge în spate. O broboană de sudoare se prelinge pe tâmpla lui Bastien.

— Eu am suportat consecinţele deciziilor mele. Tu încă ai şansa să-ţi găseşti liniştea. Crede-mă, Ailesse, e mai uşor să-l omori acum decât să prelungeşti agonia.

Presiunea mă doboară. Picioarele îmi tremură şi mai tare când mă uit în ochii frumoşi ai lui Bastien. Iubirea pentru el mă va ucide. Am ştiut asta dintotdeauna. La fel cum şi el a ştiut că iubirea pentru mine îl va condamna la aceeaşi soartă. Leagănă încet din cap, implorându-mă să mă salvez.

Cum aş putea?

Cântecul sirenei e mai domol şi mai blând acum. Îi aud vocea tainică. *Mai există o cale, Ailesse. Poţi veni tu prima la mine. Bastien te va urma în scurt timp. O să moară odată cu tine şi veţi putea trăi împreună pe tărâmul meu.*

Închid ochii, dar muzica nu se opreşte.

Puteţi fi nespus de fericiţi!

Pieptul meu e un butoi cu praf de puşcă. Nervii mei sunt limbi de foc.

Trebuie să pun capăt acestei situaţii.

Strâng din dinţi. Îmi imaginez că sunt în Marea Nivous. Mă răsucesc prin apă în căutarea rechinului-tigru, deşi Sabine m-a rugat să renunţ.

Înaintez şi iau cuţitul de os din mâna mamei. Nu mai tremur. Ochii ei strălucesc de mândrie. De când mă ştiu nu mi-am dorit decât să-i intru în graţii. Mă ustură gâtul, dar îmi stăpânesc lacrimile.

— Refuz să fac asta!

Cuvintele mele sunt ca fierul. Mama nu le poate sfărâmă. Rânjetul îi dispare de pe buze în momentul în care mă apropii de Bastien şi-l iau de mână.

— Vom face cum ai spus tu, îi zic. Vom căuta o soluţie să rupem legătura de suflet. Şi, dacă nu reuşim, sunt pregătită să mor alături de tine.

Îi tremură fruntea, dar în ochi i se citeşte hotărârea nestrămutată. Îmi strânge mâna şi încuviinţează din cap.

Mă întorc spre mama.

— Nu ai nicio putere asupra noastră. Nu mă vei convinge *niciodată* să-l ucid!

Dau să arunc cuţitul de os în hău.

— Ba da, răspunde ea netulburată.

Într-o clipită, mă apucă de încheietură şi-mi strânge degetele pe mânerul cuţitului.

— Ce faci? mă răstesc şi mă zbat să scap din strânsoare. Opreşte-te!

Cu forţa harurilor ei, îndreaptă cuţitul spre pieptul lui Bastien.

51

Bastien

Sângele îmi pulsează în urechi o prind pe Ailesse de încheietura mâinii. Mă opintesc din toate puterile să opresc cuţitul de os. Vârful lui ascuţit tremură chiar deasupra inimii mele. *Merde, merde, merde!*

Mă chinuiesc să-l îndepărtez. Îmi zvâcneşte capul, îmi ard toţi muşchii. Nu reuşesc să-l clintesc. Odiva e mult prea puternică.

Caut privirea lui Ailesse. Ea se uită deja la mine. E roşie la faţă şi tremură de efort.

Mi se pune un nod în gât. Nu vreau să mor sub ochii ei.

Un ţipăt disperat spintecă aerul.

— Opriţi-vă!

E cineva pe lespede. Întoarcem toţi trei capetele.

O fată brunetă. Martora de la Castelpont.

Din tunel iese în fugă şi un băiat de-o seamă cu mine. Se opreşte imediat ce ne vede şi face ochii mari.

— Sabine, murmură Ailesse, fără să slăbească presiunea pe cuţit. Sabine îi aruncă un zâmbet fugitiv, apoi se uită furioasă la Odiva.

— Aveţi băiatul greşit.

Mi se întunecă mintea. Mă uit la ea cu o privire goală.

Băiatul mă studiază cu atenţie.

— Nu e cel care a răpit-o pe Ailesse?

Sabine nu-i răspunde. Îl trage lângă ea, scoate alt cuţit de os şi i-l pune la gât. Băiatul scapă felinarul din mână. Încearcă să scape, dar eforturile lui sunt la fel de zadarnice ca ale mele.

— Ce faci? o întreabă.

— Dacă mai scoţi o vorbă, te omor! rosteşte ea pe un ton rece şi calm.

— Băiatul greşit? repetă Ailesse. Ce tot spui acolo?

Sabine îl împinge pe băiat puţin mai în faţă.

— El e iubitul tău, Ailesse.

— Ai fost martora mea la Castelpont, zice Ailesse. L-ai văzut pe Bastien când a urcat pe pod.

— Asta nu înseamnă că e şi iubitul tău, intervine Odiva.

Nu mai încearcă să-mi implânte cuţitul în piept, dar nici nu-l mişcă din loc, împotrivindu-se eforturilor mele şi ale lui Ailesse de a-l da la o parte.

— Orice bărbat putea trece pe pod.

Ailesse îşi priveşte mama şi prietena ca şi când acestea şi-ar fi pierdut minţile.

— Da… dar Bastien a apărut când am cântat la fluier.

— Pentru că voia să te omoare, spune Sabine.

— A fost *chemat* la mine. Am văzut-o în ochii lui.

Sabine clatină din cap.

— Orice bărbat ar rămâne vrăjit când te vede, Ailesse.

Inima îmi bate cu putere. Îl măsor pe prizonierul lui Sabine. E chipeş. Evident bogat. Dar să fie sufletul pereche al lui Ailesse? Imposibil!

Sau poate nu…

Ochii îmi sunt atraşi de părul arămiu al lui Ailesse, răvăşit după lupta cu morţii. E tulburător de frumoasă.

— Are dreptate, şoptesc.

Are o privire îndurerată în ochi.

— De ce le dai dreptate? Băiatul ăsta nu e iubitul meu. Tu eşti. Nu-mi pasă ce spun ele.

— Nu asta ne doream? întreb.

Mi-aş dori să purtăm această discuţie între patru

ochi, nicidecum cu un cuţit în mâini.

— Dacă nu suntem suflete pereche, nu ne mai ameninţă moartea. Putem trăi liniştiţi împreună.

Ailesse tace câteva clipe şi îmi caută privirea.

— Tu eşti cel care-mi era hărăzit. N-o să iubesc niciodată pe altcineva. Nu înţeleg de ce zeii…

Se întoarce şi aruncă o privire nimicitoare către singura Poartă vizibilă.

— Zeii n-au nicio legătură cu noi.

Nu vreau decât s-o strâng în braţe, s-o sărut şi s-o conving că am dreptate.

— Nu trebuie să le facem jocurile.

Mă aude? Încă nu s-a întors cu faţa la mine.

— Ce te face să crezi că băiatul acesta e iubitul lui Ailesse? o întreabă Odiva pe Sabine.

Se vede că îl place mai mult decât pe mine.

Sabine nu-i răspunde. Se uită năucită când la mine, când la Ailesse.

— Sabine, spune Odiva pe un ton tăios.

Fata clipeşte de două ori şi îşi drege glasul.

— Păi… Cas a auzit cântecul lui Ailesse când era lună plină. A zărit-o exact când era răpită şi de atunci a căutat-o fără încetare. L-am întâlnit astă-seară, la Castelpont.

Cas deschide gura, vrând parcă să spună ceva, dar se răzgândeşte, speriat de cuţitul pe care Sabine i-l ţine la gât. Mă mai uit o dată la el. Îmi pare cunoscut. Nu contează asta. Îl urăsc. Nu-mi pasă că n-a greşit cu nimic.

Odiva o studiază pe Sabine. Apoi, pe neaşteptate, dă drumul cuţitului. Eu şi Ailesse ne dezechilibrăm şi cădem pe pod. Scot un geamăt. Corpul meu a primit destule lovituri într-o singură noapte. Întind mâna s-o ajut să se ridice, dar mi-o dă la o parte. Nu-şi

dezlipeşte ochii de la Poartă. Se ridică singură.

Merde! Nu din nou.

— Ailesse, stai!

Mă ridic şi eu, văzând-o că se îndreaptă spre ea.

— Suntem liberi acum. Nu asculta…

O durere cumplită mă înjunghie în spate. Scot un ţipăt gâtuit.

În sfârşit, Ailesse se întoarce şi-mi aruncă o privire îngrozită.

— Bastien!

Mi se înmoaie picioarele. Mă prăbuşesc pe pod.

Ailesse vine imediat lângă mine. Îngenunchează şi-mi pipăie spatele cu mâini tremurânde.

— Nu, nu, nu… Bastien…

Îi desluşesc chipul frumos ca prin ceaţă. Lacrimile îi şiroiesc pe obraji. Îşi trage mâinile. Sunt pline de sânge. Sângele meu. Plânge şi mai tare.

— Nu pleca, Bastien! Rămâi cu mine!

Mă cuprinde o senzaţie de greaţă. Mă zvârcolesc şi nu pot să respir. Durerea teribilă îmi întunecă mintea.

Ailesse bagă mâna sub mine. Urlu în momentul în care îmi smulge ceva ascuţit din spate. Mi se împăienjeneşte vederea. Mânerul. Lama grosolană.

Cuţitul tatei. Odiva m-a înjunghiat cu el.

52

Ailesse

Scap din mână cuţitul, care cade pe pod zăngănind. Bastien sângerează tot mai abundent sub privirile mele şocate. Nu trebuia să fi scos lama. Mă aplec peste el şi-l sărut pe frunte de o mie de ori. Îl mângâi pe păr, uitând că am mâinile pline de sânge.

Lacrimile îmi împăienjenesc vederea.

— O să te faci bine, îl îmbărbătez.

Dar nu arată deloc bine. E palid precum calcarul de sub el. Corpul îi e zguduit de convulsii.

Încearcă să vorbească.

— Ailesse…

Dă ochii peste cap.

— Bastien! strig şi-i iau capul în mâini. Rămâi cu mine, te rog!

I se înmoaie tot corpul şi închide ochii.

— Nu, nu, nu!

Nu se poate aşa ceva. Îl sărut pe buze. Nu reacţionează. Las capul pe pieptul lui şi îl strâng şi mai aprig în braţe. Nu pot să respir. Suspinele mă înăbuşă.

— Cum ai putut să faci asta? îi strig mamei.

Se apropie şi-l priveşte pe Bastien cu prefăcută compătimire.

— Pentru că, de data asta, ştiam că n-o să mori dacă-l ucid.

Răspunsul ei mă lasă fără grai.

— Sabine, adu-i-l lui Ailesse pe adevăratul ei *amouré,* îi porunceşte mama, cu o ţinută autoritară. Trebuie să-şi încheie ritul de trecere.

Sabine rămâne cu gura căscată. Nu se clinteşte din loc. Pretenţia mamei mă revoltă. Cum poate să-mi ceara asta tocmai acum? Bastien a murit. În curând, îşi va vedea sufletul şi va trebuie să-şi adio de la el pe vecie – din cauza ei.

O văpaie de furie mi se aprinde în vene. Apuc cuţitul şi sar în picioare. Mă reped la ea, cu sângele vâjâindu-mi în urechi.

Mama ridică mâna.

— Ailesse, gândeşte-te bine…

— Te urăsc! strig, agitând cuţitul.

Mama face un salt pe deasupra mea.

— Fapta ta e de neiertat!

Se fereşte şi de următorul atac.

— Într-o zi o să înţelegi. E mai bine că ţi-am frânt inima.

Cruzimea ei mă indignează nespus.

— Pentru că nu-ţi pasă de inima mea? ţip şi o ameninţ iar cu cuţitul.

Se dă la o parte din calea mea.

— Nu fi absurdă! Ţi-am spus că te iubesc…

— Iubirea nu se poate numi iubire, dacă nu o arăţi.

Mă năpustesc spre ea. Mă loveşte peste antebraţ. Mâna îmi zboară în spate, dar nu scap cuţitul. O atac din nou.

— Potoleşte-te! strigă şi îmi seceră picioarele.

Cad şi mă rostogolesc până la marginea podului. Reuşesc în ultima clipă să mă agăţ de ceva.

— Am făcut ce trebuia să fac, continuă mama şi îşi dă la o parte o şuviţă de păr de pe faţă. Nu mi-am dorit nicio clipă ca furia mea să se răsfrângă asupra ta.

Pufnesc dispreţuitor.

— Atât de supărată erai că nu mă ridic la înălţimea aşteptărilor tale?

— Nu, Ailesse, răspunde, pe un ton deja exasperat. Eram furioasă pe zei. Tu doar îmi aminteai în mod constant ce-am pierdut din cauza lor.

Lacrimi de mânie îmi şiroiesc pe obraji. De-asta m-a tratat toată viaţa cu răceală? Pentru că iubea alt bărbat şi nu pe tata? Mă ridic de jos într-o clipă, pentru prima oară mai repede decât mama. La următorul atac îi fac o tăietură adâncă pe braţ.

Scoate un geamăt şi îmi trage instinctiv o palmă peste faţă. Cu toată forţa. Văd stele verzi. Mă îndoi de mijloc, ameţită de lovitură.

— Terminaţi odată! strigă Sabine.

Întorc privirea spre ea, buimăcită. Stă în continuare pe lespede, cu cuţitul la gâtul lui Cas.

— E mama noastră, Ailesse.

Mă uit la ea şi clipesc. *Ce-a zis?* Mi se învârte capul. Mă înşală auzul.

— Nu! strigă Sabine, speriată.

Simt o usturime cumplită la ceafă.

Mă cuprinde o senzaţie de slăbiciune. Mă clatin pe picioare. Duc repede mâinile la gât.

Punguţa cu oase de har a dispărut.

— Îmi pare rău! spune mama şi îşi pune punguţa la gât.

După care îmi ia cuţitul, profitând de buimăceala mea. Cuţitul tatălui lui Bastien.

— Nu ştiu cum altfel să te calmez. Nu eşti în apele tale.

Mă reped să recuperez arma, dar mi se înmoaie genunchii. Mă prăbuşesc la pământ. Îmi tremură toţi muşchii din cauza efortului depus astă-seară.

Mama lasă cuţitul din mână şi îl azvârle cât colo cu piciorul. Acesta alunecă spre Bastien şi balta de sânge de sub el. Mi se pune un nod în gât în momentul în care îmi înăbuş suspinele. Trebuie să-l călăuzesc în Paradis. Cât de curând, i se va înălţa sufletul.

— Înţelege-mă, Ailesse, stăruie Odiva şi îngenunchează în faţa mea. Eram obligată de pactul pe care l-am făcut cu Tyrus. Am încercat din răsputeri să te protejez, dar mi-a cerut sacrificii uriaşe.

Mă podidesc lacrimile.

— Eu sunt unul dintre ele?

Mama strânge din buze.

— Sunt? întreb din nou, cu inima strânsă. Tyrus ţi-a cerut să mă omori?

Îi tremură bărbia.

— Da.

— Of, Ailesse…

Glasul lui Sabine poartă în el toată suferinţa mea.

Închid ochii şi încerc să alung durerea profundă. Temerea cea mai neagră îmi şuieră la ureche:

N-ai fost niciodată de-ajuns pentru mama ta. N-are nevoie de tine.

Scrâşnesc din dinţi. *Nu!* Refuz să mai ascult vocea asta. Nu-i permit să-mi otrăvească sufletul. Deschid ochii şi mă uit la chipul mâhnit al mamei. Făţărnicia ei nu cunoaşte limite. M-a lăsat să sufăr pentru că zeii i-au răpit bărbatul iubit, dar ea a făcut acelaşi lucru, ucigându-l pe Bastien. N-o las să-mi mai răpească ceva.

Cu chiu, cu vai, mă ridic de jos. Îmi astâmpăr tremurul din picioare. Am destulă putere. O să mă folosesc de ea, fără să mai caut s-o impresionez pe mama. Fără să mă bizui pe harurile pe care le-am obţinut ca să-i câştig încrederea.

O bufniţă intră prin spărtura din tavan şi se roteşte în jurul meu. Aripile ei întinse lucesc sub razele lunii pline.

Sabine scoate un icnet. Mama se face pământie la faţă.

Încrederea îmi pătrunde până în măduva oaselor. N-am mai văzut bufniţa de când mi-a arătat-o pe Sabine, chiar înainte de ultima noapte de călăuzire. E un simbol al speranţei.

Îmi îndrept umerii. *O să te răzbun, Bastien!*

O să mă răzbun pentru tot ce-am îndurat.

Un val de adrenalină se revarsă în mine. Încleştez pumnii. Mă apropii încet de mama.

— Ridică-te, dacă îndrăzneşti să mă înfrunţi!

Se încruntă.

— Nu fi caraghioasă, spune şi se ridică în faţa mea. N-ai cum să mă învingi. N-are rost să te răneşti dintr-o ambiţie nebunească.

Din nou se îndoieşte de mine. Din nou încearcă să mă umilească. O iau prin surprindere şi o împing cu o forţă neaşteptată.

Se trage câţiva paşi înapoi şi se uită mirată la săculeţul cu oasele mele de har pe care îl strânge în mână. Face ochii mari.

— Cum ai reuşit asta?

Nici eu nu ştiu. Poate din cauza bufniţei. Poate din cauza Luminii lunii pline care vibrează în mine mai intens ca oricând. Ori poate din cauza anilor de furie înăbuşită şi suferinţă.

— Şi Bastien se număra printre sacrificiile tale, întreb, sau a fost doar o crimă gratuită?

O lovesc cu palma în claviculă. Colierul din gheare de urs i se înfige în piele. Mai face câţiva paşi înapoi, năucită.

— Şi tu voiai să-l omori la un moment dat, îmi răspunde.

— Pentru că tu m-ai învăţat că nu există altă cale.

Următorul meu atac n-o mai ia prin surprindere. Întinde piciorul şi loveşte cu îndârjire. O apuc de gambă, înainte să mă atingă, şi o rotesc cu putere. Se răsuceşte şi se izbeşte cu burta de pod.

Deasupra mea, bufniţa scoate un ţipăt. Pare să mă felicite. Nici măcar Sabine nu-mi mai strigă să mă opresc.

Stau în picioare, peste mama. Se târăşte, ţinându-se de picior.

— Chiar dacă mă omori, nu-l mai aduci pe Bastien înapoi, spune. N-ai idee de câtă perseverenţă e nevoie

pentru asta.

— Nu te omor, îi răspund calm. Dar îţi voi lua toate oasele de har de pe tine şi le voi arunca în hău. N-o să mai ai puterea să faci rău cuiva.

Geme în momentul în care întind mâna spre coroana din vertebre şi craniu.

— Stai, Ailesse! Nu e nevoie să faci asta!

Se ridică repede, protejându-şi piciorul vătămat. Aruncă o privire peste umăr. Praful negru începe să se împrăştie. Se citeşte groaza în ochii ei.

— N-a venit, murmură. Tyrus mai vrea o jertfa.

O fixez cu o privire tăioasă, provocând-o să mă trimită pe Poarta lui.

Scoate un icnet şi se uită brusc în spatele meu.

— Dă-i drumul lui Sabine imediat!

Îmi bubuie inima în piept. Mă răsucesc. Dar Cas nu o ameninţă pe Sabine. El e încă prins în strânsoarea ei şi pare la fel de nedumerit ca mine.

Cineva mă trage de buzunarul rochiei şi îmi pierd echilibrul. Mă întorc şi mama mă apucă de umeri.

— Nu!

Mă azvârle câţiva metri mai încolo, dar nu înspre Poartă, ci în cealaltă parte. Mă lovesc cu spinarea de pod. Îmi zvâcnesc omoplaţii când ridic capul şi mă pregătesc de un nou atac. Dar mama rămâne pe loc.

Ţine în mână fluierul de os.

— Îmi pare rău, Ailesse!

Se citeşte căinţa în ochii ei negri, dar chipul îi e rece ca gheaţa. Aruncă punguţa cu oasele mele de har şi o ia la fugă în ciuda gleznei rănite. Trece pe lângă Bastien şi se repede spre vâltoarea de praf a Porţii lui Tyrus.

Mi se taie respiraţie.

— Opreşte-te, mamă!

Mă ridic şi ţâşnesc după ea, cu sângele clocotindu-mi în vene.

Poarta începe să se închidă, dar cântecul răsună mai tare. Încordez muşchii şi înalţ un zid care să mă protejeze de ispita Infernului. Mi se strânge inima când sar peste trupul neînsufleţit al lui Bastien, dar continui să alerg mai repede ca niciodată. Din câţiva paşi, o prind pe mama din urmă.

Întind mâna spre ea.

— Nu face asta, te rog!

N-ar trebui să-mi pese că mă părăseşte, că îşi sacrifică viaţa pentru o persoană pe care o iubeşte mai mult. Dar îmi pasă. Elara mi-e martoră că îmi pasă.

Nu reuşesc s-o apuc la timp. Îşi ia elan din pământ şi face un salt nemaivăzut. Părul îi flutură ca un râu negru în timp ce zboară. Prin aer. Prin praf. Prin Poartă.

Praful se spulberă ca şi când ar fi intrat printr-un geam. Nu revine la forma uşii arcuite. Cade în hău, ca un torent negru şi scânteietor.

Mă prăbuşesc în genunchi.

— Mamă!

53

Sabine

Mă uit la peretele unde acum o secundă era vârtejul de praf negru. A dispărut şi lucirea argintie a Porţii Elarei. Îmi tremură cuţitul la gâtul lui Casimir. Nu-i pot da drumul, nici măcar pentru a-mi şterge lacrimile. *Mamă.* Cum e posibil să mă apese o asemenea mâhnire? De când mă ştiu, Odiva a fost foarte ataşată de mine. N-am înţeles de ce – până acum trei zile. N-am apucat s-o urăsc… sau să-i ofer un

loc în inima mea. Iar acum s-a dus, ultimul ei sacrificiu zadarnic.

Ailesse se răsuceşte încet dinspre perete. Cu o mână apucă un smoc de păr din cap, pe cealaltă o ţine moale pe lângă corp. Ni se intersectează privirile. Îi tremură bărbia. Îmi doresc nespus să alerg la ea şi s-o las să plângă pe umărul meu.

— Lasă-mă să merg la ea! mă imploră Cas, în ciuda întâmplărilor stranii la care a asistat astă-seară. Lasă-mă s-o alin!

Nu apuc să-l ameninţ să tacă, pentru că Ailesse oftează adânc şi închide ochii.

— Of, Sabine… de ce l-ai adus aici?

Nu răzbate niciun pic de furie din glasul ei, ci doar o nesfârşită oboseală.

— Du-l de aici, te rog!

Mă încrunt. Vrea să plec?

— Dar…

Se uită la Bastien şi se prăvăleşte la pământ, suspinând de durere.

— Mama l-a omorât, deşi ştia că nu e…

Îşi îngroapă faţa în palme, refuzând să pronunţe cuvântul *„amouré”.*

Oare dă vina pe mine pentru moartea lui Bastien? Nerecunoştinţa ei îmi sfâşie inima.

— N-ai idee cât m-am zbătut să…

Închid gura şi aştept câteva clipe să-mi mai treacă furia.

— Voiam să te salvez, Ailesse. Din noaptea în care te-au răpit, ăsta a fost singurul meu gând. N-am ştiut că te-ai răzgândit.

Ridică ochii la mine. Sunt roşii de plâns.

— N-aveai de unde să ştii. Iartă-mă! Nu ai tu nicio vină, Sabine.

Dar am, chiar dacă n-am intenţionat nicio clipă să o fac să sufere.

— Ştiu că ai încercat să mă salvezi. Nu ştiu cum... dar te-am văzut, continuă îngândurată. Era ca un vis. Mi-ai dat speranţă atunci când aveam mai mare nevoie de ea.

Îmi aruncă un zâmbet cu buze tremurătoare. E stins şi fugitiv, dar sincer recunoscător. Mi se ia o piatră de pe inimă.

Cas trage aer în piept, vrând parcă să spună ceva, dar îi apăs cuţitul la gât.

Nu ştiu ce să fac cu el. Dacă-l las să plece, Ailesse va trebui să-i dea de urmă cândva.

— Îmi dau seama că e un moment greu pentru tine, spun ezitant, dar trebuie să ne ocupăm de Cas... Casimir.

Mă corectez repede. Nu vreau ca Ailesse să-şi imagineze că suntem amici.

— Poftim cuţitul ritualic, adaug.

Venele de la gâtul lui Cas se umflă şi pulsează sub tăişul cuţitului. Încearcă să apuce mânerul şi să-l îndepărteze, dar nu se poate măsura cu forţa mea.

Ailesse nu mă mai aude. Se uită la colierul de la gâtul meu – colierul ei. Deodată, medalionul din os de şacal pare să atârne ca un bolovan.

— Ţi-ai săvârşit ritul de trecere? mă întreabă.

Se citeşte dezamăgirea pe chipului ei. E invidioasă pe mine? Nu m-a invidiat niciodată până acum.

— Ţi-ai ucis iubitul?

— Nu!

Numai gândul acesta şi mă dezgustă, deşi a fost cât pe ce să-l ucid pe al ei. Acum regret că n-am făcut-o.

Ailesse îşi muşcă buza tremurândă.

— Înseamnă că n-ai întâlnit persoana pe care ţi-e scris s-o iubeşti. Chiar dacă nu ţi-au ales-o zeii.

Îşi şterge lacrimile.

— Aş vrea… murmură. Aş vrea să-mi înţelegi durerea. Am nevoie de tine, Sabine. Nu ştiu cum aş putea îndura asta singură.

Mi se împăienjenesc ochii când o văd izbucnind iar în lacrimi.

— Nu eşti singură, spun şi-i răsucesc braţul lui Cas la spate. Înţeleg ce simţi. Am avut nevoie de o voinţă de fier ca să nu-mi pierd speranţa că încă trăieşti când Odiva ne-a anunţat că ai murit.

Ailesse se încruntă.

— Poftim?!

Toate emoţiile care m-au mistuit în ultima lună revin în forţă. Încerc să le stăpânesc, dar Ailesse e cea care m-a îmbărbătat mereu.

Clatină abătută din cap.

— Of, Sabine… îmi pare nespus de rău că te-a făcut să suferi!

Nu spune că vorbele mele o rănesc, probabil, la fel de tare.

— Poate că dragostea pe care ţi-o port nu e cea despre care vorbeşti, dar asta nu înseamnă că nu e la fel de puternică, spun, după care trag aer în piept. Suntem surori, Ailesse.

Face un pas înapoi şi mă studiază cu o figură serioasă.

— Ce tot spui?

Ridic din umeri şi încerc să zâmbesc.

— Ce-i drept, avem taţi diferiţi.

Izbucneşte într-un râset scurt.

— Imposibil! exclamă, dar îi văd durerea tot mai adâncă pe măsură ce adevărul prinde rădăcini în

mintea ei.

Mă blestem în gând. De ce m-am gândit că vestea asta o va înveseli?

Un sunet stins vine dinspre mijlocul podului. Un sunet de durere. Ailesse încremeneşte şi ochii îi strălucesc de speranţă.

— Bastien!

O ia la fugă spre el, fără să se uite pe unde calcă. Sub paşii ei se formează crăpături fine.

Bastien deschide ochii şi întoarce capul spre ea.

Calcarul geme. Crăpăturile se întind. Se lărgesc.

Îmi sare inima din piept.

— Pleacă de-acolo, Ailesse!

Se uită în jos. Răsună bubuitul unui tunet. Dar nu se vede niciun fulger.

Marginea podului se desprinde – o fâşie de o jumătate de metru pe toată lungimea lui.

Ailesse cade.

— Nu! ţip.

Îi dau drumul lui Casimir şi alerg cât mă ţin picioarele. Bastien se întinde după Ailesse, murmurându-i numele.

Ailesse se ţine cu mâinile de marginea ruptă. Arunc cuţitul ritualic şi iau de jos punguţa cu oasele ei de har. Nu mă opresc din alergare. Energia ciudată pe care o avea Ailesse când şi-a înfruntat mama s-a evaporat.

Se târăşte peste marginea podului şi se sprijină în coate. Tremură toată, ţinându-se doar în braţe. Strânge din dinţi şi se uită fix la Bastien.

Pârrr!

O bucată de calcar, de aproape un metru, se rupe din pod. Se izbeşte de piciorul lui Ailesse. Braţele i se hârşâie de piatră şi alunecă. Printr-o minune, găseşte ceva de care să se agaţe. Se ţine doar în degete.

Mi se ridică sângele la cap.

— Ţine-te bine!

Cineva îmi smulge punguţa cu oase de har din mână. Întorc capul şi dau cu ochii de Cas. Şi-a scos sabia şi o îndreaptă ameninţător spre pieptul meu.

— Ai de gând să i le furi, cum le-a furat şi mama ei?

— Dă-mi-le înapoi! Oasele o fac mai puternică.

— Oasele?

N-am timp de explicaţii.

— Te rog, are nevoie de ele!

Ailesse scoate un ţipăt de epuizare. Eu şi Cas tresărim şi ne întoarcem spre ea. I s-a sfâşiat rochia în dreptul piciorului stâng. Îi curge sânge din genunchi. Geme şi se trage în sus, sprijinindu-se iar pe coate.

— Ailesse…

Glasul lui Bastien e stins, dar îl aud. Următoarele lui cuvinte sunt acoperite de un strigăt de luptă.

Cei nouă soldaţi ai lui Cas dau năvală în grotă, cu săbiile gata de atac. Unul dintre ei are o săgeată în arc, aţintită spre Bastien.

— Nu trage! strig. Spune-le să plece, Cas! Trebuie s-o ajut pe Ailesse!

Băiatul îmi aruncă o privire necruţătoare.

— Arestaţi-o pe Sabine! le ordonă oamenilor lui.

Trece pe lângă mine. Alerg după el. Bastien e cel mai aproape de Ailesse şi se târăşte agonizant de încet către ea.

Cizmele tropăie şi se apropie de piciorul podului.

— Staţi pe loc! le strig soldaţilor. Podul e prea şubred.

Încă două crăpături se cască în mijlocul lui.

— Se sfărâmă dacă urcaţi pe el!

Alerg să-i opresc.

— Vin acum! îi strigă Cas lui Ailesse.

Soldaţii nu mă ascultă. Alerg direct spre săbiile lor. Înainte să mă străpungă, fac un salt şi zbor peste ei cu harul rândunicii de noapte. Se uită toţi la mine, înmărmuriţi.

Aterizez, mă răsucesc şi mă uit după Ailesse. A reuşit să urce cu totul pe pod. Se târăşte spre Bastien. Piciorul rănit lasă o dâră de sânge în urma ei.

Soldaţii se năpustesc spre mine. Alerg câţiva metri pe poliţa de pe marginea gropii, ca să-i atrag cât mai departe de pod. Îl las pe cel mai rapid dintre ei să mă prindă din urmă. În clipa aceea, mă răsucesc în viteză şi sar peste el. Mă folosesc de forţa şi răutatea şacalului şi îi trag un pumn în spate, chiar în dreptul rinichilor. Bărbatul scoate un geamăt şi scapă sabia din mână. Mă arunc după ea, dar alt soldat o dă la o parte cu piciorul.

Mă retrag şi o caut din nou pe Ailesse din priviri. N-a reuşit să ajungă la Bastien. Se zbate să scape de Cas, care o ridică în braţe.

Sar în picioare în momentul în care se apropie şi alţi soldaţi.

— Bastien!

O fată cu părul blond apare dintr-o deschizătură de lângă tunel. Mi se pune un nod în gât. E fata cu care m-am bătut la Castelpont.

Bastien întoarce capul spre ea, galben la faţă ca ceara. Mai cade cineva prin deschizătură. Celălalt prieten al lui Bastien. I se stinge felinarul în momentul în care se rostogoleşte pe jos.

Un soldat voinic se repede la mine. Iau o tortă de pe peretele poliţei. Îl lovesc cu ea peste sabie şi i-o zbor din mână.

Prietenii lui Bastien au urcat pe pod şi aleargă spre

el.

Doi soldaţi se despart de grup şi mă atacă din ambele părţi. Torţa mea se învârte ca o moară de vânt în timp ce mă rotesc şi lovesc ca să-i ţin la distanţă.

Prietenii lui Bastien îl ridică pe braţe. Braţele îi atârnă moi. Încearcă să se uite după Ailesse, care îl strigă deznădăjduită. Pumnii ei furioşi încetează să-l mai lovească pe Cas. Îi tremură pleoapele. Piciorul rănit îi sângerează în continuare. Capul îi cade pe umărul lui în clipa în care leşină.

Un soldat îmi zboară torţa din mână. Două braţe puternice se încolăcesc în jurul meu. Mă zvârcolesc ca un animal turbat. Alte patru mâini mă apucă de mâini şi picioare şi mă imobilizează.

Jules şi Marcel coboară repede de pe pod şi îl cară pe Bastien în tunel.

Încerc să mă eliberez, dar nici măcar harurile mele nu se pot măsura cu forţa a cinci bărbaţi.

Sângele de la genunchiul zdrobit al lui Ailesse se prelinge pe mâneca lui Cas. Băiatul o mângâie pe păr, coboară de pe pod şi îmi aruncă o privire de gheaţă.

Strâmb din gură. Îmi dezvelesc dinţii. Inima îmi bate nebuneşte. Şacalul din mine vrea să-l ucidă. Îi îmbrăţişez setea de sânge.

— Scoateţi-i colierul! le ordonă Cas soldaţilor lui.

Briand întinde mâna spre mine. Mă zbat în zadar când îmi desface colierul de la gât. O moleşeală nespusă mi se revarsă în muşchi.

Am rămas fără oasele de har.

Ceilalţi soldaţi îmi dau drumul. Briand mă ridică în braţe şi îi urmează pe Cas şi tovarăşii lui prin tunel şi, de acolo, pe scara lungă care duce la suprafaţă.

Când ieşim prin trapă, sunt încă sleită de puteri. Briand mă lasă jos, dar nu reuşesc să mă ţin pe

picioare. Tocmai când se pregăteşte să mă ia în braţe din nou, văd un licăr de aripi prin faţa ochilor.

Bufniţa se năpusteşte spre noi, cu un ţipăt strident.

Scot un oftat de exasperare. *Ce mai vrei de la mine? Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca s-o salvez pe Ailesse.*

Pasărea se roteşte în aer şi vine direct spre faţa mea. Briand scoate pumnalul.

— N-o răni! strig.

Bufniţa flutură din aripi şi se fereşte. Ţipă din nou şi se avântă spre înaltul cerului.

Mi se limpezeşte mintea deodată. Înţeleg ce voia să-mi spună: n-am făcut *tot* ce mi-a stat în putinţă. Şi nici n-am nevoie de oasele de har pentru asta. Singurul motiv pentru care corpul meu se resimte e pentru că le-am pierdut foarte brusc. Chiar şi fără să le am la gât, ştiu ce înseamnă să fiu agilă ca salamandra, rapidă ca rândunica de noapte şi puternică precum şacalul.

Un fior de speranţă mi se strecoară în suflet. Trag adânc aer în piept.

O să găsesc o cale să scap. O să-mi recuperez oasele de har şi-o să mă întorc după Ailesse.

O s-o salvez.

De data asta, nu mai dau greş.

54

Ailesse

Mă trezesc cu inima plină de amărăciune. Deschid ochii şi descopăr o lumină orbitoare, apoi îi închid la loc. Strâng braţele peste durerea ascuţită din pântec. N-am văzut soarele de treizeci de zile – din ziua ritului meu de trecere –, şi nici nu-mi doresc. Am pierdut-o pe

mama. L-am pierdut pe Bastien. Nu ştiu dacă a scăpat cu viaţă sau nu.

Încleştez pumnii. Nu mai pot zace aici. Trebuie să-l găsesc!

Dau pătura la o parte şi mă ridic în fund. Mă trece un junghi prin tot corpul. Inspir adânc şi ridic cămaşa de noapte. Genunchiul mi-e legat cu un bandaj de pânză. *Merde!* Uitasem că m-am rănit la genunchi. Sper totuşi să mă pot sprijini pe el.

Strâng buzele şi cobor ambele picioare din pat. Mă uit bine în jur, căutând ceva de care să mă ţin.

Mă aflu într-un dormitor împodobit cu o mulţime de ornamente. Nici măcar camera plină de blănuri a mamei de la Château Creux nu se compară cu el. Şemineul e o capodoperă sculpturală, mobilierul e dintr-un lemn negru şi lucios, iar pereţii din piatră sunt acoperiri cu tapiserii stacojii.

Mă trag până la stâlpul patului şi mă ridic, sprijinindu-mă pe piciorul nevătămat. Mă ţin de spătarul unui scaun din apropiere şi ţopăi, gemând de câte ori îmi zgâlţâi genunchiul. De acolo mă reazem cu mâinile de capătul mesei, apoi mă opresc şi mă uit la fereastra mare, aflată la trei metri distanţă. Între ea şi masă nu se află nimic.

Trag aer în piept şi mă pregătesc pentru durerea inevitabilă care va urma. Calc pentru prima oară pe piciorul beteag.

O sută de cuţite mi se înfig în genunchi. Ţip şi mă prăbuşesc pe podea.

Se deschide imediat uşa. Casimir. Îmi umflu nările. Întorc privirea de la el şi-mi înăbuş un nou ţipăt de durere.

Mă ridică în braţe şi mă duce înapoi în pat.

— Nu te sfătuiesc să sari de la fereastră. Sunt

treizeci de metri până la râul de dedesubt.

Mă pune jos şi fac o grimasă în momentul în care mă apasă uşor pe genunchi.

— Te rog să fii atentă! Nu ţi s-a sudat încă osul.

Trage un scăunel şi se aşază lângă mine. Durerea se mai domoleşte şi pot din nou să respir.

— Unde suntem? întreb, uitându-mă la baldachinul de catifea de deasupra capului. Asta nu e o cameră de soldat.

— Suntem la Beau Palais.

Ridic din sprâncene.

— Locuieşti aici?

Încuviinţează din cap, cu o figură ruşinată.

— Sunt, ăăă, delfinul.

Prinţul moştenitor? În prima clipă nu-l cred, apoi îi observ hainele elegante şi inelul cu diamant de pe deget.

— De ce purtai uniformă militară aseară?

Ridică din umeri.

— Moştenitorul tronului trebuie să cunoască arta războiului.

Nu-mi găsesc cuvintele. Moştenitorul regatului Galliei de Sud e iubitul meu? Ce-a fost în mintea zeilor când l-au ales?

— Stai comod? întreabă Cas îmbujorat. Le-am rugat pe cameriste să te schimbe în cămaşă de noapte.

Puţin îmi pasă de haine.

— Unde-i Sabine?

Mi-e dor s-o revăd, dar mă doare sufletul. Nu e o simplă *Leurress* pe care mama o plăcea mai mult decât pe mine; e fiica pe care mama o iubea mai mult. Nu e vina lui Sabine, dar tot îmi stă ca o piatră pe inimă.

Casimir se scarpină în părul lui blond-roşcat.

— Care-i ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti despre ea?

Mă concentrez, dar am mintea înceţoşată.

— Se lupta cu soldaţii tăi.

Încuviinţează din cap şi îşi frământă agitat degetele.

— A reuşit să fugă.

Răsuflu uşurată. E un motiv de bucurie.

Casimir mă priveşte tandru.

— Nu mi-am putut lua ochii de la tine când erai pe podul ăla, mărturiseşte. N-am mai văzut pe cineva să lupte aşa, spune, trecându-şi degetele prin colţul buzelor. Puterile tale au legătură cu oasele din punguţa pe care o purtai la gât, nu-i aşa?

Văzând că mă încrunt, adaugă repede:

— Ţi-au slăbit forţele imediat ce ţi-a luat-o mama ta.

— De unde ştii ce e în punguţă?

— Pentru că... a fost la mine, ca nu cumva să dispară.

— *A fost?*

Se uită stânjenit prin cameră.

— Din păcate, am pierdut-o când ne întorceam la Beau Palais. Mă uit în ochii lui albaştri şi nu cred nimic din ce-mi spune. Îşi drege glasul.

— Ce era furtuna aia de praf în care a sărit mama ta? N-am crezut niciodată în vrăji, dar nu găsesc altă explicaţie.

Ridic din umeri.

— Nici eu nu înţeleg.

E rândul lui Casimir să se uite lung la mine.

— Nu sunt duşmanul tău, Ailesse.

Chiar îşi imaginează că putem fi prieteni, după tot ce s-a întâmplat aseară?

— Nu pot să rămân aici.

— Trebuie să ţi se vindece piciorul.

Ce bine era dacă aveam harul salamandrei lui Sabine!

— Nu. Pot. Să. Rămân.

Strânge din dinţi.

— Din cauza lui Bastien Colbert? întreabă, abia stăpânindu-şi un pufnet dispreţuitor. E un hoţ şi-un nelegiuit.

— Nu mă interesează!

Casimir se încruntă la auzul tonului meu tăios. Dă să spună ceva, după care clatină din cap şi lasă privirea în pământ.

— Ştiai că tata e pe moarte? murmură, mângâindu-şi inelul cu diamante. Într-o lună, cel mult două, o să se stingă.

Ridică ochii la mine. Se citeşte tristeţea şi regretul în ei.

— Sunt unicul lui moştenitor. Nu ştiu dacă sunt pregătit să fiu rege.

Mă foiesc, cuprinsă de o milă inexplicabilă.

— Îmi acorzi o şansă, Ailesse? întreabă. Aceeaşi şansă pe care i-ai acordat-o băiatului care te-a răpit.

Mi se pune un nod în stomac.

— Nu-l amesteca pe Bastien în toată povestea asta!

Singurul motiv pentru care Casimir mă doreşte este pentru că nu-şi poate scoate din minte cântecul sirenei pe care l-a auzit acum o lună. Vraja ar fi trebuit să se rupă în momentul în care oasele mele de har au fost dezgropate de sub Castelpont. Cu toate acestea… e iubitul meu. Zeii vor *să*-i acord o şansă.

„Zeii n-au nicio legătură cu noi”, îmi revin în minte vorbele lui Bastien. „Nu suntem obligaţi să le facem

jocurile”.

Dar m-am lăsat deja prinsă într-unul. Am pierdut prima înfruntare cu Tyrus. Aş fi intrat pe Poarta lui, dacă mama nu împlânta cuţitul în spatele lui Bastien.

Mi se pune un nod în gât şi încerc să-mi înăbuş durerea. Imaginea lui Bastien întins pe pod, într-o baltă de sânge, mi-e încă întipărită în minte. Oare Jules şi Marcel au găsit o soluţie să-i închidă rana? Mă rog la zei să-i cruţe viaţa, dar mă opresc. Nu pot să mă mai rog pentru Bastien. Nu vreau să le dau motiv lui Tyrus şi Elarei să-l chinuiască ca pe bărbatul pe care l-a iubit mama. Acela a sfârşit în Infern şi n-o să le permit zeilor să-l înlănţuie pe Bastien.

— Rămâi cu mine? întreabă Casimir şi îmi strânge mâna cu tandreţe.

Mă rod remuşcările, aşa că nu mi-o retrag. El nu ştie că n-o să-i pot oferi niciodată un moştenitor. Nici măcar n-am de gând să încerc. N-o să-mi îngădui să mă ataşez de el. Peste unsprezece luni e sortit să moară, dar îl voi ucide mai devreme, înainte să mă omoare pe mine legătura noastră de suflet.

Îmi curm gândurile haine. Dacă-l omor, e ca şi cum l-aş fi ucis pe tatăl lui Bastien. Cum aş putea să fac asta când eu şi Bastien ne-am agăţat de speranţa că putem rupe legătura noastră de suflet – legătură pe care, în realitate, o împart cu Casimir?

Strâng din dinţi. N-o să mă las până ce nu găsesc dezlegarea. Piciorul o să mi se vindece, iar atunci voi părăsi acest loc.

Tu nu lipseşti de lângă mine, Bastien. Eu nu lipsesc de lângă tine.

Trag aer în piept cu nesaţ. Trebuie să cred că trăieşte. Voi găsi o cale de a fi din nou împreună – nu într-o ascunzătoare, ci într-un loc unde să ne putem

plimba sub clar de lună, fără morţi pe urmele noastre şi fără un blestem care să atârne peste noi.

Casimir îmi dezmiardă mâna cu degetul mare, aşteptând un răspuns.

Ridic ochii.

— Da, îi răspund în şoaptă.

55

Bastien

Gem şi-mi îngrop capul în pernă în momentul în care Birdine îmi înfige acul în spate din nou.

— De câte cusături e nevoie?

— Încă două, îmi răspunde sec. Trei, dacă te mai zvârcoleşti mult. Nu sunt croitoreasă. Îmi mai tremură mâinile.

Jules pufăie şi se plimbă agitată pe lângă pat. Ne aflăm în camera închiriată de Birdine deasupra unei cârciumi din cartierul bordelurilor. Era prea riscant să ne mai ascundem în catacombe.

— Trebuie să mă fi lăsat pe mine să te cos, Bastien, zice Jules.

Strâng din dinţi când Birdine înnoadă firul.

— N-aveam chef să mă aleg iar cu febră, rostesc, cu vocea răguşită de oboseală. Sau cu o cicatrice ca cea de pe coapsă.

— De ce? Nu-ţi plac buzele ţuguiate, ca de peşte? rânjeşte Jules.

— Ce amuzant!

Soarele dimineţii pătrunde prin fereastra micuţă şi mă bate direct în ochi. Mă uit printre pleoapele mijite şi mă foiesc încet pe salteaua plină de cocoloaşe. Vreau să mă întorc în întuneric. Aş înfige cuţitul în Odiva

înainte să pună piciorul pe podul sufletelor. L-aş omorî pe ticălosul care mi-a răpit-o pe Ailesse.

La început, nu l-am recunoscut, fiindcă purta uniformă militară. Dar mi-am dat seama repede cine e. Casimir Trencavel. Îmi înăbuş un râset amar. Iubitul lui Ailesse nu e nimeni altul decât moştenitorul tronului.

Se aud trei bătăi în uşă. Apoi una. Apoi două.

Codul lui Marcel.

Birdine sare în picioare şi trage firul odată cu ea.

— Uşurel! gem.

— Scuză-mă, Bastien! exclamă ea.

Jules dă ochii peste cap şi se duce la uşă. O descuie şi intră Marcel, cu un săculeţ pe umăr. Se uită la Birdine şi obrajii fetei se îmbujorează mai tare.

— Cui i-e foame? întreabă el vesel.

Jules clatină din cap.

— Tu nu eşti niciodată indispus?

Marcel strânge din buze şi pare să mediteze.

— N-are importanţă, oftează Jules.

Băiatul pune săculeţul pe masă şi se apucă să scoată mâncarea din el – două pâini de secară, o felie de brânză şi patru pere.

— Nu le-am furat, în caz că vă întrebaţi. Birdie şi-a cheltuit banii câştigaţi din greu ca să ne ofere această masă.

Birdine zâmbeşte cu gura până la urechi şi îşi dă un cârlionţ după ureche.

— Bucuraţi-vă acum. Nu ştiu cât o să mai pot hrăni patru guri.

Jules vine spre ea şi-i aruncă o privire tăioasă.

— Haideţi, spune ea şi-i face semn lui Marcel cu degetul mare, Jules o suportă pe Birdine pentru că ne ajută în momentul acesta.

— Mâncaţi ceva. Termin eu aici.

Merde! Îmi îngrop din nou faţa în pernă.

Birdine şi Jules fac schimb de locuri, iar eu mă pregătesc de înţepătura violentă care va urma. Simt doar o pişcătură. Întorc capul şi mă uit mirat la Jules.

— Ce te miri? spune ea şi trage acul. Pot să fiu şi blândă când vreau.

E un început pentru toate.

— Cât de gravă e?

Jules oftează prelung.

— N-o să-ţi mai foloseşti picioarele, iar din ce spune Marcel, pierderea de sânge pe care ai suferit-o ţi-a afectat iremediabil creierul, răspunde ea şi îi apare un zâmbet pe buze. Dar o să scapi cu viaţă.

— Bine că pot să mişc degetele de la picioare, altminteri te mai şi credeam.

Înnoadă firul.

— O să te faci bine, Bastien. Dar trebuie să aibă răbdare; o să dureze până te vindeci. N-o să se întâmple peste noapte.

Mă prăbuşesc cu pieptul pe saltea.

— Până când mă pun eu pe picioare, Ailesse poate să…

Nu-mi pot duce gândul la capăt. Îmi muşc buzele ca să nu mai tremure.

— Ea e în stare mai gravă decât mine. Şi nu poate pleca de la Beau Palais după bunul plac.

Umblă vorba că regele nu mai are mult de trăit. Dacă prinţul Casimir îşi închipuie că poate s-o facă pe Ailesse regina lui… Mototolesc cearşaful în pumni, copleşit de furie.

Jules taie firul cu foarfeca şi-mi pune o mână pe umăr.

— Nu ştiu dacă mă crezi sau nu, dar şi eu vreau s-o salvez pe Ailesse. Îi datorez asta.

Mă uit atent la prietena mea. Are ochii înfundaţi în orbite şi e chiar mai palidă decât mine.

— Cât crezi că a stat Înlănţuitul în tine? întreb timid.

Ailesse spunea că Înlănţuiţii pot să mănânce sufletele oamenilor, să le fure Lumina.

— Poate reuşim să ne dăm seama împreună cât de mult…

Jules se întunecă la faţă. Se ridică brusc şi îşi dă coada împletită pe spate.

— Doar ce ţi-am cusut rana, Bastien. Odihneşte-te!

— Dar…

Îşi pune mâinile-n sân.

— Nu vreau să discut despre asta.

Oftez şi încuviinţez din cap.

— Bine!

Probabil nici măcar nu poate răspunde la întrebarea cea mai importantă – dacă îţi poţi recăpăta Lumina pierdută.

Trei bătăi în uşă.

Încremenim toţi.

Încă o bătaie. Apoi două.

Codul lui Marcel. Din nou.

Jules scoate cuţitul. Birdine se trage mai aproape de Marcel. Marcel se străduieşte să ia o figură bravă. Mă ridic în fund şi îmi zvâcneşte tot spatele de durere.

— Cine e? strigă Jules, apropiindu-se tiptil de uşă.

Nu primeşte niciun răspuns.

Se întoarce spre Marcel.

— Te-a urmărit cineva?

— De unde să ştiu eu dacă m-a urmărit cineva?

— *Eu* aş şti dacă mă urmăreşte cineva.

Mi se învârte capul. *Nu leşina, Bastien!* Sunt încă ameţit din cauză că am pierdut foarte mult sânge.

Cioc, cioc, cioc.

Cioc.

Cioc, cioc.

Jules îmi aruncă o privire întrebătoare. Încuviinţez din cap şi încleştez pumnii.

Ea strânge bine mânerul cuţitului. Descuie uşa încet şi o întredeschide.

— *Merde!*

Face un salt în spate în momentul în care o siluetă cu pelerină trânteşte uşa de perete cu piciorul.

Înainte ca vreunul dintre noi să reacţioneze, din pelerină iese o mână. Apucă cuţitul lui Jules. Îl azvârle în cealaltă parte a camerei.

Buf! Vârful cuţitului se înfige în perete, chiar în spatele meu. Mă trec fiori prin tot corpul.

— Nu vreau să mă bat cu niciunul dintre voi! rosteşte silueta cu o voce de femeie.

O voce care mi-e cunoscută.

— Păcat, spune Jules şi se repede la ea.

— Opreşte-te! strig, deşi vizitatoarea se fereşte cu uşurinţă de lovitura ei. Mi-e prietenă. E prietena lui Ailesse, specific.

Jules se încruntă.

Vizitatoarea face trei paşi sprinteni în cameră şi îşi dă jos gluga de pe cap. Cârlionţii negri îi tremură în jurul feţei. Doi ochi mari şi căprui se uită la mine.

— Bună, Bastien!

Legăn din cap, chinuindu-mă să stau drept. Am impresia că-mi arde tot spatele.

— Bună, Sabine!

Fata ridică fruntea.

— Am venit să te anunţ că prinţul Casimir a răpit-o pe Ailesse.

— Eram de faţă când s-a întâmplat, spun şi

scrâşnesc din dinţi. Sabine duce mâna la colierul cu oase de har şi inspiră adânc.

— Am venit să vă cer ajutorul.

Mulţumiri

A fost o aventură minunată să născocesc această poveste şi s-o transform într-o carte frumos cizelată. Le sunt profund îndatorată tuturor celor care m-au ajutat la realizarea ei:

Agentului meu, Josh Adams, care a văzut o scânteie de geniu în lungile şi întortocheatele noastre discuţii telefonice despre folclorul francez, îndrăgostiţi născuţi sub o stea potrivnică, magie de oase şi Călăuzele morţilor.

Redactorului meu, Maria Barbo, care a crezut în Ailesse, Sabine şi Bastien de la bun început. Prin vrăjitoriile tale caracteristice, le-ai adus la lumină neliniştile, demonii şi dorinţele. Am încredere deplină în tine!

Lui Stephanie Guerdan, asistenta de geniu a Mariei, mediatorul nostru de nădejde, care ne oferă sfaturi editoriale nepreţuite şi îndeplineşte o multitudine de sarcini mărunte, dar esenţiale.

Editoarei mele, Katherine Tegen, şi echipei sale nemaipomenite de la KT Books/HarperCollins. Vă mulţumesc că mi-aţi oferit un cămin şi că mă susţineţi în continuare!

Incredibilei echipe de design: directorii artistici, Joel Tippie şi Amy Ryan; şi Charlie Bowater, care a realizat o copertă de excepţie. Sunt îndrăgostită de creaţiile voastre.

Soţului meu, Jason Purdie, pentru că mi-ai respectat creativitatea şi mi-ai oferit un mediu familial

în care mă pot descătuşa, şi pentru că mă inspiri în continuare prin talentul tău teatral.

Copiilor mei: Isabelle, pentru entuziasmul cu care a îmbrăţişat această poveste; Aidan, pentru felul în care îmi aduce zâmbetul pe buze chiar şi în cele mai tensionate momente; şi Ivy, pentru că întrebările ei dificile m-au ţinut ancorată în realitate.

Prietenelor mele franţuzoaice, Sylvie, Karine şi Agnès, care m-au înconjurat cu atenţia lor când eram o adolescentă rătăcită şi singură, şi mi-au insuflat o dragoste profundă pentru ţara şi cultura lor.

Partenerelor mele critice şi celor mai bune prietene, Sara B. Larson, Emily R. King şi Ilima Todd, care mi-au făcut atacul rechinului-tigru mai înfricoşător, viziunea asupra lumii create, mai limpede, iar personajele, mai uşor accesibile.

Lui Bree Despain, pentru informaţiile şi detaliile senzoriale pe care mi le-a împărtăşit din călătoriile ei prin catacombele Parisului. Într-o bună zi le vom explora împreună!

Traducătoarei mele din franceză, Oksana Anthian, care mi-a finisat cuvintele franţuzeşti inventate până când au sunat natural şi corect din punct de vedere fonetic.

Mamei mele, Buffie, care m-a îmbărbătat şi mi-a pus la dispoziţie un colţ liniştit din casa ei de câte ori am avut nevoie să evadez pentru a-mi duce lucrarea la bun sfârşit.

Tatălui meu scriitor, Larry, care a fost deja călăuzit în Viaţa de Apoi. Îţi simt dragostea, sprijinul şi inspiraţia în fiecare zi, tată!

Prietenelor mele scriitoare, Jodi Meadows, Erin Summerill, Lindsey Leavitt Brown, Robin Hall şi Emily Prusso, pentru încurajări, *brainstorming* şi râsete.

Celor mai bune prietene din întreaga mea existentă: Jenny Porcaro Cole (liceu), Colby Gorton Fletcher (amândouă am abandonat şcoala de cosmetică… nu-mi cereţi amănunte), Mandy Barth Kuhn (facultate), Amanda Davis (primii ani de după căsătorie), Robin Hall (vecină) şi Sara B. Larson (colegă de breaslă). Pentru că această carte este în mare parte despre prieteni care ar face orice unii pentru ceilalţi, trebuia să vă nominalizez.

Celor nouă fraţi ai mei: Gavon, Matthew, Lindsay, Holly, Nate, Rebecca, Collin, Emily şi McKay. Având în vedere cât de diferite sunt personalităţile noastre, e o minune că ne iubim şi ne înţelegem. Vă mulţumesc că m-aţi învăţat ce înseamnă *o famille* adevărată!

Şi, nu în ultimul rând, lui Dumnezeu, sprijinul meu de nădejde şi zeitatea perfectă. Zeii din cartea aceasta ar trebui să ia lecţii de la Tine. Îţi mulţumesc că m-ai învăţat să iubesc har cu har!

©Erin Summerill

KATHRYN PURDIE

locuiește în apropiere de Salt Lake City, Utah, împreună cu soțul și cei trei copii ai lor. A studiat teatrul clasic la Oxford School of Drama. De asemenea, compune cântece la chitară pentru toate poveștile ei și le oferă în mod gratuit cititorilor pe site-ul personal. *Vraja oaselor sub clar de lună* este scrisoarea ei de dragoste pentru Franța, unde a petrecut o vară când avea 19 ani, și pentru cele trei tinere franțuzoaice care au ajutat-o cu propriul rit de trecere. Pentru a afla mai multe informații despre autoare, vizitați kathrynpurdie.com.

URMĂRIȚI-O
PE KATHRYN PURDIE PE